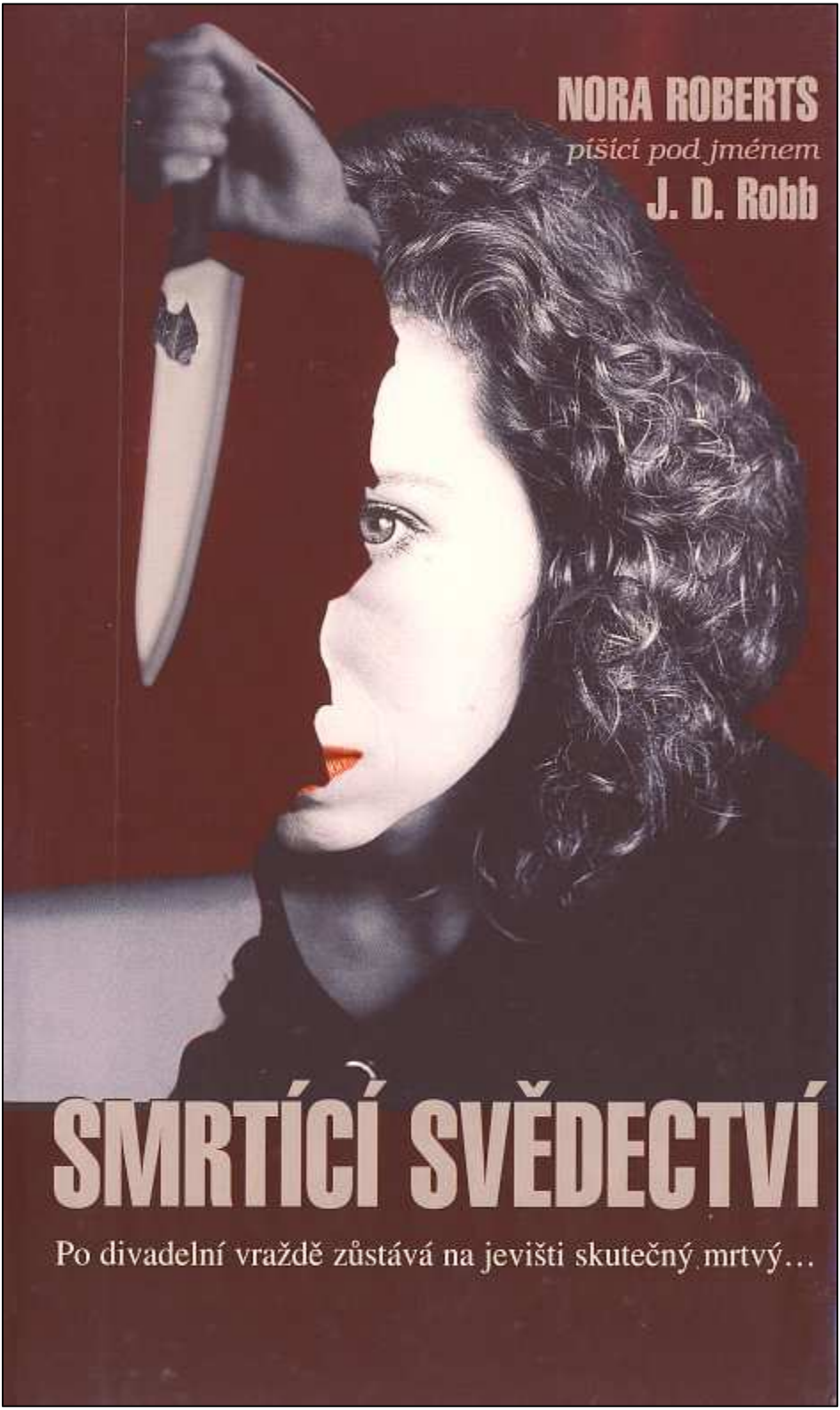

NORA ROBERTS
píšící pod jménem
J. D. Robb
SMRTÍCÍ SVĚDECTVÍ
Po divadelní vraždě zůstává na jevišti skutečný mrtvý…

Všechno je hra.
– WILLIAM SHAKESPEARE

Všechno moudře rozsoudí,
každému přidělí jeho díl spravedlnosti. Smrt.
– SIR THOMAS BROWNE

Kapitola první

Smrt vždycky přiláká dostatek diváků.

Ať už má ráz hororu nebo bujné frašky, černého humoru nebo tichého zármutku, krajní zločin člověka stále fascinuje, a tak se smrt stává vděčným námětem ke zkoumání jak ve skutečnosti, tak v literatuře.

Vražda v podstatě v celé historii úspěšně prodávala vstupenky a plnila hlediště. Už Římané se strkali u bran, aby si probojovali vstup do Kolosea a stali se svědky zápasu, při kterém se gladiátoři rozsekávali na krvavé kusy. Nebo se chodili z nudy dívat na představení, kde bylo pár ubohých křesťanů předhozeno lvům, kteří byli vždy při chuti, aby pobavili a potěšili obecenstvo.

Vzhledem k tomu, že výsledek takovýchto nerovných zápasů se dal předvídat s náramnou jistotou, nehrnuli se na ně diváci proto, že by byli zvědaví, jestli snad tentokrát nevyhrají křesťané. Přáli si vidět obvyklý výsledek a všechnu prolitou krev a maso, které poskytoval.

Lidé odcházeli domů spokojeni, že si za své peníze užili zábavu – a co víc, že oni sami jsou živí a celí. Zavraždění jiného člověka bylo jednoduchou metodou, jak se ujistit, že jejich osobní problémy vlastně vůbec nejsou tak zlé.

Lidská povaha a potřeba takových povyražení se za poslední dvě tisíciletí moc nezměnily. Koncem zimy roku 2059 už tu možná nebyli lvi a ubozí křesťané, ale vražda se pořád dobře prodávala a ve sdělovacích prostředcích si stála hodně vysoko.

Ten zájem měl ovšem trošku civilizovanější podobu.

Rodiny, milenecké páry, intelektuálové i jejich venkovští příbuzní se stále tlačili ve frontě, aby si těžce vydobyli privilegium nechat se pobavit *představou* vraždy.

Pro Evu Dallasovou byl zločin a trest profesí a vražda byla její specialitou. Ale dnes večer se usadila v pohodlném křesle vyprodaného divadla a sledovala chytrou zápletku detektivky, která se odehrávala na jevišti.

„Udělal to on.“

„Jóó?“ Roarke se přinejmenším stejně jako samotnou hrou bavil tím, jak na ni reaguje jeho žena. Nakláněla se v křesle dopředu a ruce měla zkřížené na zábradlí ředitelské lóže. Oči barvy brandy bystře přejížděly jeviště i herce a teď i oponu, která se právě spustila dolů na přestávku.

„Ten chlap, ten Vole. Ten tu ženskou zabil. Praštil ji do hlavy kvůli jejím prachům. No ne?“

Roarke si dopřál čas, aby nalil dvě sklenice šampaňského, které se v lóži chladilo. Původně si nebyl jistý, jak bude Eva reagovat na to, že dnes večer je tu vražda jako zábava, a teď měl radost, že ji to tak vzrušuje. „Možná.“

„Nemusíš mi nic říkat. Vím to.“ Eva si vzala štíhlou sklenku a zadívala se na jeho obličej.

A že je to něco ke koukání, tahle tvář, pomyslela si. Jako by byla nějakým zázrakem vytesána do podoby ohromující mužské krásy, která působila na ženy tak, že se jim v těle začala rozehrávat příjemná melodie. Hříva tmavých vlasů rámovala ty protáhlé obrysy kostí, pevná a plná ústa, na kterých nyní, jak ji pozoroval, pohrával nepatrný

úsměv. Letmo natáhl ruku a zlehka přejel dlouhými prsty konečky jejích vlasů.

A což jeho oči, zářivě modré, téměř jako žhavá ocel. Jejich pohled jí stále ještě dokázal zastavit srdce.

Je to až pokořující, jak ji ten člověk umí pouhým pohledem úplně obrátit naruby.

„Na co koukáš?“

„Rád se na tebe dívám.“ Ta prostá věta, vyslovená se zpěvným irským přízvukem, měla sama o sobě svou moc.

„Fakt?“ Naklonila hlavu. Těšila ji myšlenka, že nemá celý večer na práci nic jiného, než být s ním, a nechala se od něj šimrat po kotnících. „No tak, copak je to za hlouposti?“

Pobaveně odložil sklenici, zadíval se jí do očí a přejel jí rukou po celé délce nohu až na bok, kde končil rozparek její úzké sukně.

„Zvrhlíku! Koukej s tím přestat.“

„Sama sis o to řekla.“

„A ty nemáš kapku studu.“ Ale přece jen se zasmála a podala mu zase sklenku. „Polovina lidí v tomhle zábavním středisku má na naši lóži namířená kukátka. Každý chce zhlédnout Roarkea.“

„Ba ne, ti si obhlížejí moji fešnou manželku, policajtku od vražd, které se podařilo srazit mě na kolena.“

Jak předpokládal, ušklíbla se. Ponouklo ho to k tomu, že se nad ni sklonil a lehoučce ji kousl do spodního rtu. „Radši s tím přestaň,“ varovala ho. „Nebo budem muset vrátit lístky.“

„Ale vždyť jsme v podstatě pořád ještě novomanželé. A těm je dovoleno se na veřejnosti cicmat.“

„Jako kdyby ty ses staral o to, co je dovoleno a co ne.“ Položila mu ruku na prsa a odstrčila ho zpátky do bezpečné vzdálenosti. „Musím říct, že se ti to tady dneska večer pěkně naplnilo. Vsadím se, že jsi to čekal.“ Obrátila se a zadívala se znova do hlediště.

O architektuře a dekoru toho moc nevěděla, ale ze všeho okolo jako by vyčuhovala visačka „Extra třída“. Byla si jistá, že Roarke k obnově staré budovy do její dřívější slávy sezval ty nejlepší kapacity.

Lidé se o přestávce procházeli po všech prostorách obrovské mnohapatrové budovy a jejich hlasy se slévaly v hluboký lidský šum. Někteří byli vyfiknutí jak na přehlídku. Jiní se však navlékli do běžného

oblečení, do vznášedlových bot a maskáčů o dvě čísla větších, což byl poslední hit letošní sezóny.

Divadlo samo, se svými vznosnými stropy, s kilometry rudých koberců a s celými akry zlacených ploch, bylo zrestaurováno podle Roarkeových přesných dispozic. Ostatně všechno, co vlastnil, bylo řízeno podle jeho dispozic a on vlastnil, jak se Eva domnívala, pomalu všechno, co se v známém světě vlastnit dalo.

Tohle bylo něco, na co si pořád ještě nezvykla, a pochybovala, že se s tím vůbec někdy smíří. Ale takový už byl Roarke a oni dva si slíbili, že spolu budou držet v dobrém i ve zlém.

Za ten rok, který uběhl od jejich seznámení, užili si obojího až až.

„Musím uznat, že tohle tvoje divadlo je opravdu něco. Z těch holomodelů, co jsem viděla, mi to tak docela nedošlo."

„Modely představují pouze prostorové struktury a prvky. Divadlo potřebuje lidi, jejich vůně a hlasy, aby působilo, jak se patří."

„Asi máš pravdu. Proč sis vybral na zahájení právě tuhle hru?"

„Protože má poutavý děj a přináší určitá nadčasová témata, jako všechny dobré hry. Láska, zrada, vražda, a to všechno se tam prolíná dohromady. A obsazení je hvězdné."

„A všechno to nese tvou osobní pečeť. Ale ať je to, jak chce, vinen je Leonard Vole." Pohlédla přivřenýma očima na zataženou třpytivou rudozlatou oponu, jako by dokázala pozorovat a hodnotit i přes ni. „Ta jeho žena je pěkně rafinovaná osoba. Skrývá něco v rukávu. Ten advokát je dobrý."

„Právní zástupce," opravil ji Roarke. „Ten děj se odehrává v Londýně, v padesátých letech dvacátého století. Právní zástupci tehdy vedli obhajobu kriminálních činů."

„No dobrá. Kostýmy se mi taky líbí."

„Jsou autentické, zhruba z roku 1952. Když se objevil film *Svědectví obhajoby*, byl to tenkrát ohromný hit a pořád je v oblibě. Měl tehdy taky hvězdné obsazení." Samozřejmě, že měl doma nahrávku. Roarke byl velký fanda do černobílých filmů z první poloviny dvacátého století. Někteří považovali černobílý obraz za příliš jednoduchý a ostrý. On vnímal jeho odstíny. A domníval se, že těm může dobře rozumět i jeho žena.

„Docela se podařilo obsadit role herci, kteří se v něčem podobají těm původním, ale přitom si udržují svůj vlastní styl," vysvětlil jí. „Někdy se na ten film musíme podívat, uvidíš to sama."

Roarke si divadlo také pozorně prohlížel. Jakkoliv ho těšilo, že si může večer vyjít se svou ženou, zůstával přitom pořád podnikatelem. Ta hra byla jeho investicí. „Mám dojem, že tohle představení poběží dlouho."

„Koukej, tamhle je Mirová." Eva se naklonila, když spatřila policejní psycholožku, jako vždycky elegantní v sněhobílé přiléhavé róbě. „Je tady s manželem a zdá se, že i s několika dalšími lidmi."

„Chtěla bys jí dolů poslat nějaký vzkaz? Mohli bychom je všechny pozvat po představení na skleničku."

Eva už otevřela ústa, pak však sklouzla pohledem po Roarkeově profilu. „Ne, dnes večer ne. Mám jiné plány."

„Opravdu?"

„Jo. Máš snad něco proti tomu?"

„Vůbec nic." Dolil jim šampaňské. „Zbývá ještě pár minut do začátku příštího dějství. Tak bys mi mohla říct, z čeho tak najisto soudíš, že viníkem je Leonard Vole."

„Je tak prohnaný, že to musí být on. Tak prohnaný, jako jsi ty, ovšem není," dodala a Roarke se zašklebil. „U něj je to – jak se tomu říká – vnější slupka, pozlátko. Ty jsi prohnaný do morku kostí."

„Miláčku, ty mi lichotíš."

„Ale stejně, ten člověk je manipulátor a přitom dokáže úspěšně hrát čestného, nevinného, spolehlivého a důvěryhodného muže, který jde za svým štěstím. Ale takoví neodolatelní fešáci s krásnými manželkami neplýtvají časem na starší, daleko méně půvabné dámy, ledaže by tím něco sledovali. A on toho sleduje mnohem víc než jen prodat nějaký přiblblý kuchyňský strojek, který vynalezl."

Upila trošku šampaňského a pak se opřela dozadu, protože světla v hledišti zamrkala na znamení, že přestávka končí. „Ta jeho žena ví, že to udělal. Ona je klíčová postava, ne on. Ona si zaslouží pozornost. Kdybych já to vyšetřovala, tak na ni bych se soustředila především. Jo, s Christinou Voleovou bych si náramně důkladně popovídala."

„Takže ti ta hra něco říká?"

„Je velice chytrá."

Když se zvedla opona, pozoroval Roarke spíš Evu než drama v soudní síni.

Je to ta nejúžasnější žena, pomyslel si. Před pár hodinami přišla domů s krví na košili. Naštěstí ne se svojí. Případ, který to zavinil, byl otevřen i uzavřen téměř okamžitě po smrti oběti a do hodiny po zločinu měla i přiznání pachatele.

Pokaždé to však nebylo tak přímočaré. To byl podle něj ten správný výraz. Zažil už, jak se až k smrti vyčerpala, riskovala svůj život, aby zajistila právo a spravedlnost pro mrtvého.

Tohle byla pouze jedna z tisíců stránek, které na ní obdivoval.

Teď je tady, s ním, v přiléhavé a elegantní černé róbě, jediný šperk, který na sobě má, je dárek od něj, diamant, zavěšený jako slza mezi jejími ňadry, a pak snubní prsten. Krátké vlasy jí vytvářejí na hlavě nedbalou čapku z nespočetných odstínů hnědé barvy.

Sleduje hru chladnýma očima policajta, zřejmě odhaduje důkazy, motivy a charaktery stejně, jako by posuzovala případ, který jí spadl do klína. Ústa nemá nalíčená – zřídkakdy si vzpomene nebo pomyslí na rtěnku. Její energická tvář s vyzývavou bradou s malým dolíčkem to ostatně nemá zapotřebí.

Pozoroval, jak se ta ústa sevřela a oči se přivřely a zasvítily, když předstoupila představitelka Christiny Voleové a odhalila muže, kterého nazývala svým manželem.

„Ta má něco za lubem. Vždyť jsem ti to povídala, že má něco za lubem.“

Roarkeovy prsty zatančily na Evině zátylku. „To je pravda, říkala jsi to.“

„Ona lže,“ mumlala Eva. „Ne ve všem. Jsou to útržky lží. Kde se vzal ten nůž? Že se s ním pořezal. Ale to není to nejdůležitější. Ten nůž je jen falešná stopa. Není to vražedná zbraň, kterou mimochodem vůbec nepředvedli jako důkaz. To je formální chyba. Ale jestli se řízl, když krájel chleba – a to všichni potvrdili –, tak proč by ho potřebovali?“

„Buď se řízl schválně, aby vysvětlil krev na rukávu, nebo náhodou, jak tvrdí.“

„To je fuk. Je to jen kouřová clona.“ Nakrčila obočí. „Ach, ten je dobrý.“ Ztišila hlas, který se jí zachvěl, jak v ní narůstal prudký odpor

vůči Leonardu Voleovi. „Koukni na něj, jak tam stojí v tom… co to je?“

„Lavice obžalovaných.“

„Jo, jak stojí v lavici obžalovaných a vypadá úplně ohromený a zděšený jejím svědectvím.“

„A není snad?“

„Něco se děje. A já na to přijdu.“

Zalíbilo se jí zapojit do toho svůj mozek, hledat zákoutí a zákruty. Než se seznámila s Roarkem, nebyla nikdy v opravdovém divadle s živými herci. Občas viděla nějaký ten film a několikrát za ta léta se nechala od kamarádky Mavis zatáhnout na pár holografických představení. Ale musela uznat, že vidět na scéně živé herce, jak mluví a gestikulují, to povznášelo zábavu na daleko vyšší úroveň.

Má to něco do sebe, sedět si takhle ve tmě a dívat se dolů na akci, která vás do sebe na jednu stranu vtahuje, ale na druhou stranu se vás tak málo týká, že nemusíte mít osobní zájem na tom, jak to dopadne.

Snímá to z člověka odpovědnost, říkala si Eva. Ta pošetilá bohatá vdova, které někdo rozbil lebku, nekladla poručíkovi Evě Dallasové žádné naléhavé otázky. Ale tím napínavější bylo právě pátrání po odpovědi.

Jestli to Roarkeovi vyjde tak, jak si přeje – a zřídka tomu bylo jinak –, tak bude bohatá vdova umírat pro pobavení a potěchu všech detektivů amatérů šest večerů v týdnu a k tomu na dvou matiné ještě po dlouhou dobu.

„Vždyť on za to nestojí,“ mumlala Eva, která byla do děje tak vtažená, že jí šly některé postavy na nervy. „Ona se obětuje, hraje to na porotce, aby ji považovali za prospěchářskou, vypočítavou a chladnokrevnou potvoru. Protože ona ho miluje. A on za to ani za mák nestojí.“

„Člověk by čekal,“ podotkl Roarke, „že ho prostě odhalí a nechá ho plavat.“

„Hm. Ona celý ten případ obrátila naruby, překroutila to tak, že jako padouch teď vypadá ona. Na koho teď porota upírá zrak? Ona je v centru pozornosti a on je jen trouba. Bylo by to náramně dobře vymyšlené, kdyby on za to stál, jenže on za to nestojí. Jestlipak jí to už došlo?“

„Dávej pozor a uvidíš.“

„Jen mi řekni, jestli mám pravdu.“

Naklonil se k ní a políbil ji na tvář. „Ne.“

„Ne, že nemám pravdu?“

„Ne, že ti to neřeknu, a jestli budeš pořád breptat, uniknou ti podrobnosti dialogu.“

Zaškaredila se na něj, ale zmlkla, aby mohla nerušené sledovat celý zbytek dramatu. Když přečetli rozsudek „Nevinen“, obrátila oči v sloup. Tyhle poroty, pomyslela si. Nedá se na ně spolehnout ani v divadle, ani ve skutečnosti. Kdyby tam sedělo dvanáct pořádných policajtů, už by toho mizeru odsoudili. Už to chtěla říct, ale pak ji zaujala Christine Voleová, která se prodírala davem diváků, žádajících její smrt, do skoro prázdné soudní síně.

Eva přikývla, když se herečka svěřila se svým lhaním a podváděním Voleovu obhájci. „Ona věděla, že je vinen. Ona to *věděla* a lhala, aby ho zachránila. Blázen. On se teď otřepe a kopne ji. Dávej pozor.“

Eva se otočila, když uslyšela, že se Roarke směje. „Co je na tom k smíchu?“

„Mám pocit, že bys na paní Christie udělala ohromný dojem.“

„Kdo to má sakra zas být? Pšt! Už jde. Koukej, jak se naparuje.“

Leonard Vole přešel soudní síň, dávaje najevo své uspokojení nad propuštěním. Vedl se pod paží s hubenou brunetkou. *Další žena*, pomyslela si Eva. *Velké překvapení*. Pocítila lítost, ale i znechucení vůči Christine, která se Voleovi vrhla do náruče a snažila se k němu přitisknout.

Pozorovala, jak se k ní Vole chová arogantně, jak je tím Christina ohromená a nemůže tomu uvěřit; viděla hněv sira Wilfreda. Bylo to víceméně tak, jak očekávala, ale lépe zahrané. A pak doslova vyskočila ze židle.

„Ten grázl!“

„Sedni si, holka.“ Pobavený Roarke stáhl Evu zpátky na židli, zatímco na scéně popadla Christine Voleová nůž, který ležel na stole mezi shromážděnými důkazy, a zabodla jej svému choti do jeho zrádného srdce.

„Něco není v pořádku.“ Eva znova vyskočila, ale teď se v ní hnula krev úplně jiným způsobem. Chytila se oběma rukama zábradlí a oči měla jako přibité k jevišti. „Něco se stalo. Jak se tam dostaneme?“

„Evo, je to jen hra.“

„Jenže někdo tam nehraje.“ Odsunula židli stranou a vyrazila z lóže právě v okamžiku, kdy si Roarke všiml, jak se jeden z klečících statistů vysoukal na nohy a zděšeně zírá na krev na své ruce.

Dohonil Evu a popadl ji za ruku. „Tudy. Je tady výtah. Doveze nás přímo do zákulisí.“ Vyťukal kód. Odněkud zezdola se ozvalo zaječení nějaké ženy.

„Je tohle součást scénáře?“ zeptala se Eva, když nastoupili do výtahu.

„Ne.“

„Tak dobrá.“ Vytáhla z večerní kabelky mobil. „Tady je Dallasová Eva, poručík. Potřebuji lékařskou pohotovost. Divadlo New Globe na rohu Broadwaye a Třicáté osmé. Stav a povahu zranění dosud neznáme.“

Hodila mobil zpátky do kabelky. Výtah se otevřel a ocitli se v chaosu. „Ať někdo tyhle lidi odvede a hlídá je. Nikdo z herců ani zaměstnanců nesmí opustit budovu. Můžeš mi odhadnout počet přítomných?“

„Postarám se o to.“

Šli každý zvlášť, Eva si razila cestu na jeviště. Někdo projevil dostatek duchapřítomnosti a stáhl oponu, ale za ní byl asi tucet lidí v různém stadiu hysterie.

„Ustupte!“ vyštěkla povel Eva.

„Potřebujeme doktora.“ Blondýna s chladnýma očima, která hrála Voleovu ženu, tam stála s rukama sepnutýma na prsou.

Měla kostým potřísněný krví, ruce také. „Bože můj. Sežeňte někdo doktora.“

Eva se sehnula k muži, který ležel tváří dolů roztažený na podlaze, a poznala, že na doktora už je příliš pozdě. Zvedla se a vytáhla odznak. „Jsem poručík Dallasová. Policie a bezpečnost New York. Musíte odsud všichni odejít. Ničeho se nedotýkejte a nic neodnášejte z jeviště.“

„Stala se nehoda.“ Herec, který hrál Sira Wilfreda, stáhl z hlavy svou soudcovskou paruku. Jeho nalíčení se roztěkalo v potu. „Hrozná nehoda.“

Eva pohlédla dolů na kaluž krve a spatřila nůž na chleba, zanořený do těla až po rukověť. „Tohle je teď místo činu. Potřebuju, abyste odtud všichni odešli. Do háje, kde je ochranka?“

Napřáhla ruku a poklepala na rameno ženě, o které stále uvažovala jako o Christine Voleové. „Povídám, běžte.“ Spatřila, že z kulis vychází Roarke s třemi uniformovanými policisty, a kývla na ně.

„Odveďte tyhle lidi z jeviště. Rozmístěte je odděleně. Jsou tu jejich šatny a podobně. Tak je někam nastrkejte a držte je pod dozorem. To se týká i personálu.“

„Je mrtvý?“

„Jestli není, pak si zaslouží hereckou cenu století.“

„Potřebujeme zavést obecenstvo na nějaké bezpečné místo. Dohlédnu na to.“

„Pusť se do toho. Pokus se najít Mirovou, jestli tu ještě někde je. Hodila by se mi tady.“

„Já jsem ho zabila.“ Blondýna zavrávorala dva kroky dozadu, držela před sebou zkrvavené ruce a upřeně na ně zírala. „Já jsem ho zabila,“ opakovala a omdlela.

„Ohromné. Skvělé. Roarkeu?“

„Já se o ni postarám.“

„Vy!“ Eva dloubla prstem do jednoho ze strážných. „Začněte tyhle lidi stěhovat do jejich šaten. A držte je tam. A vy!“ přikázala druhému. „Začněte shromažďovat personál a techniky. Zabezpečte dveře. Nikdo nesmí dovnitř ani ven.“

Jedna z žen začala vzlykat a pár mužů se pokusilo reptat. Eva počítala do pěti, pak zvedla svůj odznak do výšky a zařvala: „Ticho! Tohle je policejní vyšetřování. Kdo se odmítne řídit pokyny, překáží tomuto vyšetřování a bude muset být odvezen na nejbližší policejní stanici, kde bude zadržen. A teď chci, abyste zmizeli z jeviště, a to hned!“

„Pojďme.“ Herečka, která vystupovala jako Voleova kočička, půvabně překročila bezvládnou Christinu. „Nějací dva siláci, popadněte laskavě naši hvězdu. Potřebuju zatraceně rychle panáka.“ Rozhlédla se

chladnýma, jasnýma a zelenýma očima kolem sebe. „To snad je dovoleno, poručíku?“

„Pokud si nebudete nalejvat tady na místě činu.“

„Evo!“ Přes jeviště k ní přispěchala doktorka Mirová. „Roarke mi vyřídil…“ Zmlkla a pohlédla na mrtvolu. „Proboha!“ Zhluboka vydechla a přesunula pohled na Evu. „Co můžu udělat?“

„Momentálně jenom zůstat poblíž. Nemám s sebou polní brašnu. Peabodyová je na cestě a zavolala jsem i vyšetřovací skupinu a doktora. Ale než dorazí, budeš zároveň lékařem na místě činu a pověřený policista. Je mi líto, že ti takhle kazím večer.“

Mirová zavrtěla hlavou a chystala se pokleknout k mrtvole.

„Ne, pozor na krev. Narušila bys místo činu a zničila by sis šaty.“

„Jak se to stalo?“

„To bych taky ráda věděla. Všichni jsme na to koukali. Moje ostražité policajtské oko mi říká jenom to, že vražednou zbraní je patrně nůž.“ Eva rozhodila ruce. „Já s sebou nemám ani tu pitomou vodičku na izolaci rukou. Kde je k čertu ta Peabodyová?“

Zoufalá, že nemůže zahájit pořádné ohledání a vyšetřování bez pomůcek, otočila se Eva dokola a spatřila Roarkea. „Mirová, ohlídáš mi to tady?“

Nečekala na odpověď a spěchala k levému portálu. „Poslouchej, jak má vlastně probíhat ta scéna s nožem v posledním dějství?“ zeptala se Roarkea.

„Nůž je falešná rekvizita. Ostří se stáhne dovnitř, jakmile hrot narazí na pevný podklad.“

„Což se tentokrát nestalo,“ zamumlala Eva. „Co ten mrtvý, jak se vlastně jmenuje?“

„Richard Draco. Náramně vznětlivá povaha. Teď už, počítám, pořádně ochladí.“

„Jak dobře jsi ho znal?“

„Moc dobře ne. Párkrát jsem se s ním setkal ve společnosti, ale hlavně jsem znal jeho práci.“ Roarke vrazil ruce do kapes, začal se pohupovat na podpatcích a přitom pohlížel Dracovi do skelně upřených očí. „Čtyřikrát získal Cenu Tony a ve filmech, které točil, byl vysoce hodnocen. Pro kina i divadla je to kasovní trhák, a to už několik let. Má pověst nepříjemného, arogantního a dětinského člověka.

Střídá ženské, rád si dopřeje nějaké to chemické povzbuzení, které není zrovna v souladu s policejními předpisy.“

„A ta ženská, co ho zapíchla?“

„Areena Mansfieldová. Skvělá herečka. Výjimečně netemperamentní typ, oddaná svému umění. Velice ceněná v divadelních kruzích. Většinou žije a pracuje v Londýně, ale kvůli této roli se dala přemluvit, aby se přestěhovala do New Yorku.“

„Kým?“

„Částečně mnou. Známe se už řadu let. A ne –,“ dodal a znovu zastrčil ruce do kapes. „Nikdy jsem s ní nespal.“

„Já jsem se tě neptala.“

„Ale ano, ptala.“

„No tak dobrá, jestli ano, tak to teda dokončeme. Proč jsi s ní nespal?“

Lehce se usmál. „Původně proto, že byla vdaná. A když pak už nebyla…“ Přejel špičkou ukazováku důlek v Evině bradě. „Tak jsem byl zase já ženatý. Moje manželka mi netrpí, abych spal s jinými ženskými. V tom je velice důsledná.“

„To si musím zapamatovat.“ Uvažovala, co má na vybranou, pohrávala si s různými možnostmi. „Ty se s mnoha těmi lidmi znáš nebo sis o nich aspoň udělal mínění. Později si s tebou o nich budu chtít promluvit.“ Povzdychla si. „Do protokolu.“

„Samozřejmě. Je možné, že to byla nehoda?“

„Všechno je možné. Musím prozkoumat nůž a nemůžu se ho dotknout, dokud nedorazí Peabodyová. Co kdybys šel dozadu a trochu si tam s těmi svými lidmi poklábosil? A měj přitom našpicované uši.“

„To mě žádáš, abych asistoval při oficiálním policejním vyšetřování?“

„Ne, to rozhodně ne.“ A nehledě na okolnosti se jí trochu zachvěly rty. „Jen jsem řekla, abys špicoval uši.“ Zapíchla mu prst do hrudi. „A jdi mi z cesty. Jsem ve službě.“

Otočila se, protože zaslechla tvrdý klapot podrážek, které musely patřit pouze služebním policejním botám.

Ty, které na sobě měla Peabodyová, byly vycíděny do takového lesku, že Evě přes celé jeviště oči přecházely. Na tmavých rovných vlasech jí seděla čapka přesně ve správném úhlu.

Vyšly na jeviště z opačných stran a sešly se u mrtvoly. „Ahoj, doktorko," pozdravila Peabodyová Mirovou, pohlédla dolů na tělo a našpulila pusu. „To teda musela být vydařená premiéra."

Eva napřáhla ruku po služební brašně. „Spusťte záznam, Peabodyová."

„Ano, madam." Jelikož jí pod reflektory bylo horko, shodila ze sebe plášť, složila ho a položila stranou. Mikrofon pro záznam si připnula k límci uniformy.

„Záznam běží," oznámila Evě, která si pokrývala ruce a večerní střevíčky vrstvou izolace.

„Dallasová Eva, poručík, na místě činu. Jeviště divadla New Globe v New Yorku. Přítomny také Peabodyová Delia, strážník, a Mirová Charlotta, lékařka. Oběť je Richard Draco, rasa smíšená, muž, věk plus minus padesát."

Podala izolační roztok Peabodyove. „Příčinou smrti je probodení, jediná rána. Povrchní prohlídka a minimum krve svědčí o pravděpodobném zásahu do srdce."

Skrčila se a izolovanými prsty vytáhla nůž. „Rána způsobena zbraní, která vypadá jako obyčejný kuchyňský nůž, pilovité ostří má délku přibližně dvacet centimetrů."

„Změřím ho a uložím, poručíku."

„Ještě ne," zabručela Eva. Prohlédla nůž, vytáhla zvětšovací brýle a studovala ho znova od špičky až po rukojeť. „Povrchní ohledání neukazuje žádný mechanismus, který by ostří při dotyku zasunoval. Nejedná se o divadelní rekvizitu."

Vysunula si brýle nad čelo. „Žádná divadelní rekvizita a žádná nehoda." Podala nůž Peabodyove, která už mezitím měla ruce také izolované. „Je to vražda."

Kapitola druhá

„Teď bych tě potřebovala," řekla Eva Mirové, zatímco se technici pustili do práce na místě činu. Dracovo tělo bylo už zabaleno, označeno, a bylo na cestě do márnice.

„Co pro tebe můžu udělat?"

„Mezi obecenstvem mám fůru strážníků, kteří si zapisují jména a adresy." Nechtěla ani pomyslet, kolik to sežere služebních hodin a papíru, vyslechnout přes dva tisíce svědků. „Ale chci zahájit výslechy hlavních herců dřív, než je pustím domů spát. Nerada bych, aby se mi do toho zapletli právníci dřív, než budu mít situaci pevně v rukách."

Přímo před očima veřejnosti, uvažovala Eva a přejížděla očima jeviště, výpravu a řadu po řadě plyšová sedadla, která byla ještě před chvílí zaplněná zaujatými diváky.

Někdo byl prohnaný a drzý. A chytrý.

„S tebou se lidé cítí dobře," řekla Mirové. „Ráda bych, aby se dobře cítila Areena Mansfieldová."

„Vynasnažím se."

„Byla bych ti vděčná. Peabodyová, vy půjdete se mnou."

Eva přešla jeviště a zašla do portálu. V zákulisí už se pohybovali uniformovaní strážníci. Civilisté byli zčásti za zavřenými dveřmi, zčásti byli shromážděni ve vyděšených skupinkách.

„Co myslíte, jakou máme šanci, že to před médii udržíme do rána pod pokličkou?"

Peabodyová se na Evu zadívala. „Řekla bych, že nulovou, a to jsem optimistka."

„No jo. Strážníku!" zavolala Eva na jednoho chlapíka v uniformě. „Postavte hlídky ke všem vchodům a východům."

„Už se stalo, poručíku."

„Chci, aby ty hlídky byly uvnitř. Nikdo ať neopouští budovu, ani policisté ne. A nikoho nepouštějte dovnitř, zvláště reportéry ne. Jasné?"

„Ano, madam."

Chodba vedoucí z kulis se zužovala. Eva obhlížela dveře, mírně pobavená zlatými hvězdami, které byly na mnoha z nich připevněny.

Také tam byly tabulky se jmény. Zastavila se před dveřmi Areeny Mansfieldové, krátce zaklepala a vešla dovnitř.

Když spatřila Roarkea, který seděl na královsky modré pohovce a držel Areenu za ruku, jenom zvedla obočí.

Herečka stále ještě neodstranila své nalíčení, a ačkoliv jí je slzy poničily, vypadala pořád fantasticky. Vrhla pohled na Evu a oči měla rázem plné strachu.

„Ach, panebože, panebože. Vy mě jdete zatknout?“

„Potřebuju se vás jen na něco zeptat, paní Mansfieldová.“

„Nedovolili mi převléct se. Že prý nesmím. Jeho krev.“ Zamávala rukama nad kostýmem a zaťala je v pěst. „Už to nemůžu vydržet.“

„To je mi líto. Doktorko Mirová, pomohla byste prosím paní Mansfieldové z kostýmu? Peabodyová ho potom uloží.“

„Jistěže.“

„Roarkeu, ty jdi prosím ven.“ Eva přistoupila ke dveřím a otevřela je.

„Nemějte strach, Areeno. Poručík to všechno vyřeší.“ Stiskl Areeně ruku na uklidnění, vstal a prošel kolem Evy.

„Žádala jsem tě, abys špicoval uši, a ne abys utěšoval jednu z mých podezřelých.“

„Když se snažím uklidnit hysterickou ženu, není to zrovna utěšování.“ Odfoukl si. „Dal bych si pořádného panáka.“

„Tak jdi domů a dej si ho. Já nevím, jak dlouho se zdržím.“

„Myslím, že to, co potřebuju, najdu i tady.“

„Jen jdi domů,“ opakovala. „Už tu nemáš co dělat.“

„Já nejsem jeden z tvých podezřelých,“ namítl tiše. „A tohle divadlo je moje, můžu z něj přicházet a odcházet, jak se mi zachce.“

Přejel jí prstem po tváři a odpochodoval.

„To děláš vždycky,“ zamumlala a pak se vrátila do šatny.

Eva nabyla dojmu, že *šatna* není dost vznešené slovo pro místnost tak prostornou a nádhernou. Dlouhý smetanově bílý pult byl plný kelímků, tub, vaniček, lahviček, všechno seřazené s vojenskou precizností. Nad tím se lesklo trojdílné zrcadlo, orámované řadou štíhlých bílých žárovek.

Byla tu pohovka, řada křesílek, velký AutoChef s ledničkou, prvotřídní minikomunikační jednotka. Dveře do oddělené šatny byly

otevřené, takže se Eva mohla přesvědčit, že kostýmy i venkovní oblečení jsou uspořádány se stejnou precizností jako toaletka.

Na všech stolech rozmístěných po pokoji byly květiny. Provoněný vzduch vnukal představu svatby. Nebo pohřbu.

„Děkuji vám. Moc vám děkuju.“ Areena se maličko zachvěla, když jí Mirová pomáhala do dlouhého bílého županu. „Nevím, jak dlouho bych to ještě vydržela… Teď bych si ještě setřela mejkap.“ Sáhla si rukou na krk. „Ráda bych se cítila sama sebou.“

„Tak do toho.“ Eva se usadila v jednom z křesílek. „Tenhle pohovor se bude zaznamenávat. Rozumíte mi?“

„Já nerozumím ničemu,“ povzdechla Areena a usedla na čalouněnou sedačku před zrcadlem. „Moje vědomí je tak otupené, jako kdyby se pořád o jeden krok opožďovalo za tím, co se děje.“

„To je naprosto normální reakce,“ ujistila ji Mirová. „Často však pomůže, když člověk o události, která vyvolala šok, mluví, když vylíčí její podrobnosti, aby mohly být zpracovány a odloženy stranou.“

„Ano. Asi máte pravdu.“ Stočila pohled do zrcadla tak, aby v něm viděla Evu. „Musíte mi položit otázky a bude se to zaznamenávat. Dobrá, chci to mít za sebou.“

„Spusťte záznam, Peabodyová. Dallasová Eva, poručík, rozhovor s Mansfieldovou Areene, v její šatně v divadle New Globe. Dále přítomna Peabodyová Delia, strážník, a doktorka Mirová Charlotta.“

Zatímco si Areena vtírala do pleti odličovací krém, odříkala jí Eva revidovanou Mirandu. „Jste si vědoma svých práv a povinností, paní Mansfieldová?“

„Ano. Je to další část zlého snu.“ Zavřela oči a snažila se představit si čisté bílé pole, klidné a mírné. Ale pořád viděla jen krev. „Je opravdu mrtvý? Je Richard opravdu mrtvý?“

„Ano.“

„Já jsem ho zabila. Probodla jsem ho.“ Začala se třást od ramen dolů. „Tucetkrát,“ prohlásila a zase otevřela oči, aby spatřila v trojdílném zrcadle Evu. „Aspoň tucetkrát jsme zkoušeli tu scénu. Měla přesnou choreografii, tak aby byla co nejúčinnější. Co se přihodilo? Proč se ten nůž nezasunul?“ V jejích očích se objevil první záblesk zlosti. „Jak se to mohlo stát?“

„Proveďte mě. Tou scénou. Jste Christine. Chránila jste ho, lhala jste kvůli němu. Zničila jste se kvůli němu. A pak, po tom všem, se na vás vykašle a předhodí vám do tváře jinou ženu, mladší ženu.“

„Já jsem ho milovala. Byla jsem jím posedlá – byl můj milenec, můj manžel, mé dítě, všechno dohromady.“ Pokrčila rameny. „Nad všechno ostatní milovala Christine Leonarda Volea. Věděla, co je zač, co udělal. Ale to jí bylo jedno. Byla by pro něj umřela, tak hluboká a posedlá byla její láska.“

Areena, teď už klidnější, odhodila použité odličovací tampony do recyklačního žlábku a otočila se na stoličce. Obličej teď měla bílý jako z mramoru, oči zarudlé a oteklé. Ale i tak z ní vyzařovala krása.

„V tomhle momentě jí všechny ženy v obecenstvu rozumějí. I když ony samy neprožily takovou lásku, někde v hloubi duše si přejí, aby ji zažily. Když však Christine pozná, že on po tom všem, co pro něj udělala, je ochotný ji tak bezohledně odhodit, když jí dojde, jaký vlastně je, sáhne po noži.“

Areena zvedla ruku sevřenou v pěst, jako by držela rukojeť. „Zoufalství? Ne, ona je žena činu. Nikdy není pasivní. Je to pouhý okamžik, pouhý impulz, ale vychází z hloubi jejího nitra. Zabodne do něj nůž, i když ho přitom objímá. Láska a nenávist, každá z nich ve své vrcholné formě, a ona má v tom jediném okamžiku v sobě obě dvě.“

Zadívala se na ruku, která se rozmáchla a teď se začala třást. „Bože! Bože!“ A s prudkým trhnutím otevřela zásuvku toaletky.

Eva vyskočila a vmžiku jí sevřela zápěstí.

„Já – jen – cigaretu,“ zakoktala Areena. „Vím, že bych v budově neměla kouřit, ale hrozně potřebuju cigaretu.“ Zacloumala Evinou rukou. „Potřebuju tu zatracenou cigaretu.“

Eva pohlédla do zásuvky a spatřila tam drahou krabičku s deseti herbálkami. „Jsme na záznamu. Dostanete okamžitě pokutu.“ Ale ustoupila zpátky.

„To ty nervy.“ Areena zápasila se zapalovačem, až k ní přistoupila Mirová, jemně jí vzala zapalovač z prstů a škrtla. „Díky. V pořádku.“ Areena si dala pořádného sluka a pomalu vyfukovala kouř. „Odpusťte. Obvykle nebývám tak… křehká. Divadlo by křehotinky rozdrtilo napadrť, a hezky rychle.“

„Vedete si velice dobře,“ promluvila tiše a klidně Mirová. „Rozhovor s poručíkem Dallasovou vám určitě prospěje.“

„Nevím, co o tom mám povídat.“ Areena pohlédla na Mirovou s takovou důvěrou, jakou by si Eva sama přála vyvolat. „Prostě se to stalo.“

„Když jste uchopila ten nůž,“ přerušila ji Eva, „všimla jste si něčeho odlišného?“

„Odlišného?“ Areena zamrkala a zase se soustředěně podívala na Evu. „Ne. Byl přesně tam, kde měl být, rukověť směřovala ke mně, abych po něm mohla rychle a hladce sáhnout. Máchla jsem nožem nejdřív nahoru, aby v tom šokujícím okamžiku mohl každý divák spatřit jeho ostří. A pak jsem vyrazila. Od stolu k Richardovi jsou to jen dva kroky. Levou rukou uchopím jeho pravou paži v nadloktí, podržím ji, pravou se rozpřáhnu dozadu a pak… úder,“ řekla, když si dala dalšího dlouhého sluka. „Úder speciálně uzpůsobeného nože na jeho hruď vypustí dávku umělé krve. Zůstaneme tak ještě okamžik, my dva, v intimním spojení, a pak se na mě ostatní na jevišti vrhnou a odtrhnou mě od něho.“

„Jaký jste měla vztah k Richardovi Dracovi?“

„Cože?“ zeptala se Areena se skelným pohledem.

„Vaše vztahy s Dracem. Povězte mi o nich.“

„S Richardem?“ Areena stiskla rty, zalétla rukou na prsa a začala s ní třít spodek hrdla, jako kdyby jí tam uvízla slova jako nějaké oblázky. „Znali jsme se řadu let, už jsme spolu dřív hrávali – a ovšem – v poslední době v londýnském představení *Sluhy dvou pánů.*“

„A osobně?“

Maličké zaváhání, nepatrný okamžik, ale Eva si ho všimla a zaznamenala ho.

„Byli jsme celkem kamarádi,“ připustila Areena. „Jak už jsem řekla, znali jsme se celá léta. Při té poslední hře v Londýně se v médiích objevily narážky na nějakou romanci mezi námi. Ta hra sama byla taková romance. Docela se nám zamlouvalo, že zájem o ni potom vzrostl. Návštěvnost stoupla. Já jsem v té době byla vdaná, ale to nezabránilo veřejnosti, aby nás nedávali dohromady. Bavilo nás to.“

„Ale nikdy jste se podle toho neřídili?“

„Já jsem byla vdaná, poručíku, a byla jsem dost chytrá, abych věděla, že Richard není muž, kvůli kterému bych zahodila manželství.“

„Protože?“

„Je to dobrý herec. Byl,“ opravila se, namáhavě polkla a pak si ještě naposledy potáhla z cigarety. „Nebyl to nijak zvlášť ušlechtilý lidský tvor. Ach, to zní tak ošklivě, hrozně.“ Ruka jí zase vzlétla na krk a její prsty neklidně tápaly po kůži. „Když to říkám, cítím se tak ničemně a příšerně, ale já – prostě chci být pokud možno upřímná. Mám strach. Bojím se, že si budete myslet, že jsem to udělala schválně.“

„Momentálně si nemyslím nic. Jen chci, abyste mi o Richardu Dracovi něco pověděla.“

„Tak dobře. Dobře.“ Nadechla se a zatáhla z cigarety, jako by to bylo brčko. „Ostatní si to taky stejně nenechají pro sebe. Richard byl úžasně sobecký a strašně egocentrický, což ovšem v naší profesi, vlastně u většiny z nás, není zas taková výjimka. To bych mu neměla za zlé. A taky jsem skočila po příležitosti hrát s ním v tomhle kuse.“

„A znáte někoho jiného, kdo si také myslí, že nebyl zrovna ušlechtilý člověk, a měl by mu to za zlé?“

„Myslím, že Richard časem napadl a urazil snad každého, kdo měl něco společného s tímhle představením.“ Stiskla si konečkem prstu vnitřní koutek oka, jako by se chtěla zbavit nějakého tlaku. „Určitě to vyvolalo spoustu uražených pocitů, stížností, protestů a nevole. Ale to už je divadlo.“

Eva osobně došla k názoru, že divadlo je praštěný podnik. Lidé tu hojně plakali, vedli rozvleklé monology v situacích, v nichž by jim každý trochu šikovný právník poradil: „Odpovězte ano, či ne, nebo jděte do háje.“ Složitě rozkládali a rozváděli své myšlenky a mnohým z nich se podařilo vytvořit ze smrti kolegy drama, ve kterém oni sami měli hlavní roli.

„Je to z devadesáti procent na hovno, Peabodyová.“

„Taky bych řekla.“ Peabodyová procházela zákulisím a snažila se prohlédnout si všechno najednou. „Ale jinak je to senzace. Všechna ta světla a holoprojekce a některé ty kostýmy jsou taky perfektní, pokud si potrpíte na starožitnosti. Nemyslíte, že by to byla sranda stát tady na té scéně a všichni ti lidi by na vás koukali?“

„Odporná představa. Ale my budeme muset aspoň část těch lidí pustit domů, než na nás začnou vytahovat lidská práva.“

„Už se celá třesu.“

Eva se ušklíbla, vytáhla svůj záznamník. „Zatím máme docela zajímavý obrázek o oběti. Nikdo to nechce říct rovnou, ale všichni ho vlastně měli plné zuby. A přestože to

nechtějí přiznat naplno, stejně to nakonec řeknou, i když přitom zamáčknou slzu v oku. Musím si to prohlédnout tady vzadu. Vy jděte a řekněte strážníkům, aby ty lidi propustili. Přesvědčte se, jestli od nich máme všechny důležité údaje a jestli byli řádně poučeni. Zařiďte výslechy na zítřek.“

„Na, Centrále nebo v terénu?“

„Trochu jim to ulehčíme a půjdeme za nimi. Aspoň zatím. Až to zařídíte, můžete jít. Sejdeme se v osm ráno na Centrále.“

Peabodyová trochu přešlapovala. „Vy jdete domů?“

„Taky potom půjdu.“

„Můžu s vámi zůstat, než půjdete.“

„To není potřeba. Radši ať jsme ráno čiperní. Hlavně naplánujte ty výslechy. Chci zvládnout co nejvíc lidí a co nejdřív. A zařiďte taky sledování Areeny Mansfieldové.“

„Ano, madam. Bezvadný šaty,“ poznamenala, když schovávala svůj zápisník. „Jen si dejte včas vyčistit tu krev a izolaci, než se to vsákne.“

Eva se podívala dolů a obhlédla svou elegantní černou róbu. „Sakra. To je z toho, když nejsem na práci patřičně oblečená.“ Otočila se a zašla hlouběji do kulis, kde stál strážník před velkou zamčenou skříní.

„Klíč!“ Natáhla ruku a strážník jej vytáhl z tašky na důkazní materiál. „Snažil se někdo dostat dovnitř téhle věci?“

„Přišel sem rekvizitář, takový starý roztřesený děda. Ale nedělal mi žádné potíže.“

„Fajn. Tak jděte za techniky a vyřiďte, že si to tady asi za deset minut mohou vzít do práce.“

„Ano, madam.“

Eva zůstala sama, odemkla skříň a rozevřela obě křídla dveří. Nakrčila čelo, když uviděla krabici s doutníky, staromódní telefon a pár dalších rekvizit, uložených v oddílu označeném Kancelář Sira Wilfeda.

Další oddíl obsahoval předměty užívané v barové scéně. Oddíl Soudní síň byl prázdný. Rekvizitář byl zjevně pečlivý při vracení a úklidu svých pomůcek, činil to zřejmě bezprostředně po skončení scény, kde jich bylo zapotřebí.

Někdo tak pečlivý si nemohl splést kuchyňský nůž s atrapou.

„Poručíku Dallasová?“

Eva se ohlédla a spatřila, že se ze stínu kulis vynořila do světla zákulisí mladá brunetka z posledního jednání. Svlékla už kostým a měla na sobě jednoduchý černý sportovní komplet. Tuhou ondulaci na hlavě měla už rozčesanou a rovné hnědé vlasy jí padaly až na záda.

„Doufám, že vás neruším z práce.“ Měla nepatrný jižanský přízvuk, a jak se přiblížila, mírně se usmála. „Doufala jsem, že mi budete moct věnovat čas na pár slov. Vaše pomocnice mi dovolila, abych za vámi zašla.“

„To je v pořádku.“ Eva si před oči promítla program, který po vraždě prostudovala. „Slečna Lansdownová, jestli se nemýlím.“

„Carly Landsdowneová, Diana v tom tragickém představení.“ Upřela velké modré oči na skříň. „Doufám, že si nemyslíte, že by s tím, co se stalo Richardovi, měl něco společného Pete. Starý Pete by nebyl schopný zabít ani mouchu, která by mu bzučela do ucha.“

„Takže Pete je zřejmě ten rekvizitář?“

„Ano. A je naprosto neškodný. Což se nedá říct o ostatních členech tohoto cirkusu.“

„Zřejmě. Chtěla jste mi něco určitého?“

„Jen jsem vám chtěla říct, co vám patrně neřeknou ostatní, aspoň ne ze začátku. Richarda tady všichni nenáviděli.“

„Včetně vás?“

„No samozřejmě.“ Vyslovila to se zářivým úsměvem. „Jak jen mohl, pletl se každému do role, skákal do řeči, zkrátka dělal všechno, jen aby upoutal pozornost na sebe a na nikoho jiného. A mimo jeviště to byl odporný malý červ. Jeho svět se točil kolem jediné věci, a tou bylo jeho ego.“

Půvabně pokrčila rameny. „Stejně to nakonec od někoho uslyšíte, tak jsem si myslela, že bude nejlepší, když vám to vyklopím sama. Na krátkou dobu jsme byli milenci. Skončilo to před několika týdny takovou velice ošklivou scénou. Richard si na podobné scény potrpěl a

tuhletu sehrál opravdu mistrovsky. Stalo se to na první kostýmové zkoušce.“

„Jestli tomu dobře rozumím, tak ten vztah ukončil on?“

„Ano, on.“ Řekla to nedbale, ale záblesk v těch zelených očích Evě prozradil, že v ní stále vře vztek. „Nejdřív si usmyslel mě okouzlit, a když se mu to povedlo, tak si usmyslel, že mě pokoří před celým souborem. Tak dopadlo moje první představení na Broadway.“

Rozhlédla se okolo, a přestože se jí zvlnily rty, byl její úsměv ostrý jako rozbité sklo. „Byla jsem zelenáč, poručíku, ale zraju rychle. Nesnažím se předstírat lítost, že je mrtvý, ale spíš chci říct, že podle mého názoru nestál ani za zabití.“

„Milovala jste ho?“

„Víte, v téhle fázi mé kariéry mi na lásku nezbývá dost prostoru, ale byla jsem… oslněná. Myslím, že asi stejně, jako byla moje postava oslněná Leonardem Volem. Pochybuji, že by v tomhle souboru byl někdo, kdo proti Richardovi necítí nějakou zášť. A chtěla jsem vám o té svojí říct předem.“

„To je od vás hezké. Říkala jste, že vás pokořil. Jakým způsobem?“

„V tom posledním jednání, kdy s ním přicházím do soudní síně a on se setkává s Christinou, mě přerušil, právě když jsem k ní mluvila, začal lítat po jevišti a vykřikoval, že můj projev je bezvýrazný.“

Stiskla rty a přivřela víčka na pouhé štěrbiny. „Řekl, že to postrádá jakoukoliv vášeň, stejně jako moje chování v posteli. Prohlásil, že jsem natvrdlá nána, která se snaží nahradit nedostatek talentu celkem přijatelným vzhledem a bujnými ňadry.“

Carly odhodila vlasy líným pohybem, který kontrastoval s planoucím vztekem v jejích očích. „Řekl, že jsem nudná, a i když jsem pro něj byla chvilkovým rozptýlením, tak jestli nedokážu předstírat, že dávám do hry aspoň minimum svých schopností, bude trvat na tom, aby mě nahradil někdo, kdo to dokáže.“

„A tohle na vás vysypal jako naprosté překvapení?“

„On byl zákeřný jako had. Hadi útočí rychle, protože jsou zbabělí. Zmohla jsem se taky na pár výstřelů, ale nebyly právě nejzdařilejší. Nebyla jsem na to připravená a bylo mi trapně. Richard se odpotácel z jeviště a zamkl se ve své šatně. Asistent režie ho šel uklidnit a scénu jsme zopakovali s Richardovým náhradníkem.“

„Kdo to je?“

„Michael Proctor. A je mimochodem velice dobrý.“

„Takže pokud by se hra vrátila na scénu, bude to on, kdo ho nahradí?“

„To je otázka spíš pro producenty. Ale nepřekvapilo by mě, kdyby to dostal aspoň dočasně.“

„Děkuju vám za informace, slečno Landsdowneová.“ I když takové množství informací, a k tomu nevyžádaných, je vždycky podezřelé.

„Já nemám co skrývat.“ Zase pokrčila rameny a dlouze se svýma modrýma očima zadívala Evě do obličeje. „A kdybych měla, nepochybuju, že vy byste to ze mne dostala. V posledních pár měsících jsem toho o Roarkeově policajtské ženě slyšela spoustu. Nemyslíte, že to byla jistá drzost, vybrat si k vraždě právě ten večer, kdy budete v hledišti?“

„Drzost je už vzít někomu život. Ozvu se vám, slečno Landsdowneová.“

„O tom nepochybuju.“

Eva počkala, dokud žena nebyla těsně u portálu. „Ještě něco.“

„Ano?“

„Vy nemáte moc v lásce ani Areenu Mansfieldovou.“

„Nechovám k ní nějaké výrazné sympatie ani antipatie.“ Carly naklonila hlavu a povytáhla vysoko jedno obočí. „Proč se ptáte?“

„Neprojevila jste moc soucitu, když omdlela.“

Úsměv se znovu objevil, natolik výrazný, aby byl dobře viditelný až v posledních řadách. „A že to byla zatraceně půvabná mdloba, ne? Herci, poručíku Dallasová, těm nemůžete věřit ani to nejmenší.“

A s nedbalým pohozením vlasů odkráčela pryč.

„No jo,“ zamumlala Eva. „Tak kdo tady hraje?“

„Poručíku!“ Policistka z technického týmu, mladá žena se svěžím obličejem, spěchala k Evě. Její bachratá ochranná kombinéza při každém kroku lehce zasvištěla. „Myslím, že byste se měla mrknout na tuhle hezkou hračku, kterou jsem právě našla.“

„To se podívejme.“ Eva převzala sáček na důkazy, našpulila rty a prohlížela nůž. Přes průhledný igelit nahmatala špičku a zkusila ji zatlačit. „Kdepak jste to našla, eh…,“ přeslabikovala jméno na prsou tmavošedé kombinézy, „Lambowská?“

„Ve váze plné pravých rudých růží na dlouhých stoncích. Překrásná kytka. Je jich plná místnost, jako o nějakém státním pohřbu. Šatna Areeny Mansfieldové.“

„Dobrá práce.“

„Díky, poručíku.“

„Nevíte, kde je teď Mansfieldová?“

„Je v hereckém klubu. Je tam s ní váš muž.“

„Myslíte Peabodyovou?“

„Ach ne, madam. Váš manžel.“ Lambowská počkala, až se Eva zadívá na rekvizitu nože, a pak se teprve odvážila zvednout oči. Roarka dnes spatřila poprvé a uznala, že si zaslouží pořádné podívání.

„Tak dokončete ohledávání, Lambowská.“

„Už jdu na to, poručíku.“

Eva odešla z jeviště a narazila na Peabodyovou, vycházející ze šatny. „Už jsem sjednala čtyři výslechy.“

„Prima. Na dnešek změna plánu.“ Eva jí ukázala divadelní nůž. „Technici to našli v šatně Mansfieldové, zastrčené do kytice růží.“

„Chcete ji zatknout?“

„Její advokát ji dostane ven dřív, než ji stačím dovézt na Centrálu. Že je to ale zatracený pat, nemyslíte, Peabodyová? Ona ho zamorduje před nabitým hledištěm a ukryje atrapu ve své vlastní šatně. Velice chytré, nebo naprosto praštěné?“ Eva převracela sáček v rukou. „Poslechněme si, co nám k tomu dokáže říct. Kde je ten herecký klub?“

„Dole. Můžeme jít po schodech.“

„Dobře. Víte něco o hercích?“

„Jistě. Volnověkaři milují všechny umělecké obory. Moje matka kdysi trochu hrála divadlo a dva z mých bratranců jsou herci. Hrají živě na jevišti a taky trochu ve filmu. A moje prababička působila v San Francisku jako artistka až do penze. Pak tu máme –“

„Dobrá, to stačí.“ Eva potřásla hlavou a klapala střevíčky po schodech. „Jak jste mohla snést mít kolem sebe v rodině takovou spoustu lidí?“

„Já mám lidi ráda,“ prohlásila vesele Peabodyová.

„Proč?“ Protože to nebyla otázka, která by vyžadovala odpověď, Peabodyová jen ukázala u paty schodů doleva. „Však vy je máte taky ráda. Jenom předstíráte, že jste na ně navrčená.“

„Já jsem navrčená. Ať pustím Mansfieldovou já, jestli ji vůbec pustím, nebo ji odsud dostanou advokáti, chci, aby byla sledovaná. Jestli půjde na noc domů, zavolejte dva strážníky, aby to tam u ní ohlídali. Máme toho na ni dost, abychom to hlídání zdůvodnili. Chci vědět, kam jde a co dělá.“

„Chcete, abych o ní zjistila všechny údaje?“

„Ne, o to se postarám sama.“

Eva otevřela dveře klubu. Tak jako všechno, v čem měl prsty Roarke, nebyl klub ani v nejmenším ošuntělý. Roarke zřejmě chtěl, aby se talenty cítily příjemně, a na ničem při zařizování nešetřil.

Roarke tam seděl, na Evin vkus až příliš těsně, po boku Areeny v sedacím koutě na pravé straně a kroužil sklenkou brandy. Pohled, ten modrý záblesk, padl na jeho ženu, rozzářil se a tím jí připomněl okamžik, kdy ho poprvé spatřila tváří v tvář.

Tenkrát neopatroval dámu podezřelou z vraždy. Tenkrát byl tím podezřelým sám.

Rty se mu zavlnily v lenivém a důvěrném úsměvu. „Ahoj, Peabodyová,“ prohodil, ale očima visel na Evině tváři.

„Paní Mansfieldová, mám na vás ještě pár otázek.“

Areena vzhlédla na Evu a zatřepala rukama. „Ach, ale já jsem myslela, že už jsme dnes večer skončily. Roarke mi právě zařídil odvoz do bytu.“

„Odvoz bude muset počkat. Peabodyová, záznam. Chcete, abych vám osvěžila paměť, co se týče vašich práv a povinností při tomto vyšetřování, paní Mansfieldová?“

„Já –,“ třepotavá ručka spočinula na krku a zůstala tam. „Ne, jenže opravdu nevím, co bych vám ještě mohla říct.“

„Znáte tohle?“ Eva hodila sáček s divadelním nožem na stolek mezi nimi.

„To vypadá jako…“ Vztáhla ruku, stále ještě neklidnou, ale pak ji sevřela v pěst a ucukla zpátky. „To je ten nůž z rekvizit. To je ten nůž, který měl ležet na stole, když… Ach Bože. Kde jste ho našli?“

„Ve vaší šatně, zastrčený v kytici růží.“

„Ne. To ne.“ Areena pomalu otáčela hlavu ze strany na stranu. Zkřížila ruce na prsou a prsty zabořila do ramen. „To není možné.“

Jestli to hraje, uvažovala Eva, tak hraje náramně dobře. Oči se jí skelně leskly, rty a prsty se třásly. „Nejen že je to možné, ale je to fakt. Jak se tam ten nůž dostal?“

„Já nevím. Povídám vám, že nevím.“ Vymrštěna náhlou energií vyskočila Areena na nohy. Oči už neměla skelné, ale divoké a vytřeštěné. „Někdo to tam narafičil. Ten, kdo vyměnil ty nože, ho tam strčil. Chtějí na mě svalit vinu za Richarda. Chtějí, abych kvůli tomu trpěla. Nestačilo jim, proboha, nestačilo už to, že jsem ho zabila?“

Vztáhla ruku, úplná Lady Macbeth, a zírala na krev, teď už smytou.

„Proč?“ zeptala se chladně a suše Eva. „Proč prostě nezahodit tu atrapu někam do kouta, do popelnice. Proč by ji někdo schovával v šatně?“

„Nedovedu si představit… kdo mě tak nenávidí. A Richard…“ A začala ronit slzy. „Roarkeu! Vy mě přece znáte. Tak mi, prosím vás, pomozte. Řekněte jí, že bych takovou hroznou věc nemohla udělat.“

„Ať jsou důvody jakékoliv, ona je najde.“ Vstal, nechal ji, aby se mu vrhla do náruče a vyplakala se, a přes její hlavu hleděl na svou ženu. „Tím si můžete být jistá. Viď, že ano, poručíku?“

„Jsi snad její mluvčí?“ vyštěkla Eva a vysloužila si od něj pozdvižené obočí.

„Paní Mansfieldová, kdo má kromě vás přístup do vaší šatny?“

„Já nevím. Vlastně každý, herci i personál. Já ji nezamykám. Je to nepraktické.“ S hlavou stále ještě na Roarkeově rameni se pomalu pokoušela normálně dýchat.

„Kdo vám poslal ty rudé růže? A kdo je přinesl do místnosti?“

„Já nevím. Těch kytek bylo tolik. Kartičky brala garderobiérka. Měla na každou udělat poznámku. Některé dodávky přinesl poslíček. Do půl hodiny před vytažením opony stále chodila spousta lidí dovnitř a ven. Pak jsem už nikoho nepřijímala, abych se mohla připravit.“

„Do šatny jste se vrátila po prvním dějství a pak znovu během představení na převleky?“

„Ano.“ Areena už se uklidnila, odstoupila od Roarkea a postavila se tváří k Evě. „Mám pět převleků. Moje garderobiérka byla vždycky u mne. Pokaždé, když jsem byla v šatně, byla se mnou.“

Eva vytáhla notes: „Jméno vaší garderobiérky?“

„Tricia. TriciaBeetsová. Dosvědčí vám, že jsem tam ten nůž neschovala. Řekne vám to. Jen se jí zeptejte.“

„Udělám to. Moje asistentka vás zaveze domů.“

„Můžu tedy jít?“

„Zatím ano. Ještě se vám ozvu. Ukončete záznam, Peabodyová. Odvezte paní Mansfieldovou domů.“

„Ano, madam.“

Areena popadla kabát, který měla přehozený přes opěradlo pohovky, a podala jej Roarkeovi způsobem, který Eva musela ocenit. Tak ženský a s tak samozřejmou jistotou, že se vždycky najde muž, který ji do něj zahalí.

„Přála bych si, abyste chytila toho, kdo to spáchal, poručíku Dallasová. Moc bych si to přála. Ale i když ten, kdo to všechno zosnoval, bude potrestán, já si budu vždycky vědoma toho, že to byla moje ruka, která to provedla. To budu vždycky vědět.“

Otočila se, dotkla se prsty hřbetu Roarkeovy ruky. „Děkuju vám, Roarkeu. Bez vás bych tuhle noc sotva přežila.“

„Odpočiňte si teď, Areeno.“

Eva podmračeně sebrala sáček na důkazy a uložila jej do služební brašny. „Ráda by napravila fakt, že jsi s ní nespal.“

„Myslíš?“

Lehce pobavený tón jeho hlasu jí stačil, aby narovnala záda. „A ty jí to s radostí žereš, že jo?“

„Mužští jsou prasata.“ Přistoupil k ní a přejel jí prsty po tváři. „Nežárlíš ty snad, drahoušku Evo?“

„Kdybych měla žárlit na každou ženskou, se kterou ses vychrápal, a ještě navíc na každou, která by se ráda vychrápala s tebou, musela bych na zbytek života zezelenat.“

Chtěla se otočit, a když ji uchopil za paži, odstrčila mu ruku. „Ruce pryč.“

„To snad ne.“ A aby to dokázal, popadl ji i za druhou paži a pevně ji k sobě přitiskl. V jeho tváři bylo pobavení, ale také taková něha, že se jí nedovedla ubránit. „Miluju tě, Evo.“

„No jo.“

Zasmál se, sklonil se a něžně ji kousl do dolního rtu. „Ty romantický blázínku!“

„Víš, co je tvůj problém, brácho?“

„Co kdybys mi to prozradila?“

„Jsi pochodující orgasmus.“ S radostí konstatovala, že vyvalil oči.

„Tak se mi zdá, že to není tak docela lichotivé.“

„Taky jsem to tak nemínila.“ Jen velice zřídka se jí podařilo dostat se pod tu hladkou slupku a zasáhnout nerv. A právě proto jí to udělalo tak dobře. „Jdu si promluvit s tou garderobiérkou Mansfieldové, uvidíme, jestli tu historku potvrdí. Pak tady pro dnešek skončím. Po cestě domů můžu začít pátrat trochu v zázemí.“

Vyzvedl svůj plášť a její také a mezitím se snažil získat zase rovnováhu. „Pochybuju, že bys měla po cestě domů moc příležitosti studovat zázemí.“

„A co jiného bych měla na práci?“

Podržel jí dvorně kabát, dřív než ho stačila vzít a navléct si ho sama. Obrátila oči, otočila se a strčila ruce do rukávů. Pak přidušeně vykřikla, když jí pošeptal do ucha obzvláště odvážný návrh.

„To se vzadu v limuzíně nedá provádět.“

„Chceš se vsadit?“

„Dvacet.“

Vzal ji za ruku a vedl ji ven. „Platí.“

Prohrála, ale ty peníze stály za to.

„Má-li se ta věc stát, tak nechť se stane rychle.“

Nuže, ono se to stalo a opravdu se to stalo dobře a rychle. A já si o samotě troufám citovat tu skotskou hru. Vrah. Nebo jsem stejně jako Christina Voleová v naší chytré hře pouhým vykonavatelem?

Je ode mne pošetilé zaznamenávat své myšlenky. Ale ty myšlenky tak křičí, tak dorážejí a tak hrají třpytnými barvami, až se divím, že celý svět nevidí, jak mi tryskají Z hlavy. Myslím si, že když je takhle hlasitě vyslovím tady, kde to nikdo nemůže slyšet, alespoň se trochu ztiší. Ty myšlenky musí být utlumeny, musí být pohřbeny. Tohle je ošidný čas. Musím si obrnit nervy.

Před provedením toho činu bylo nutné zvážit všechna rizika, ale nikdo nemohl tušit, nikdo si nedokázal představit, jaké to bude spatřit ho mrtvého v krvi uprostřed jeviště? Tak tiše. Ležel tak tiše v záplavě bílého světla.

Raději na něj nemyslet.

Teď je třeba myslet na sebe. Opatrně, chytře. A klidně. Zatím nedošlo k žádným chybám. Ani teď k nim nesmí dojít. Zklidním své myšlenky, ukryju je v hloubce svého srdce.

I když by nejraději spustily vítězný pokřik.

Richard Draco je mrtvý.

Kapitola třetí

Vzhledem ke stavu přístrojů na Policejní centrále ověřovala si Eva základní údaje doma a tím si ušetřila mnohé trápení. Roarke miloval své hračky a proti počítači a komunikačnímu systému v její domácí pracovně vypadala rachotina na centrále jako relikt z druhého tisíciletí.

Vlastně skoro něčím takovým byla.

Eva přecházela po pracovně s druhým hrnkem kávy a naslouchala hlasu přístroje, který vypočítával oficiální údaje o životě Areeny Mansfieldové.

> *Areena Mansfieldová, rozená Jane Stoopsoyá, se narodila devátého listopadu 2018 ve Wichitě v Kansasu. Rodiče Adelaida Munchová a Joseph Stoops, svazek zrušen 2027. Jeden sourozenec, bratr, Donald Stoops, narozený dvanáctého srpna 2022.*

Eva nechala pro formu běžet údaje o školní docházce – všechno probíhalo standardním způsobem až po vstup na newyorský Institut dramatického umění ve věku patnácti let.

Frnkla z Kansasu při první příležitosti, usoudila Eva. A kdo se jí mohl divit. Co si tam taky mají lidi počít uprostřed všeho toho obilí a kukuřice?

Areeniny profesionální aktivity začaly velmi brzy. Naivka v několika hrách, krátké angažmá v Holywoodu, a opět návrat k divadlu.

„Jo, jo, bia, bia." Eva přistoupila k přístroji. „Počítači, vyhledej trestní rejstřík, všechna zatčení."

Operace probíhá…

Počítač přičinlivě hučel. Když pomyslela na hromady bezcenných odpadků, které jí dodávalo její zařízení na Centrále, musela se usmát.

„Když dneska člověk potřebuje pořádný přístroj, tak aby si vzal multimilionáře."

Operace ukončena
Prokázány ilegální látky, New Los Angeles 2040

„Tak to už je lepší." Eva, zaujatá zprávou, usedla k počítači. „Pokračuj."

Soud rozhodl o podmíněném propuštění se standardní povinnou rehabilitací. Ta byla uskutečněna v rehabilitačním centru Keith Richard Memorial, New Los Angeles.

Konzumace ilegálních látek s vedlejším přestupkem neslušného odhalování, New York City, 2044. Nařízena druhá rehabilitace, uskutečněná na klinice New Life, New York City.

Od té doby nebyly zaznamenány žádné kriminální aktivity.

„Výborně. Kterou drogu brala?"

Operace probíhá… Záznam uvádí kombinaci Ecstasy-Zoner, v obou případech.

„Tak po tomhle se dokážeš vznášet, holka?“

Prosím, přeformulujte otázku.

„Není třeba. Vyhledej seznam soužití nebo manželství.“

Operace probíhá… Formální licence soužití schválena v New Los Angeles pro Areenu Mansfieldovou a Broderica Peterse, od června 2048 do dubna 2049, kdy bylo soužití z obou stran zrušeno.

Licence manželství vystavena v Londýně (Anglie) pro Areenu Mansfieldovou a Lawrence Baristola v září 2053. V lednu 2057 žádost o rozvod Mansfieldová v. Baristol, Žádost bez námitek schválena. Žádné děti ze soužití ani Z manželství.

„Dobrá. Vyhledej seznam profesionální účasti na představeních, ve kterých hrál Richard Draco.“

Operace probíhá… Nekomerční divadelní představení dramatu Zlomená křídla*, od května do října 2038. Sledovaná osoba a Draco, Richard, ve vedlejších rolích po celou dobu. Televizní video* Zemřít pro lásku*, v hlavních rolích sledovaná osoba a Draco, Richard, nahráno v New Los Angeles r. 2040. Videoprodukce, New York,* Šach mat*, v hlavních rolích sledovaná osoba a Draco, Richard, únor 2044. London Arts, uvedení hry* Sluha dvou pánů*, v hlavních rolích sledovaná osoba a Draco, Richard, od února 2054 až do června téhož roku.*

„Zajímavé načasování,“ zamumlala Eva a vztáhla ruku, aby podrbala za ušima tlustého kocoura, který se jí usadil na stole. Galahad zaujal

místo přímo před obrazovkou počítače a Eva se obrátila na Roarkea, který právě prošel dveřmi spojujícími jejich osobní pracovny.

„Neřekl jsi mi, že Areena má ilegální návyky."

„Lépe řečeno, *měla*. Je to důležité?"

„Všechno je důležité. Tím minulým časem jseš si jistý?"

„Pokud vím, je čistá víc jak tucet let." Když usedl na kraj stolu, Galahad se sklouzl po desce, až narazil hlavou na štíhlé prsty Roarkeovy ruky. „Ty nevěříš na rehabilitaci, poručíku?"

„Vdala jsem se snad za tebe, ne?"

Protože ho to přimělo k úsměvu, naklonila hlavu na stranu. „Taky jsi mi neřekl, že Areena s Dracem spolu celá léta vystupovali v různých představeních."

„Na to ses mě neptala."

„Dvě z těch společných angažmá se časově přesně shodují s jejími ilegálními návyky."

„Aha. Hmmm." Roarke přiváděl Galahada do kočičí extáze tím, že mu jedním štíhlým prstem prohraboval kožich.

„Jak moc si byli blízcí, Roarkeu?"

„Mohli spolu něco mít. Aspoň se o tom povídalo během té poslední hry v Londýně. Já sám jsem se s Areenou setkal naposledy před lety. Tehdy byla vdaná a žila v Londýně. A s Richardem jsem ji nikdy neviděl dohromady až do uvedení tohoto představení." Natáhl ruku a vypil zbytek Eviny kávy.

„Když začnu zkoumat údaje o své oběti, najdu tam taky záznamy o fetování?"

„Pravděpodobně. Pokud v tom ještě pokračovala Areena, byla diskrétní a profesionální. Žádné vynechávání zkoušek, žádné temperamentní scény. V tomto smyslu bych u Draca termín *diskrétní* váhal použít, ale i on svou práci zastal. A jestli spolu měli nějaký románek, drželi to pod pokličkou."

„Nikdo není nikdy dostatečně diskrétní. Jestli spolu šoustali, někdo o tom určitě, věděl. A jestli se spolu váleli, a ještě k tomu si dávali do nosu ilegálky, tak je to něco navíc."

„Chceš, abych to zjistil?"

Vyskočila a naklonila se k němu, až se dotýkali nosy. „Ne. A jestli jsi tomu úplně dobře nerozuměl, tak ti to zopakuju. Ne. Teď už jsi tomu rozuměl?“

„Myslím, že ano. Za pár hodin mám schůzku v San Francisku. Summerset ví, jak mě dostihnout, kdybys mě potřebovala.“

Při zmínce o Roarkeově upjatém pobočníkovi se okamžitě a spontánně zachmuřila. „To nebude potřeba.“

„Měl bych být doma před devátou.“ Vstal, přejel jí rukama po těle nejdřív nahoru a pak sjel dolů až na boky. „Zavolám, kdyby mě něco zdrželo.“

Pochopila, že ji ujišťuje, že nebude v noci sama – sama s děsivými sny, které ji často pronásledovaly. „Nemusíš si se mnou dělat starosti.“

„To já rád.“

Sklonil hlavu, aby jí dal lehký polibek, ale ona zvolila jiný tón a charakter a přitáhla si ho k sobě, na své horké a lačné rty. Sevřela mu vlasy do hrsti, a než ho pustila, už v ní vířila krev.

S uspokojením pozorovala, jak mu potemněly oči a zrychlil se mu dech. „No dobrá. Co to mělo být?“

„Tohle zase já ráda,“ řekla a uchopila prázdný hrnek. „Nashle.“ Usmála se na něj přes rameno a šla si do kuchyně dolít čerstvou kávu.

Eva se probírala vzkazy, které se jí nahrály na domácí jednotce, kapesní jednotce, v autě a na přístroji v Centrále. Jestli dobře počítala, volalo jí od půlnoci třiadvacet reportérů používajících širokou škálu tónů od lichocení, proseb, neurčité hrozby až po lehké vydírání. Z toho šestkrát volala, z různých míst a stále zoufaleji a naléhavěji, Nadine Furstová z Kanálu 75.

Byly celkem kamarádky, což Evu nepřestávalo udivovat, ale pro obě dvě byla služba na prvním místě. Nadine chtěla exkluzivního sólokapra s vyšetřovatelkou smrti Richarda Draca a Eva chtěla prostě svého vraha.

Nechala plavat všechny hovory od novinářů a přehrála si stručný vzkaz od svého velitele.

Byl jednoduchý. Do mé kanceláře. Ihned.

Ještě nebylo ani osm ráno.

Inspektor Whitney ji nenechal čekat. Jeho sekretářka ukázala Evě přímo na dveře jeho pracovny, kde Whitney seděl za stolem a vyřizoval telefonáty.

Velkýma rukama netrpělivě poklepával na desku stolu, a když vstoupila, zapíchl prst směrem k židli. Stále ještě pokračoval v hovoru na telelinku, jeho široká temná tvář však nic neprozrazovala, hlas měl klidný a rozhodný.

„Přijmeme tisk ve dvě hodiny. Ne, pane, dříve to nejde. Já vím, že Richard Draco byl slavná osobnost a že si média žádají podrobnosti. Uspokojíme je ve dvě hodiny. Vyšetřovatelka bude připravena. Mám její zprávu na psacím stole," řekl a zvedl na Evu obočí.

Vyskočila a podstrčila mu disketu pod prsty.

„Spojím se s vámi, hned jak provedeme rozbor situace." Poprvé od chvíle, co Eva vstoupila, se na Whitneyho tváři objevilo podráždění. „Starosto Bianci, ať byl Draco sebevětší umělecká hvězda, teď je mrtvý. Mám tady vraždu a její vyšetřování bude probíhat s maximální energií a nasazením. Ano, správně. Ve dvě hodiny," opakoval, pak ukončil hovor a sejmul si sluchátka.

„Politici," utrousil pouze.

Opřel se a podrbal se vzadu na ztuhlém zátylku. „Přečetl jsem si předběžnou zprávu ze včerejší noci. To máme pěkné nadělení."

„Ano, pane. To nadělení má asi právě teď v práci patolog."

Rty se mu protáhly v něco, co mohlo skoro připomínat úsměv. „Vy asi nejste zrovna divadelní fanatik, co, Dallasová?"

„Já si svou dávku zábavy užívám spíš na ulici."

„A to je světové jeviště," zamumlal Whitney. „Už vám snad došlo, že ten mrtvý byl celebrita nejvyššího stupně. Smrt takhle na veřejnosti, a dá se říct v dramatickém provedení, je novinkou. Je to mimořádná událost. Stalo se to hitem planety i mimo ni. Všechno od Draca přes Mansfieldovou až po Roarkea a vás."

„Roarke s tím nemá nic společného." Ale už když to vyřkla, zazněla jí v hlavě spousta kleteb.

„Je majitelem divadla, hlavním sponzorem té hry a podle informací, které ke mně dospěly, byl osobně zodpovědný za angažování Draca a Mansfieldové do té hry. Je to tak, poručíku?"

„Ano, pane. Ale, inspektore Whitney, kdyby s ním byl spojován každý zločin, který se stane na místě, jež Roarke vlastní nebo v něm má své zájmy, musel by mít vztah ke každému policajtovi i ke každému pachateli na planetě a k polovině z nich mimo planetu.“

Tentokrát se už inspektor Whitney skutečně usmál. „To máte asi pravdu. Ale.“ Úsměv zmizel. „V tomto případě je jeho i vaše účast daleko hmatatelnější. Oba jste také svědci. V tomto případě se na to chci radši dívat jako na výhodu. Fakt, že jste se tak rychle dostala na místo činu a mohla jste o něm rychle získat přehled, nám celou věc trochu usnadňuje. S médii bude ovšem problém.“

„Při vší úctě, pane, s médii jsou *vždycky* problémy.“

Chvilku se odmlčel a pak poznamenal: „Předpokládám, že už jste si stačila přečíst nejnovější titulky.“

Ovšemže stačila. Hned pod senzačním titulkem „Draco umírá pro umění“ následovaly lahůdky jako: „Odporná vražda! Včera večer byl brutálně probodnut a usmrcen renomovaný herec Richard Draco. K vraždě došlo přímo před nosem detektiva z oddělení vražd Newyorské policejní centrály, poručíka Evy Dallasové.“

Tak takhle se tedy podařilo zabránit úniku informací, povzdechla si Eva.

„Aspoň že se v prvních třech odstavcích nezmiňují o tom, že jsem Roarkeova manželka.“

„Však se jim to ještě bude hodit, až budou potřebovat ten příběh trochu přikrmit.“

To jí bylo jasné. A hnusilo se jí to. „Už jsem párkrát v žáru médií pracovala, inspektore.“

„To je pravda.“ Protože mu zapískal link, zmáčkl knoflík záznamu a ztlumil ho. „Jenže, Dallasová, tohle není obyčejná vražda, ba ani mimořádná vražda. Tohle je to, čemu moje vnoučata říkají petarda, a vy jste toho součástí. Na tu tiskovku ve dvě se budete muset velice pečlivě připravit. Uvidíte, že herci, kteří jsou do toho zapleteni, budou hrát pro kamery. To si nedokážou odpustit a případ tím naroste o další vrstvy.“

Opřel se dozadu a poklepával si na nohu. „Vidím taky, že nejste nijak zvlášť nakloněna zájmům veřejnosti a tisku. Jenže vy je musíte vzít v úvahu, je to v tomto případě součást vaší práce. Ale neposkytuj-

te interview a nediskutujte o jakékoliv části případu s žádným žurnalistou před tiskovou konferencí.“

„Dobře, pane.“

„Rád bych, aby se ten případ rychle pohnul z místa. Už jsem požádal o urychlené vydání lékařské a pitevní zprávy. Laboratoř je v plné pohotovosti. Postupujeme tady podle knihy předpisů, ale musíme její stránky obracet rychle. Požádala Areena Mansfieldová o právního zástupce?“

„Ještě ne.“

„To je zajímavé.“

„Nečekám, že to vydrží dlouho. Byla otřesená, ale mám dojem, že jakmile se trochu vzpamatuje, bude o advokáta žádat. Její garderobiérka potvrzuje, že byla v šatně přítomna o přestávkách a při každém převlékání kostýmu. Já k jejímu tvrzení nemám velkou důvěru. Ta ženská Mansfieldovou zbožňuje. Zatím zjišťuju základní data všech herců a techniků ze souboru i zaměstnanců divadla. To si vyžádá nějaký čas. Je tam spousta herců. S výslechy začnu hned dnes ráno.“

„Platí odhad, že tam bylo skutečně ke třem stovkám svědků?“

Už při pouhé představě se Evě udělalo nanic. „Obávám se, že ano, inspektore. My jsme tam diváky pochopitelně nemohli držet dlouho. Takže jsme si jen postupně ode všech vyžádali jména a adresy a pak jsme je propustili. Bylo zaznamenáno několik svědectví, hlavně proto, že někteří lidé prostě nedokázali mlčet. Většina z těch, která jsem si prohlédla, byla nesouvislá a v podstatě bezcenná.“

„Rozdělte svědky z obecenstva do skupin. Přidělím na to detektivy z jiných oddělení. A snažte se udělat nějaké eliminace, aby se ty počty trochu snížily.“

„Začnu s tím ještě dnes, inspektore.“

„Předejte to někomu,“ nařídil jí. „Není možné, abyste se věnovala prkotinám. Přidělte zjišťování údajů o hercích a divadelním personálu Feeneymu. Ať to řeší přednostně před svou běžnou agendou.“

Ten bude kvílet, pomyslela si Eva, ale byla ráda, že tuhle část agendy bude moci předat detektivovi z Elektronického oddělení. „Sdělím mu to, inspektore, a předám mu seznam.“

„Chci vidět kopie výsledků. Po tiskové konferenci budu potřebovat, abyste se mnou prošla všechna interview s médii, než je schválím.

Dallasová, připravte se na to, že se i s manželem objevíte na obrazovce, v tisku a ve vyvolávání zpráv v těch zatracených turistických tramvajích na tak dlouho, dokud ten případ uspokojivě nevyřešíme. Pokud budete potřebovat větší tým, dejte mi vědět.“

„Začnu s tím, co mám. Děkuju vám, inspektore.“

„Dostavte se do mé kanceláře v půl druhé na předběžný briefing.“

To znamenalo, že rozhovor skončil, a proto Eva odkráčela z kanceláře směrem k pohyblivým pásům. Než dospěla do svého patra, vytáhla komunikátor a spojila se s Feeneym z Elektronického oddělení.

„Ahoj, Dallasová. Slyšel jsem, že sis včera při představení náramně užila.“

„Ty zprávy mě snad zabijou. Bohudík, část zátěže už mám z krku. Mám přímý rozkaz od inspektora. Postupně ti předám úplný seznam členů souboru a zaměstnanců divadla. Potřebuju od každého veškeré údaje včetně korelací. Veškerá spojení mezi každým z nich a Richardem Dracem, respektive Areenou Mansfieldovou.“

„Dallasová, rád bych ti pomohl, ale mám své práce až nad hlavu.“

„Je to rozkaz inspektora,“ opakovala. „Pověřil tě tím on, kamaráde, ne já.“

„No, to je teda nadělení.“ Feeneyova tvář zpráskaného psa zaplnila smutkem celou obrazovku. Eva sledovala, jak si rukou projel rezavé, drátovité vlasy. „O jaké množství osob se vlastně jedná?“

„Včetně náhradníků, statistů, techniků, amatérů, oprávněných osob a obsluhujících? Tak čtyři stovky, plus minus.“

„Ježíšmarjá, Dallasová.“

„Já už jsem udělala Mansfieldovou, ale ty by ses u ní možná dostal víc do hloubky.“ Místo soucitu se spíš bavila. Lehkým krokem prošla místností detektivů a kývla na Peabodyovou. „Whitney to žene jako prioritu a spěchá na to. Ve dvě hodiny je tiskovka. Do té doby chci všechno, co se dá získat. Můžeš na to nasadit tolik lidí, kolik potřebuješ.“

„No, to je prostě úžasný.“

„Mně to vyhovuje. Budu v terénu. Peabodyová ti dodá ten seznam. Věnuj pozornost sexu, Feeney.“

„Až budeš v mém věku, taky v tomhle krapet přibrzdíš.“

„Ha, ha. Sex a ilegálky. Nějaké nitky už jsem tam objevila. Tak se podívejme, jestli se táhnou dál. Ozvu se ti.“

Zastrčila komunikátor do kapsy a pokračovala dál dolů, kde měla zaparkovaný automobil. „Peabodyová, pošlete seznam svědků a podezřelých Feeneymu. Předávám hledání podkladů Elektronickému oddělení.“

„To je bezvadné.“ Peabodyová vytáhla kapesní počítač a začala s předáváním seznamu. „Jo… zapojil do toho i McNaba?“

„To jsem se neptala.“ Eva sklouzla pohledem na Peabodyovou, pak zavrtěla hlavou a odemkla kódem dveře vozu.

„Vy byste to ráda věděla, že ano?“

Eva se připoutala a nastartovala auto. „Nevím, o čem to mluvíte.“

„O mně a McNabovi.“

„Co se mě týká, pro mě žádné vy a McNab neexistuje. V celém světě nic takového neexistuje. Moje asistentka nemá žádný střelený sexuální úlet s nějakým naparáděným floutkem od elektroniku.“

„Střelené to je,“ připustila Peabodyová a zhluboka povzdechla.

„Nebudeme o tom mluvit. Dejte mi první adresu.“

„Kenneth Stiles alias Sir Wilfred, 828 Park Avenue. A mimochodem, co se týče sexu, je to opravdu skvělý.“

„Peabodyová!“

„Byla jste zvědavá.“

„Nebyla.“ Ale cukla sebou, když jí s otřesnou jasností bleskla před očima představa Peabodyová a McNaba. „Soustřeďte se na práci.“

„Já mám v hlavě spoustu přihrádek.“ Se šťastným povzdechem se Peabodyová opřela dozadu. „Je tam dost místa pro všechno.“

„Tak si tam udělejte místo pro Kennetha Stilese a něco mi o něm povězte.“

„Ano, madam.“ Peabodyová poslušně vyndala svůj kapesní počítač. „Stiles, Kenneth, stáří padesát šest, jeden z mála rodilých Newyorčanů. Narodil se a vyrůstal v centru města. Rodiče estrádní umělci. Žádný kriminální záznam. Vyučovali ho soukromí vychovatelé až po střední stupeň a k tomu absolvoval kursy dramatu, jevištní výpravy, kostýmérství a přednesu.“

„Páni! To tedy máme co dělat s všestranným divadelním znalcem.“

„Prvně vystoupil ve dvou letech. Ten chlap získal hromadu cen. Hrál vždycky na divadelní scéně. Žádné video. Jestli se nemýlím, je to opravdový umělec. Pravděpodobně temperamentní a emocionální.“

„To by mohla být zábava. Pracoval už někdy s Dracem?“

„Mockrát. Párkrát taky s Mansfieldovou. Naposledy v Londýně. Momentálně není ženatý. Má dva sourozence a jednu stálou partnerku. Všechno ženské.“

Eva se rozhlížela po parkovišti, pak ten nápad zavrhla a zastavila přímo před budovou postavenou po občanských válkách na Parku. Ještě ani nevystoupila a už byl vedle ní uniformovaný vrátný.

„Lituji, madam, ale zde není parkovací zóna.“

„A zde je odznak.“ Ukázala mu průkaz. „Kenneth Stiles?“

„Pan Stiles má apartmá v patnáctém poschodí. Služba vám ukáže cestu. Madam –“

„Píše se tady „madam“?“ zeptala se Eva a čekala, až vrátný sklopí oči a přečte si průkaz.

„Prosím za prominutí, poručíku, mám zařídit, aby vám na dobu návštěvy odvezli vůz do garáže? Služba ho zase přiveze, jakmile budete chtít odjet.“

„To je sympatická nabídka, ale kdybych vám prozradila kód zapalování, musela bych sama sebe zatknout. Auto zůstane tady.“

Eva nechala ještě průkaz venku a vešla do budovy. Vrátný zůstal stát a chmurně zíral na její hráškově zelenou policejní výstroj.

Těžko se mu to dalo vyčítat. Hala byla honosná a elegantní, leskla se tu nablýskaná mosaz a bílé květiny. Za dlouhým bílým pultem půvabně seděla na stoličce štíhlá žena a vítala je zářivým úsměvem.

„Dobré ráno. Kam vás mohu uvést?“

„Ke Kennethu Stilesovi.“ Eva položila svůj průkaz na pult vedle mosazného květináče plného květin.

„Pan Stiles vás očekává, poručíku Dallasová?“

„Měl by.“

„Malý moment, prosím.“ Přesunula se k linku, úsměv na tváři jí nepohasl, hlas měl stále stejně mírný a příjemný odstín drahé a výborně naprogramované androidky. „Dobré ráno, pane Stilesi. Je tady u mne v hale poručík Dallasová a její doprovod. Mohu je poslat dál?“ Chvilička čekala. „Děkuji vám. Přeji příjemný den.“

Obrátila se od linku a ukázala na východní řadu výtahů. „Ta kabina úplně vpravo je pro vás rezervovaná, poručíku. Hezký den."

„To se vsaď. Vždycky jsem se divila, že Roarke nezaměstnává víc androidů," řekla Eva Peabodyové, když kráčely po černých dlaždicích. „Ale když narazím na něco takového, tak ho chápu. Z takové přehnané zdvořilosti mi naskakuje husí kůže."

Cesta do patnáctého patra byla tak rychlá, že Evě poskočil žaludek a zalehly uši. Nikdy nepochopila, proč někomu připadá výška luxusní.

Když se dveře výtahu rozevřely, očekával je tam další android. Patří ke Stilesovým servisním jednotkám, usoudila Eva, ale v tak škrobeném a formálním provedení, že by vedle něj nenáviděný Summerset působil jako ošumělý bezdomovec. Ocelově šedé vlasy měl ulízané dozadu a úzkému kostnatému obličeji dominoval hustý knír téže barvy. Sněhobílé rukavice se odrážely od černě kalhot a saka.

Uklonil se a pak promluvil medovým hlasem s klouzavým anglickým přízvukem. „Poručíku Dallasová a strážníku, pan Stiles vás očekává. Tudy, prosím."

Zavedl je halou k dvoukřídlým dveřím, jež vedly do rohového bytu. První věc, kterou Eva postřehla, když tam vešla, byla široká okenní stěna, otevírající se do rušného vzdušného provozu newyorské ulice. Byla by uvítala, kdyby Stiles zatáhl draperie.

Samotný pokoj hýřil barvami, na prostorném konverzačním koutku ve tvaru U se proplétaly do vzorců rubíny, smaragdy a safíry. V jeho středu byla bílá mramorová nádrž, kde mezi lekníny otráveně kroužila tlustá zlatá rybka.

Z hustého lesa zakrslých pomerančovníků a citroníků, obsypaných plody, se linula omamná citrusová vůně. Podlahu tvořily geometrické vzorce divokých barev, které se při bližším pohledu ukázaly být exotickou orgií nahých těl v nápaditých fázích kopulace.

Eva si to namířila přes modrá ňadra a zelené ptáky k místu, kde si hověl – vlastně podle jejího názoru pózoval – Stiles v dlouhém šafránově žlutém domácím rouchu.

„To je ale byt."

Usmál se, což dodalo jeho svrasklé tváři překvapivě milý výraz. „Co by byl život bez dramatu? Mohu vám něco nabídnout, poručíku, než začneme?"

„Ne, děkuji.“

„Tak to bude všechno, Waltře.“ Pokynem ruky propustil androida a pak pozval Evu, aby se posadila. „Vím, že pro vás je to rutina, poručíku Dallasová, ale pro mne je to nové, a přiznám se, že vzrušující, teritorium.“

„To, že vám před očima zabili kolegu, je pro vás vzrušující?“

„Po počátečním šoku ano. To už je lidská povaha, shledávat vraždu vzrušující a fascinující, nemyslíte? Proč by jinak byla po celé věky tak vděčným tématem divadla?“ Jeho oči byly hluboké, tmavě hnědé a nesmírně inteligentní.

„Mohl jsem zvolit pro tento rozhovor řadu způsobů. Jsem velmi zkušený herec. Mohl bych být otevřený, nervózní, vyděšený, zmatený, truchlivý. Já jsem si zvolil upřímnost.“

Vzpomněla si na Carly Landsdowneovou. „Zdá se, že se jen točíme dokola. Peabodyová, zapněte záznam,“ řekla a sedla si.

A zapadla do moře polštářů. S kletbami drcenými mezi zuby se z nich pracně vyškrábala a usedla na samý okraj gauče. Teprve pak, když znovu získala rovnováhu, vyjmenovala důležité údaje a přednesla standardní varování.

„Jste si tedy vědom svých práv a povinností v této záležitosti, pane Stilesi?“

„Ano, jsem.“ Po jeho tváři se opět rozprostřel ten milý úsměv. „Jestli k tomu mohu něco poznamenat, musím říct, že jste ty své formule přednesla s opravdovou autoritou a vervou, poručíku.“

„Srdečné díky. A teď mi povězte, jaký byl váš vztah k Richardu Dracovi?“

„Profesionálně kolegiální. V průběhu let jsme spolu čas od času pracovali, naposledy ve hře, která měla včera tak neobvyklou premiéru.“

Ach, Bože, povzdechla si Eva. *On si to přímo užívá. Kochá se tím.* „A co osobní vztahy?“

„Ani nevím, zda jsme nějaké měli, jestli vám správně rozumím. Herci často…“ Učinil neurčité gesto rukou, přičemž pestrobarevné kamínky v přívěscích náramku na jeho zápěstí roztomile zablikaly. „Často jsou k sobě vzájemně přitahováni, dalo by se říci: ‚Blízké duše, blízká ega.‘ Je až znepokojivé, jak často se navzájem ženíme a vdá-

váme. Zřídkakdy to vydrží, stejně jako dočasná přátelství a jiné intimnosti mezi herci na jedné scéně.“

„Ale jeho jste přece znal řadu let.“

„Jistě, znal jsem ho, ale nikdy jsme nebyli kamarádi. Vlastně abych pravdu řekl…“ Zase se na chviličku odmlčel a oči se mu zaleskly stejně šťastné jako ten náramek. „Vlastně jsem ho nesnášel. Nemohl jsem ho vystát. Pokládal jsem ho za mimořádně odporné stvoření.“

„Z nějakého zvláštního důvodu?“

„Z celé spousty velice zvláštních důvodů.“ Stiles se naklonil dopředu, jako kdyby se chystal prozradit nějaké tajemství. „Byl sobecký, egocentrický, hrubý, arogantní. To všechno bych mu ještě odpustil, dokonce bych to přijal, protože my, kteří hrajeme, potřebujeme svým jednáním dávat najevo určitý lesk marnivosti. Ale pod tím Richardovým leskem se skrývala jenom odpornost ducha. Byl to dravec, poručíku, kterého nic víc nepotěšilo, než drtit srdce a duše. Není mi ani trochu líto, že je mrtvý, i když lituji metody jeho pohříchu špatně načasovaného odchodu.“

„Proč?“

„Ta hra je totiž výborná a svou roli v ní si vychutnávám. Tahle událost pozdrží a možná vůbec znemožní její další uvádění. A to je velice nepříjemné.“

„Získá si ovšem velkou publicitu. To by vám asi neškodilo.“

Stiles si přejel prstem po bradě. „To jistě ne.“

„A kdyby se hra vrátila na jeviště, měli byste nabito, večer co večer.“

„To je ono.“

„Takže jeho smrt je, v této dramatické a veřejné podobě, zároveň výhodou.“

„Chytře řečeno,“ zabručel a znovu si ji pozorně prohlédl. „To je opravdu chytře vymyšleno. Máme tady hru ve hře, poručíku, a vy ji píšete moc dobře.“

„Vy jste měl přístup k té atrapě nože. A dost času, abyste, jej vyměnil.“

„To jsem zřejmě měl. To je ale nápad.“ Párkrát zamrkal, jako by zpracovával nové údaje. „Tak já jsem podezřelý. Jak zábavné! Dosud

jsem si představoval, že jsem jen svědek. No dobrá. Ano, myslím, že jsem měl příležitost, ale žádný reálný motiv."

„Řekl jste, a to je zaznamenáno, že jste Draca nenáviděl."

„Ah, můj drahý poručíku, kdybych chtěl zosnovat smrt každé osoby, kterou nemám rád, bylo by jeviště poseto mrtvolami. Faktem však je, že ať jsem měl k Richardovi po osobní stránce jakýkoliv odpor, obdivoval jsem jeho talent. Byl to výjimečný herec, a to byl také důvod, proč jsem se uvolil s ním znovu pracovat. Svět se teď sice zbavil jednoho podlého malicherného chlapa, ale divadlo ztratilo jednu z nejzářivějších hvězd."

„A vy jste přišel o jednoho z nejurputnějších soupeřů."

Stiles zvedl obočí. „A víte, že ne? Richard a já jsme byli úplně rozdílné typy. Nepamatuji se, že bychom se kdy byli ucházeli o stejné role."

Eva přikývla. Tyhle údaje se dají snadno ověřit. Změnila taktiku. „Jaký je váš vztah k Areeně Mansfieldové?"

„To je moje přítelkyně, kterou obdivuju jako ženu i jako kolegyni." Sklopil oči a potřásl hlavou. „Tahle událost je pro ni velice těžká. Ona je uvnitř ohromně citlivé stvoření. Doufám, že to budete brát v úvahu."

Očima, které se teď zdály tmavší a měly v sobě záblesky hněvu, se zase vrátil k Evě. „Někdo ji ošklivě zneužil. Kdybych se já rozhodl zabít Richarda Draca, našel bych způsob, jak to provést, abych do toho nenamočil přítelkyni. Včera v noci byly na jevišti dvě oběti, a to mi kvůli ní rve srdce."

„Je to manipulátor," bručela Eva, když sjížděly výtahem do přízemí. „Hladký, chytrý a samolibý. On má ze všech těch herců nejvíc zkušeností. Zná divadlo skrz naskrz."

„Jestli je opravdu takový přítel Mansfieldové, nastrojil by to tak, aby ona zabila Draca? A ještě nastrčil zbraň do její šatny?"

„Proč ne?" Eva vyšla z budovy a uštědřila vrátnému úšklebek. „Bylo by to typicky divadelní, a když se na to podíváte kolem a kolem, tak to nastrčení bylo natolik okaté, aby to právě vypadalo jako nastrčení. Takže…" Usedla za volant, poklepala na něj prsty a zamračila se. „Ať už to tam dal kdokoliv, přál si, abychom to tam našli, chtěl, abychom

poznali, že to tam bylo nastraženo proto, aby padlo podezření na Mansfieldovou. Jinak by to bylo úplně pitomé, ale ten, kdo tuhle vraždu zosnoval, pitomý není. Potřebuju se dovědět, kdo pracoval za scénou a kdo chtěl být na ní. Podívejme se, kolik frustrovaných herců působí v téhle hře jako technická služba.“

Eva odrazila od chodníku. „Přehrajte tenhle balon Feeneymu,“ nařídila Peabodyové. Pak zavolala přes link v autě márnici.

Na obrazovce se objevil šéf patologie Morse. Lesklé vlasy měl sčesané dozadu, takže odkrývaly dvojici zlatých a stříbrných náušnic v jeho pravém uchu. „Čekal jsem, že zavoláte, Dallasová. Vy policajti máte vždycky děsně naspěch.“

„Sbíráme cukrátka od vzpurných mrtvolkám. Tak co mi povíte o Dracovi?“

„Že je opravdu poctivě mrtvý,“ ušklíbl se maličko Morse. „Tu práci odvedla rychle a čistě jediná rána nožem do srdce. Jinak žádné stopy poranění. Zřejmě si za ta léta dopřál četné údržby těla, v poslední době zpevnění břicha. Podle mého názoru to provedl perfektní odborník, protože stopy laseru jsou mikroskopické. Také jeho játra svědčí o jisté revitalizaci. Řekl bych, že ten chlapík byl těžký alkoholik a měl přinejmenším jednu revitalizační kůru. V době smrti měl ovšem v těle roztomilou směs ilegálních drog. Exotica a Zing se špetkou Zeusu. Spláchl to dvojitým panákem ušlechtilé skotské.“

„A sakra práce.“

„To tedy ano. Ten chlap jel ve vážné závislosti a musel vydávat těžké peníze za to, aby dostal své tělo zase do únosného stavu. Tenhle cyklus se nakonec nevyplácí, ale i tak se mohl dožít ještě třeba i dvaceti dalších let.“

„Už se nedožije. Díky, Morse.“

„Mohl bych doufat, že mi seženete lístky, jestli se ta hra vrátí na jeviště? Máte přece styky,“ dodal a významně zamrkal.

Trochu si povzdechla. „Uvidím, co se dá dělat.“

Kapitola čtvrtá

Cesta z čerstvého předměstského vzduchu od Stilese do Alphabet City s pachem převrácených popelnic a nemytých bezdomovců nebyla jen otázkou přejetí pár domovních bloků. Opustily vznešené budovy, střežené uniformovanými vrátnými, čisté kluzákové vozy a klidný vzdušný provoz a vjely mezi paneláky, začouzené bloky domů, řvoucí maxibusy a chytrácké pouliční zlodějíčky.

Eva se rázem cítila daleko víc doma.

Michael Proctor bydlel ve čtvrtém patře jednoho z činžáků, které tu byly nazdařbůh roztroušeny po devastaci občanských válek. Vždycky před volbami vedli místní papaláši nabubřelé řeči o tom, jak se tato oblast bude revitalizovat, a svatosvatě slibovali tažení proti zanedbanosti, proti zločinu a proti celkovému úpadku tohoto churavé-ho úseku města.

A po volbách zase celá věc utichla, aby rostla a vzkvétala do dalších voleb.

Ale lidé přece jen někde bydlet museli. Eva usoudila, že herec, na kterého zbývají jen malé roličky a štěky, si nemůže dovolit platit za bydlení příliš mnoho.

Údaje, které o něm získala, říkaly, že Michael Proctor je momentálně šest týdnů pozadu s placením nájemného a podal si žádost na Všeobecnou podporu bydlení.

To znamená, že je na tom mizerně. Většina žadatelů u této instituce byla natolik přiškrcena a přidušena rudou páskou, kterou kolem nich zatahovaly špinavé prsty byrokratů, že jim nezbývalo, než se vypotácet ven do noci a vzít zavděk noclehem v nějakém přístřešku.

Domyslela si, že kdyby se Proctor nazul do Dracových střevíců, podstatně by mu to zvedlo příjem. Peníze jsou starý motiv, spolehlivý a pravdivý.

Eva uvažovala o dvojím parkování na Sedmé, ale pak si všimla parkovacího místa ve druhém patře ulice, nasadila rychlý vertikální lift, který Peabodyovou přiměl k zakvičení, a zapasovala se mezi rezavý sedan a omlácený vzdušný bicykl.

„To bylo supr," poznamenala Peabodyová a bušila se pěstí do srdce, aby je zase přiměla k chodu.

Eva rozsvítila na autě nápis „Ve službě", aby androidy z parkoviště nenapadly nějaké hlouposti, a pak seběhla po rampě na úroveň ulice. „Tenhle chlapík může Dracovou smrtí získat něco podstatného. Má naději na hlavní roli – i když jen dočasně. To by mu dodalo sebevědomí, otevřelo dveře ke kariéře a postavilo by ho to finančně na nohy – to všechno najednou. V trestním rejstříku se nic nenašlo, ale každý zločinec musí něčím začít."

„Váš optimistický pohled na lidstvo mě naplňuje nadšením, madam."

„Jo, jsem přece milovník lidí." Vtom si všimla pouličního obchodníka na vzdušných bruslích a velkého batohu, který nesl přes rameno. „Hej!" ukázala na něj prstem. Svěsil ramena a zůstal stát. „Jestli ten svůj kšeft rozbalíš tady na tom rohu, tak to budu považovat za urážku. Koukej s tím odprejsknout nejmíň o dva bloky dál, abych mohla předstírat, že jsem ten tvůj šeredný ksicht nikdy neviděla."

„Já se jen snažím něco si vydělat."

„Tak se snaž dva bloky odsud."

„Do prčic." Popadl tašku a odfrčel skrze čoudící oblak výparů z blízkého pojízdného stánku na západ.

Peabodyová dychtivě začichala. „Tyhle sójové párky v rohlíku voní docela čerstvě."

„Ty nebyly čerstvé už aspoň deset let. Dejte svému žaludku pohov."

„To nejde. Má svou hlavu." Peabodyová vyslala ještě jeden toužebný pohled směrem ke stánku a pak následovala Evu do ponuré budovy.

Možná, že se to místo kdysi honosilo určitým stupněm bezpečí. Teď však byl zámek u vchodu odšroubovaný, zřejmě nějakým podnikavým dítětem, které už v současnosti dozrálo do důchodového věku. Hala měla velikost přenosného záchodku a barvu zaschlého bláta. Staré poštovní schránky byly poškrábané a rozbité. Na jedné z nich však bylo naštěstí červeným inkoustem napsáno M. PROCTOR.

Eva pohlédla na úzký výtah, z jehož kontrolního panelu trčely rezavé dráty. Raději ten nápad opustila a zamířila ke schodům.

Odkudsi se ozýval pláč a zoufalé stkaní. Za dveřmi ve druhém patře bylo slyšet randál fotbalového hřiště, smíšený s hlasitými sprostými komentáři ke zpackané hře. Páchlo to tam plísní, zastaralou močí a sladkým aromátem Zoneru.

Ve třetím patře zaznívala klasická hudba, jakou Eva slýchala od Roarkea. Doprovázelo ji rytmické podupávání.

„Nějaký tanečník," usoudila Peabodyová. „Já měla sestřenici, která to dotáhla až do regionálního baletního souboru v Denveru. Někdo zkouší jeté. Taky jsem chtěla být baletkou."

„Tanečnicí?" Eva se po ní ohlédla dozadu. Peabodyová měla od výstupu pěkně zrůžovělé tvářičky.

„No fakt, když jsem byla malá. Ale nejsem na to stavěná. Tanečnice mají figuru spíš jako vy. Nedávno jsme s Charlesem byli na baletu. Všechny baletky byly dlouhé a hubené. Je mi z toho nanic."

„Hmm," utrousila Eva. Považovala to za nejbezpečnější komentář, když přišla řeč na vztah Peabodyové ke koncesovanému společníkovi Charlesů Monroovi.

„To já zas jsem stavěná spíš jako operní pěvkyně. Podsaditá," dodala Peabodyová s úšklebkem.

„Snad jste nebyla teď někdy i v opeře?"

„Párkrát. Je to prima." S úlevou si odfoukla, když došly do čtvrtého patra, a snažila se nedat najevo dopal, že Eva není uřícená. „Charles je na kulturu vysazený."

„Musí to být fuška, balancovat mezi ním a McNabem."

Peabodyová se zašklebila. „Já myslela, že podle vás nic jako já a McNab neexistuje."

„Držte zobák, Peabodyová." Eva otráveně zaklepala na Proctorovy dveře. „A vůbec, co se šklebíte?"

„Kdepak, madam." Peabodyová to spolkla a snažila se zatvářit vážně. „Vůbec se nešklebím. To mi jen kručí v žaludku."

„Tak ať taky sklapne." Vytáhla průkaz, když zaslechla kroky blížící se ke dveřím a ke kukátku. Dům zdaleka nebyl zvukotěsný.

Následovala série klapání a harašení. Napočítala pět mechanických zámků, které se postupně odemykaly, než se otevřely dveře.

Tvář, která se objevila ve skulině, byla důkazem boží štědrosti. Nebo práce prvotřídního sochaře. Zlatavá pleť byla pevně a měkce na-

pnutá přes dlouhé lícní kosti a výraznou hranatou bradu s malým důlkem. Plná a pevná ústa, úzký rovný nos a oči k nerozeznání od umělých smaragdů.

Celý tento boží dar si Michael Proctor zarámoval hedvábným vodopádem hustých hnědých vlasů, ozdobených několika chlapeckými kudrlinkami. Jak tak těkal očima z Evy na Peabodyovou a zase zpátky, zajel si do vlasů dlouhými prsty a odhodil je dozadu, až se nakonec váhavě usmál.

„Ehm… Poručíku Houstonová.“

„Dallasová.“

„Správně. Já věděl, že to má něco společného s Texasem.“ Hlas mu nervozitou trochu přeskakoval, ale to už ustoupil dozadu a uvolnil průchod. „Pořád ještě jsem děsně otřesený. Pořád se mi zdá, že to snad musí být nějaký omyl.“

„Jestli omyl, tak s trvalými následky.“ Eva se rozhlížela, co je to tu vlastně za byt. V jediném pokoji se nacházela rozházená pohovka, kterou se Proctor neobtěžoval ustlat, prostý stůl, na kterém byl podřadný telelink kombinovaný s počítačem, lampa s potrhaným stínidlem a komoda se třemi zásuvkami.

Pro některé herce, jak se zdá, není divadlo příliš lukrativní zaměstnání.

„Ehm… mohu vám… ehm.“ Proctor se lehce začervenal, pak otevřel dlouhou skříň, chvíli v ní krámoval a nakonec se vytasil s malou skládací židličkou. „Je mi líto, ale já tady víceméně jenom přespávám, takže to tu není moc zařízené na návštěvy.“

„Nepovažujte nás za návštěvu. Peabodyová, spusťte záznam. A vy, pane Proctore, si můžete sednout, jestli je vám to pohodlnější.“

„Já…“ Jeho prsty prováděly vzájemné taneční krůčky, špičkami ťukaly jeden do druhého. „Mně to nevadí. Jen pořádně nevím, jak se mám chovat. Nikdy jsem nehrál v žádném policejním dramatu. Většinou mě obsazují do dobových kusů nebo do romantických komedií.“

„Já jsem bohudík pracovala v policejních dramatech už mockrát,“ řekla Eva mírně. „Tak jen pěkně odpovídejte na otázky a všechno bude v pořádku.“

„Dobře. Fajn.“ Rozhlédl se po pokoji, jako by ho nikdy předtím neviděl, a konečně si sedl na židli. Zkřížil nohy a zase je vrátil zpátky. Odhodlaně se usmál.

Vypadal jako školáček, kterého si zavolal pan ředitel kvůli nějakému malému provinění.

„Dallasová Eva, poručík, provádí pohovor s Proctorem Michaelem v jeho bytě. Přítomna Peabodyová Delia, strážník, jako asistentka.“

Eva Proctorovi odrecitovala revidovanou Mirandu a přitom ho pozorně sledovala. Poslouchal, poklepával si prsty na kolena a dařilo se mu vypadat tak provinile, jako kdyby měl v každé kapse dvacet deka Zeusu.

„Rozuměl jste, jaká máte v tomto případě práva a povinnosti?“

„Ano, myslím, že ano. Potřebuji právníka?“ Vzhlédl k Evě jako štěňátko, které doufá, že nedostane přes čumáček kvůli loužičce na koberci. „Mám právního zástupce, divadelní advokátku. Možná, že bych jí měl zavolat, ne?“

„To záleží na vás.“ A nás to připraví o čas a zkomplikuje nám to celou situaci. „Také můžete kdykoliv rozhovor přerušit a požádat o ni. Anebo, jestli chcete, můžeme ten rozhovor provést na Policejní centrále.“

„No jo. Sakryš.“ Zhluboka vydechl a mrkl na telelink. „Myslím, že ji teď nebudu otravovat. Ona toho má moc.“

„Co kdybyste začal tím, že mi povíte o tom, co se stalo včera večer.“

„Vy myslíte…“ Viditelně se otřásl. „Byl jsem v portálu. Na levé straně jeviště. Všechno šlo skvěle, opravdu skvěle. Pamatuju si, že jsem si pomyslel, že jestli ta hra poběží dlouho, tak třeba dostanu příležitost zahrát si Volea. Za tu dobu Draco určitě zmešká jedno nebo třeba i dvě představení…“

Odmlčel se. Zatvářil se zaraženě a pak se vyděsil. „Tím nechci říct… Vůbec jsem si nepřál, aby se mu stalo něco zlého. Spíš jsem uvažoval, že třeba chytí rýmu nebo tak, nebo možná že si bude potřebovat jeden večer odpočinout. Takového něco.“

„Jistě. A co jste viděl z toho portálu na levé straně jeviště v posledním jednání?“

„Hrál perfektně,“ zamumlal Proctor a jeho tmavozelené oči dostaly až zasněný výraz. „Byl arogantní, bezohledný, pokrytecký. Ten způsob, jakým oslavoval své osvobození, a dokonce i potom, co odhodil Christinu jako okousanou kost. To jeho potěšení, že vyhrál, že obešel ten systém, že všechny obelstil. A pak ten šok, šok v jeho očích, v celém těle, když se na něj vrhla s nožem. Já jsem ho pozoroval a uvědomoval jsem si, že já takhle vysoko nemůžu nikdy dosáhnout. Že ze sebe nikdy tolik nevydám. Neuvědomil jsem si, že i když člověk přijde o roli, nikdy nezapadne.“

Zvedl ruce a nechal je klesnout. „Ani teď si tím ještě nejsem jistý.“

„Kdy jste poznal, že Draco už nehraje?“

„Myslím – myslím, že až když Areena vykřikla. Aspoň tehdy jsem poznal, že se stalo něco hrozného. Pak už šlo všechno ráz naráz. Všichni k němu běželi a křičeli. Opona šla dolů, velice rychle,“ vzpomněl si. „A on tam stále ležel.“

Ono se dá těžko vyskočit a uklánět se s dvaceti centimetry ocele v srdci, poznamenala v duchu Eva. „Jaké jste měli s Richardem Dracem osobní vztahy?“

„Řekl bych, že vůbec žádné.“

„Nikdy jste si osobně nepopovídali, neměli jste nic společného?“

„No, víte…“ Prsty začaly opět tančit. „Jistě, párkrát jsme spolu mluvili. Obávám se, že jsem mu šel na nervy.“

„V jakém směru?“

„Víte, poručíku, já mám ve zvyku pozorovat lidi,“ dodal zase s tím nejistým úsměvem. „Jak vytvářejí charaktery rolí, učím se tím. A Draca zřejmě rozčililo, jak jsem ho pozoroval, a řekl mi, abych koukal odprejsknout, nebo… nebo že, ehm, se postará, aby jediné role, které dostanu, byly v sexuálních hologramech. Já jsem se mu samozřejmě hned omluvil.“

„A?“

„Hodil po mně těžítko. Jednu z rekvizit, co má Sir Wilfred na stole.“ Proctor škubl rameny. „Netrefil se. Ale jsem si jistý, že chtěl.“

„To vás muselo pěkně naštvat.“

„Ale ne, ani ne. Spíš jsem se zastyděl, že jsem ho otrávil při zkoušení. Musel pak zbytek zkoušky zrušit, aby se uklidnil.“

„Někdo ohrozí váš život, hodí po vás těžítkem, a vy se nenamíchnete?“

„Víte, to byl celý Draco,“ pravil Proctor omluvně. „On je – vlastně byl – jeden z nejlepších herců století. Opravdová špička. Jeho temperament je součástí – byl součástí – toho, čím byl.“

„Vy jste ho obdivoval.“

„Ach ano. Studoval jsem jeho práci odjakživa. Mám desky a nahrávky všech jeho her. Když se mi naskytla příležitost dělat náhradníka na roli Volea, skočil jsem po tom. Myslím, zeje to rozhodující bod mojí kariéry.“ Teď už se mu leskly oči. „Celý život jsem toužil vstoupit na totéž jeviště jako Richard Draco, a teď se mi to podařilo.“

„Ale sám byste na tom jevišti nevystoupil, leda že by se mu něco stalo.“

„Nemyslím to doslova,“ Proctor se ve svém nadšení naklonil dopředu. Chatrná židle hrozivě zaskřípala. „Ale musel jsem nazkoušet tytéž řádky, tytéž odstavce, znát všechny repliky. Bylo to téměř, jako bych byl *jím*. Svým způsobem. Chápete?“

„No, a teď budete mít šanci vstoupit do – jak tomu říkáte – do jeho postavy, že?“

„Ano.“ Proctor se zářivě usmál, ale úsměv hned zase pohasl. „Vím, že to ode mne zní ohavně, sobecky a chladně. Ale já to tak nemyslím.“

„Vy máte určité finanční nesnáze, pane Proctore, že?“

Zrudl, trhl sebou a pokusil se zase usmát. „Ano, eh, no… Víte, k divadlu člověk nejde kvůli penězům, ale z lásky.“

„Ale na takové věci jako jídlo a střecha nad hlavou přijdou peníze vhod. Jste dlužný za činži.“

„Trochu.“

„Ten plat za záskok by přece měl stačit na zaplacení činže. Nesázíte vy, pane Proctore?“

„Ach ne. Kdepak.“

„Nebo prostě jen rozhazujete?“

„To bych neřekl. Víte, já investuji. Do sebe. Mám hodiny herectví, hlasová cvičení, musím si udržovat postavu a vzdělávat se. To všechno není zadarmo, zvlášť tady ve městě. Možná že se vám to zdá být lehkovážné, poručíku, ale to jsou součásti mé jistoty. Výrobní pro-

středky. Už jsem uvažoval, že si najdu nějaké polodenní zaměstnání, abych pokryl své výdaje.“

„Ale to už teď nebude nutné, viďte? Když tu není Draco.“

„Asi ne.“ Odmlčel se a uvažoval o tom. „Nebyl jsem si jistý, jestli to vůbec časově stihnu. Snadnější by bylo –“ Zarazil se, zalapal po dechu. „Vím, jak to zní, ale já to tak nemyslím. Já jen, že naznačujete, že mě to zbavuje určitých nesnází. Já jsem zvyklý obejít se bez peněz, poručíku. Ať je to, jak chce, divadlo ztratilo jednoho ze svých nejcennějších herců a já svůj idol. Ale myslím, že bych se cítil líp, kdybych řekl – že by to ode mne bylo poctivější, kdybych přiznal –, že určitá moje součást cítí vzrušení, když si pomyslím, že si zahraju Volea. Třeba jen dočasně.“

Povzdychl si, dlouze a hlasitě, a zavřel oči. „Jo, jo, cítím se líp. Ale kéž by byl radši chytil rýmu.“

Evě už začínalo tepat v hlavě, když kráčela zpátky k autu. „Takhle naivní snad nikdo nemůže být,“ bručela. „Nikdo není takhle nevinný.“

„Víte, on je z Nebrasky,“ zjišťovala Peabodyová na svém kapesním počítači.

„Odkud?“

„Z Nebrasky,“ máchla Peabodyová rukou přibližně na západ. „Farmářský chlapec. Hodně si zahrál v regionálních divadlech, dělal trochu video, pózoval na reklamní billboardy, sem tam nějakou roličku ve filmu. V New Yorku je teprve tři roky.“ Vlezla do auta. „V Nebrasce se pořád ještě drží taková nezáludná výchova. Snad to dělá ta sója a žito.“

„Ať je to, jak chce, zůstává na mém širším seznamu podezřelých. Když dostane roli Volea, tak mu plat náramně poskočí proti tomu, když jen postával v portále. V tom svém doupěti žije jako tulák. Peníze jsou velký motiv a ctižádost jakbysmet. Toužil být Dracem. Jaká k tomu vede lepší cesta, než Draca odstranit?“

„Já to vidím jinak.“

Eva se zařadila do provozu a přitom pohlédla na zápěstí, jaký je čas. Zatracená tiskovka. „A jakpak?“

„No, je to spíš jen taková teorie.“

„Tak to vybalte.“

„Když to bude dobré, dostanu sójového hamburgra?“

„Kristepane! Tak co je to za teorii?“

„No, všichni jsou herci v divadelním představení. Dobrý herec vklouzne do role na dobu představení. A zůstane v ní. To je všechno bezprostřední, ale určitá součást v nich zůstává odtažitá – sleduje průběh představení, pamatuje si scény, zachytává vibrace z obecenstva a takové věci. Moje teorie je taková, že ten, kdo vyměnil nože, prostě hrál.“

„No jo, hrál vraždu.“

„Samozřejmě, ale to už je jiná úroveň. Mohl být součástí té hry a sledovat její průběh, aniž by ten zločin ve skutečnosti provedl. Cíle bylo dosaženo, ale všechno je to pořád role. I kdyby to byl nějaký technik, kdo to udělal, pořád je to součást hry. Vole je mrtvý. To přece do hry patří. A že je mrtvý také Draco, o to je to ještě uspokojivější.“

Eva si to celé znova prošla a pak zastavila na nejbližším rohu, kde čoudil a syčel pojízdný stánek.

„Takže je to dobrá teorie?“

„Možná. Dejte si ten sójak.“

„Chcete taky něco?“

„Chtěla bych kafe, ale ne z téhle štěničárny.“

Peabodyová vzdychla. „No, to mi opravdu povzbudilo chuť.“ Přesto však vystoupila, propletla se davem chodců a objednala si pořádný dvojitý sójový hamburger a velkou plechovku coly, dietní, čímž se ujistila, že si hlídá váhu.

„Tak co, spokojená?“ zeptala se Eva, když Peabodyová zapadla na své sedadlo a nacpala si první sousto do pusy.

„Hmm. Dobrej. Chcete kousnout?“

Peabodyová byla ušetřena zpražující odpovědi, protože v autě zapípal link. Na obrazovce se vznášela tvář Nadine Furstové, reportérky Kanálu 75. „Dallasová, potřebuju s tebou nutně mluvit, a to co nejdřív.“

„No jo, to věřím.“ Eva však nespojila hovor, smýkla autem za roh a zamířila k Centrále. „Jak si může myslet, že jí poskytnu exkluzivního sólokapra ještě před tiskovkou?“

„Třeba proto, že jste kamarádky, ne?“ Peabodyová opravdu riskovala průšvih, když promluvila s plnou pusou hamburgra s rehydrovanými kusy cibule.

„Takové kamarádky zas nejsme.“

„Dallasová!“ Eva si všimla, že Nadine má sice hezký obličej nalíčený pro kameru, ale vypadá nešťastně, stejně jako její dobře modulovaný hlas. „Je to důležité a je to… Osobní. Prosím. Já vím, že si nechceš zablokovat aparát, ale dej mi aspoň vteřinku. Sejdu se s tebou, kdekoliv a kdykoliv si řekneš.“

Eva zapnula spojení. „Modrá veverka. Teď hned.“

„Dallasová —“

„Můžu ti věnovat deset minut. Tak si pospěš.“

Už to bylo dávno, co naposledy prošla dveřmi Modré veverky. Co se putyk týče, byly i horší. Ale o moc ne. Tenhle zaplivaný lokál měl však pro Evu přece jen jisté sentimentální kouzlo. Svého času tady vystupovala její přítelkyně Mavis, svíjela se, poskakovala a vřískala své songy, navlečená do kostýmů, které se vymykaly jakémukoliv popisu.

A jednou, když byla uprostřed řešení těžkého a trapného případu, sem Eva vešla s jediným úmyslem – zpít se do němoty.

Tady ji zastihl Roarke a odvedl ji pryč, dřív než mohla uskutečnit svůj úmysl. Té noci také poprvé skončila v jeho posteli.

Ukázalo se, že sex s Roarkem jí dokázal v mozku udělat daleko větší paseku než alkohol a než celá banda vřeštilů.

Takže Veverka, se svým pochybným jídelním lístkem a lhostejnou obsluhou, byla pro ni spojena s jistými důležitými vzpomínkami.

Vklouzla do boxu, dokonce uvažovala, že si kvůli starým časům objedná tu příšernou tekutinu, kterou tu vydávali za kávu, ale to už spatřila, že vešla Nadine.

„Díky.“ Nadine se postavila u boxu a pomalu odvíjela z krku zářivě barevný šátek. Projela si prsty dlouhé tmavé vlasy. „Peabodyová, byla byste tak hodná a nechala nás minutku o samotě?“

„Klidně.“ Peabodyová se vysoukala z boxu, a protože si všimla, jaké má Nadine zasmušilé oči, povzbudila ji krátkým stisknutím paže. „Já si zatím sednu u baru a budu koukat na holo-hry.“

„Díky. Už je to dávno, co jsem tu byla naposled.“

„Nic není dost dávno,“ usoudila Eva, když se Nadine usadila proti ní u rozviklaného stolu. Když se objevila číšnice, vytáhla svůj odznak a položila jej nápadně na stůl. Nepředpokládala, že by některá z nich dostala chuť na zákusek a riskovala případnou otravu z jídla. „Tak co se děje?“

„Nejsem si jistá. Možná, že nic zvláštního.“ Nadine zavřela oči a odhodila vlasy.

Eva si všimla, že si do nich nechala udělat sem tam světlý proužek. Ona sama nedokázala pochopit, proč si lidé pořád mění barvu vlasů. Veškeré tyhle aktivity ji otravovaly.

„Richard Draco,“ pronesla Nadine.

„Já s tebou o tom případu nehodlám mluvit,“ Eva netrpělivě popadla svůj odznak. „Tiskovka je ve čtrnáct nula nula.“

„Já jsem s ním spala.“

Eva, která už se chystala vylézt z boxu, se rázem zastavila, zase si sedla a pozorně se na Nadine zahleděla. „Kdy?“

„Krátce potom, co jsem nastoupila v Kanálu 75. Tenkrát jsem ještě nedělala kriminální případy. Spíš takové lehké drby, společenské události, profily známých osobností. No, a on mě sám kontaktoval. Že mi chce říct, jak jsem dobrá, jak se rád dívá na moje reportáže. Které byly tenkrát zatraceně dobré, když vezmeš v úvahu, jak jsem nenáviděla každou jejich podělanou minutu.“

Popadla šátek a omotala si ho kolem ruky. Pak jej zase rozmotala. A odložila. „Pozval mě na večeři. Zalichotilo mi to, byl skvělý. Pak už to šlo jedno s druhým.“

„No dobrá. Ale to je nějakých, kolik – pět let?“

„Šest. Vlastně už šest.“ Nadine zvedla ruku a prsty si přejela po rtech. Bylo to gesto, které u ní Eva ještě nikdy neviděla. Reportérky si dávají pozor na mejkap.

„Řekla jsem, že to šlo jedno s druhým,“ pokračovala. „Ale ono to postupovalo romanticky. Ne že bychom spolu prostě skočili do postele. Klidné večeře, divadlo, procházky, společenské akce. Pak mě požádal, abych s ním jela přes víkend do Paříže.“

Tentokrát Nadine prostě složila hlavu do dlaní. „Ach, Bože, Bože, Dallasová.“

„Zabouchla ses do něj.“

„Ovšem. Zabouchla jsem se. Totálně. Tím chci říct, že jsem do toho grázla byla úplně, bláznivě zamilovaná. Byli jsme spolu tři měsíce a já jsem doslova… Dallasová, já jsem už dokonce uvažovala o svatbě, o dětech, o domku na venkově. Všechny tyhle blbosti.“

Eva se zavrtěla na židli. Taková emocionální prohlášení v ní vždycky budila rozpaky. „Takže předpokládám, že to tak nevyšlo.“

Nadine na ni chvilku zírala a pak sklonila hlavu a dlouze, rozechvěle se rozesmála. „Jo, dalo by se říct, že to nevyšlo. Přišla jsem na to, že mi zahýbá. A ne jen s jednou, ale sakra se dvěma, se třema. Dostala jsem materiál ke klípkům, zrovna když už jsem měla začít zprávy, a vidím tam Říšánka, jak se tulí k nějaké prsaté blondýně v jakémsi nóbl podniku nahoře ve městě. Když jsem na něj uhodila, jenom se zazubil a prohlásil, že se mu ženy líbí. Tak co?“

„Tak co,“ zamumlala. „Ten prevít mi zlomil srdce a neměl ani tolik slušnosti, aby to zatloukal. Dokonce mě přemluvil, abych s ním šla znova do postele. Stydím se za to. Dostal mě znova do postele, a ještě jsem ani neoschla, už se domlouval po telefonu s jinou ženskou. Dával si s ní rande, zatímco já jsem nahá ležela vedle něj.“

„Jak dlouho byl v nemocnici?“

Nadine se zmohla na slabý úsměv. „To je právě na tom to nejsmutnější. Já jsem jen bulila. Seděla jsem v jeho posteli a řvala jako děcko.“

„Dobrá, promiň. Muselo to být tvrdé. Ale je to přece už šest let.“

„Jenže já jsem ho navštívila ten večer, co ho zabili.“

„Krucinál, Nadine!“

„On mi zavolal.“

„Buď zticha. Okamžitě buď zticha. Už mi neříkej ani slovo. Vem si advokáta.“

„Dallasová!“ Nadine vztáhla ruku a zaryla nehty do Eviny pěsti. „Prosím. Já ti musím říct všecko. A pak od tebe chci, abys mi řekla, jak moc jsem v loji.“

„Do hajzlu! Do hajzlu! Do hajzlu!“ Eva popadla jídelní lístek a nakonec si přece jen objednala kafe. „Nepřečetla jsem ti tvoje práva. A taky nehodlám. Nemůžu použít nic z toho, co mi řekneš.“

„On mi zavolal. Že prý na mě myslí. Vzpomíná na staré časy. A jestli prý bychom se nemohli zase dát dohromady. Už jsem mu chtěla říct, ať se jde bodnout, ale pak jsem si uvědomila, že i po té dlouhé době bych si přála trochu mu to vrátit. Chtěla jsem mu osobně podpálit zadek. Tak jsem souhlasila, že se stavím u něj v hotelu. Budou mě mít na jeho bezpečnostní kazetě."

„Jo, to teda budou."

„Objednal večeři pro dva. Ten hajzl si pamatoval, co jsme měli na naší první schůzce. Nebo možná objednává na prvních schůzkách vždycky to samé. To by mu bylo podobné. Ať se smaží v pekle."

Odfoukla si. „No, já jsem do toho vložila všecko. Hodila jsem se opravdu do pucu. Nové šaty. Nový účes. Nechala jsem ho, aby mi nalil šampaňské, a zatímco jsme popíjeli, trochu jsme si povídali. Znala jsem každý jeho krok. Všechny jsem si pamatovala. Takže když mi přejel prsty po tváři a dlouze se mi zahleděl do očí, popadla jsem šampaňské, vychrstla mu je do obličeje a vybalila na něj všechno, co jsem mu měla povědět už před těmi šesti lety. Následovala příšerná hádka. Rozbité sklo, sprostá slova a pár facek z obou stran."

„Napadl tě fyzicky?"

„Myslím, že spíš naopak. Já mu dala facku, on mi ji vrátil. Tak jsem mu vrazila jednu do břicha. To mu vyrazilo dech. A zatímco po něm lapal, já jsem odkráčela a cítila jsem se báječně."

„Budeš se na té nahrávce bezpečnostní kamery jevit jako rozrušená, emocionálně rozhozená?"

„To nevím." Zase si dvěma prsty přejela přes ústa. „Možná. Nemyslela jsem na to. Ale ať se stane cokoliv, jsem ráda, že jsem tam šla. Že jsem se konečně vzchopila. Ale pak jsem, Dallasová, udělala velkou chybu."

Po pultu řachtavě přijela káva. Eva ji beze slova přisunula Nadine a čekala, až se její přítelkyně napije.

„Včera večer jsem šla do divadla. Chtěla jsem sama sobě dokázat, že jsem schopná tam jít, vidět ho a necítit nic." Káva byla jen vlažná, ale přece jen jí dokázala trochu zahnat chlad z útrob. „Šla jsem tam a necítila nic. Bylo to jako oslava, že jsem toho parchanta konečně ze sebe dostala. Dokonce jsem, panebože, zašla i do zákulisí – ukázala jsem novinářský průkaz –, abych mu to o přestávce pověděla."

„Ty jsi s ním včera večer mluvila v zákulisí?“

„Ne. Když jsem tam přišla a vydala se k jeho šatně, napadlo mě najednou, že když se s ním znovu sejdu, bude si připadat příliš důležitý. Že to jenom posílí jeho ego. Tak jsem šla pryč. Vyšla jsem postranním vchodem a udělala jsem si dlouhou procházku. Obcházela jsem výlohy. Zastavila jsem se v hotelovém baru a dala si sklenku vína. Pak jsem šla domů. A dnes ráno jsem to slyšela… a zpanikařila jsem. Omluvila jsem se v práci, že jsem nemocná. Celý den mi bylo zle a pak jsem si uvědomila, že s tebou musím mluvit. A všechno ti to říct. Nevím, co mám dělat.“

„Když jsi šla dozadu, zamířila jsi k šatnám? Nikam jinam?“

„Ne, přísahám.“

„Viděl tě někdo?“

„To nevím, asi. Nesnažila jsem se být neviditelná.“

„Chci tohle všechno provést formálně, zaznamenat, jak jsi ke mně přišla s touto informací. To bude pro tebe nejlepší. Mezitím si sežeň advokáta, nějakého dobrého. Udělej to v klidu a řekni svému zástupci všechno, co jsi řekla mně.“

„Dobře.“

„Nevynechala jsi nic, Nadine? Cokoliv?“

„Ne. Je to všechno. Viděla jsem ho jenom v tom jeho hotelovém pokoji a pak na jevišti. Možná, že jsem byla husa, Dallasová, ale ušla jsem od té doby kus cesty. A nejsem zbabělec. Kdybych chtěla toho hajzla zabít, zabila bych ho sama a neshodila bych to na někoho jiného.“

„Tak jo.“ Eva uchopila hrnek a dopila kávu. „To já vím. Promluv si s advokátem. Výslech provedeme zítra.“ Vstala a po krátkém zaváhání poplácala Nadine po rameni. „Dopadne to dobře.“

„Víš, co mi pije krev, Dallasová? Už jsem se po tom všem cítila tak zatraceně dobře. Od té doby – víš snad, že chodím na terapii k Mirové?“

Eva přešlápla z nohy na nohu. „Jo.“

„Jedna z věcí, ke které jsme spolu dospěly, bylo to, že jsem od té věci s Richardem nebyla schopná se zamilovat – aspoň ne doopravdy. On ve mně opravdu všechno převrátil. A pak včera, když jsem se zastavila v tom hotelovém baru, jsem si uvědomila, že teď už bych moh-

la. A že chci. Ale je to všechno špatně načasované. Díky, žes mě vyslechla.“

„Nemluv o tom.“ Eva zamávala na Peabodyovou. „A to myslím doslova, Nadine.“

Kapitola pátá

Podle kalendáře bylo jaro už za rohem, ale ve skutečnosti si dávalo pěkně načas. Eva jela domů ostrým mrznoucím deštěm, téměř stejně otravným jako její nálada.

Tiskové konference jí šly na nervy.

Jediná dobrá věc na tom podle jejího názoru byla, že už to bylo odbyté. Kromě toho strávila den výslechy, které jí nepřinesly nic než rozmazaný obraz lidí a událostí, takže byla podrážděná a nespokojená.

Vlastně by ještě neměla jít domů. V terénu zbývalo pořád dost práce, která by měla být ještě vyřízena. Ale ona už propustila i Peabodyovou, což její pomocnice kvitovala s neskrývaným potěšením.

Řekla si, že si dopřeje hodinu. Možná dvě. Pořádně si zacvičí a aspoň trochu si uspořádá myšlenky. Teď vyrážela a kličkovala v nevraživém provozu a snažila se ignorovat odporně bezstarostný reklamní balon, který nabízel jarní modely od Bloomingdalů.

Zůstala stát na světlech za vozidlem v dusivém kouři kluzákového vozidla, které začalo hořet, a teď ho jeho nešťastný řidič sprejoval gelovou pěnou. Jelikož se zdálo, že oheň už je vcelku pod kontrolou,

zanechala ho jeho osudu a linkem, který měla ve voze, zavolala Feeneyho.

„Máš něco nového?“

„Něco ano. Máme osobní data, současné adresy, finanční údaje a trestní rejstříky všech účinkujících a pomocného personálu, včetně stálých zaměstnanců divadla.“

Eva ztišila hlas. „Všech?“

„Ano.“ Feeney se poškrábal na bradě. „No, úplně zaručit to nemůžu. Musím se přiznat, že jsme se měli o co opřít. Předal nám je Roarke.“

Evin dopal byl zase zpátky. „Roarke?“

„Ozval se hned po poledni, že prý očekával, že budu ten průzkum dělat. Stejně už ty údaje měl. Ušetřil nám čas.“

„Vždycky k službám ochotný,“ zabručela Eva.

„Odeslal nám to na počítač v naší kanceláři.“

„Skvělé. Báječné.“

Feeney se pořád ještě drbal na bradě. Eva ho začala podezírat, že se tím snaží zakrýt úšklebek. „Nasadil jsem McNaba na hledání vzorců, pravděpodobností, procent. Ten seznam je dlouhý, takže to nepůjde moc rychle. Ale očekávám, že už zítra bychom měli mít hotové základní eliminace a dodat ti pravděpodobné seznamy, aby sis je mohla porovnat se svými výslechy. Jak to s nimi vypadá?“

„Jde to pomalu.“ Dostala se přes křižovatku, vjela rychle mezi auta a hnala se dopředu. Sborové troubení přehlušilo dosavadní úroveň hluku a přimělo ji k úšklebku. „Podařilo se nám identifikovat vražednou zbraň. Normální kuchyňský nůž. Pochází z výbavy kuchyně v podzemí divadla.“

„Je přístupná?“

„Pro herce a pro personál, pro veřejnost ne. Jednoho strážníka jsem pověřila, aby shromáždil bezpečnostní kazety. Uvidíme, co z nich vykoukáme. Hele, já si sama projedu nějaké pravděpodobnosti a uvidíme, jak se shodnou s těmi tvými. Taky zítra dostanu nějaké profily od Mirové. Uvidíme, jestli se nám tím vším podaří odříznout těch pár tisíc podezřelých. Jak daleko se dostal McNab?“

„Něco už měl, než jsem ho pustil domů.“

„Ty jsi ho pustil domů?“

„Měl rande,“ vysvětlil jí s úsměvem Feeney.

Eva sebou trhla. „Jdi do háje, Feeneyi," vyrazila ze sebe a přerušila spojení.

Chvíli se oddávala chmurným myšlenkám, což jí udělalo dobře, a pak projela bránou k domovu. I v tom mizerném počasí vypadal dům nádherně. Možná ještě nádhernější proti tomu šeru a šedi.

Rozlehlé trávníky zešedly zimou, holé stromy se vlhce třpytily. *Atmosféra,* označil by to asi Roarke. Všechno to byla atmosféra, která dávala vyniknout nádherné stavbě ze skla a kamene, s věžemi, věžičkami, terasami a balkony, které k ní patřily.

Spíš by se hodil na nějaký skalní útes, uvažovala, pod nímž by vřelo a doráželoo moře. Střed města, se svými davy lidí, rámusem a plíživou beznadějí, se nedokázal probojovat přes vysoké železné mříže k té oáze, kterou Roarke vybudoval se vší obezřetností, neústupností, pevnou vůlí a nezkrotnou potřebou pohřbít všechnu mizérii svého dětství.

Pokaždé, když dům spatřila, střetly se v ní dvě rozdílné stránky její duše. Jedna jí říkala, že sem nepatří. A ta druhá, že nepatří nikam jinam.

Nechala stát auto u venkovního schodiště, přestože věděla, že ho Summerset zásadně nechává odtáhnout do garáže. Jeho hráškově zelená barva zřejmě urážela jeho vkus. Skoro do té míry jako Eva sama. Vyběhla ve svých obnošených botách po schodech a vešla do tepla, krásy a vší té pohody, kterou peníze dokážou koupit a mají moc udržet.

Summerset už na ni čekal, hubenou tvář měl zachmuřenou a rty stisknuté do ploché čáry. „Poručíku! To je překvapení. Dostavila jste se domů v téměř řádném čase."

„Nemáte snad na práci nic lepšího než šmírovat moje příchody a odchody?" Svlékla si kabátek, a aby ho otrávila, pohodila ho na dřevěné zábradlí schodů. „Spíš byste mohl venku strašit haranty."

Summerset zafuněl, a aby na oplátku otrávil ji, uchopil vlhké kožené sako štítivě dvěma prsty. Prozkoumal je tmavýma odmítavýma očima. „Copak to? Dnes žádná krev?"

„To se dá všecko ještě zařídit. Roarke už je doma?"

„Roarke je v suterénním rekreačním zařízení."

„Hošík se svými hračkami." Vykročila kolem něj.

„Roznášíte mi tu mokro po podlaze."

Ohlédla se a sklopila zrak. „No, aspoň budete mít co dělat.“

Summerset, navýsost uspokojen jejich večerní výměnou názorů, odkráčel s Eviným sakem, aby je dal sušit.

Eva to vzala po schodech, pak obešla bazén, kde nad temnou, tajemně modrou hladinou vody lákavě tančily obláčky páry. Letmo si pohrála s myšlenkou svléknout se donaha a ponořit se do ní, ale čekal ji pohovor s Roarkem.

Přešla tělocvičnu, šatnu a malý skleník. Když otevřela dveře herny, vyvalil se na ni ohlušující rámus.

To, co se tam odehrávalo, byl podle názoru Evy erotický sen dvanáctiletého chlapce. I když ona sama ve dvanácti letech už dávno přestala o hračkách snít. Roarke možná také, ale právě proto si to teď vynahrazoval.

Byly tam dva herní stoly, tři virtuálně realistické obrazovky pro větší počet diváků, řada promítacích ploch určených k reprodukci nebo pro hry, malá holoplošina a celý les pestrobarevných a hlučných herních automatů.

U jednoho z nich stál Roarke s nohama pohodlně rozkročenýma, elegantní ruce položené z obou stran na ovládacích pákách dlouhého, po prsa vysokého boxu se skleněným krytem. Jeho prsty rytmicky poklepávaly na něco, co vypadalo jako veliké knoflíky. Horní část boxu byla zaplavena neúnavným vířením světel.

Strážníci a zloději, přečetla si a obrátila oči k nebi. Vtom pronikavě zaječela siréna, následovala exploze z něčeho, co vypadalo jako dělo, kvílení pneumatik po dlažbě a pak se po celé vertikální délce boxu rozzářila modrá a červená světla a celý box začal rotovat.

Eva zahákla palce do kapes a popošla k němu. „Tak takhle ty trávíš svůj volný čas?“

„Ahoj, miláčku.“ Ani na vteřinu však nespustil z očí dvě stříbrné kuličky, které běhaly a odrážely se pod sklem. „Dneska jsi přišla brzy.“

„Jen na chvilku. Chci s tebou mluvit.“

„Hmm, hmm. Počkej minutku.“

Otevřela ústa k protestu, ale pak ji málem vyhodilo ke stropu zuřivé vyzvánění zvonků a blikání světel připomínající laserové paprsky. „Co je to sakra za krám?“

„Je to veterán, ale v perfektním stavu. Zrovna – sakra – zrovna dneska jsem ho dostal.“ Lehce do přístroje vrazil bokem. „Hrací automat – konec dvacátého století.“

„Strážníci a zloději?“

„Jak jsem mohl odolat?“ Přístroj mu výhružně přikázal „Stůj!“ a Roarke odpověděl tím, že vystřelil svou zbývající kulku. Ta vyletěla nahoru po skluzavce, kde trefila a zasáhla trojici diamantových útvarů a zapadla do otvoru.

„Volný míč.“ Ustoupil, pokrčil rameny. „Ale to může počkat.“ Nahnul se k ní, aby ji políbil, ale ona ho plácla dlaní do hrudi.

„Počkat, chlapče. Co si to dovoluješ, volat Feeneymu?“

„Jen jsem nabídl své služby newyorskému elitnímu sboru,“ odpověděl nenucené. „Plním svou povinnost jako uvědomělý občan. Dej mi trošku ukousnout,“ řekl, přitáhl si ji k sobě a uchopil do zubů její dolní ret. „Pojďme si zahrát.“

„Velení mám já.“

„Ale, drahoušku, to je přece samozřejmé.“

„Ve vyšetřování té vraždy, ty chytráku.“

„No, to také. A jako taková jsi požadovala údaje z divadelních spisů a pověřila jsi tím Feeneyho. A teď je to hotové. Máš mokré vlasy,“ konstatoval a přičichl k nim.

„Mrholí tam.“ Chtěla se hádat, ale už k tomu neviděla důvod, zvláště když si uvědomila, že má naprostou pravdu. „Jak to, že máš tak hluboké a rozsáhlé údaje o každém, kdo má něco společného s Globe a jeho představením?“

„Protože, můj drahý poručíku, každý, kdo má něco společného s Globe a jeho představením, pracuje pro mne.“ Nahnul se dozadu a sáhl po láhvi s pivem, kterou měl stát vedle automatu. „Měla jsi otravný den, že jo?“

„Povětšině.“ Když jí nabídl láhev, chystala se odmítnout, ale pak pokrčila rameny a dala si malý doušek. „Chtěla jsem si dát pár hodin přestávku na vyjasnění hlavy.“

„Já taky. A mám na to bezvadnou metodu. Hra na fanty s hracím automatem.“

Odfrkla si. „Jdi do háje.“

„No dobrá, jestli máš strach, že bys prohrála, můžu ti dát handicap," nabídl jí s úsměvem, protože svou ženu moc dobře znal.

„Já nemám strach, že prohraju," vrátila mu pivo. Chvíli sváděla boj. Pak se poddala. „Jaký handicap?"

Stále ještě s úsměvem si vyzul obě boty. „Tohle a ještě pět set bodů na míč – to snad je fér, vzhledem k tomu, že jsi nováček?"

Uvažovala a prohlížela stroj. „Říkáš, že jsi ho dostal dneska?"

„Zrovna před chvílí."

„Začínáš."

„Bude mi potěšením."

A opravdu, když ji pozoroval, jak se vzteká, vkládá se do hry a úplně jí propadá, bylo to skutečně potěšení. Během dvaceti minut přišla o boty, ponožky, pouzdro na zbraň a právě přicházela o košili.

„Hrome! Ta věc určitě stojí nakřivo!" Netrpělivě se celou vahou opřela do přístroje, ale pak zasyčela, když si přiskřípla prsty. „Jaký zásah? Proč mi to pořád opakuje?"

„Možná, že se chováš trochu moc agresivně. Dovol mi, abych ti tady s tím pomohl," nabídl se a začal jí rozepínat košili.

Plácla ho přes ruku. „Já to dokážu sama. Ty podvádíš." Stahovala si košili a mračila se na něj. Už byla jen v tílku a kalhotách. „Nevím jak, ale rozhodně podvádíš."

„A není to náhodou tím, že jsem prostě lepší hráč?"

„Ne.

Zasmál se, pak ji na sebe přitáhl. „Dám ti ještě příležitost a pomůžu ti. Koukni." Na její prsty připravené na knoflících položil svoje prsty. „Musíš se naučit využívat spíš tu citlivost než sílu. Účelem je udržet míček v pohybu a ve hře."

„Já to chápu, Roarkeu. Říkáš, vypálit po všem, co se naskytne."

Byl natolik chytrý, že spolkl smích. „Víceméně. Dobrá, tak tady ho máš."

Uvolnil míček, opřel se o ni a díval se jí přes rameno. „Ne, ne, čekej. Nesmíš pálit jen tak naslepo. Počkej si na něj." Stiskl jí prsty a poslal malou stříbrnou kuličku, aby si zatančila v doprovodu palby automatické zbraně.

„Já chci ty zlaté cihly tam nahoře."

„Taky budou. Všeho do času.“ Naklonil se a přejel jí rty vzadu po krku. „No tak, unikla jsi policejnímu vozu a získala jsi pět tisíc bodů.“

„Já chci to zlato.“

„A víš, že mě to vůbec nepřekvapuje? No tak se podíváme, co pro tebe můžeme udělat. Cítíš mé ruce?“

Byl přitisknutý k jejím zádům, přítulně a příjemně. Eva otočila hlavu. „To nejsou tvé ruce.“

Zářivě se usmál. „Máš pravdu. Tady jsou.“ Pomalu sunul své šikovné ruce nahoru po jejím těle, až na prsa. Ucítil, jak její srdce pod tenkou bavlnou silně tluče. „Vypadá to, že prohraješ.“ Tentokrát přejel rty až ke křivce jejího krku a lehčeji poškrábal zuby.

„Houbeles.“

Vzal do zubů její ušní lalůček a to s ní tak cuklo, že mimoděk stiskla knoflíky. Její zasténání přehlušil stroj, který pod jejíma rukama doslova explodoval.

„Co je? Co to bylo?“

„Získala jsi zlato. Mimořádnou prémii.“ Cloumal s knoflíkem jejích kalhot. „A zvláštní míč. Gratuluju.“

„Díky.“ Zazněly zvony. V automatu i v její hlavě. Nechala ho, aby ji k sobě otočil, takže teď stáli tváří v tvář. „Hra ještě neskončila.“

„Zdaleka ne.“ Přitiskl jí ústa na rty, horká a dychtivá. Rukama už se zatím dostal pod tričko a uchopil její ňadra. „Chci tě. Pořád tě chci.“

Eva ho bez dechu a prudce popadla za košili. „Měl jsi víc prohrávat. Teď bys toho na sobě tolik neměl.“

„Zapamatuju si to pro příště.“ Touha na něj dorážela tak překotně, tak bouřlivě, že to až bolelo. Její tělo bylo pro něj pokladem, ty dlouhé, čisté linie, hladké svaly, překvapivá jemnost pokožky. Vestoje ji k sobě pevně přitiskl a vnikl do ní.

Chtěla se odevzdat. V životě v ní ještě nikdo nevzbudil takovou zoufalou potřebu odevzdat se. Se vším, co má. Se vším, co on od ní chce. Po všech hrůzách jejího života, přes všechny bídné stránky její práce, bylo tohle – to, co si znovu a znovu navzájem dávali – její osobní zázrak.

Šátrala rukama po jeho kůži – pevné a horké – a hluboce vzdychla. Našla rty jeho ústa – drsná a hladová – a zasténala.

Chtěla ho strhnout na zem, ale on se obrátil, zavrávoral s ní, až se její záda přitiskla na něco chladného a pevného.

„Podívej se na mne."

Jeho zručné prsty klouzaly po ní a do ní a způsobily, že začala bláznivě rotovat jako ta stříbrná kulička pod sklem a v krku se jí zadrhlo jeho jméno.

Sledoval, jak se jí zakalují oči, jak se jejich hnědá barva zprůhledňuje. „Ještě. Ještě." Když se začala třást a ruce se jí zaryly do jeho ramen, vzal si její ústa a hltal její osvobozený výkřik.

S dechem stejně přerývaným jako její ji uchopil pod boky, zvedl je a ponořil se do ní.

Přitiskl ji a drtil její tělo s požitkem až nesnesitelným. Předával jí tolik energie, že ji musela vracet zase nazpátek, ránu za ránu. Když jí ruce sklouzly z jeho ramen, zvedla je k jeho vlasům a zabořila do toho černého hedvábí zaťaté pěsti.

Hnali se spolu nahoru, dolů, opět a opět.

„Neprohrála jsem."

Roarke se ohlédl a usmál se při pohledu na Evin pěkný nahatý zadeček, když shledávala své svršky. „Já jsem netvrdil, žes prohrála."

„Ale myslíš si to. Úplně slyším, jak si to myslíš. Ale já prostě nemám čas dohrát tu stupidní hru do konce."

„Však to počká." Zapnul si kalhoty. „Mám hlad. Co kdybychom si dali něco k jídlu?"

„Ale musí to být rychlé. Mám moc práce. Chci se rozjet do Dracova hotelu a obhlédnout si jeho pokoj."

„Tak tedy dobrá." Roarke přistoupil k AutoChefu, chviličku přemýšlel a pak usoudil, že tak chladná, mrazivá noc si žádá něco domáckého. Objednal pro oba dušené hovězí s kroupami. „Pojedu s tebou."

„To je policejní záležitost."

„Jistěže. Já konám zase jen svou občanskou povinnost, poručíku." Jelikož věděl, že ji to naštve, podal jí s úsměvem misku a řekl: „Je to totiž můj hotel."

„No samozřejmě." Protože věděla, že ji chtěl naštvat, honem si nabrala sousto. A spálila si jazyk. No, konečně, není to místo činu, uva-

žovala a druhé sousto si trochu ofoukala. A možná, že jí Roarkoevy oči a jeho chytrost přijdou vhod, i když si to nechtěla přiznat.

„Dobrá.“ Pokrčila rameny. „Ale nebudeš mi překážet.“

Ochotně přikývl. Ne že by měl v úmyslu se podle jejího přání zachovat. Co by to bylo za zábavu? „Stavíme se pro Peabodyovou?“

„Má volno. Měla rande.“

„Aha. S McNabem?“

Eva pocítila, že ji náhle přechází apetýt. „Ona nerandí s McNabem.“ A když se Roarke zatvářil překvapeně, zarytě si nacpala do pusy pořádné sousto dušeného masa. „Rozumíš, někdy v nějakém dalekém alternativním vesmíru se spolu třeba vyspí. Ale nechodí spolu. A dost.“

„Drahoušku, pro každou maminku nastane někdy čas, kdy její robátka musí opustit domov.“

„Nech už konečně těch keců.“ Zašermovala na něj lžící. „To myslím vážně. *Nechodí* spolu,“ uzavřela debatu a vymetla svou misku.

Možná, že by někdo zanedbaný příbytek lana McNaba v Dolní West Side nazval alternativním vesmírem. Byl to mládenecký byt, mizerně vymalovaný, samá sportovní trofej a spousta špinavého nádobí.

I když i on občas, když čekal dámskou návštěvu, pamatoval na to, aby aspoň ty nejhorší krámy nacpal do některé zaprášené skříně, přece jen to tam bylo na hony vzdálené od luxusních prostor Roarkeova domu a také to tam poněkud páchlo po rozvařených zeleninových blafech. Ale jemu to vyhovovalo.

A momentálně, když tak ležel s rozbušeným srdcem a kůží zvlhlou sexem, mu to vyhovovalo úplně vrchovatě.

„Ježíši, Peabodyová.“ Převalil se na záda jako rozplácnutá ryba na suchu. Ani se nenamáhal zalapat po dechu. Měl v posteli nádhernou nahatou ženskou. Kdyby teď umřel, umřel by jako šťastný muž. „Tentokrát jsme snad museli překonat rekord. To by se mělo zaznamenat.“

Zůstala ležet jako omráčená, jako vždycky, když se s McNabem ocitla v podobné situaci. „Vůbec necítím nohy.“

Snaživě se zvedl na loket, ale jelikož skončili na posteli křížem krážem, dohlédl jen k jejím kolenům. A všiml si, že má opravdu roztomilá kolínka. „Nemyslím, že bych ti je byl ukousal. To bych si pamato-

val.“ Ale přece jen se pro jistotu skrčil dolů. „Opravdu tam jsou, obě dvě.“

„To je dobře, budu je ještě někdy potřebovat.“

Když první šok odezněl, zamrkala, zahleděla se na McNa-bův půvabný profil a začala uvažovat, určitě ne poprvé, kde vlastně nechala hlavu.

Jsem nahá v posteli s McNabem. V posteli. McNab.

Prokristapána.

Jelikož si stále uvědomovala určité chybičky svého těla, přitáhla si pomuchlané prostěradlo. „Je tady chladno,“ zabručela.

„Ten mizera domácí vyřadil topení hned prvního března. Jako kdyby to byly jeho prachy. Jen co budu mít příležitost, zase to tam zamontuju.“

Široce zažíval a projel si oběma rukama své dlouhé a vlnité plavé vlasy. Úzká ramínka jako by mu pod jejich vahou podklesávala. Peabodyová si musela v duchu zakázat, aby nenatáhla ruku a nezačala si s těmi zlatavými kučerami hrát. Měl kostnaté boky, pravý měl momentálně ozdobený krátkodobým vytetovaným stříbrným bleskem. Hodil se ke čtyřem náušničkám, které se mu klinkaly v levém ušním lalůčku.

Kůži měl mléčně bílou, oči prohnaně zelené. Pořád ještě si nedovedla vysvětlit, co ji na něm vlastně tak fyzicky přitahuje a jak to, že s ním provozuje pravidelný a nestoudný sex, když mimo postel spočívá většina jejich styků ve vzájemných potyčkách.

Byla by ráda prohlásila, že není její typ, ale ve skutečnosti nevěděla, jestli nějaký typ má. Její zkušenosti s muži byly zatím, bohužel, dosti chabé.

„Už bych měla jít.“

„Proč? Ještě je brzy.“ Když si sedla, nahnul se nad ni a začal ji vemlouvavě šťouchat do ramene. „Mám hlad jako vlk.“

„Kristepane, McNabe, vždyť jsme sotva skončili se sexem.“

„To je pravda, ale já musím momentálně myslet na pizzu, hodně obloženou.“ Znal dobře její slabost. „Pojďme se nadlábnout.“

Její chuťové buňky zpozorněly. „Já jsem na dietě.“

„A proč?“

Obrátila oči, a když vstávala z postele, omotala se zmuchlaným prostěradlem. „Protože jsem tlouštík.“

„Ne, nejsi. Jsi urostlá.“ Chytil okraj prostěradla, a než se stačila vzpamatovat, strhl je dolů až k pasu. „Opravdu nádherně urostlá.“

Jak šátrala po prostěradle, vyskočil, popadl ji kolem pasu s vášnivou silou, která ji odzbrojila i znepokojila. „Tak pojď, najíme se a pak uvidíme, co bude dál. Mám tu někde nějaké víno.“

„Jestli chutná jako to, co jsi měl posledně, tak to radši hned vyleju sklenici do kanálu.“

„Je to nová láhev.“ Sebral ze země ostře oranžovou kombinézu a vlezl do ní. „Chceš půjčit nějaké kalhoty?“

Fakt, že jí nabízí svoje kalhoty, ji naplnil chutí štípnout ho do všech čtyř tváří. „McNabe, do tvých kalhot bych se nenacpala, ani když mi bylo dvanáct. Já mám totiž zadek.“

„To je pravda. A to je fajn; mně se líbí, když je v uniformě kus ženské.“ Odběhl a snažil se něco vymyslet. Když chtěl, aby ještě zůstala, musel ji vždycky něčím nalákat.

V kuchyňském koutě obýváku vytáhl láhev vína, které koupil den předtím, když na ni myslel. Myslel na ni natolik často, že ho to až demoralizovalo. Kdyby ji mohl držet jen v posteli, bylo by to dobré. Tam o svých krocích nemusel přemýšlet, všechno se dostavilo samo.

Zapnul svůj link. Číslo na pizzerii znal nazpaměť, vzhledem k tomu, jak často tam volal, byla na prvním místě. Objednal bohatě obloženou pizzu a pak vyhledal vývrtku.

To zatracené víno ho stálo dvakrát tolik, než normálně utrácel. Ale když člověk musí soupeřit s mazaným a zkušeným koncesovaným společníkem, musí si zachovat úroveň. Nepochyboval o tom, že Charles Monroe ví o kvalitních vínech úplně všechno. S Peabodyovou se zřejmě ustavičně koupali v šampaňském.

Ta představa ho natolik rozzuřila, že do sebe hodil půl sklenice vína. Pak se otočil, protože Peabodyová právě vyšla z ložnice. Měla na sobě kalhoty od uniformy a košili rozhalenou až na prsa. Dostal chuť ji tam olíznout, přesně tam, kde končí naškrobená bavlna a začíná jemná kůžička.

Sakra.

„Co se děje?“ zeptala se, když viděla, že se mračí. „Došly jim feferonky?“

„Ne, přinesou to.“ Zvedl její sklenku s vínem. „Jen jsem si vzpomněl… na práci.“

„Mňam.“ Upila vína a našpulila rty, jak jí zachutnala jeho jemná ovocná chuť. „Tohle je moc dobré. Ty děláš na podkladech v případu Draco, viď?“

„To už mám hotové. Dallasová už je teď zřejmě má.“

„Hodil jsi sebou.“

Jenom pokrčil rameny. Nemusí jí věšet na nos, že mu ty údaje přihrál Roarke. „To víš, my kluci z EO se snažíme vyhovět. Ale i se všemi eliminacemi a pravděpodobnostními testy bude trvat pár dní, než ten seznam zredukujeme na počet, který by se dal zpracovat. Když si chlap nechá probodnout srdce před očima několika tisíc lidí, to je pak těžké.“

„To jo.“ Peabodyová si znovu usrkla a pak se šla posadit. Aniž by si to rozumem uvědomovala, cítila se v McNabově neuspořádaném bytě stejně dobře jako ve svém uklizeném. „Něco se děje.“

„Pořád se něco děje.“

„Ne, nemyslím něco normálního.“ Bojovala sama se sebou a dumala nad sklenicí s vínem. Jestli to někomu nesvěří, tak snad vybouchne. A musí to být zrovna on. „Hele, tohle je důvěrné.“

„No dobrá.“ Jelikož pizza nepřijde dřív než za dobrých deset minut, otevřel McNab sáček se sójovými chipsy. Usadil se na opěradlo křesla, v němž seděla Peabodyová. „O co jde?“

„Já pořádně nevím. Dneska se poručíkovi vnutila Nadine Furstová a byla celá vedle. Myslím Nadine.“ Peabodyová bezmyšlenkovitě sáhla do sáčku. „To se nestává často, aby Nadine byla vedle. Dá si rande s Dallasovou – mezi čtyřma očima. Šlo o něco vážného. Poslaly mě na druhý konec lokálu, ale já jsem to poznala. A když bylo po všem, Dallasová mi neřekla ani slovo.“

„Možná, že to byly nějaké osobní prkotiny.“

„To ne. Nadine by si nevyžádala takové setkání, kdyby se nejednalo o něco nepříjemného.“ Nadine byla i její kamarádka a Peabodyová byla částečně dotčená, že ji tak odstrčily. „Mám takový dojem, že to souvisí s případem. Dallasová mi to měla říct.“ Peabodyová chroupala chipsy. „Natolik by mi mohla důvěřovat.“

„Chceš, abych okolo toho trochu začmuchal?“

„Já si umím začmuchat sama. Nepotřebuju, aby za mne zaskakoval nějakej vejtaha z oddělení E.“

„Jak je libo, beruško.“

„Jen to nech být. Vlastně ani nevím, proč jsem ti o tom vykládala. To jen, že mi to sedí na mozku. Nadine považuju za svou kamarádku. Měla by se chovat jako kamarádka.“

„Ty žárlíš.“

„Houby.“

„Ale ano, žárlíš.“ Začínal k tomu jejímu pocitu mít bezprostřední vztah. „Dallasová a Nadine něco pečou mezi sebou, tak žárlíš. My holky se jen tak nedáme, že jo?“

Shodila ho z opěradla židle. „Jsi podělanej idiot.“

Zazvonil zvonek u dveří. „Á, pizza už je tady,“ ohlásil McNab.

Kapitola šestá

„Na nic nesahej a uhni mi z cesty.“

„Ale, miláčku,“ pravil Roarke a pozoroval Evu, jak zasunuje svůj univerzální klíč do zámku ateliérového bytu A. „Ty se opakuješ.“

„Protože ty nikdy neposloucháš.“ Než otevřela dveře, obrátila se a pohlédla na něj. „Řekni mi, proč člověk, který pochází z New Yorku a má v New Yorku i hlavní pracoviště, bydlí radši v hotelu než v nějakém privátním sídle?“

„Zaprvé snobismus. ‚Během svých pobytů v hlavním městě si Mistr Draco pronajímá apartmá v hotelu Palace.‘ Zadruhé pohodlí. Na pou-

hé lusknutí prstů můžeš mít, cokoliv si přeješ nebo potřebuješ, aby se udělalo. A nakonec, a to je asi nejdůležitější, život bez jakékoliv zodpovědnosti. Všechno okolo je problém a zodpovědnost někoho jiného.“

„Podle toho, co jsem o Dracovi vyslechla, řekla bych, že to poslední sedí.“ Otevřela dveře a vešla dovnitř.

Ten hotel patří Roarkeovi, pomyslela si, a z toho důvodu je všechno prvotřídní a dokonalé. Pokud si v těchto věcech libujete.

Obývací část byla obrovská, elegantně vybavená, s hedvábně růžovými stěnami. Strop byl klenutý a vyzdobený složitými motivy ovoce a květů okolo obrovského skleněného a zlaceného lustru.

Tři pohovky, všechny v příjemně červené barvě, byly poseté polštářky, které zářily jako drahokamy. Stolky – měla dojem, že jsou z přírodního dřeva a velmi staré – byly naleštěné jako zrcadlo, právě tak jako podlaha. Vysoký koberec přesně ladil se stropními malbami.

Celá jedna stěna byla skleněná a odstíněná tak, že bylo vidět, jak venku explodují světla New Yorku, ale dovnitř vidět nebylo. Z pokoje se dalo vyjít na dlážděnou terasu a vzhledem k tomu, že květiny zasazené v kamenných květináčích hýřily barvami, usoudila Eva, že je vytápěná.

Na jednom konci místnosti stálo naleštěné bílé piano a na druhém konci skrývaly vyřezávané dřevěné panely aparaturu poskytující všechny druhy rozptýlení. Bylo tam plno rostlin s bohatými lesklými listy a ve skleněných vitrínách roztomilé lapače prachu, které byly, jak usoudila, uměleckými předměty. Jinak tu však nebyly absolutně žádné stopy života.

„Pokojská sem zřejmě přišla uklidit hned po jeho odchodu do divadla,“ vysvětlil jí Roarke. „Můžu požádat službu, která tu ten večer byla, aby přišla nahoru a popsala ti stav pokoje, jak v tu dobu vypadal.“

„Hm,“ řekla a pomyslela na Nadine. Jak reportérku znala, tak stav pokoje musel asi vypadat, jako kdyby jím proletělo tornádo. Přistoupila k panelům, otevřela je a prohlížela zábavní sestavu. „Jednotka zapnout,“ nařídila a obrazovka zamrkala měkkou modří. „Přehrát poslední program.“

Obrazovka ani neškytla a vzplála barvami a zvuky. Eva spatřila dvě těla, jak po sobě klouzají a linou se k sobě na černých prostěradlech. „Proč mužské tak vzrušuje, když vidí druhé lidi souložit?“

„Jsme chorobní, odporní a slabí tvorové. K politování.“

Začala se smát. Ale pak se pár na posteli obrátil. Tvář ženy, změklá slastí, se stočila směrem ke kameře. „Sakra. Vždyť je to Nadine. Nadine a Draco.“

Roarke jí položil ruku na rameno a snažil se ji uklidnit. „To nebylo nahráno tady. Tohle není ta ložnice. Taky má jiné vlasy. Pochybuji, že by to bylo ze současnosti.“

„Budu to muset zabavit a prokázat, že není. To znamená, že jako důkaz v případu vraždy jedné mediální hvězdy máme její erotickou nahrávku.“ Zastavila přehrávání, vyhodila kazetu a uložila ji do sáčku na důkazy ze své polní brašny. „Sakra. Sakra.“

Snažila se uklidnit přecházením po pokoji. S celou touhle záležitostí s komplikovanými vztahy se stále nemohla vyrovnat. To, co jí Nadine prozradila, jí svěřila jako přítelkyni. Důvěrně. A ten muž, který ji vytrvale a trpělivě pozoruje z druhé strany pokoje, je její manžel. Láska, čest a všechno okolo!

Kdyby mu řekla o Nadine a Dracovi, porušila by tím důvěru a věrnost přítelkyni? Anebo je to normální, že manželé mezi sebou nemají tajnosti?

Jak se v tom k sakru má člověk vyznat?

„Evičko!“ Roarke citlivě počkal, až ukončí své rázování po pokoji a obrátí se k němu. „Takhle si jen uženeš bolení hlavy. Já ti to můžu usnadnit. Nemysli si, že mi musíš říct něco, do čeho se ti nechce.“

Zamračila se a přivřela oči. „Zdá se mi, že slyším na konci té věty nějaké *ale.*“

„Máš velice bystrá ouška. Ale,“ pokračoval a přešel k ní. „Můžu si domyslet, že spolu Nadine a Draco svého času něco měli, a podle toho, jaké ti to dělá starosti, že se mezi nimi něco udalo zcela nedávno.“

„Zatraceně!“ Nakonec to vyklopila a všechno mu řekla.

Naslouchal jí a přitom jí zastrčil vlasy za ucho. „Jsi dobrá kamarádka.“

„Tohle mi neříkej, jsem z toho ještě víc nesvá.“

„Tak ne. Ale řekl bych tohle: Nadine neměla s Dracovou smrtí nic společného.“

„To já vím a taky o ničem takovém nesvědčí žádné rozumné důvody. Ale je to pro ni trapné. Osobně trapné. No dobrá, tak co tady ještě máme?“

„Ach, jestli mi paměť slouží, tak tamhle by měla být kuchyň.“ Ukazoval rukou. „Kancelář, koupelna, ložnice, šatna, koupelna.“

„Začnu s kanceláří. Chci si poslechnout jeho link a zjistit, jestli neměl nějaké rozhovory, které by obsahovaly výhrůžky nebo hádky. Udělej mi laskavost,“ podala mu svoji brašnu. ,,Spakuj všechny zbylé kazety.“

„Ano, madam. Poručíku.“

Ušklíbla se, ale nechala to být.

Pracovala systematicky. Strašně rád ji při tom pozoroval. Tu plánovitost, soustředění a přísnou logiku jejího postupu. Nebylo tomu tak dávno, kdy by ho šokovalo a urazilo tvrzení, že mu nějaká policajtka při práci připadá sexy.

„Přestaň na mě vejrat.“

Usmál se. „Já že vejrám?“

Rozhodla se, že to přejde mlčením.

„Je tu řada hovorů spojených k němu i od něj ven. Kdybych byla cvokař, řekla bych, že to byl člověk, který si nedokázal vystačit sám. Neustále potřeboval nějaký kontakt. Není tam ovšem nic zvláštního, když nepočítám nákupy po linku – osm párů bot, tři elegantní obleky, starožitné náramkové hodinky.“ Narovnala se. „Ale to pro tebe asi není nic zvláštního.“

„Naopak. Já bych si elegantní oblek nikdy nekoupil přes objednávku po linku. Oblek musí přece být šitý a zkoušený na míru.“

„Ha, ha. Taky měl krátký jadrný pohovor se svým agentem. Zdá se, že náš chlapec odhalil, že herečka v hlavní roli má tytéž peníze za představení jako on. To ho silně namíchlo a chtěl, aby jeho zástupce pro něj požadoval víc. O jeden kredit víc na představení.“

„Jo, o tom jsem věděl. Neměl šanci.“

Překvapeně se ohlédla od roztomilého psacího stolku. „Ty jsi mu ten kredit nedal?“

„Když máš co činit s dítětem,“, pronesl mírně Roarke, „musíš mu stanovit meze. A tou mezí byla smlouva. Částka, o kterou žádal zvýšení, nebyla rozhodující.“

„Dokážeš být pěkně tvrdý.“

„Ovšemže.“

„Dělal ti kvůli tomu potíže?“

„Ne. Možná, že to měl v úmyslu, ale na rozhovor o tom nikdy nedošlo. Ve skutečnosti jeho agent zašel za mým právníkem, ten se obrátil na mne, já zas zpátky na něj a tak dále. Nedostalo se to dál, než že jsem to ještě před premiérou zamítl.“

„Dobrá, tak jsi z toho venku. Teď si chci prohlédnout ložnici.“ Přešla kolem něj, prošla malou kruhovou halou a vstoupila do dveří.

Postel byla veliká, umělecky provedená, s vysokou čalouněnou stěnou v pozadí a s povlečením kouřové barvy. Vypadala jako oblak měkké mlhy.

Na chvilku vstoupila do vedlejší šatny a jenom zakroutila hlavou nad množstvím obleků a bot. Vestavěný pult se zrcadlem byl zaplněn celými šiky barevných lahviček a tub: tonika, pleťové vody, voňavky, pudry.

„No dobrá, máme tu marnivou, sobeckou, egocentrickou a dětinskou osobnost.“

„Ne že bych nesouhlasil s tvým posudkem. Všechny tyto rysy osobnosti jsou motivem k nelibosti, ale k vraždě?“

„Někdy je motivem k vraždě fakt, že má někdo dvě nohy.“ Vrátila se zpátky do ložnice. „Člověk takhle plný ega a nejistoty asi nespal často sám. Carly Landsdowneové se zbavil. Počítám, že měl v záloze někoho dalšího, kdo zaujal její místo.“ Povytáhla zásuvku nočního stolku. „Ale to se podívejme, co tady máme za hračky.“

Zásuvka byla rozdělená na přihrádky a každá z nich byla nacpaná nejrůznějšími erotickými pomůckami pro použití s partnerkou nebo sólo.

„Poručíku, mám vážný dojem, že tohle bys měla zabavit k dalšímu prozkoumání.“

„Nesahat!“ Pleskla Roarkea přes nenechavou ruku.

„Ty mi zkazíš každou zábavu.“

„Trochu respektu k důkazům! A na co je prokristapána tohle?“ Vytáhla dlouhý gumový kónus. Když s ním zatřásla, ozvalo se jemné cinkání.

Roarke vyboulíl jazykem tvář a usedl na postel. „No, byl bych šťastný, kdybych ti to v zájmu vyšetřování směl předvést.“ A s úsměvem poplácal postel za sebou.

„Ne, já to myslím vážně.“

„Však já taky.“

„Nechme to plavat.“ Ale pořád ještě jí to vrtalo hlavou, i když kónus vrátila na místo a otevřela dolní zásuvku. „Ach, tady je úplný zlatý důl. Exotika, trochu Zeusu a…“ otevřela malou lahvičku, opatrně k ní přičichla a pak zatřepala hlavou jako pes, který právě vylezl z vody. „Krucinál. Divoký králík.“

Uzavřela zátku, sáhla po služební tašce a uložila lahvičku mezi důkazy.

„Zřejmě čistý.“ Vyfoukla dech. „Jestli při svých schůzkách používal tohle, není divu, že ho všechny ženy považovaly za boha sexu. Jedna nebo dvě kapky Králíka a šoustal bys klíčovou dírku. Věděl jsi, že si na tohle potrpí?“

„Ne.“ Roarke vstal a přešla ho všechna legrace. „Já nejsem nijak absolutně zaměřený proti běžným drogám. Ale tohleto je podle mého názoru něco na úrovni znásilnění. Jsi v pořádku?“

„Jo, jo.“ Trochu se jí motala hlava a měla nepříjemný pocit sexuální nadrženosti. A to bylo jenom z toho rychlého přičichnutí. „Takováhle čistá droga stojí minimálně deset tisíc za unci a není snadné ji dostat. Působí to pouze na ženský organismus,“ zamumlala. „A pouhá kapka navíc znamená předávkování.“

Roarke ji vzal pod bradou, zvedl jí obličej a zkoumal její oči. Usoudil, že jsou čisté. „Nikdy jsem nezaslechl, že by něco takového používal. Kdybych o tom věděl a zjistil jsem to, byl bych mu zrušil smlouvu. A pravděpodobně bych mu i zlámal hnáty.“

„Dobrá.“ Sáhla po jeho ruce a stiskla ji. „Tohle nám prozatím tady stačí. Potřebovala bych, abys tenhle byt ještě pár dní neobsazoval. Chci, aby to tu prohlédli mládenci z drogového.“

„V pořádku.“

Uložila lahvičku do tašky a chtěla ho trochu popíchnout. „Tak kolik tě to bude stát?“

„Prosím?“

„Abys ten byt neobsadil. Kolik se tady platí za den?“

„Tenhle byteček? Myslím, že nějak okolo osmi a půl tisíce za noc, ale pravděpodobně máme týdenní nebo měsíční slevy.“

„No maucta. Mansfieldová tu má taky apartmá?“

„Nástavba B, v té druhé věži.“

„Tak ji můžeme taky navštívit. Ona a Draco mají společnou drogovou minulost.“ Eva sebrala svou tašku a měla se k odchodu. „Možná, že zná jeho zdroje. Nakonec se z toho všeho třeba vyklube obyčejná drogová záležitost.“

„To si nemyslím.“

„No, já taky ne, ale převážná část detektivní práce je eliminace.“ Zamkla dveře a začala pátrat v tašce po policejní pečeti.

„Musíš tohle dělat?“ Podíval se znechuceně na pečeť. „Je to velice odpudivé pro ostatní hosty.“

„Musím. Ostatně, třeba jim to poskytne tajné vzrušení. Och, och, George, vidíš, tady bydlel ten mrtvý herec. Podej mi videokameru.“

„Tvůj postoj k široké veřejnosti je politováníhodně cynický.“

„Ale přesný.“ Nastoupila do výtahu ještě před ním a počkala, až se zavřou dveře. Pak se na něj vrhla. „Jen mi, prosím tě, rychle dej – panebože –“ V zoufalé potřebě se vybouřit se k němu tiskla, kousala ho do rtů, pevně mu rukama sevřela zadek a zasténala.

„Fjúú.“ S dlouhým výdechem ho od sebe odstrčila a sevřela ramena. „Už je to lepší.“

„Pro tebe možná.“ Sáhl po ní, ale ona ho plácla do prsou.

„Zanechme hrátek ve veřejném výtahu. Nevíš, zeje to proti pravidlům slušnosti? Věž A, střešní apartmá,“ nařídila a kabina se dala do klouzavého pohybu.

„Za tohle mi tedy draze zaplatíš.“

Opřela se o stěnu, když výtah změnil směr na horizontální pohyb. „Prosím, neděs mě.“

On se však jenom usmál a vrazil ruku do kapsy. Pohrával si v ní s gumovým kónusem, který se mu podařilo sbalit ze zásuvky. „Jen se boj,“ mumlal a rozesmál ji, právě když se výtah zastavil.

„Musím mít jasnou hlavu, než půjdu rozmlouvat se svědkem, ne?“

„Hmm, hmm.“

„Poslyš, ty tu Mansfieldovou dobře znáš. Až s ní budu hotová, chtěla bych vědět, jaký z ní máš dojem.“

„Ale ano, zde jsem. Opět připraven k akci.“

Zarazila se, obrátila se a položila mu ruku na tvář. Láska k němu se v ní vzepjala a zakousla se do ní často v těch nejpodivnějších chvílích. „Jsi mi opravdu užitečný.“ Když se otočil a přejel jí rty po dlani, projelo jí vzrušení až do palců u nohou. „Žádné sentimentální scény,“ nařídila a přistoupila k Areeniným dveřím.

Stiskla zvonek a čekala.

Dveře otevřela Areena, oblečená v bílém župánku. Vypadala zardělá, zřejmě překvapená a ani trochu nadšená. „Poručíku Dallasová! Roarkeu! Já… jsem nečekala –“ Vtom se jí průzračné oči rozšířily a rozzářily. „Je něco nového? Chytili jste toho –“

„Ne. Lituji, že vás vyrušuji, ale mám na vás pár otázek.“

„Ach, já myslela, doufala jsem, že už je to všecko. No,“ zvedla ruku a přitiskla si ukazováček s růžově nalakovaným nehtem pod oko, jako kdyby chtěla utišit bolest. A skutečně tam měla jemné unavené vrásky. „Obávám se, že to není právě vhodná doba. Je to naprosto nutné?“

„Je mi líto, že se vám to nehodí, ale nebude to trvat dlouho.“

„Jistě. Je mi to trapné. Chápete, nejsem sama. Já…“ Areena to nakonec vzdala, nechala ruku klesnout a ustoupila od dveří. „Prosím, pojďte dál.“

Eva vešla. Apartmá bylo velmi podobné tomu předchozímu, jak uspořádáním, tak velikostí. Zařízení však bylo jemnější, jaksi ženštější, a barvy byly symfonií modrých a krémových odstínů.

A na jedné z trojice pohovek, štíhlý a půvabný, celý v černém, si hověl Charles Monroe.

To je hrůza, pomyslela si Eva a okamžitě dostala chuť nakopnout mu ty jeho vysoce ceněné koule až do krku.

V Charlesově úsměvu se nejdřív objevilo zřejmé potěšení, ale pak, když spatřil její mrazivý pohled, převládlo spíš lenivé pobavení. Pomalu se zvedl na nohy. „Poručíku! Jsem jako vždycky potěšen, že vás vidím.“

„Ahoj, Charlesi. Stále máte po nocích napilno?“

„Bohudík! Roarke, rád vás zase vidím.“

„Dobrý večer, Charlesi.“

„Areeno, mohu ti dolít drink?“

„Cože?“ Kmitala očima z jedné tváře na druhou a přitom si její prsty pohrávaly se stříbrnými přívěsky na hrdle. „Ne. Ne, děkuji. Ach, vy se znáte?“

Ruměnec, který jí slušivě zabarvil tváře, se ještě prohloubil. Opět zvedla ruce s typicky ženským bezmocným gestem.

„My jsme se s poručíkem setkali už mnohokrát. Dokonce máme společné přátele.“

„Tak pozor,“ řekla velmi tiše Eva. Do očí už jí stoupal vztek a chystala se zaútočit. „Je vaše návštěva společenská, Charlesi, nebo jste ve službě?“

„Měla byste vědět, že muž v mojí pozici o takových věcech nediskutuje.“

„Prosím, tohle je trapné.“ Areena zase zvedla ruku a začala si neklidně pohrávat s náhrdelníkem. Nevšimla si, že Charles ohrnul rty v úzkém cynickém úšklebku, ale Eva si toho všimla. „Vy jistě víte, že Charles je profesionál. Nechtělo se mi být sama a potřebovala jsem… nějakou nenáročnou společnost. Charles – pan Monroe, mi byl vřele doporučen.“

„Areeno,“ Roarke se do toho vložil měkce jako hedvábí. „Rád bych si dal kávu. Nevadilo by vám to?“

„Ale ovšem. Promiňte. Hned to…“

„Co kdybych ji udělal já?“ Charles přejel rukou po Areenině paži a zamířil do kuchyně.

„Já mu půjdu pomoct,“ řekl Roarke a s posledním pohledem na Evu odešel.

„Já vím, jak vám to musí připadat,“ začala Areena. „Asi si myslíte, jak je to ode mne necitelné a sobecké, že jsem si najala sexuálního partnera hned druhý večer po…“

„Mně se zdá spíš divné, že si žena jako vy musí vůbec někoho najímat, aby s ní byl.“

Areena se lehce zasmála, uchopila sklenku vína, upíjela a přitom chodila po pokoji. Kolem nohou jí šustilo hedvábí. „Pěkná poklona zabalená do ostnatého podezření. A v pořádku doručená.“

„Já tady nejsem proto, abych vám skládala poklony.“

„Ne.“ V Areeniných očích pohasl záblesk humoru. „To jistě ne. Prostá odpovědna vaši zásadní otázku je ta, že jsem skutečně většinou sama. Důvodem je asi to, že jsem strávila příliš velkou část svého života na kdejaké party, ve společnosti. Určitě jste se už dozvěděla o mých prohřešcích, o ilegálních drogách. To už je teď za mnou.“

Obrátila se a zvedla bradu. „Nebylo snadné hodit to za sebe, ale dokázala jsem to. Když jsem se tím prokousávala, ztratila jsem řadu těch, jež jsem kdysi považovala za své přátele. Rozbila jsem vztahy, které pro mne něco znamenaly vzhledem k mé závislosti, a ztratila jsem takové, které už pro mne neměly žádný význam, když jsem se závislosti zbavila. A teď jsem v takovém životním stadiu, kdy si veškerou mou pozornost žádá moje kariéra. Nedává mi moc času na společenské romance.“

„Měla jste romantický poměr s Dracem?“

„Ne. Nikdy. Kdysi jsme se spolu vyspali, ale byla to záležitost, se kterou srdce a duše nemá nic společného. Nějaký čas jsme spolu neměli společného nic jiného než divadlo. Vrátila jsem se do New Yorku, poručíku, protože jsem si chtěla zahrát v téhle hře a věděla jsem, že Richard ve své roli zazáří. Já jsem si to přála. Na jevišti už nikdy nebude druhý takový jako on. Bože.“

Sevřela oči a zachvěla se. „Je to příšerné. Příšerné. Více lituju ztráty herce než člověka. Lituju, že jsem si toho vědoma. Ne, nemůžu být sama.“ Klesla na pohovku. „Nesnesu to. Nemůžu spát. A když už usnu, vzbudím se a mám ruce zbrocené krví. Richardovou krví. Děsné sny.“

Zvedla hlavu a oči jí bloudily, až se setkaly s Evinýma. „Jakmile ulehnu, mám příšerné sny, skočí mi do hlavy, a když se vzbudím, je mi špatně, někdy křičím, jak mám všude po sobě tu krev. To si nedovedete představit. Nemůžete.“

Jenže Eva si to dokázala představit až moc dobře. Malá mrazivá místnost, zaplavovaná červeným světlem z neonu na druhé straně ulice. Ta bolest, odpornost znásilnění, zlomená kost v ruce, když se bránila. Krev, jeho krev všude okolo, lepila se jí na ruce, kapala z ostří nože, ještě když se plazila pryč.

Bylo jí osm let. Evě bylo v jejích hrůzných snech navěky osm let.

„Chci, abyste zjistili, kdo to udělal,“ šeptala Areena. „Musíte najít toho, kdo to udělal. Až ho najdete, tak snad ty noční můry ustanou. Nebo neustanou? Neskončí?“

„To nevím.“ Eva se přiměla udělat krok dopředu, násilím se vymanit ze svých vzpomínek a zůstat v přítomnosti. Kontrolovat se. „Řekněte mi, co víte o ilegálních drogách. Jaké měl Draco kontakty? Kdo mu dodával drogy a kdo si hrál s ním?“

Charles v kuchyni upíjel své víno a Roarke se spokojil s celkem slušnou náhražkou kávy, kterou poskytoval AutoChef.

„Areena prožívá těžkou dobu,“ začal Charles.

„Taky mám ten dojem.“

„Neexistuje žádný zákon, který by zakazoval platit za útěchu.“

„Ne.“

„Moje práce je stejně potřebná jako její.“

Roarke nachýlil hlavu. „Monroe, Eva nevede žádnou osobní vendetu proti koncesovaným společníkům.“

„Jenom proti mně, speciálně.“

„Záleží jí na Peabodyové.“ Roarke na něj jasně a zpříma pohlédl a napil se kávy. „A mně taky.“

„Já mám Deliu rád. Opravdu moc. Nikdy bych jí neublížil. Nikdy jsem ji nepodvedl.“ Když uslyšel znechucený zvuk, Charles se obrátil a zíral z okna na světla. „Ztratil jsem šanci mít vztah mimo svou práci – mít nějaký život mimo svou práci –, protože jsem zradil ženu. A pak, protože jsem o ni stál natolik, že jsem nedokázal být upřímný, zvykl jsem si na to. Jsem to, co jsem.“

Obrátil se zpátky a rty se mu zvlnily. „A v tom, co dělám, jsem dobrý. Delia je s tím srozuměna.“

„Snad ano. Ale ženy jsou ta nejpodivnější stvoření, viďte? Mužský nikdy neví, na čem jsou. A to je podle mého součást jejich věčného kouzla. Každé tajemství je přece zajímavější, dokud není úplně vyřešené.“

Charles se zasmál, a když se ohlédl přes rameno, vešla do dveří Eva.

Nebyla by mohla přesně říci, proč ji tak znechutilo, že vidí Charlese a svého manžela v okamžiku, který nemohl být považován za nic jiného než chlapskou zábavu. A právě proto se na Roarkea zamračila.

„Lituju, chlapci, že přerušuju vaše tlachání, ale byl bys tak laskav, Roarkeu, a dělal společnost Areeně, než si pohovořím s Charlesem?“

„Ale jistě. Ta káva je celkem slušná.“

Počkala, dokud nevyšel, a pak přistoupila k AutoChefu, spíš aby si dopřála chvilku na uklidnění, než že by stála o hotelovou kávu. „Kdy si slečna Mansfieldová vyžádala vaše služby?“

„Odpoledne. Myslím asi tak ke druhé hodině.“

„Není to pro vás moc narychlo?“

„Je.“

Eva vytáhla šálek s kávou, ze které se kouřilo, a opřela se o stěnu. „Copak jste nebyl na večer zadaný?“

„Přeorganizoval jsem svůj rozvrh.“

„Proč? Areena tvrdí, že jste se předtím neznali, ani společensky ani profesionálně. Tak proč taková snaha kvůli někomu cizímu?“

„Protože mi nabídla dvojnásobný plat,“ odpověděl prostě. i „A co si objednala? Jen soulož? Nebo zábavu na celou noc?“

Mlčel a hleděl na své víno. Když zase zvedl zrak, jeho pohled byl studený. „Na to vám nemusím odpovídat. A taky nebudu.“

„Já vyšetřuju vraždu. Můžu vás předvést k výslechu na Centrálu.“

„To můžete. A uděláte to?“

„Moc mi to neusnadňujete.“ Odložila hrnek a začala v úzkém prostoru mezi zdí a pultem pochodovat. „Jak to vypadá, musím vás uvést ve svém hlášení. To je dost špatné. Ale když vás předvedu a uděláme z toho formální záležitost, bude to mít Peabodyová rovnou pod nosem.“

„A to si z nás ani jeden nepřeje,“ zamumlal a pak vzdychl. „Koukejte, Dallasová, měl jsem telefon. Jedna moje klientka dala Areeně na mne typ jako na partnera, se kterým by mohla strávit příjemný večer. Byla zřejmě rozrušená. O tom, co se jí stalo s Dracem, jsem slyšel, tak jsem se jí na nic neptal. Potřebovala přes noc společnost. Včetně večeře, popovídání, sexu. Aby mi vynahradila nesnáze, které jsem s tím měl, nabídla mi dvojnásobek mé celonoční taxy. To je všechno.“

„Mluvili jste o Dracovi?“

„Ne. Mluvili jsme o umění, hovořili jsme o divadle. Měla tfi sklenice vína a půl balíčku herbálek. Ruce se jí přestaly třást sotva dvacet

minut před tím, než jste přišli. Je to emocionální troska, která se vší silou drží pohromadě.“

„Dobrá. To beru.“ Strčila ruce do kapes. „Peabodyová to hlášení uvidí.“

Zase se naježil. „Delia ví, co dělám.“

„V pořádku.“ Zůstalo jí to vězet v krku jako ostnatý drát.

„Je to dospělá ženská, Dallasová.“

„Dospělá, páni.“ Vzdala se a kopla do zdi. „Známost s takovým typem, jako jste vy, ji úplně vytrhla z jejího prostředí. Hernajs, její rodina patří k Volnověkařům. Vyrostla v nějakém zapadákově.“ Neurčitě naznačila rukou Středozápad. „Je to dobrá policajtka. Je solidní policajtka, ale v určitých ohledech má ještě mlíko na bradě. A děsně by se naštvala, kdyby věděla, že jsem vám tohle všecko povídala. Popadla by ten pendrek, co má na zadku, a hnala by mě, ale sakra –“

Skočil jí do řeči: „Záleží vám na ní. Vám na ní záleží. Ale nenapadlo vás, že i mně na ní záleží?“ „Pro vás jsou ženy jenom kšeft.“

„Pokud mi platí za službu. Ale s Deliou to tak není. Prokristapána, vždyť my spolu ani nespíme.“

„Cože? Nestačí na vás finančně?“ Jakmile to vyřkla, byla by si nejraději dala facku. Tím spíš, když v těch chladných očích spatřila jen poranění. „Odpusťte. Odpusťte. To byla blbost. Ujela jsem.“

„Jo, to tedy ano.“

Eva náhle pocítila strašnou únavu, sesunula se dolů, usedla na zem a opřela se zády o zeď. „Nechci o tom všem vědět. Nechci na to myslet. Líbíte se mi.“

Překvapením se taky sesul na podlahu, zády k pultu, takže se téměř dotýkali koleny. „Vážně?“

„Víceméně. Tak vy jste se spolu vídali od Vánoc a vy jste… Není s ní něco v pořádku?“

Zasmál se, tentokrát uvolněně od srdce. „Panebože, Dallasová, tak co vlastně chcete? Když s ní budu spát, jsem parchant. Když ne, jsem zase parchant. Roarke měl pravdu.“

„Co tím chcete říct, že měl Roarke pravdu?“

„Že se člověk v ženských nevyzná.“ Napil se vína. „Je to kamarádka. Tak to prostě vyšlo. Já nemám moc přátel, kteří by nebyli klienti nebo nepracovali v oboru.“

„Tak si dejte pozor. Když si nedáte pozor, bude jich přibývat. A zatraceně vám to zkomplikuje život.“

„Vy jste opravdu přítel. A ještě něco,“ řekl a lehce jí poklepal na nohu. „Víceméně se mi taky líbíte, zlatíčko poručíku.“

# # #

Noční můra zase přiletěla. Mohla to očekávat, probudily ji v ní Areeniny řeči o snech, o krvi a hrůze. Ale i kdyby si to uvědomila, jakmile jednou vklouzne do její mysli, nedokáže ji zastavit.

Viděla, jak přichází do pokoje. Její otec. Do toho ohavného pokojíku v Dallasu, tak chladného i tehdy, když už venku začala teplota stoupat. Jen když ho uviděla, ucítila jeho pach, když poznala, že pil, ale ne dost – a už jí začaly na ledových rukou vyrážet kapky potu.

Upustila nůž. Měla takový hlad, takový hlad, že to stálo za to riskovat a najít něco k jídlu. Aspoň malý kousíček sýra. Nůž jí vypadl z ruky a trvalo celé dny, celé roky, celá staletí, než dopadl na podlahu. A v tom snu bylo to klapnutí jako zahřmění hromu, který se odrážel jako ozvěna. Ozvěna. Ozvěna.

Jeho obličej, jak se k ní blížil, zaplavovala světelná reklama zvenku, střídavě červeně, pak bíle, zase červeně.

Prosím, nedělej to, prosím, ne.

Ale prosby nebyly nikdy nic platné.

Docházelo k tomu znova a znova a znova. Bolest, když jí jeho ruka téměř bezmyšlenkovitě uhodila přes obličej. Dopadla na podlahu, až jí zapraštěly kosti. A nakonec jeho váha, když si na ni lehl.

„Evo! No tak, Evičko, vrať se ke mně. Jsi u mne doma.“

Dech jí spaloval hrdlo a ona se prala, vzpínala, odstrkávala ruce, které ji držely. A do snu pomalu pronikal Roarkeův hlas, vřelý, uklidňující, milý. Bezpečný.

„Tak, tak je to správné. Chyť se mě.“ V šeru ji k sobě pevně přivinul, houpal ji jako dítě, dokud se nepřestala třást. „Tak, už jsi zase v pořádku.“

„Nepouštěj mě.“

„Ne.“ Přitiskl rty k jejímu spánku. „Nepustím.“

Ráno se probudila a sen zanechal v jejím vědomí jen matnou šmouhu, ale stále měla okolo sebe ovinuté jeho paže.

Kapitola sedmá

Eva byla v Centrále dřív než Peabodyová. Bylo to úmyslné a stálo ji to ráno celou hodinu spánku. Doufala, že nejdřív vyplní hlášení s včerejším datem, a dřív než její pomocnice přijde, bude už pokračovat v práci. Když bude mít štěstí, nedojde k žádné diskusi okolo Charlese Monroa.

V místnosti detektivů to hučelo. Ukázalo se, že manželka detektiva Zena porodila včera večer holčičku, a on přinesl na oslavu dva tucty koblih. Eva, která znala své detektivy, jednu uzmula dřív, než se na ně vrhli jako hyeny na kořist.

„Kdo vyhrál sázku?“

„Já.“ Baxter se zubil s plnou pusou skořice a marmelády. „Šest set třicet babek.“

„Sakra, já tu dětskou cenu nikdy nevyhraju.“ Eva se pro útěchu pustila do koblihy. Když si prvně ukousla, usmála se na něj. *Starý dobrý Baxter,* pomyslela si. Někdy dokázal hezky otravovat, ale byl pečlivý a přesný v detailech.

Byl zkrátka perfektní. „Vypadá to, že dnešek je váš šťastný den.“

„No jasně. Já jsem sledoval ten nový systém společenské hry. Ta šestistovková prémie má velkou zásluhu na tom, že jsem si vsadil na to mrně.“

„To je fakt úžasné, Baxtere, ale chtěla jsem tím říct, že je to *opravdu* váš šťastný den.“ Vytáhla z tašky celý štos disket, všechna jména, která nashromáždili strážníci a detektivové v noci po Dracově vraždě. „Za tohle bude první cena. Vyhledat standardní data a pravděpodobnosti o těchhle osobách, případ Draco. Máme tu skoro tři tisícovky jmen. Vemte si pár detektivů, a jestli potřebujete, tak i nějaké strážníky, a sbírejte od těch lidí svědectví. Uvidíme, jestli do konce týdne stihnete polovinu.“

Frknul. „Velmi zábavné, Dallasová.“

„Já mám příkaz od Whitneyho, abych touto prací někoho pověřila. Pověřila, Baxtere. A pověřen jste vy.“

„To je volovina.“ Když položila soubor na jeho stůl, zakoulel očima. „Dallasová, takovouhle příšernost na mě přece nemůžete hodit.“

„Ale můžu a už jsem to udělala. Drobíte, Baxtere. Musíte koukat, abyste měl pořád čistý stůl.“

Potěšena výsledky své ranní práce a provázena jeho proklínáním, vydala se ke své kanceláři.

Dveře byly otevřené a ozýval se odtamtud podivný šramot. Eva se přitiskla zády ke zdi a přejela prsty po zbrani. Ten hajzl! Tentokrát ho má. Konečně dopadne toho mizerného zloděje pamlsků.

Vřítila se do místnosti s napřaženýma rukama a chytila vetřelce pod krkem. „Mám tě.“

„Hej, dámo!“

Byla dobře o patnáct centimetrů vyšší a o deset kilo těžší než on. Usoudila, že by ho mohla docela snadno prohodit tím svým mrňavým okénkem. Byl by z něj zajímavý flek dole na chodníku.

„Ani ti nebudu číst práva,“ prohlásila, když s ním praštila o kartotéku. „Tam, kam půjdeš, je nebudeš potřebovat.“

„Zavolejte poručíka Dallasovou!“ Hlásek, který z něj vycházel, hvízdal jako rezavá píšťalka. „Zavolejte poručíka Dallasovou!“

Otočila a pohlédla do jeho zpanikařených očí, dvojnásobně zvětšených mikrobrýlemi, které měl nasazené na nose. „*Já* jsem Dallasová, ty mizerný zloději tyčinek.“

„Ale jéžiš, jéžiš. Já jsem Lewis, Tomjohn Lewis z Údržby. Přinesl jsem vám nový aparát.“

„O čem tu sakra kvákáte? Ukažte, ať si k vám čuchnu. No jo, je z vás cítit čokoláda. Nejspíš vám vytrhnu jazyk a uškrtím vás s ním.“

Mužík, třepající nohama kousek nad podlahou, se nadechl a vyfoukl na ni prudce vzduch. „Měl jsem dole v jídelně celozrnné vafle a – a ovocný košíček. Žádnou tyčinku jsem nejedl. Přisámbůh.“

„Ne, ale přece jen byste si mohl občas pořádně vypláchnout pusu. Tak co to plácáte o novém aparátu?“

„Tady. Zrovna před vámi. Právě jsem dokončoval výměnu.“

Pořád ho ještě držela nad podlahou, ale otočila hlavu. Čelist jí spadla těsně předtím, než upustila Lewise a vrhla se na industriálně šedý kryt počítače. „Můj. Je můj.“

„Ano, poručíku, madam. Je jen váš.“

Ohlédla se na něj, ale rukama stále majetnicky objímala přístroj. „Podívejte, vy údržbáři, jestli se mnou hrajete nějakou habaďůru, ukousnu vám uši a udělám z nich guláš.“

„Tady mám příkaz.“ Opatrně sáhl do kapsy pro svůj diář a vyťukal kód. „Podívejte se, Dallasová, poručík, Eva, oddělení vražd. Přiděluje se vám nový XE-5000. Sama jste o něj požádala.“

„Jo, ale to už je krucinál dva roky.“

„No jo. Takže,“ nesměle se usmál, „takže tady ho máte. Zrovna jsem ho chtěl připojit na centrální počítač. Chcete, abych to dokončil?“

„To se ví, že chci, abyste to dokončil.“

„Dobře. Potrvá to jen chviličku a pak vám zmizím z očí.“ Téměř celý se ponořil pod stůl.

„Co je to prokristapána za jméno, Tomjohn?“

„Je to moje křestní jméno, poručíku. Tady v té krabici máte vlastní manuál a návod k použití.“

Podívala se tam, pohrdavě se ušklíbla nad tou bezmála půlmetrovou krabicí. „Já vím dobře, jak se s tím pracuje. Mám tenhle model doma.“

„Je to dobrý přístroj. Jakmile budete připojená na hlavní počítač, stačí už jenom převést váš kód a data z vašeho starého počítače. Nebude to trvat déle než třicet minut.“

„Já mám čas.“ Přejela očima po starém přístroji, otlučeném, odřeném a nenáviděném. Některé šrámy pocházely od její vlastní rozzuřené pěsti. „Co se stane s tím starým krámem?“

„Můžu vám ho dát odstěhovat a poslat k recyklaci.“

„Fajn – vlastně ne. Ne, chci ho. Chci si ho vzít domů.“ Sama provede rituální vyhlazovací akt. Doufala, že ten mizera bude trpět.

„Jak chcete.“ Jelikož už zase ovládal svůj jazyk a jeho uši už byly v bezpečí, začal si při práci hvízdat. „Tahle věc zastarala už aspoň před pěti lety. Nechápu, jak jste z ní mohla vůbec něco dostat.“

Její jedinou odpovědí bylo dlouhé hrdelní zavytí.

# # #

Když asi po hodině přišla Peabodyová, Eva už seděla za svým přeplněným stolem a zubila se. „Koukněte, Peabodyová, máme Vánoce.“

„Júú!“ Peabodyová přistoupila blíž a začala počítač obcházet. „Třikrát hurá. Ten je nádherný.“

„To je. Je můj. Zapojil ho Tomjohn Lewis, můj nejnovější a nejlepší kamarád. A poslouchá mě, Peabodyová. Dělá, co po něm chci.“

„To je bezva, madam. Ať jste spolu šťastni.“

„Dobrá. Konec zábavy.“ Vzala svou kávu a palcem ukázala na AutoChef, aby si Peabodyová připravila taky šálek. „Včera jsem prohledala Dracův byt.“

„Nevěděla jsem, že to máte v plánu. Byla bych si udělala čas.“

„Nebylo to zapotřebí.“ Eva si představila ošklivou scénu v Areenině bytě, kdyby s ní byla Peabodyová opravdu *šla*.

„Draco měl u sebe doma hromadu ilegálních drog. Všechno možné, včetně téměř jedné unce Divokého králíka.“

„Pááni.“

„To tedy ano. Taky spoustu nápaditých sexuálních pomůcek, z nichž některé se vymykaly i mým rozsáhlým znalostem. Měl tam kolekci videokazet a velké procento z nich jsou jeho osobní sexuální hrátky.“

„Takže tu máme mrtvého sexuálního devianta.“

„Ty hračky a kazety jsou věcí jeho vkusu, ale ten Králík ho přesunuje do teritoria drog. Mohlo by se jednat o motiv nebo motivy, protože se to všechno začíná scházet dohromady jako Volnověkaři na protestním shromáždění. Bez urážky.“

„Prosím.“

„Jako potenciální motivy tu máme ambice, osobní zisk, peníze, sex, drogy, uraženou ženu nebo ženy a všeobecnou ne-oblíbenost. Liboval si ve svádění žen, často zneužíval příslušníky obou pohlaví. Pravidelně bral drogy. Byl to zkrátka odporný prevít a každý, kdo ho poznal, by ho nejradši pověsil za koule. To nám náš seznam příliš neomezuje. Ale přece."

Zavrtěla se na židli. „Včera večer jsem si začala dávat dohromady pravděpodobnosti. Udělala jsem v tom určitý pokrok. Můj šikovný nový XE-5000 vám ty údaje zkopíruje, abyste mohla dělat další skenování. Já mám za chvíli poradu s Mirovou. To nám možná pomůže ještě trochu osekat ten pracovní rozvrh. Smluvte na jedenáctou poradu s kamarády z Elektronického oddělení."

„A co ty výslechy naplánované na odpoledne?"

„Proběhnou podle plánu. Já se vrátím za hodinu, nejvýš za dvě." Odstrčila se od stolu. „Kdybych se zdržela, spojte se s laboratoří a popožeňte Dickheada, aby si pospíšil s ověřením těch drog, co jsem mu ráno poslala."

„S radostí. Podplatit nebo pohrozit?"

„Jak dlouho už se mnou děláte, Peabodyová?"

„Skoro rok, madam."

Eva přikývla. „To je dost dlouho. Takže použijte vlastní úsudek." A odpochodovala.

Prostředí u Mirové bylo daleko civilizovanější – Eva aspoň považovala tenhle výraz za výstižný – ve srovnání s bzučícím bludištěm, které převládalo na policejní Centrále. Tohle je taková bublina klidu, uvažovala, zvláště když člověk netuší, co probíhá za dveřmi Testovacího oddělení.

Eva to zažila a doufala, že nebude hned tak nucena ještě tam někdy vstoupit.

Vlastní pracovna Mirové byla však světem na hony vzdáleným od nelidské a demoralizující klece Testovacího oddělení. Čalounění pohodlných naběračkových křesel si zvolila v různých odstínech modré barvy a na plátně své rekreační stěny promítala často uklidňující vlnění oceánu.

Dnes na sobě měla jeden ze svých měkkých a splývavých kostýmů. Optimistická zeleň, barva rašících jarních listů. Vlnité vlasy měla sčesané dozadu z obličeje, vyzařujícího vyrovnanou krásu, kterou Eva vždycky obdivovala. Perlové slzičky v uších se hodily k jednoduchému přívěsku na zlatém řetízku okolo krku.

Podle Evina názoru byla Mirová dokonalým příkladem ženského půvabu.

„Jsem ti vděčná, že sis na mne dnes dopoledne našla čas."

„Mám o tu věc pochopitelný zájem," prohlásila Mirová a naprogramovala AutoChef na přípravu čaje. „Vždyť jsem sama svědkem. Za celá ta léta, co spolupracuji s policejní Centrálou, jsem svědkem vraždy ještě nikdy nebyla." Obrátila se s dvěma šálky vonného čaje v rukou a zahlédla temný záblesk v Evině pohledu. „Richard Draco, to nebyla vražda, Evo. To byla poprava. Což je něco docela jiného."

Usedla a podala Evě čaj, i když obě věděly, že z něj Eva sotva usrkne. „Já se zabývám studiem vraždy. Vrahů. Naslouchám jim, provádím analýzu, stanovím profily. A jako lékařka smrt znám, rozumím jí a respektuji ji. Ale když dojde lc vraždě přímo před mýma očima, aniž bych tušila, že bude opravdová – no, z toho mám skutečně ošklivý pocit. Není to snadné."

„Já jsem to považovala za vynalézavé."

„Nu." Mirové se na rtech objevil náznak úsměvu. „Tvoje a moje hledisko má rozdílný úhel pohledu, tím to asi bude."

„To ano." Evino hlavní hledisko spočívalo v tom, že stojí nad mrtvým a boty má od krve. Teď ji najednou napadlo, že vlastně nevzala v potaz stanovisko Mirové hned ten večer v divadle. Jen ji prostě vtáhla do týmu, využila ji tak, jak jí to připadalo nejúčelnější.

„Je mi to líto. Prostě jsem na to nepomyslela. Vůbec jsem ti nedala na vybranou."

„Neměla jsi žádný důvod na to myslet. A v tu chvíli jsem na to nemyslela ani já." Mávla nad tím rukou a zvedla šálek s čajem. „Ale ty jsi byla v zákulisí velice brzy a hned ses pustila do práce. Kdy sis vůbec uvědomila, že ten nůž je skutečný?"

„Ne dost brzy, abych to mohla zarazit. A to je rozhodující. Začala jsem s výslechy a soustředila jsem se především na herce."

„Ano, ten zločin je skrznaskrz prosáklý dramatičností. Metoda, načasování, scéna.“ Mirové lépe vyhovoval analytický odstup, a tak si v duchu promítla celou scénu. „Profilu pachatele odpovídá nejspíš herec nebo někdo, kdo se chce, nebo chtěl, hercem stát. Na druhé straně byla ta vražda čistá, perfektně promyšlená, přesně provedená. Tvůj vrah je troufalý, Evo, ale taky chladnokrevný.“

„Myslíš, že vrah potřeboval sledovat, jak se to stane?“

„Ano, myslím, že ano. Vidět to, ve světle reflektorů, na scéně a s obecenstvem, které zažije šok. To bylo pro tohle individuum podle mého názoru stejně důležité jako vlastní Dracova smrt. To napětí a následující akt. A jeho vlastní šok a hrůza, dobře zahrané.“

Chvíli uvažovala. „Bylo to tak bezvadně sehráno, že se to zřejmě muselo nazkoušet. Draco byl uznávaný jako jeden z největších herců naší doby. Jeho zabití byl první krok. A druhým závažným krokem, byť i jenom v mysli vraha, mohlo být jeho nahrazení.“

„Takže ty říkáš, že to bylo motivováno profesionálně?“

„Ano, na jedné úrovni. Ale zároveň to bylo velice osobní. Když uvažujeme o herci nebo osobě, která aspiruje na herce, tak mohou být profesionální i osobní motivy snadno smíšené.“

„Jediný, kdo by měl z Dracovy smrti největší prospěch, je Michael Proctor. Náhradník pro hlavní roli.“

„Logicky ano. Ale vždyť každý, kdo v tom hraje nebo je s představením spojen, z toho bude mít také prospěch. Pozornost sdělovacích prostředků způsobí, že se všechna jména v povědomí veřejnosti zafixují a vytvoří ten nesmazatelný moment času. Copak tohle není to, po čem herec touží? Nesmazatelnost okamžiku?“

„To já nevím. Já prostě nerozumím lidem, kteří tráví svůj život tím, že se stávají jinými lidmi.“

„Tahle práce, celý její vtip je v tom, přimět diváka, aby věřil, že oni jsou jiní lidé. Pro ty, kteří divadlo dělají dobře, kteří mu zasvětili život, je divadlo víc než zaměstnání. Je, stejně jako tvoje práce pro tebe, způsobem života. A ten večer, co byl zabit Draco, jako by na každého v té hře zazářily reflektory dvojnásobnou silou.“

„Na ty, kdo v ní hráli nebo v ní nějak působili. Ne na lidi v hledišti.“

„Na základě dosavadních údajů nemohu vyloučit ani někoho z diváků, ale spíš bych se klonila k nějaké osobě nebo osobám okolo jeviš-

tě.“ Mirová odsunula šálek a položila dlaň na Evinu ruku. „Tobě dělá starosti Nadine.“

Eva otevřela pusu a zase ji zavřela.

„Nadine je moje pacientka a je vůči mně velice otevřená. O její historii s obětí vím všechno a jsem plně připravená, pokud to bude potřeba, vyslovit své oficiální přesvědčení, že není schopna naplánovat a provést zákeřnou vraždu. Kdyby chtěla Draca vytrestat, zvolila by cestu přes sdělovací prostředky. A toho je schopná, to tedy určitě.“

„Dobře, v pořádku.“

„Já jsem s ní mluvila,“ pokračovala Mirová. „Vím, že ji dnes budete formálně vyslýchat.“

„Hned, jak se odsuď vrátím. Budu tam jen já, Nadine a právník. Chci, aby se zaznamenalo, že za mnou sama přišla s informací. Její prohlášení můžu na pár dní pohřbít, aby mohla klidně vydechnout.“

„To by jí pomohlo.“ Mirová přejela očima po Evině obličeji a viděla, že to ještě není všechno. „Co ještě?“

Mimo záznam?“

„Jistě.“

Eva se trochu napila čaje a pak Mirové pověděla o videonahrávce v Dracově bytě.

„O tom ona neví,“ řekla okamžitě Mirová. „To by mi byla řekla. Bylo by ji to znepokojilo a rozzuřilo. Bylo by jí to trapné. Musel to natočit bez jejího vědomí.“

„Takže se naskýtá otázka: což jestli jí to ukázal, když k němu přišla v den jeho smrti?“

„V tom případě by uklízečka určitě hlásila značné škody v bytě a Draco by byl musel před představením vyhledat lékařskou pohotovost.“ Mirová se opřela. „Těší mě, že ses usmála. Je mi líto, že sis o ni dělala starosti.“

„Když jsme se sešly, byla otřesená. Opravdu otřesená.“ Eva se odstrčila s židlí, popošla k rekreační stěně a pozorovala vlny, jak připlouvají a odplouvají. „Pořád se mi v hlavě rojí spousta lidí. Je to rozčilující.“

„Vrátila by ses k svému životu, jaký byl před rokem, Evo? Nebo před dvěma léty?“

„Na jedné straně to bylo snazší. Ráno jsem vstala a šla do práce. Nebo jsem si párkrát v týdnu vyšla s Mavis.“ Odfoukla si. „Ne, nechtěla bych se vrátit. Konečně, ani na tom nezáleží. Jsem, kde jsem. Takže… zpátky k Dracovi.“

Eva pokračovala: „Byl to sexuální predator.“

„Ano, četla jsem tvé předchozí hlášení, právě než jsi přišla. Souhlasím, že sex byl jednou z jeho oblíbených zbraní. Ale tím, co ho uspokojovalo, nebyl samotný sex. Tím byla nadřazenost, komplex jeho vzhledu, jeho stylu, jeho talentu a sexuality – to všechno on využíval, aby imponoval ženám. Zeny, které považoval za své hračky. A jejich prostřednictvím dokazoval svou převahu i nad druhými muži. Byl posedlý touhou být středem.“

„A co drogy? Chlapi dávají ženám Králíka, když se obávají, že se jich nedokážou zmocnit. Tím jim berou právo volby.“

„Souhlasím, ale v tomto případě bych řekla, že to byl další prostředek, který se v jeho představě nelišil od světla svíček a od romantické hudby. Považoval se sám za fantastického milence, stejně jako se považoval za ohromného herce. Zdálo se mu, že pro něj jako pro hvězdu jsou všechny požitky naprosto oprávněné. Neříkám, že sex nehrál v motivu svou roli, Evo. Myslím si, že máš v tomhle případu před sebou spousty a spousty motivů a velice komplikovaného vraha. Pravděpodobně ve všem všudy stejně egocentrického jako oběť.“

„Oba ze stejného těsta,“ zabručela Eva.

Měl to prokouknuté. Herci, ti si myslí, kdovíjak jsou zatraceně skvělí, jedineční, důležití. Což o to, taky se mohl stát hercem, kdyby o to byl opravdu stál. Ale bylo to tak, jak mu to vždycky říkal jeho otec. Když pracuješ za scénou, pracuješ věčně.

Herci, ti přicházejí a odcházejí, ale dobrý jevištní technik nemá nikdy o práci nouzi.

Linus Quim byl jevištním technikem třicet let. Posledních deset let byl mistrem. Proto mu také nabídli šéfování v New Globe, proto se také dostal do nejvyšší mzdové kategorie, jakou odbory dokázaly vymáčknout z těch skrblických parchantů ve vedení.

Ale i tak se jeho plat zdaleka nedá srovnávat s tím, co shrábnou herci.

A kde by byli bez něj?

Jenže teď se všechno změní. Poněvadž on to má prokouknuté.

New Globe se bude muset hezky brzy poohlédnout po novém jevištním mistrovi. Linus Quim odejde na odpočinek ve velkém stylu.

Při práci měl oči i uši stále otevřené. Všechno studoval. Nikdo z divadelní společnosti nevěděl tak přesně, co je co a kdo je kdo, jako Linus Quim.

A k tomu všemu byl expertem v časování. Pokud byl ve službě Linus, nikdy se nepropásla žádná narážka.

Věděl přesně, kdy naposledy viděl maketu nože. Přesně kdy a kde. A jelikož to věděl, zbývalo pouze jediné okénko příležitosti pro jeho výměnu. A také, podle Linusova názoru, zbývala pouze jediná osoba, která to mohla tak mazaně provést. A měla i dost času nastrčit ten falešný nůž do vázy v Areenině šatně.

Chtělo to ovšem odvahu, to se musí nechat.

Linus se zastavil u kluzákového stánku na rohu na dopolední svačinku. Na preclík si bohatě navršil zářivě žlutou hořčici.

„Hej!“ Prodavač mu tubu vyškubl rukou ve špinavé rukavici bez prstů. „Když si nandáte tak moc, budete muset připlatit.“

„Když už, tak už.“ Linus si naschvál přidal ještě jeden kopeček.

„Dáváte si toho dvakrát tolik.“ Prodavač, Asijec zjizvený v pouličních bojích, který už působil na rohu skoro tři měsíce, poskakoval na tenkých nožkách na místě. „Dáte mi příplatek.“

Linus uvažoval, jestli nemá ten zbytek, co zůstal v tubě, vystříknout tomu chlapovi do rozdurděného obličeje, pak si však vzpomněl, jaký ho čeká příjem. Vylovil z kapsy padesáticentový kredit a vyhodil ho do vzduchu.

„A teď drž klapačku,“ pravil, zatímco prodavač peníz zachytil ještě před dopadem.

Kráčel dál a pochutnával si na preclíku nasyceném hořčicí.

Byl to malý mužík a dost kostnatý až na kulaté bříško velikosti kopacího míče. Na svou výšku měl poměrně dlouhé ruce s provazovitými svaly. Tvář měl podobnou rozbité misce, kterou se někdo nešikovně pokoušel slepit dohromady. Plochou, kulatou a rozrytou vráskami.

Jeho bývalá žena se ho občas snažila přimět, aby něco ze svých úspor věnoval aspoň na jednoduchou kosmetickou operaci.

Linus k tomu neshledával důvod. Co záleží na tom, jak vypadá, když jeho práce spočívá hlavně v tom, aby ho nebylo vidět?

Ale teď uvažoval, že by mohl schrastit nějakou jinou práci. Hodlal se odebrat na Tahiti nebo Bali nebo dokonce na některý rekreační satelit. Nechat se oblažovat sluncem, pískem a ženami.

Ten půlmilionek, který plánoval získat za to, že si nechá své malé pozorováníčko pro sebe, mu pěkně připumpuje jeho životní úspory.

Uvažoval, jestli by neměl požadovat víc. Ale bude se muset s tím placením držet při zdi, nemůže žádat víc, než takový herec dokáže schrastit. Možná, že bude dokonce třeba přistoupit na splátky. Bude muset být rozumný. A kromě toho je pravda, že musí obdivovat odvahu a šikovnost, s jakou byla to věc provedena, jakož i volbu oběti.

Nikdy ještě nepoznal herce, ke kterému by cítil takový odpor jako k Dracovi, a to nenáviděl herce s téměř náboženskou rovností.

Nacpal si zbytek preclíku do pusy a utřel si bradu od hořčice. Doufal, že dopis, který poslal, byl doručen hned dnes ráno. Musel na to obětovat zvláštní příplatek. Ale bral to jako investici.

Dal přednost dopisu před zavoláním přes link nebo osobní návštěvou. Takové věci se dají vystopovat. Policajti můžou mít napíchnuté všechny linky. Nerad by, aby to prošlo policií, které nedůvěřoval skoro stejně jako hercům.

Vzpomínal si, jak prostě a jasně ten vzkaz zněl.

> VÍM, CO SE STALO A JAK TO BYLO PROVEDENO. DOBRÁ PRÁCE, SETKÁME SE V DIVADLE, V ZÁKULISÍ, DOLNÍ PATRO. JEDENÁCT HODIN. POŽADUJI 500.000 DOLARŮ. NEPŮJDU NA POLICII. BEZTOHO TO BYL PARCHANT.

Nepodepsal se. Každý, kdo s ním kdy pracoval, zná jeho hranaté tiskací písmo. Chvíli mu vrtalo hlavou, jestli ten dopis předají policii a jeho nezatknou pro pokus o vydírání. Ale pak tuto možnost zamítl.

Co je pro herce půl milionu?

Vešel vchodem pro účinkující, musel vyťukat kód. Trochu se mu potily ruce. To jsou nervy z rozčilení. Dveře se za ním zavřely s kovovým doznívajícím klapnutím. Pak se nadechl divadelního pachu, nasál do sebe slavnostní ticho. V srdci mu hrklo, ostře a nečekaně.

Po dnešku tohle všechno opustí. Všechny ty pachy, zvuky, světla a kulisy. Tohle bylo všechno, co v životě doopravdy poznal. Náhle si uvědomil, jak moc to miluje, a úplně to s ním otřáslo.

Ale houby, řekl si a zamířil ke schodům, které vedly pod jeviště. Však na Tahiti jsou taky divadla, kdyby si chtěl udělat prázdninovou brigádu. Třeba by si dokonce mohl otevřít vlastní malý podnik. Takový palác divadlo – kasino.

To je nápad.

Divadlo Linuse Quima. Mít svou společnost.

Pod schody zabočil doprava točitou chodbou. Pobrukoval si, spokojený ve svém prostředí, a do hlavy mu stoupalo napětí očekávání příštích událostí.

Odněkud se vysunula ruka a zahákla se mu pod krkem. Zalapal po dechu, spíš překvapením než strachem, a chtěl se otočit.

Do úst a do nosu mu pronikly výpary. V očích se mu zatmělo a v hlavě zvonilo. Začal ztrácet cit v nohou.

„Co je? Co je?“

„Potřebuješ se napít,“ Zašeptal mu do ucha přátelský a uklidňující hlas. „No tak, Linusi, teď se potřebuješ napít. Mám tady flašku z tvé skříňky.“

Hlava mu poklesla, těžká jako kámen na hubeném krčku. Všechno, co přes zavřená víčka viděl, byly krvavé barvy. Kdosi ho něžně vedl k sedadlu, ale on jen komíhal nohama nad podlahou. Když mu přiložili k ústům sklenici, poslušně polykal.

„Ták, to už je lepší, co?“

„Je mi nanic.“

„To přejde.“ Hlas byl pořád jemný a konejšivý. „Jen se krásně uklidníš. Je to takové mírné sedativum. Něco jako polibek. Jen hezky seď. Já se o všechno postarám.“

„Dobrá.“ Nejistě se usmál. „Díky.“

„Ale to nestojí za řeč.“

Ú propadliště už byla připravená a přehozená smyčka z dlouhého provazu. Ruce v rukavicích ji Linusovi jemně ovinuly okolo krku, přitáhly a narovnaly.

„Jak se teď cítíš, Linusi?“

„Moc dobře. Zatraceně dobře. Bál jsem se, jestli vás to nenaštve.“

„Ne.“ Ale následoval povzdech, který mohl být výrazem politování.

„Vezmu si peníze a odjedu na Tahiti.“

„Vážně? No, tam se ti bude určitě líbit. Linusi, teď potřebuju, abys mi tady něco napsal. Tady máš pero. Tak. Tady je podložka, na kterou si vždycky děláš poznámky. Ty přece nepoužíváš elektronickou tabulku, že?“

„Mně stačí úplně papír, krucinál.“ Škytl a usmál se.

„Samozřejmě. Buď tak hodný a napiš tohle. ‚Udělal jsem to já.‘ To je všechno, co musíš říct. Jenom napiš ‚Udělal jsem to‘ a podepiš se pod to. Výborně. Tak je to správné.“

„Udělal jsem to já.“ Ze svého jména vyrobil malou zpotvořenou škrábanici. „Já jsem na to přišel.“

„Ano, to je pravda. To od tebe bylo velice chytré, Linusi. Pořád je ti nevolno?“

„Už ne. Už jsem v pořádku. Cítím se fajn. Máte ty peníze? Já jedu na Tahiti. Oddělání toho blbého parchanta přišlo všem náramně vhod.“

„Děkuju. To byl taky můj úmysl. Teď hezky vstaneme. Stojíš pevně?“

„Jako skála.“

„To je dobře. Udělal bys pro mě něco? Mohl bys povylézt kousek nahoru po tomhle žebříku? Potřebuju, abys přehodil tenhle konec provazu támhle přes tu tyč a uvázal ho tam. Nikdo neváže uzly tak dobře jako zkušený jevištní mistr.“

„Jasně.“ Lezl nahoru a pobrukoval si.

Zezdola ho jeho vrah pozoroval s napjatým očekáváním. Když ten vzkaz od Linuse přišel, byl to trochu šok. Náraz strachu, paniky a zoufalství.

Ty už teď zmizí. Musí zmizet. Zůstane jen mírné podráždění a stopa pochybnosti.

A řešení? Odpověď se dostavila tak hladce, tak jasně. Zbavit se hrozby a zároveň poskytnout policii jejího vraha. Všechno jednou ranou.

A teď to v nejbližších chvílích bude vykonáno.

„Tak už je to přivázané!“ volal Linus. „Bude to držet.“

„O tom nepochybuju. Počkej, Linusi, ještě nelez dolů.“

Linus se na žebříku zmateně otočil a podíval se dolů na usmívající se tvář. „Nemám lézt dolů?“

„Ne. Raději skoč. Seskoč ze žebříku, Linusi. To bude přece legrace, ne? Jako kdybys skákal do té krásné modré vody na Tahiti.“

„Jako na Tahiti? Tam přece pojedu, hned jak budu v balíku.“

„No, ano jako na Tahiti.“ Smích byl radostný, povzbudivý. Pozorné ucho by za ním zaslechlo náznak napětí, ale Linus se taky zasmál. „Tak do toho, Linusi. Skoč do ní. Voda je příjemná.“

Linus se usmál, stiskl si nos. A skočil.

Smrt tentokrát nebyla klidná. Nohy v panice kopaly do žebříku, až se zřítil a zasáhl láhev piva. Sklo se s rachotem roztříštilo. Z utahované smyčky se dralo přiškrcené zalykání, pak už jen chroptění. Byly to jen vteřiny, pouhé vteřiny, ale vzduch okolo jako by křičel zároveň s nimi.

A pak už se ozývalo jen vrzání houpajícího se provazu. Jako vrzání lodních stožárů na volném moři. Znělo to kupodivu až romanticky.

Kapitola osmá

„Když vyjdeme z profilu vraha podle Mirové, tak se ručička vah chýlí na stranu interpreta. Herce," vykládala Eva. „Nebo někoho, kdo chce nebo chtěl se hercem stát."

„No, tak to máš předně všechny účinkující herce," Feeney si natáhl nohy před sebe. „Pak druhá garnitura, to jsou náhradníci, kompars. Když jen tyhle sečteš, máš víc než třicet možností. A když připočteš ještě ty, co po herectví bažili, tak pánbůhví kolik."

„Rozdělíme si je a pak z nich budeme vyřazovat. Tak, jak to dělá Baxter s množstvím diváků."

Feeney se zazubil. „Jo, jeho kňučení bylo slyšet až k nám na EO."

„Takže můj úkol je jasný. Vyjdeme ze vztahu k oběti," pokračovala Eva. „A z rozmístění osob v posledním jednání. Ty, kteří vykazují nejvyšší pravděpodobnost, si pozveme na výslechy a propereme je jako první."

McNab se zavrtěl a zvedl prst. „Pořád ještě je možné, že vrahem byl někdo z obecenstva. Někdo, kdo znal Draca a vyzná se v divadle. I když bude Baxter, nebo koho si na to ještě sežene, trávit čtyřiadvacet hodin denně na pravděpodobnostech a základních údajích, bude to trvat týdny, než něco vyřadí."

„Ale my týdny nemáme," odsekla Eva. „Tohle je jednoznačné. Na Věž se chystá velký tlak," prohlásila a mínila tím úřad komisaře. „To znamená, že nás zmáčknou. A zmáčknou nás brzy. Budeme probírat obecenstvo, dokud Baxter neohlásí potenciální typy, a budeme v tom pokračovat, dokud počty podstatně nesnížíme. A mezitím se soustředíme na jeviště."

Přistoupila k tabuli, kde už byly rozvěšeny snímky místa činu: mrtvoly, grafy a tabulky pravděpodobnostních odhadů a dosavadních výsledků ze šetření základních údajů.

„Tohle nebylo zabíjení šílence, nevyšlo z náhlého popudu. Tohle bylo plánované a zrežírované. A zahrané. A také to bylo zaznamenané. Od každého mám kopie záznamů. Budeme se muset dívat na hru, každý z nás, studovat ji, až budeme znát jednotlivé role se všemi gesty tak dobře, že bychom byli schopni to sami zahrát."

„Někdo tady hrubě porušil zákon," zamumlala. „Pohrával si se zákonem. A nakonec provedl i určitý druh rozsudku. Možná že právě tak posuzoval vrah Dracovu vraždu. Jako určitý druh soudu."

Feeney zachrastil v kapse sáčkem se slazenými oříšky. „Nikdo ho neměl rád."

„Tak musíme zjistit, kdo ho nenáviděl nejvíc."

Chlapec se jmenoval Ralph a tvářil se vyděšeně, ale i vzrušeně. Měl na sobě obnošenou yankeeovskou bundu a pod ní špinavě hnědou zřízeneckou uniformu. Roarke uvažoval, jestli má tak neschopného holiče, nebo jestli předvádí nějaký módní účes. Ať to bylo cokoli, nutilo ho to neustále odfukovat, odhazovat zcuchané prameny tmavých vlasů, které mu padaly do očí.

„Nečekal jsem, že přijdete osobně, pane." Ralphovo panické vzrušení pramenilo částečně ze skutečnosti, že mluví z očí do očí s legendárním Roarkem. Každý totiž věděl, že ten člověk je děsný sekáč. „Mám příkaz hlásit vše, co mi připadá neobvyklé, takže když jsem viděl, že dveře na jeviště nejsou zamčené a zakódované, řekl jsem si, že to musím hned ohlásit."

„Naprosto správně. Vešel jsi dovnitř?"

„No, já…" Ralph neviděl důvod, aby nepřiznal, že mu jeho bujná představivost zabránila postoupit byť jen o dva kroky dál. „Chystal jsem se. Ale pak jsem viděl, že jsou rozsvícený světla, který svítit nemají. Tak jsem si řek', že bude chytřejší zůstat tady venku a… hlídat jako ty dveře."

„To sis myslel správně." Roarke se sehnul, prohlížel zámky a letmo pohlédl na bezpečnostní kameru. Její kontrolní světlo nesvítilo, jak by mělo. „Ty často pracuješ sám?"

„Kdepak, pane. Ale víte, teď když je budova zavřená kvůli tomu mrtvému pánovi a tak vůbec, tak se náš šéf zeptal, jestli by si někdo z uklízečů nechtěl vzít mimořádnou službu na údržbu světel. Po tom, co se stalo při premiéře, se nikdo nedostal k tomu, aby uklidil koupelny a tak. Šéf povídal, že policie dala souhlas, že se tam může jít, protože už mají všechno, co potřebovali."

„Ano." Ještě dnes ráno Roarkea informovali, že některé části budovy nejsou přístupné.

„Nesmíme ještě přes policejní bariéry na jevišti a v zákulisí. Šéf povídá, že by s náma pěkně zatočili, kdybysme s nima pohnuli.“

„Šéf má úplnou pravdu.“

„Takže já se mám zabejvat jen koupelnama, a to je všecko. Já jsem se na to přihlásil, poněvadž je mi každej doláč dobrej, znáte to?“

„Ano.“ Roarke se narovnal a usmál se na chlapce. „To znám moc dobře. Takže, Ralph se jmenuješ, ano? Tak teď zkrátka půjdeme dovnitř a uvidíme.“

„Samo.“ S dobře slyšitelným polknutím vešel Ralph dovnitř těsně za Roarkem. „Víte, říká se, že přej se vrah má jako vždycky vracet na místo činu.“

„Vážně?“ zeptal se mírně Roarke a prohlížel si místo. „Ralphe, časem zjistíš, že na tomhle světě platí velmi zřídka *vždycky*. Ale možná, že to tak v tomhle případě nakonec bude.“

Místnosti za předsíní byly temné, ale zezadu sem přes schody pronikalo světlo z dolního podlaží. Roarke se vydal dolů, ruku měl v kapse. Když mu ohlásili potenciální vloupání, strčil si tam malý omračovač, jehož používání bylo civilistům přísně zakázáno.

Šel za světlem v prostorách pod jevištěm.

Ucítil domácí pivo, jeho nakyslý pach, a ošklivý podtón, ve kterém poznal smrt.

„Ano, obávám se, že v tomhle případě to tak opravdu bude,“ zamumlal a zahnul za roh.

„Do prdele! Páni!“ Ralphovi přeskakoval hlas do výšky, když vytřeštěně pohlédl na postavu visící na silném provaze. Je to člověk?“

„Spíš byl. Jestli se ti chce zvracet, tak to není žádná hanba, ale najdi si na to nějaké jiné místo.“

„Co?“

Roarke se ohlédl. Chlapec byl bílý jako stěna, oči se mu leskly. Roarke ho prostě popadl za rameno a ohnul k zemi. „Musíš dát hlavu dolů a zhluboka dýchat. Tak je to správné, synku. Teď už ti bude dobře.“

Roarke opustil chlapce a popošel k oběšenci. „Ubohý pitomý parchant,“ přemýšlel nahlas, vytáhl svůj mobil a zavolal manželce.

„Dallasová. Cože? To jsi ty, Roarkeu? Teď s tebou nemůžu mluvit. Mám práce až po krk.“

„Co se týče krků. Zrovna se dívám na jeden, který je pořádně napnutý. Budeš muset přijít do divadla, poručíku. Našel jsem ti tady další mrtvolu.“

Smrt vyžaduje rutinu i v případě, že mrtvolu najde manžel hlavní vyšetřovatelky.

„Můžeš ho identifikovat?“ zeptala se Roarkea a přitom dala pokyn Peabodyové, aby nahrávala scénu.

„Quim. Linus Quim. Potom, co jsem ti zavolal, jsem si překontroloval zaměstnanecké záznamy. Bylo mu padesát šest. Rozvedený, bezdětný. Bydlel na Sedmé – sám, aspoň podle záznamů.“

„Znal jsi ho osobně?“

„Ne.“

„Dobrá, zůstaň tady. Peabodyová, sežeňte mi žebřík, tenhleten nechci použít, dokud nebude pořádně ohledaný. Co je to za kluka?“ zeptala se Roarkea.

„Ralph Briden. Jeden z uklízečů. Měl dneska pracovat sám, zjistil, že vchod na jeviště není zamčený, a ohlásil to.“

„Dej mi časové údaje,“ požádala ho Eva a mezitím zkoumala úhel povaleného žebříku, stopy střepů a rozbité láhve od piva.

Roarke ji chvíli pozoroval, pak vytáhl zápisník. „Kontaktoval služební kontrolu v jedenáct dvacet tři. O šest minut později upozornili mne a já jsem dorazil na místo přesně v poledne. Je to pro tebe dostatečně přesné, poručíku?“

Uvědomila si jeho tón, ale jestli se rozhodl být dotčený, nedalo se nic dělat. Aspoň se zamračila na jeho záda, když šel převzít od Peabodyové malé schůdky.

„Ničeho ses nedotkl, ani ten kluk?“

„Znám přece předpisy.“ Roarke postavil schůdky pod mrtvolu. „Skoro tak dobře jako ty.“

Jen zabručela, přehodila si přes rameno služební brašnu a začala vystupovat po schůdkách.

Oběšení není příjemná smrt a tělesné pozůstatky o tom podávají své svědectví. Vyvalené oči, zrudlý obličej. Ten člověk snad nevážil ani šedesát kilo, uvažovala Eva. To je váha, která nestačí, zdaleka nestačí k tomu, aby tělo kleslo rychle a zprudka a milosrdně se zlomil vaz.

Namísto toho se udusil, tak pomalu, že to ještě vnímal, zmítal se a litoval toho.

Rukama pokrytýma izolací mu vytáhla zpod opasku list laciného recyklovaného papíru. Rychle jej přejela očima a podala jej dolů. „Uložte to, Peabodyová.“

„Ano, madam. Je to sebevražda?“

„Policajt, který dělá ukvapené závěry, obvykle škobrtne a spadne na zadek. Zavolejte výjezdovou skupinu a upozorněte doktory, že tu máme smrt za nejasných okolností.“

Zpražená Peabodyová vytáhla svůj komunikátor.

Eva nadiktovala do protokolu čas smrti a obhlížela přesně vytvořenou oprátku. „Proč by to měla být sebevražda, strážníku Peabodyová?“

„No… subjekt je nalezen oběšený, což je tradiční metoda sebevraždy, na svém pracovišti. Je tu podepsaný sebevražedný vzkaz, rozbitá láhev od domácího piva a jedna sklenice. Žádné zjevné známky zápasu nebo násilí.“

„Tak zaprvé, lidé byli po celá staletí popravováni oběšením. Zadruhé nemáme žádný důkaz, že vzkaz nalezený na místě činu napsal subjekt. A konečně, dokud nebude provedeno zevrubné ohledání těla mrtvého, nemůžeme s určitostí říct, jestli na něm nejsou další známky násilí. A i kdyby tam nebyly,“ pokračovala Eva a slézala ze žebříku, „je možné, že ten člověk byl donucen sám do oprátky vlézt.“

„Ano, madam.“

„Na první pohled to ovšem jako sebevražda vypadá. My se ale u prvního pohledu nemůžeme zastavit a nemůžeme předpokládat, nýbrž pozorovat, zaznamenávat, sbírat důkazy a pak teprv dělat závěry.“

Eva poodstoupila a studovala scénu. „Proč by někdo zašel sem, do prázdného divadla, sedl si tady a vypil sklenici piva, napsal krátký vzkaz, připravil si hezkou, úpravnou oprátku, připevnil ji, vylezl po žebříku a pak z něj seskočil?“

Protože Peabodyové bylo jasné, že se od ní očekává odpověď, udělala, co mohla: „Divadlo bylo jeho pracoviště. Sebevrazi často provedou takový čin na svém pracovišti.“

„Já ale mluvím o Linusu Quimovi. Specificky, Peabodyová, ne všeobecně.“

„Ano, madam. Jestli je odpovědný za Dracovu smrt, čemuž by nasvědčoval ten vzkaz, mohlo se v něm ozvat svědomí a vrátil se sem, na místo, kde byl Draco zabit, a vyrovnal se s tím tak, že si vzal život dole pod jevištěm.“

„Mějte na mysli profil, Peabodyová. Vzpomeňte si na první vraždu a na její metodu popravy. Za tou vidím vypočítavost, nemilosrdnost a odvahu. Řekněte mi. kde se tam berou výčitky?“

S těmito slovy se Eva otočila a vydala se za Ralphem, který seděl v koutku, bledý a tichý.

„Ta mě seřvala,“ zamumlala Peabodyová. „Jedna radost.“ Odfoukla si a snažila se, aby před Roarkem nevypadala moc schlíple, že jí přistřihli křidélka.

„Je rozzlobená. Ne zrovna na vás,“ dodal Roarke, „ba ani na mne.“ Ohlédl se na mrtvolu, na ten dojemný odpad člověka, a porozuměl své ženě velice dobře. „Smrt ji uráží. Pokaždé. Pokaždé, když s ní má co dělat.“

„Řekne vám, že si to nemáte brát osobně.“

„Ano.“ Sledoval, jak Eva usedla vedle Ralpha a automaticky mu svým tělem zastínila výhled na mrtvolu. „Ano, to řekne.“

Uměl být trpělivý. Roarke věděl, jak má čekat a jak si má vybrat správný čas a místo. Stejně jako věděl, že ho Eva vyhledá, že si ho najde, třeba jen proto, aby se ujistila, že nestrkal prsty do její práce.

Tak seděl na jevišti, na kterém byla stále výprava k poslednímu jednání v soudní síni. Pobaveně si pomyslel, že je to vlastně zvláštní místo pro muže s jeho minulostí, a vytáhl svůj kapesní počítač, aby zkontroloval dosavadní burzovní zprávy a zrevidoval záznam o činnosti svého oddělení.

Rozsvítil světla na jevišti, i když jenom pro větší pohodlí. Když ho tam vypátrala, seděl v bleděmodré skvrně světla na lavici obžalovaných a vypadal svůdně jako padlý anděl.

„Tak až sem jsi to dopracoval?“

„Hmm?“ vzhlédl k ní. „Znáš přece můj rejstřík. Žádná zatčení.

„Jo, já jsem viděla, co na něm zbylo poté, co sis na něm zapracoval.“

„Poručíku, tohle je vážné obvinění,“ Na ústech mu však stále pohrával úsměv. „Ale doopravdy. Nikdy jsem neměl to potěšení zodpovídat se před soudem z nějakého zločinu. Co ten chlapec?“

„Kdo? Jo, Ralph. Je trochu roztřesený.“ Vystoupila po schodech k lavici obžalovaných. „Poslala jsem s ním dva strážníky, aby ho odvedli domů. Myslím, že už s ním nebudeme potřebovat mluvit. A až se trochu vzpamatuje, bude kolem sebe mít spoustu kamarádů, kteří budou dychtivě poslouchat jeho zážitky.“

„Přesně tak. Umíš dobře odhadnout lidskou povahu. A jak se má naše Peabodyová?“

„Chce se stát detektivem. Chce pracovat na vraždách. A tam je první pravidlo, když přijdeš na místo činu, nic s sebou neber. Žádné předpoklady, žádné závěry. A neber nic, co na první pohled vidíš, za bernou minci. Co si myslíš, kolikrát mi to Feeney omlátil o hlavu za ten krátký čas, co mě školil?“

„Už ho vidím, nejspíš od toho měl sám pěkně otlučenou ruku.“

„Jestli je to nenápadná narážka na to, že snad jsem tvrdohlavá, tak to mě neuráží. Neboj se, ona se poučí a příště bude uvažovat daleko opatrněji. Vynadání ji vždycky naštve.“

Pomalu vztáhl ruku a přejel jí hřbetem ruky po tváři. „Taky jsem měl ten dojem. No a teď mi pověz, proč si myslíš, že to není sebevražda?“

„Já netvrdím, že není. Ale musí se provést řada testů. Přijde sem lékař.“

„Já jsem se neptal na názor policejního lékaře, ale na tvůj.“

Už se chystala promluvit, ale pak zaťala zuby a nacpala si ruce do kapes. „Víš, co to bylo, tam dole? To bylo odporné násilí. A bylo to představení určené speciálně pro mne. Někdo si myslí, že jsem blbec.“

Teď už se usmál. „Ne. Někdo si myslí, že jsi chytrá – velice chytrá –, a dal si s tím vším velkou práci, až po tu rozbitou láhev něčeho, z čeho se nepochybně vyklube Quimovo podomácku uvařené pivo.“

„Prohlédla jsem jeho skříňku. Je to tam ještě cítit. Tu láhev tam měl. Co věděl ten člověk?“ uvažovala. „Jevištní mistr? To znamená, že musel mít přehled, kde a kdy má co přesně být. Lidé, rekvizity a celý ten krám.“

„Ano, to se dá předpokládat.“

„Co jen věděl?“ opakovala znova. „Co viděl, co si myslel? Pro co umřel? Psal si do svého notýsku poznámky. Rukopis na tom dopise na rozloučenou jim bude asi odpovídat. A jestli doktor nepřijde na něco podstatného, bude to pravděpodobně prohlášeno za sebevraždu.“

Roarke vstal. „Vypadá to, že budeš pracovat dlouho.“

„Jo, vypadá.“

„Koukej, ať sníš něco víc než jen čokoládovou tyčinku.“

Zachmuřila se. „Už zase mi ji někdo čajznul.“

„To je ale syčák.“ Sklonil se a lehce ji políbil. „Na shledanou doma.“

Jestliže Evino přesvědčení, že lidé od divadla vedou bohatý bohémský život, dostalo vážnou trhlinu v bytě Michaela Proctora, utrpělo ještě daleko větší ránu, když dorazila do míst, která se jen s velkou dávkou sebezapření dala nazvat bytem Linuse Quima.

„Jen o stupínek lepší, než přenocovat na ulici.“ Když prováděla první zběžnou prohlídku jediné přízemní místnosti na úrovni chodníku, jenom kroutila hlavou. Bezpečnostní mříže, které chránily dvě temná uzoučká okna, byly pokryté bahnem a bránily i sebeubožejšímu slunečnímu svitu, aby se do toho šera probojoval.

Ale ani mříže ani bláto neměly dost síly, aby ztlumily pronikání neustálého rámusu pouliční dopravy či nepříjemné otřesy podzemní dráhy, která vedla přímo pod tím ohavným pokojem.

„Rozsvítit světla,“ nařídila a odměnou jí byla blikavá, beznadějně nažloutlá záře ze stropní žárovky.

Roztržitě zasunula ruce do kapes saka. Tady uvnitř byla větší zima než venku v čerstvém pozdně zimním větru. Celé to místo páchlo skrz naskrz starým potem, ještě starším prachem a něčím, co odhadovala jako včerejší večeři z dušené zeleniny a fazolí.

„Kolik jste říkala, že bral ten člověk ročně?“ zeptala se Peabodyové.

Peabodyová vytáhla svůj počítač a zapátrala v něm. „Podle odborových tabulek je plat v jeho kategorii osm set padesát za představení, s progresivní hodinovou mzdou za přídavky, srážky a práci přesčas. Odbory strhávají pětadvacet procent na daně, penzijní pojištění, nemocenskou a tak dále, ale stejně si tenhle náš chlapík přišel na dobrých tři sta tisíc ročně.“

„A přitom se rozhodl žít takhle. Takže ty prachy buď utrácel, nebo je někam strkal.“ Přešla po holé podlaze k počítači.

Tenhle počítač je šunt ještě daleko horší než ten, kterého jsem se právě zbavila. Počítač zapnout.“

Zachrchlal, zasípal, zavrčel a pak vyloudil bledé modravé světlo. „Finanční údaje na jméno Quim, Linus.“

Uveďte, prosím, heslo pro požadovaná data…

„Já ti dám heslo.“ Lhostejně bouchla pěstí do počítače a nadiktovala mu svou hodnost a číslo průkazu.

Požadovaná data chrání zákon o soukromí. Uveďte heslo…

„Peabodyová, poraďte si s tím krámem.“ Eva se k němu otočila zády a začala se přehrabovat v zásuvkách skříně, která vypadala, jako kdyby byla vyrobená z lepenky. „Programy sportovních utkání,“ ohlásila, zatímco Peabodyová stále ještě domlouvala počítači. „A další zápisníky. Náš chlapec s oblibou sázel na sportovní výsledky, což by mohlo vysvětlovat, kam se poděly jeho peníze. Má to tady všechno černé na bílém, výhry i prohry. Většinou spíš prohry. Ale stejně jsou to všechno prkotiny. Nezdá se, že by mu kvůli tomuhle zlomili vaz.“

Přešla na další zásuvku. „Ale, ale, to se podívejme. Turistické prospekty o tropických ostrovech. Vykašlete se na finance, Peabodyová. Podívejte se, jestli si zjišťoval informace o Tahiti.“

Hrabala se dál ve skříni, šátrala v hromádce košil, prohmatávala kapsy, dokonce pátrala po schovávačkách ve dvou párech bot.

Pokud mohla pozorovat, tak ten chlapík neměl nic – žádné památky, žádné fotografie, žádné soukromé nahrávky. Jen ty své notesy.

Oblečení měl tak na týden, vesměs staré, jeden pomačkaný oblek. Kuchyňská skříň odhalila hromadu balíčků dehydrované zeleniny, nějaké ty láhve piva a jedno rodinné balení sójových chipsů, dosud neotevřené.

Vytáhla ten sáček a zamračila se. „Jak to, že si člověk tak Zjevně opatrný na peníze umane koupit obrovský pytel chipsů a oběsí se dřív, než je sní?“

„Možná, že měl moc hlubokou depresi. Někteří lidi v depresi nemůžou jíst. To já se zase vrhnu na něco, co má pokud možno co nejvíc kalorií.“

„Mně připadá, že včera večer se najedl a že jedl i dnes ráno. Uvidíme, co prozradí pitva, ale fakt je, že jeho recyklér je přeplněný.“ S odporem sáhla dovnitř a vytáhla prázdný pytlík. „Sójové chipsy. Hádám, že jedny včera dojedl a další pytel měl v záloze jako příští výživné jídlo. V lednici se chladí půl láhve piva a další dvě ve skříňce.“

„No, možná… S tím Tahiti jste se strefila, Dallasová.“ Peabodyová se napřímila. „Jsou to poslední informace, které hledal. Máme tady obrázky, turistické informace, přehledy počasí.“ Během její řeči začal počítač hrát exotickou hudbu, v níž převládaly bubínky. „A polonahé tanečnice.“

„K čemu si tenhle páprda promítá daleké ostrovy?“ Eva přistoupila blíž a prohlížela si domorodé ženy, které se působivě otřásaly v rytmu jakéhosi kmenového tance. „Počítači, přehraj poslední dotazy na možnosti a ceny transportu z New Yorku na Tahiti.“

> *Operace probíhá… Poslední dotazy na transport vzneseny dvacátého devátého března 2059 Linusem Quimem. Údaje jsou následující: Roarke Airlines nabízí přímé spojení denně…*

„Pochopitelně,“ řekla suše Eva. „Počítači, stop. Tak Quim strávil právě dnešní dopoledne hledáním leteckých spojů na Tahiti. To nevypadá na člověka, kterého pronásledují výčitky a deprese. Počítači, najdi údaje o čísle pasu, respektive o vízech.“

> *Operace probíhá… Quim, Linus. Žádost o pas podána dvacátého šestého března 2059 ve čtrnáct hodin…*

„Tak ty ses nám chystal na výlet, že, Linusi?“ Ustoupila zpátky. „Co ty jsi asi viděl, co jsi věděl?“ zamumlala. „Z koho ses snažil vyrazit

peníze na tu svou cestu na ostrovy? Tenhle přístroj předáme Feeneymu, Peabodyová.“

Eliza Rothchildová prožila svůj jevištní debut, když jí bylo šest měsíců. V slaboučké společenské komedii představovala zlobivé dítě, které působí svým rodičům samé starosti. Hra propadla, ale Eliza se stala miláčkem kritiky.

Její vlastní matka ji strkala a vláčela od jednoho konkursu ke druhému. V deseti letech byla už Eliza veteránkou jeviště i filmového plátna. Ve dvaceti byla uznávanou charakterní herečkou, měla plný pokoj cen, domov na třech kontinentech a za sebou první – a poslední – manželství.

Ve čtyřiceti už jí měl každý až po krk, včetně producentů, prohlašovala, že odešla na odpočinek, a nepřipouštěla, že je stará a vyšeptalá. Další desetiletí svého života trávila cestováním, návštěvami opulentních večírků a zápasem s nesnesitelnou nudou.

Když se jí naskytla příležitost zahrát si otravnou ošetřovatelku slečnu Plimsollovou v divadelní hře *Svědectví obhajoby*, naoko chvilku váhala, předstírala únavu a v soukromí prolila potoky slzí úlevy a vděčnosti.

Milovala divadlo víc, než kdy milovala nějakého muže nebo ženu.

Teď, když jí domovní kamera ohlásila příchod policie, byla připravena sehrát svou roli důstojně a diskrétně.

Přišla otevřít sama, zasmušile atraktivní žena, která se nepokouší zakrýt svá léta. Bohaté kaštanové vlasy měla tu a tam protkané stříbrnou nitkou. Vějířky vrásek kolem očí nevyžadovaly žádné úpravy. Byla malá a sporá a oblékla si dlouhou halenu a splývavé kalhoty. Podala Evě ruku ozdobenou prsteny, chladně se usmála a odstoupila od dveří.

„Dobré odpoledne,“ řekla sametovým hlasem, který však v sobě měl něco z žuly Nové Anglie. „Člověka potěší, když je policie přesná.“

„Vážím si toho, že nám věnujete čas, slečno Rothchildová.“

„No, vlastně nemám na vybranou, jestli vám ho mám věnovat.“

„Můžete odpovídat sama nebo prostřednictvím svého advokáta či zástupce.“

„Jistěže. Můj právník je připraven se dostavit, pokud bych se pro něj rozhodla.“ Ukázala na obývací prostor. „Znám vašeho manžela, poručíku. Je to tak fatálně přitažlivý muž, Že jsem se s takovým ještě v životě nesetkala. Možná, že vám řekl, že jsem váhala, zda se mám vrátit z ústraní a ujmout se role slečny Plimsollové. Ale mám-li být upřímná, nedokázala jsem mu odolat.“

Opět se usmála, usedla do elegantního křesla s vysokým opěradlem a čalouněným sedadlem, spočinula lokty na jeho Širokých opěradlech a sepjala ruce. „Kdo by taky mohl?“

„Takže Roarke vás přesvědčil, abyste se vrátila z ústraní?“

„Poručíku, jistě jste si vědomá, že neexistuje nic, k čemu by Roarke nedokázal ženu přemluvit nebo od čeho ji odradit.“

Její oči Evu poměřovaly a posuzovaly a pak se přesunuly na Peabodyovou. „Vy jste ovšem nepřišla, abychom se bavily o Roarkeovi, ale kvůli jinému osudově přitažlivému muži. Ačkoliv Richardovi podle mého chybělo kouzlo vašeho manžela a určitá… řekněme *decentnost*, jiné slovo mě nenapadá.“

„Měla jste s Richardem Dracem někdy romantický poměr?“

Eliza párkrát zamrkala a pak se zasmála. Jako by se tím smíchem až zalykala. „Děvče zlaté, mám být polichocená, nebo uražená? Bože můj!“

Nadechla se, poklepala si na prsa, jako by jí ten záchvat smíchu udělal špatně od srdce. „Dovolte, abych vám sdělila, že na mě by Richard s touto stránkou svých mimořádných schopností nikdy neplýtval. Považoval mě za příliš obyčejnou a fyzicky nezajímavou, dokonce i když jsme bývali ještě mladí. ‚Je to taková intelektuálka,‘ tak to taky občas říkal. Kultivovanost a inteligenci pokládal u ženy za nedostatek.“

Odmlčela se, jako by si uvědomila, že zašla příliš daleko špatným směrem, ale pak se rozhodla to dokončit. „Ke galantnosti neměl absolutně žádné sklony. Často utrousil žertovnou poznámečku na účet mého mizivého sexappealu. Rozhodla jsem se ani tomu nezasmát, ani se neurážet, protože to v podstatě bylo dost prostinké. Víte, my jsme byli asi stejně staří. Což znamená, že já jsem byla pro jeho vkus moc stará. A mohu-li to tak říct, o několik stupínků příliš sebejistá. Dával přednost mladším a zranitelnějším.“

Tohle všechno se z ní vyvalilo jako proud, jako by to už nějaký čas bylo zadržováno nějakou přehradou. „Takže váš vztah k němu byl čistě profesionální?“

„Ano. Samozřejmě, že jsme se společensky stýkali. Lidé od divadla mají sklon vytvářet takovou incestní skupinu – metaforicky a někdy myslím i doslova. Účastnili jsme se po celá léta stejných večírků, představení a beneficí. Ovšem nikdy jako dvojice. Chovali jsme se celkem civilně, a jelikož jsme oba věděli, že ho sexuálně nezajímám, odstraňovalo to jakékoliv napětí.“

„Civilně,“ opakovala Eva. „Ale ne přátelsky.“

„Ne, nemohla bych tvrdit, že jsme se někdy spřátelili.“

„Můžete mi říct, kde jste o premiéře byla mezi scénou, která se odehrávala v baru, a scénou v soudní síni? Tou scénou, kdy je Christine Voleová povolána zpátky jako svědkyně?“

‚Ale jistě, je to stejná rutina jako to, co dělám na scéně. Odešla jsem do šatny, abych si upravila nalíčení. Raději se stejně jako většina herců líčím sama. Pak jsem chvíli stála vzadu za kulisami. Moje příští scéna se odehrávala na balkoně, odkud jsem měla sledovat jednání v soudní síni – a Sira Wilfreda – spolu s představitelkou Diany a řadou komparsistů.“

„Viděla jste někoho nebo mluvila jste mezi těmito scénami s někým?“

„Určitě ano.“ Eliza zvedla prsty a udělala z nich malou věžičku. Pak je zase svěsila. „Za scénou bylo určitě několik jevištních techniků a s těmi jsem možná prohodila pár slov. Taky jsme se minuly s Carly.“

„Minuly?“

„Ano. Když jsem vycházela z šatny, ona právě šla ke své šatně. Spěchala, protože náš výstup už měl zakrátko začít. Jestli jsme spolu mluvily?“

Odmlčela se, kousla se do rtů a zadívala se do stropu, jako by tam mohla přečíst odpověď. „Myslím, že ano. Jen tak mimochodem si postěžovala na Richarda. Mám dojem, že říkala, že ji štípl nebo pleskl přes zadek. Ji to naštvalo, což se nedivím, když uvážíte, co jí provedl.“

Seděla stále vzpřímená a upřeně hleděla Evě do očí. „Těžko ji dokážu politovat, protože snad by měla být natolik chytrá, aby si dala po-

zor a nezačínala si s chlapem jeho ražení. Myslím, že jsem něco v tom smyslu prohodila ke Kennethovi, než jsem začala vystupovat po schodech do horní části jeviště, abych tam usedla na svoje místo.“

„Takže jeho jste viděla taky.“

„Ano, přecházel tam a něco si mumlal pro sebe. On to před začátkem jednání dělá často. Ani nevím, jestli tu mou poznámku vnímal. Kenneth se snaží zůstat ve své roli, to znamená ze všech sil ignorovat Sestru Plimsollovou.“

„Ještě někdo?“

„No, já… ano. Viděla jsem Michaela Proctora. Byl v portálu. Určitě snil o večeru, kdy dostane svou šanci a zahraje si Volea. Ne že bych sebemíň věřila, že to všechno kvůli tomu Zaranžoval. Vypadá tak bezmocně, že ano? Myslím, že ho tenhle podnik za rok za dva úplně pohltí.“

„A co Areena Mansfieldová? Taky jste ji viděla?“

„Jistě. Pospíchala do své šatny. Má mezi těmi dvěma výstupy kompletní převlek a přelíčení. Doslova kolem mě přelítla. Ale vážně, poručíku, jestli chcete zjistit pozice a činnosti herců mezi výstupy, neptejte se nás, herců. Zeptejte se Quima. To je jevištní mistr, takový pomačkaný mrňous, kterému neustále jezdí oči sem tam a prakticky nic mu neujde. Ten je všude.“

„Už není všude,“ řekla tiše Eva. „Dneska ráno našli Linuse Quima oběšeného v suterénu divadla.“ Elizin naleštěný povrch poprvé poněkud popraskal. Třesoucí se rukou zatápala k srdci. „Oběšený?“ Její dobře trénovaný hlas se zlomil. „To snad musí být nějaký omyl. Kdo by chtěl zabíjet takového neškodného mrňavého skřeta, jako byl Quim?“

„Vypadalo to jako sebevražda.“

„Nesmysl,“ vyskočila Eliza. „No, to je vážně nesmysl. Vzít si život vyžaduje buď velikou odvahu, nebo velikou zbabělost. On neměl ani jedno z toho. Byl to prostě jen takový otravný mužíček, který dělal svou práci perfektně, ale nikdy s nadšením. Jestli je mrtvý, tak ho někdo zabil. Takže to už je druhý,“ řekla spíš pro sebe. „Dvě mrtvoly v divadle. V tragédiích bývají tři. Kdo bude třetí?“

Otřásla se a znovu usedla do křesla. „Někdo nás zabíjí.“ Živý zájem z jejích očí docela vyprchal, okolo úst už nehrál pobavený výraz,

koutky se jí ustaraně svěsily. „Existuje ještě jedna hra, poručíku Dallasová, od nebožky Agathy Christie. Deset malých černoušků. Deset lidí, které k sobě poutá neznatelný vztah, a postupně jsou všichni zavražděni. Nerada bych v tomhle hrála jednu z rolí. Musíte to zarazit."

„To mám v úmyslu. Existuje nějaký důvod, proč by vám chtěl někdo uškodit, slečno Rothchildová?"

„To ne. Nemám nepřátele takového ražení, které by mohlo vést k vraždě. Ale určitě se aspoň ještě jedna stane. Tohle je divadlo a my herci jsme pověrčivá sebranka. Když jsou dvě, přijde i třetí. Budou tři," řekla. „Jestli s tím něco neprovedete."

Trhla sebou, když zapípal signál jejího bezpečnostního systému. Na obrazovce se objevila uctivá tvář vrátného. „Slečno Rothchildová, přišla za vámi slečna Landsdowneová. Mám ji poslat nahoru?"

„Já jsem momentálně zaneprázdněná," začala, ale Eva zvedla ruku.

„Prosím vás, ať jde nahoru."

„Já –" Eliza zvedla ruku k vlasům. „Ano, ano, pošlete ji nahoru."

Navštěvuje vás Carly často?" zeptala se Eva.

„Ani moc ne. Už tu samozřejmě byla. Já si ráda poklábosím. Ale nepamatuju se, že by sem někdy vpadla tímto způsobem. Teď opravdu nemám moc chuti si s ní povídat."

„To je v pořádku. Já ano. Otevřu dveře," řekla Eva, když zazněl bzučák.

Eva chvíli pozorovala Carlyin výraz na bezpečnostní obrazovce. Dal by se popsat jako horečný. Když otevřela dveře, změnil se v šok a pak se rychle zklidnil na nedbalou zvědavost.

„Poručíku, já jsem netušila, že jste tady. Asi jsem si na návštěvu Elizy nezvolila tu pravou chvíli."

„Ušetřila jste mi čas, že vás nemusím shánět k druhému výslechu."

„Lituju, ale nemám zrovna v kapse právníka." Vešla dovnitř. „Byla jsem právě nakupovat, a tak jsem si řekla, že se zastavím." Zachytila v Evině pohledu pochybnost, s níž hleděla na její prázdné ruce. „Nechala jsem si pár věcí poslat do bytu. Strašně nerada se vláčím s balíčky. Ahoj, Elizo."

Carly vklouzla dovnitř, rozpřáhla ruce a střetla se s Elizou uprostřed obývacího prostoru. Lehce se objaly a daly si vzdušné pusinky na obě

tváře. „Nevěděla jsem, že se vybavuješ s newyorskou policií. Mám vás nechat o samotě?“

„Ne.“ Eliza ji uchopila za ruce. „Carly, poručík mi právě řekla, že Quim je mrtvý. Linus Quim.“

„Já to vím.“ Otočila se a zavěsila se do Elizy. „Viděla jsem zprávy v televizi.“

„Já myslela, že jste byla nakupovat.“

„Taky že ano,“ přikývla Carly. „Ale byl tam nějaký mladík, který si krátil dlouhou chvíli koukáním na svou kapesní televizi, než si jeho žena vyzkouší polovinu sportovních oděvů a doplňků, co jich tam měli. A zaslechla jsem to jméno.“

Zvedla ruku a chviličku jako by sama se sebou bojovala. „Polekalo mě to – úplně jsem zpanikařila, vážně. Když jsem tu zprávu slyšela, nevěděla jsem, co si o tom mám myslet. Byla jsem zrovna pár bloků odsud, a tak jsem šla sem. Chtěla jsem to říct někomu, kdo to pochopí.“

„Pochopí co?“ zeptala se Eva.

„V těch zprávách říkali, že se uvažuje, jestli jeho smrt nemá nějakou souvislost s Richardovou smrtí. Nechápu, jakou. Richard si v životě nikoho z techniků nebo zaměstnanců nevšiml. Podle jeho názoru se kulisy zřejmě vyměňují nějakým zázrakem samy. Samozřejmě až do chvíle, kdy se objevil nějaký problém. To se pak do obsluhy pustil slovy a třeba i fyzickým násilím. Jenže Quim se nikdy žádné chyby nedopustil, a tak Richard vůbec netušil, že existuje. Tak jaká by tu mohla být souvislost?“

„Ale vy jste si Quima všimla?“

„Jistě. Byl to takový nepříjemný mužík.“ Lehce se otřásla. „Elizo, hrozně nerada tě obtěžuju, ale fakt bych se potřebovala něčeho napít.“

„Sama bych si taky něco dala,“ rozhodla se Eliza a zazvonila na obsluhujícího androida.

„Všimla jste si Quima o premiéře?“ zeptala se Eva.

„Jenom potud, že svým obvyklým nabručeným způsobem dělal všechno, co jindy.“

„Mluvila jste s ním?“

„Je to možné. Už si nevzpomínám. Já bych chtěla vodku s ledem,“ poručila si Carly, když se objevil android. „Dvojitou.“

„Když byl zavražděn Draco, a to přímo před vašima očima, nebyla jste zdaleka tak rozčilená.“

„Protože si dovedu vymyslet tucet důvodů, proč Richarda mohl kdekdo chtít zabít,“ odsekla Carly.

„Včetně vás.“

„Ano.“ Vzala si od androida sklenici a pořádně si lokla. „Docela určitě včetně mne. Ale Quim všechno mění. Jestli mají jejich vraždy souvislost, chci to vědět. Protože mě ta představa děsí.“

„Tragédie se stávají ve trojicích,“ prohlásila Eliza svým plným a vášnivým hlasem.

„Tak to ti děkuju, drahoušku. Zrovna tohle jsem tak potřebovala slyšet.“

„Potrhlí. Všichni ti lidé jsou děsně potrhlí.“ Eva nastoupila do svého vozu a vydala se zpátky do Centrály. „Jeden z jejich kolegů padne s probodnutým srdcem v podstatě k jejich nohám a oni jen – propána, kdo by to byl řekl? Ale najde se oběšený technik, a oni se úplně sesypou.“

Zapnula ve voze link a zavolala Feeneye.

„V posledních čtyřiadvaceti hodinách nikomu nevolal a nikdo nevolal jemu,“ hlásil Feeney. „Nikdy nevolal nikomu z našeho seznamu, tečka. Dvakrát týdně se spojil se svým bookmakerem kvůli sázkám na halové zápasy, ale udržoval to v legálních mezích.“

„Pověz mi něco zajímavého, umírám nudou.“

„Zamluvil si místo v exkluzivním oddělení pro let na Tahiti, ale neproplatil jej. Pouze na cestu tam, v týdnu počínaje úterkem. Také si zamluvil exkluzivní apartmá v ostrovním rekreačním středisku. Na celý měsíc. Dále se poptával po nemovitostech, hledal nějaký dům na pobřeží v okruhu dvou mil. Finance toho chlapíka by stačily sotva na čtvrtinu. Jen letenka a bydlení by z toho spolkly většinu.“

„Takže zřejmě čekal, že přijde k nějakému pěknému balíku.“

„Nebo to byl úžasný snílek. V jeho počítači se nedá najít nic, co by svědčilo o nějakých předběžných propočtech, chápeš, ani jen tak pro zábavu.“

„Když budeš vydírat vraha, může ti to vynést pěkný balíček.“

„Ale taky ti to může vynést oprátku,“ dodal Feeney.

„Jo. Zrovna mířím na patologii pošťouchnout Morsea.“

„Nikdo to neumí líp,“ poznamenal Feeney, dřív než mu Eva uťala hovor.

Kapitola devátá

„A jéje, poručík Dallasová.“ Přednostovi patologie Morseovi se za mikročočkami zablýskaly oči. Nad pracovními brýlemi se mu klenulo obočí jako dva dlouhé štíhlé trojúhelníky. Na vrcholku levého zářila malá stříbrná náušnička.

Luskl prsty, natáhl ruku v izolaci dlaní vzhůru. Zamračený asistent mu na ni plácl dvacetidolarový kredit. „Dallasová, vy mě nikdy nezklamete. Vidíte, Rochinski, nikdy se nevyplácí sázet proti vedení.“

Kredit zmizel v jedné z kapes jeho odporně zelené kombinézy.

„Vyhrál jste sázku?“ zeptala se Eva.

„To víte, že ano. Vsadil jsem se tady s asistentem, že se do našeho šťastného stánku dostavíte před pátou odpoledne.“

„Je příjemné, když je člověk tak předvídatelný.“ Pohlédla dolů na ženu středního věku a smíšené rasy, která byla natažená na stole a čekala na Morseův laserový skalpel. Řez Y už provedl.

„Tohle ale není můj chlapík.“

„Jste bystrý pozorovatel. Představuji vám Allyanne Preenovou, mrtvolku detektiva Harrisona, který byl ve frontě o pár míst před vámi. Byla koncesovanou společnicí, pouliční. Našli ji uloženou v opuště-

ném Lexusu coupé 49, v té velikánské automobilové márnici, jak nazýváme dlouhodobé parkoviště na La Guardia.“

„Trable se zákazníkem?“

„Navenek žádné známky násilí a před smrtí žádný pohlavní styk.“ Vyňal játra, zvážil je a označil.

„Má na rukou lehké modré zbarvení.“ Eva se sehnula, aby mohla prohlédnout ruce. „Zvlášť výrazné pod nehty. To vypadá na drogy, pravděpodobně Exotica a Jumper.“

„Výborně. Kdykoliv budete chtít změnit místo, dejte mi vědět. Můžu vám slíbit, že tady u nás máme daleko lepší zábavu.“

„Jo, slyšela jsem něco o vašich divokých dýcháncích.“

„Ty zprávy o oslavách svátku svatého Patricka v chladnici byly…,“ oči se mu za brýlemi rozesmály, „naprosto přesné.“

„Škoda, že jsem je propásla. Ale kde je teda ten můj chlapec? Potřebuju jeho toxikologii.“

„Hmm, hmm.“ Morse poklepal na ledvinu a pak ji vyňal. Ruce měl hbité a zkušené a vypadalo to, že pracuje v rytmu protestní rockové muziky, která se ozývala z reproduktorů. „Čekal jsem, že budete mít naspěch. Tak jsem vašeho chlapce předal mladému Finesteinovi. Nastoupil u nás před měsícem. Velice nadaný.“

„Vy jste můj případ dal nějakému zelenáči?“

„Všichni jsme kdysi byli zelenáči, Dallasová. Když už jsme u toho, kde máte svou věrnou Peabodyovou?“

„Je v terénu, dělá nějaké vyšetřování. Poslyšte, Morsi, tenhle případ je složitý.“

„To říkají všichni, stále a pokaždé.“

„Já sázím na vraždu, ale bylo to nastrojeno tak, aby to vypadalo jako sebevražda. Potřebuju, aby se tomu mému chlapíkovi věnovaly zkušené ruce a oči.“

„Já si sem neberu nikoho, kdo by je neměl. Dejte si pohov, Dallasová. Stres by vás mohl zabít.“ Nevzrušeně se přesunul k linku a zavolal Herberta Finesteina. „Bude tu hned. Rochinski, předejte vnitřnosti tady té mladé dámy do laboratoře a začněte s krevními testy.“

„Morse, já mám dvě mrtvoly a je vysoce pravděpodobné, že je mezi nimi souvislost.“

„Ano, jistě, ale to už je vaše parketa.“ Přešel k detoxvaničce, smyl si z rukou izolační vrstvu a pak ruce usušil pod horkovzdušným sušákem. „Já práci toho mladíka samozřejmě zkontroluju, Dallasová. Ale dejme mu příležitost.“

„No dobrá, fajn.“

Morse sundal brýle a masku a usmál se. Vlasy měl složitě spletené, aby mu visely do poloviny zad. Zbavil se ochranného oděvu a odhalil fantasticky růžovou košili a kalhoty v barvě modrého elektrického výboje.

„Náramný ohoz,“ poznamenala suše Eva. „Chystáte se na nějakou party?“

„Vždyť vám povídám, že tady je party každý den.“

Usoudila, že to nápadné oblečení volí patrně proto, aby se distancoval od odpudivosti své práce, od její brutality. *Všechno je dobré, jen když to pomůže*, pomyslela si Eva. Každodenní brodění v krvi a vnitřnostech a bída lidských bytostí, které se na sebe vzájemně vrhají, člověka otupuje. Bez nějaké bezpečnostní pojistky by člověk explodoval.

A jakou pojistku má ona?

„Jak se má Roarke?“ zeptal se Morse.

„Dobře. Prima.“ Roarke. Ano, pro ni je tou pojistkou Roarke. Před ním to byla prostě jen práce. Pouhá práce. Ale nedospěje jednoho dne i ona k svému limitu a nepocítí, jak se její duše hroutí?

Ohavná představa.

„A, tady máme Finesteina. Buďte na něj hodná,“ zamumlal Evě do ucha Morse.

„A jaká jsem?“

„Surová,“ odpověděl přívětivě Morse a položil jí přátelsky ruku na rameno. „Herberte, poručík Dallasová by se ráda něco dověděla o tom mrtvém, co jsem vám ho zadal odpoledne.“

„Aha, ten, co byl nalezen mrtev na místě činu. Quim, Linus, bílá rasa, pohlaví mužské, padesát šest let. Příčina smrti uškrcení oběšením.“ Finestein, hubený mladík smíšené rasy, s černou kůží a světlýma očima, mluvil překotně a pisklavě a nervózně si pohrával s celým lesíkem tužek v náprsní kapse.

Nejenže je to zelenáč, pomyslela si zoufale Eva, *ještě ke všemu natvrdlý zelenáč.*

„Chcete se podívat na tělo?“

„A kvůli čemu myslíte, že jsem tady?“ spustila Eva, ale když jí Morseovy dlouhé prsty stiskly rameno, zaťala zuby. „Ano, děkuju. Ráda bych si prohlédla tělo a vyslechla vaši zprávu. Prosím.“

Finestein se rozběhl přes sál a Eva zakoulela na Morsea očima. „K čertu, tomu snad je dvanáct.“

„Je mu dvacet šest, Dallasová. Trpělivost.“

„Já trpělivost nesnáším. Všechno zpomaluje.“ Ale přešla ke stěně, kde byly od podlahy až ke stropu zásuvky, počkala, až Finestein jednu z nich odkóduje a vytáhne ven i s mrazivým obláčkem chladného vzduchu.

„Jak se můžete přesvědčit…,“ Finestein si odkašlal, „na těle nejsou žádné jiné známky násilí než ty, které zanechalo uškrcení. Žádné útočné ani obranné stopy. Pod nehty mrtvého byla nalezena mikroskopická vlákna z provazu, která naznačují, že si smyčku upevnil sám. Podle všeho to vypadá, že se objekt oběsil úmyslně.“

„Takže vy mi nabízíte sebevraždu?“ zeptala se Eva. „Jen tak? Kde je toxikologická zpráva, krevní testy?“

„Já – k tomu se dostanu, poručíku. Nalezly se stopy ageloxitu a –“

„Uvádějte pouliční názvy, Herberte,“ vyzval ho mírně Morse. „Ona je policajt, a ne vědec.“

„Ach, ovšem, pane. Promiňte. Stopy…. Ease-up byly nalezeny v zažívacím systému oběti spolu s malým množstvím domácího piva. Takovou směs si sebevrazi často namíchají, aby si uklidnili nervy.“

„Tenhle chlap si neutáhl vlastní smyčku, sakra.“

„Ano, madam, souhlasím.“ Finesteinův tichý souhlas Evě uťal její tirádu, ještě než mohla začít.

„Souhlasíte?“

„Ano. Oběť také sotva hodinu před smrtí zkonzumovala veliký preclík s pěknou náloží hořčice. A ještě předtím měl snídani, sestávající z pšeničných vaflí, vajec v prášku a kávy odpovídající asi třem šálkům.“

„Takže?“

„Kdyby ten subjekt byl natolik obeznámený s přípravou koktejlu z Ease-up a alkoholu před sebevraždou, asi by také věděl, že káva může působit opačně a vyvolat úzkost. To a dále fakt, že zkonzumovaného

alkoholu bylo velice malé množství v poměru k droze, vyvolává určité pochybnosti o sebevraždě.“

„Takže jste spíš pro vraždu.“

„Já bych to formuloval jako podezřelé úmrtí – za nejasných okolností.“ Když do něj Eva zavrtala oči, hlasitě polkl. „Pokud jednu z možností nepodpoří více důkazů, nemohu se s určitostí vyjádřit.“

„Právě tak. Dobrá práce, Herberte.“ Morse přikývl. „Poručík vám sdělí všechny detaily, které zjistí.“ I Finestein si očividně oddechl a vzdálil se.

„Ale vy mi nedáváte vůbec nic,“ postěžovala si Eva.

„Naopak. Herbert vám poskytl východisko. Většina patologů by to zabalila a uzavřela jako sebevraždu. Ale on je opatrný, přesný a důkladný a bere v úvahu okolnosti kolem oběti a ne pouhá suchá fakta. Z medicínského hlediska je vyjádření nejasný to nejlepší, co jste mohla dostat.“

# # #

„Nejasný,“ bručela Eva, když usedala za volant.

„Ale poskytuje nám to východisko.“ Peabodyová vzhlédla od kapesního počítače, zachytila chladně přivřený pohled Eviných očí, upřený přímo na ni. „Co? Řekla jsem něco špatného?“

„Jste už druhá osoba, která tohle říká. Asi je z toho *východiska* všechny vymetu.“ Nastartovala auto. „Peabodyová, jsem surová?“

„Chcete, abych vám ukázala svoje modřiny, nebo je to řečnická otázka?“

„Víte co, sklapněte, Peabodyová,“ navrhla jí Eva a zamířila zpátky k Centrále.

„Quim vsadil stovku na dnešní halový zápas.“ Peabodyová se mírně a uspokojeně usmála. „McNab si zrovna ověřil ty údaje. Stovka je u něj zatím vrcholná sázka. Stejně je to zvláštní, vsadit si pár hodin před sebevraždou a ani si nepočkat, jestli to nevyjde. Mám tady jméno a adresu jeho bukouše. Jo, ale já mám vlastně sklapnout. Promiňte, madam.“

„Chcete další modřiny?“

„To opravdu nechci. Teď když vedu sexuální život, vypadalo by to trapně. Maylou Jorgensenová. Má svůj kutloch ve West Village.“

Peabodyová milovala West Village. Obdivovala místní obyvatele, od těch, kteří byli bohémsky šik, až po nafintěné trubce, kteří se jen snažili být bohémsky šik. Líbil se jí provoz na ulicích, kde se procházeli lidé v nátepníčkách nebo upnutých kombinézách. Oholené hlavy či divoké změti různobarevných kudrn. Ráda se dívala na pouliční malíře, kteří předstírali, že jsou příliš povznesení na to, aby se snažili prodávat svá díla.

Dokonce i pouliční zloději tady měli své kouzlo.

Prodavači u kluzákových stánků nabízeli zeleninový kebab, čerstvě nasbíraný z polí Greenpeace Parku.

Toužebně pomyslela na večeři.

Eva zastavila před úhledným renovovaným činžákem, zaparkovala v druhém proudu a rozsvítila nápis „Ve službě“.

„Jednou bych taky chtěla bydlet v některé mansardě tady v okolí.“ Peabodyová vystupovala z auta a rozhlížela se kolem sebe. „Podívejte, na rohu je pěkné čisté lahůdkářství a hned naproti zase prodejna s nepřetržitým provozem.“

„Vy si vybíráte bydlení podle toho, jak blízko prodávají něco k jídlu?“

„Taky to beru v úvahu.“

Eva ukázala odznak do fungující bezpečnostní kamery a pak vstoupila do domu. V malé hale byl výtah a čtyři poštovní schránky. Všechny pěkně vydrhnuté.

„Čtyři byty v takhle velikém baráku,“ povzdechla si Peabodyová. „Jen si to představte.“

„Představuju si, že obyčejný bookmaker by si tady asi nemohl dovolit byt.“ Eva spěšně stiskla bzučák pro 2-A a použila svůj průkaz, aby získala přístup ke schodům. „Půjdeme nahoru tudy a překvapíme Maylou.“

V domě bylo naprosté ticho, což svědčilo o prvotřídní zvukové izolaci. Pomyslela na Quimův ubohý příbytek jen o pár bloků dál. Bookmakeři si zřejmě žijou o mnoho líp než většina jejich klientů.

„Nikdy nesázejte proti vedení,“ řekl Morse.

Svatá pravda.

Stiskla bzučák u bytu 2-A a čekala. Za malou chvilku se rozletěly dveře a v nich se zjevila zrzavá žena a malý bílý ňafající psíček.

„Už bylo na čase –“ Žena zamrkala tvrdýma zlatýma očkama a přivřela je v rozčileném a výhružném obličeji, který měl barvu i strukturu alabastru. „Já myslela, že mi jdete vyvenčit pejska. Ten chlap má zpoždění. Jestli něco prodáváte, tak já nekupuju.“

„Jste Maylou Jorgensenová?“

„Jo, a co má být?“

„Policie.“ Eva vytáhla odznak a rázem měla plnou náruč štěkajících chlupů.

„No sakra.“ Eva hodila ňafajícího pejska Peabodyové a pak vrazila do bytu. Skokem popadla zrzku, která se sápala po velkém panelu s kontrolkami hned vedle stěny plné čilých obrazovek.

Ty zhasly jako poražené stromy.

Než Eva stačila nabrat dech, byla přiražená a přitisknutá zády ke stěně devadesátikilovým tělem zpanikařené ženy. Tlačila jí kolenem do slabin, plivala do očí a pouze díky bleskovým reflexům se Evě podařilo unikat obličejem před dlouhými modrými nehty.

Místo toho jí do krve rozdrásaly krk.

Pach vlastní krve Evu rozzuřil.

Vzepnula se jednou, zaklela, vyskočila a ohnala se loktem. Ten uspokojivě přistál do bílé tváře Maylou. Té se z nosu vyřinula krev.

Vyslovila zcela jasně pouze jediný zvuk: „Uf!“

Zakoulela zlatýma očima, až se objevilo bělmo, a pak se její povážlivě těžké tělo bezvládně sesulo na Evu.

„Prokristapána, sundejte ji ze mne. Váží snad tunu a úplně mě zadusí.“

„Podejte mi ruku, Dallasová, ona je úplný žulový kvádr. Určitě má přes dva metráky. Vzepřete se!“

Eva, celá zpocená a zbrocená krví, se posunula. Peabodyová táhla. Nakonec převrátily Maylou na záda a Eva se zvedla, lapajíc po dechu.

„Měla jsem pocit, že jsem pohřbená pod horou. Kristepane, ať ten pes přestane!“

„Těžko. Je vyděšený.“ Peabodyová s určitou sympatií pohlédla na psíka, který se bílým zadečkem tiskl do rohu a vydával pištivé pronikavé štěkání.

„Uzemněte ho.“

„Ale, Dallasová,“ zašeptala s hlubokým zděšením Peabodyová.

„No tak ne.“ Eva pohlédla na stříkance krve na své košili a saku a opatrně vztáhla ruku k rozdrápanému krku. „Ta krev je všechna moje?“

„Poškrábala vás pořádně do hloubky,“ oznámila Peabodyová po zběžné prohlídce. „Přinesu lékárničku.“

„Až potom.“ Eva se sehnula a zamračila se na bezvládnou ženu. „Radši ji otočíme a nasadíme jí náramky, dřív než se probere.“

Vyžádalo si to nějaký čas a trochu potu, ale nakonec jí spoutaly ruce za zády. Eva se narovnala a prohlížela si panel.

„Ona tady má něco zapojeného. Myslela si, že jsme razie. Tak se podíváme, co si ještě pamatuju z Podvodů a hazardu.“

„Chcete, abych zažádala o povolení k prohlídce?“

„Tady je moje povolení.“ Eva si přejela prsty po nabíhajícím krku a usedla u panelu.

„Spousta čísel, spousta her. Takže co? Jména, konta, vsazené částky, peníze k proplacení. Na povrchu to vypadá docela čistě.“ Ohlédla se. „Už se probírá?“

„Kdepak, madam. Uspala jste ji důkladně.“

„Jděte a přineste něco, čím by se tomu čoklovi dala zacpat tlama, nebo použiju svoji botu.“

„Vždyť je to jen malý pejsek,“ zabručela Peabodyová a šla pátrat do kuchyně.

„Těch čísel je nějak moc,“ říkala si pro sebe Eva. „Ten bank je zatraceně moc hluboký na takovou maličkou sázkovou kancelář. Lichvářství. Jo, vsadím se, že tu jde o lichvářství, a tam, kde jsou lichváři, tam jsou taky ostří hoši. Co dál, co ještě?“

Obrátila se a spatřila, jak Peabodyová šišlá na pejska a nabízí mu nějakou sušenku. Eva vytáhla svůj kapesní link a zavolala jediné osobě, o které věděla, že se dokáže prodrat záplavou čísel a nasednout na správnou vlnu.

„Potřebuju na minutu Roarkea,“ sykla na jeho sekretářku, která se zjevila na obrazovce. „Na jedinou kratičkou minutku.“

„Jistě, poručíku. Vydržte, prosím.“

„No vidíš, jakej jsi miloučkej pejsánek, hodnej pejsek. Ty jsi ale hezounkej.“

Místo aby Peabodyovou s jejím šišláním zpražila, nechala ji radši být.

„Ahoj, poručíku.“ Obrazovku vyplnila Roarkeova tvář. „Co pro tebe můžu –“ Náhle však jeho příjemný úsměv zmizel, oči se mu rozšířily a ztvrdly. „Co se stalo? Jak moc jsi poraněná?“

„Moc ne. Většina té krve je cizí. Podívej, já jsem v soukromé sázkové kanceláři a něco tu není v pořádku. Mám určité tušení, ale podívej se na to rychle sám a řekni mi svůj dojem.“

„Dobrá, ale tvůj příští krok bude na zdravotní středisko.“

„Já na zdravotní středisko nemám čas.“

„Tak já zase nemám čas na konzultaci.“

„Sakra!“ Byla v pokušení utnout spojení, ale místo toho se nadechla. „Peabodyová přinese lékárničku. Mám jen pár škrábanců, přísahám.“

„Otoč hlavu doleva.“

Obrátila oči k nebi, ale poslechla.

„Ať se ti na to podívají,“ vyštěkl, ale pak pokrčil rameny, jako by se s tím smířil. „Tak mi ukaž, na co se to koukáš.“

„Spousta čísel. Různé hry.“ Obrátila svou jednotku tak, aby dobře viděl. „Halové zápasy, baseball, koně, zápasy androidů. Myslím, že ta třetí obrazovka vpravo je…“

„Přemrštěné půjčky na sázky. Úroky z úroků vysoce přesahují legální hranici. Ta obrazovka hned pod tím je pro vydání, pro inkasování půjček. Na vedlejší obrazovce je něco, co vypadá jako soukromá herna – na způsob kasina. Podívej se na ten svůj panel, jestli tam není ovládání, které patří k téhle obrazovce. Pokud by to bylo jednoduché, tak by to bylo něco jako 3-C, pro umístění obrazovky na mřížku.“

„Jo, je to tady.“

„Tak na něj ťukni. Ach,“ řekl, když se obrazovka přeměnila v monitor a objevilo se rušné kasino, plné kouře a stolků a klientů se skelnými pohledy. „Co je to za budovu, kde jsi?“

„Loft, West Village, dvě patra, čtyři byty.“

„Nepřekvapilo by mne, kdyby v tom druhém patře bylo v této chvíli až příliš rušno.“

„Ale tohle není území vyhrazené pro hazardní hry.“

„Tím hůř,“ zazubil se na ni. „Měli by se stydět.“

„Díky za tip.“

„Bylo mi potěšením, poručíku. Dej si pozor na to zranění, Evičko, nebo se na něj při první příležitosti podívám sám. A to by tě mohlo mrzet.“

Přerušil spojení, než mohla vyslovit nějakou peprnou poznámku, která by podle jejího názoru seděla. Otočila se a spatřila Peabodyovou chovající malého bílého pejska, který si ji moudře prohlížel.

„Ten toho ví hodně o ilegálním sázení.“

„On toho ví hodně i o legálním sázení. Poskytl nám páku tady na Maylou. A víte, jak a proč?“

„Ne.“ Peabodyová zabořila tvář do psího kožíšku a usmála se. „Je to opravdu zajímavé. Chcete provést razii?“

„To záleží tady na Maylou.“ Žena začala sténat a hýbat se. Vycházely z ní bublavé zvuky, kašlala a pak se začala vzpínat, začala zvedat obrovský zadek a kopat překvapivě malýma nohama.

Eva se jen sehnula dolů. „Napadení úřední osoby,“ začala zlehka. „Kladení odporu při zatýkání, lichvářství, vydírání, provozování ilegální hazardní herny. Stačí pro začátek, Maylou?“

„Vy jste mi zlomila nos.“

To aspoň Eva vyrozuměla z její šeplavé a šišlavé řeči. „Jo, vypadá to tak.“

„Musíte zavolat pohotovost. Na to je zákon.“

„To je zajímavé, že mi připomínáte zákon. Ten zlomený nos může ještě chvilku počkat. Ovšem zlomená ruka bude vyžadovat ošetření.“

„Já nemám zlomenou ruku.“

„Ještě ne.“ Eva odhalila zuby. „No tak, Maylou, jestli se chcete dočkat lékařského ošetření a jestli chcete, abych zatím odložila prohlídku vašeho provozu tam dole, tak mi pěkně povězte všechno, co víte o Linusu Quimovi.“

„Snad jste sem nepřišla mi vyhrožovat?“

„To je na vás. Quim.“

„Takovej šupák. Není žádnej pořádnej sázkař, jen si na něj hraje. Je na to úplně levej. Stojí ho to průměrně tak sto kreditů za rok. Nikdy nevsadí víc než stovku, obyčejně spíš tak polovinu, ale je to stálej zákazník. Ježíši, ten můj obličej. Nemáte nějaký uklidňující prostředek?“

„Kdy jste s ním mluvila naposledy?“

„Včera večer. On si radši chodí vsadit osobně než po telefonu. Minimálně dvakrát do týdne. Včera večer vsadil stovku na dnešní halový zápas Brawlerů – a to je na něj hodně. Říkal, že se cítí náramně šťastnej.“

„Opravdu?“ Eva se k ní naklonila blíž. „Tohle přesně řekl?“

„Jó. Povídá, vsaďte mi stovku na zítřejší Brawlery. Cítím se tak šťastnej. Dokonce se trochu usmál. Povídal, že jestli vyhraje, tak to na další večer zdvojnásobí a pojede v tom dál.“

„Takže byl dobře naložený?“

„U Quima mi to připadalo, jako kdyby přímo křepčil blahem. Ten chlap je jinak věčně jako osina v zadku, pořád jen skučí. Ale platí a je to štamgast, tak si na něj nemůžu stěžovat.“

„To je dobře. No tak, že to nebylo tak zlé, Maylou?“

„Takže mi neuděláte razii?“

„Já nedělám v Podvodech a hazardu. To není můj problém.“ Uvolnila jí pouta a zavěsila si je u zadní kapsy. „Být vámi, zavolala bych si pohotovost a řekla bych jim, že jste vrazila do zdi, když jste zakopla o toho vašeho pejsánka.“

„Pištilko!“ Maylou se převalila na široký zadek a rozevřela paže. Pes skočil Peabodyové z klína a vrhl se do Maylouiny náruče. „Snad ta ošklivá policajtka neublížila maminčiný holčičce?“

Eva zavrtěla hlavou a chystala se k odchodu. „Nechtě to tak dva týdny být a pak zavolejte Hansonovi z Podvodů a dejte mu adresu.“

„Říkala jste, že na ni nevlítnete.“

„To ne, jen jsem řekla, že to není můj problém. Ale Hansonův ano.“

Peabodyová se ohlédla. „Ale co bude s tím psem? Hej, a co ten byt? Možná, že ta razie sníží činži. Měla byste vidět tu kuchyň, Dallasová. Je super.“

„Nechtě toho snění.“ Nastoupila do vozu a zamračila se, když Peabodyová odklopila přístrojovou desku. „Co to děláte?“

„Hledám lékárničku.“

„Nesahejte na mne.“

„Buď já, nebo zdravotnické středisko.“

„Nepotřebuju žádné zdravotnické středisko. A nesahejte na mne.“

„Nebuďte jako malé dítě.“ Peabodyová, které se zalíbilo v roli ošetřovatelky, vybírala nástroje. „Surovci se přece nebojí malé lékárničky. Zavřete oči, jestli to nechcete vidět.“

Eva byla v pasti, a tak se chytila volantu a zavřela oči. Ucítila rychlé, ostré píchnutí anestetika, ale pak převládly jeho umrtvující vlastnosti. Jeho pach jí zavířil v hlavě a skulil se jí do břicha.

Uslyšela hluboké bzučení šicí tyčinky.

Chystala se pronést nějakou sarkastickou poznámku, aby nemusela myslet na tu otravnou proceduru. Ale pak ji náhle něco vtáhlo zpátky do minulosti.

Šerý a omšelý nemocniční pokoj. Stovky vpichů, když jí ošetřovali stovky ran. Ohavné hučení přístrojů při vyšetřování zlomené ruky.

„Jak se jmenuješ? Musíš nám říct svoje jméno. Řekni nám, kdo ti ublížil? Jak se jmenuješ? Co se ti stalo?“

„Já nevím.“ V duchu to křičela, stále znova. Ale místo toho jen tiše ležela, ležela mlčky, sevřená hrůzou z toho, jak do ní ti cizí lidé hučeli a na ni doráželi, jak na ni civěli a vyptávali se.

„Jak se jmenuješ?“

„Já nevím.“

„Madam! Dallasová! Hej!“

Eva otevřela oči a zadívala se do vyděšených očí Peabodyová. „Co? Co se děje?“

„Jste hrozně bledá. Dallasová, vypadáte, že je vám nějak špatně. Možná, že bychom přece jen měly zaskočit na to zdravotní středisko.“

Už jsem v pořádku.“ Zaťala pevně ruce, dokud necítila opět jistotu. „Je mi dobře. Jen potřebuju trochu vzduchu.“ Dala pokyn k otevření oken a nastartovala vůz.

A odsunula to bezbranné děvčátko zpátky do nejzazšího leoutku svého vědomí.

Kapitola desátá

Co ďábel žádá, musí se stát. Nevím už, kdo to řekl, ale to snad není důležité. Ať to byl, kdo chtěl, teď je už dávno mrtvý. Mrtvý jako Linus Quim.

Musí se stát. Ale kdo byl v tomhle spřežení tím ďáblem? Bláznivý, chtivý Quim, nebo já?

Možná ani to není důležité, protože už se stalo. Není žádná cesta zpátky, události už se nedají zinscenovat jiným způsobem. Já můžu jen doufat, že byly zinscenovány dostatečně přesvědčivě, aby uspokojily bystré oči poručíka Dallasové.

Ona je náročné publikum a obávám se, že je také ten nejpřísnější kritik.

Ano, když je v publiku ona, mám trému. Můj herecký výkon musí být v každém směru dokonalý. Každá řádka, každé heslo, každá nuance. Jinak mě její pohled nepochybně zničí.

Motiv a příležitost, uvažovala Eva, když přicházela ke vchodu svého domova. Těch, kteří mají obojí, je příliš mnoho. Zítra bude obřad k uctění památky Richarda Draca a ona nepochybovala, že tam bude hojnost truchlivých projevů, vášnivého a procítěného chvalořečnění, potoky slz.

A bude to zase jen představení.

Areenu Mansfieldovou pomohl svést k drogám a přičinil se o skvrnu na jejím vzestupu ke slávě.

Podle Michaela Proctora stál v záři reflektorů, po kterých zoufale toužil on sám.

Carly Lansdownovou veřejně pokořil a zneužil.

Pro Kennetha Stilese byl třískou pod nehtem.

Elizu Rothchildovou pokládal za příliš starou a nepůvabnou, než aby se s ní zabýval.

A byli tu další, tolik dalších, že je nebylo možno spočítat. A všichni měli důvod přát Richardu Dracovi to nejhorší.

Ale ať se do toho zapletl kdokoliv, ať vraždu naplánoval a provedl kdokoliv, nechyběla mu chladnokrevnost a vůle, s kterou vlákal chtivého divadelního technika do oprátky.

V tom se neskrývá ani brutalita ani vztek, ale chladná rozvaha a bystrý rozum. A odhalení takových kvalit vraha je mnohem obtížnější.

Ne a ne se pohnout z místa, uvažovala zoufale. Každý krok, který udělala, ji prostě jen postrčil dál do toho artificiálního světa, který ji značně znechucoval.

Co to je za lidi, kteří tráví své životy tím, že se převlékají a hrají někoho neskutečného?

Děti. Napadlo ji to, když brala za kliku dveří. Nehledá v určitém ohledu vlastně velice chytré a velmi rozzuřené děcko?

Skoro se rozesmála. To je tedy ohromné. To, co ona ví o dětech, by se vešlo do dírky vyvrtané tím nejmenším laserovým vrtákem.

Rozrazila domovní dveře s úmyslem vrhnout se nejdřív pod horkou sprchu a pak se pustit znova do práce.

Vtom na ni zaútočila a ohlušila ji hudba, až jí zajektaly zuby. Měla pocit, že jí snad vypadnou oči z důlků. Bylo to vřeštění, zdůrazněné bouřlivými explozemi a překryté vlnami chaotického troubení klaksonů.

Byla to Mavis.

Podrážděná nálada, která s Evou vstoupila do dveří, už neměla šanci. Rozptýlila se ve všudypřítomném randálu a nevázanosti unikátního hudebního stylu Mavis Freestoneové. Když Eva vstupovala do dveří místnosti, které Roarke říkal salon, přistihla se, že se usmívá.

Uprostřed vší nádhery, elegance a starožitných předmětů tam Mavis tančila – aspoň tak by se to dalo přibližně nazvat. Poskakovala a zmítala se na několikapatrových podrážkách a vysokých podpatcích, které její křehkou postavu vynášely o dobrých patnáct centimetrů nad zem. Víření jejích růžových a zelených ozdob barevně ladilo s odstínem vlasů, které se v dlouhých pramenech míhaly kolem dychtivě vzrušeného obličeje a kolem postavy víly.

Štíhlé nožky měla celé zelené a okolo nich se ve spirálách třepetali růžoví motýlci a zase mizeli pod tenkou rozevlátou sukýnkou jako květ fuchsie, která jí sotva zakrývala rozkrok. Celé tělo měla pomalo-

vané čmáranicemi těch dvou barev, z nichž vystupovalo jedno zelené a druhé růžové ňadro.

Eva s úlevou zaznamenala, že si Mavis pro obě oči zvolila stejnou zelenou barvu. Člověk nikdy neví.

Roarke seděl v jednom ze svých rozkošných starožitných křesílek se sklenicí slámově zbarveného vína v ruce. Buď se tak ponořil do toho představení, usoudila Eva, nebo upadl do ochranného komatu.

Hudba stále sílila a provázelo ji táhlé žalostné kvílení zpěvačky. Náhle se zřítilo blahodárné ticho jako náklad cihel.

„Tak co říkáš?“ Mavis odhodila dozadu změť dvoubarevných copánků. „Bude to dobré úvodní číslo pro nové video. Že to není vůbec nudné?“

„Ah.“ Roarke si dopřál okamžik a napil se vína. Předtím se chvílemi trochu obával, že ty decibely roztříští broušené sklo. „Ne. Opravdu. Slovo nudné při tom člověka skutečně nenapadá.“

„Super!“ Přiskočila k němu, sehnula se a vlepila mu pusu. Zadeček se jí přitom přímo třásl energií. „Chtěla jsem, abys to slyšel první, protože ty jsi – rozumíš – přes peníze.“

„Peníze se vždycky sklánějí před talentem.“

Kdyby ho už Eva nemilovala, rázem by se do něj zamilovala teď hned, když spatřila absolutní blaženost, jakou jeho slova vyvolala v Mavisiných očích.

„Je to všechno tak *senzační!* Nahrávky, koncerty, ty epesní kostýmy, co pro mne Leonardo navrhuje. To ani není práce. Nebýt tebe a Dallasové, pořád bych ještě sháněla angažmá po putykách, jako je Modrá veverka.“

Jak mluvila, udělala malou piruetu, spatřila Evu a rozzářila se jako sluníčko. „Hej! Mám nový číslo.“

„Já jsem ho slyšela. Absolutní trhák.“

„Roarke říkal, že přijdeš pozdě, a ty – Páni, není to krev?“

„Co? Kde?“ Protože její mozek už přehodil výhybku, začala přejíždět pohledem po pokoji, ale Mavis k ní přiskočila.

„Vždyť ji máš všude po sobě.“ Mavis se v panice začala dotýkat Eviných prsou a ramen. „Musíme zavolat doktora, pohotovost. Roarkeu, přinuť ji, aby si lehla.“

„To je mým trvalým životním cílem.“

„Zadrž, Mavis. To není moje krev.“

„Ach.“ Mavis okamžitě ucukla s rukama. „Br!“

„Neboj se, je to už uschlé. Chtěla jsem jít do sprchy už v Centrále, ale pak jsem si představila ten ubohý čůrek vlažné vody, co tam teče, a proudy horké vody tady doma, a tak jsem radši jela sem. Ještě ti tam něco zbylo?“ zeptala se Roarkea a ukázala bradou na víno.

„To víš, že ano. Otoč hlavu.“

Otráveně hekla, ale nachýlila hlavu a předvedla sešité škrábance, které už se hojily.

„Páá-ni,“ pravila obdivně Mavis. „Někdo tě pěkně zřídil. A musela mít perfektní nehty.“

„Ale špatnou trefu. Nestrefila se mi do očí.“ Vzala si od Roarkea víno. „Díky za ten tip, cos mi dal,“ poznamenala. „Sedlo to přesně.“

„Rádo se stalo. Zvedni ještě hlavu.“

„Proč? Už jsem ti ty škrábance ukázala.“

„Nahoru,“ opakoval a špičkou prstu jí nadzvedl bradu. Pak ji horce a pevně políbil na ústa. „Jak vidíš, já mám skvělou mušku.“

„Ááách. Vy chlapi jste takoví rošťáci.“ Mavis založila ruce na prsou a pozorovala je se zářivým úsměvem.

„Jo. My jsme prostě takový roztomilý párek štěňátek.“ Eva si pobaveně sedla na opěradlo křesla a popíjela víno. „To nové číslo bude senzace, Mavis. Jsi to celá ty.“

„Myslíš? Předvedla jsem to Leonardovi a teď vám dvěma, ale jinak to nikdo jiný neviděl.“

„Je to…“ Eva si vzpomněla na Whitneyho slova. „Je to petarda.“

„To bych řekla. Roarkeu, mám jí to povědět?“

„A co?“

Mavis se kousla do rtu, tázavě se podívala na Roarkea, a když kývl, zhluboka se nadechla. „Tak dobrá. Ta moje poslední deska, *Natoč si vlasy* – tak Roarke dostal hlášku, že se dostala mezi pět nejlepších ve *Vid-Tracks* příštího týdne. Dallasová, krucinál, já mám třetí místo, hned za Butt-Busters a Indigo.“

Eva sice moc dobře netušila, kdo jsou Butt-Busters a Indigo, ale bezpečně věděla, že *Vid-Tracks* je Mavisina bible. „No, to je fantastický.“ Rychle vyskočila a pevně Mavis objala.

„Díky.“ Mavis popotáhla a setřela si slzičku z postříbřené řasy. „Jsi první osoba, které jsem to prozradila. Už jsem to málem zavolala Leonardovi, ale chci mu to oznámit z očí do očí, rozumíš. Ale stejně jsem šťastná, že jsem se odhodlala říct to nejdřív tobě. On to pochopí.“

„Ten se z toho cvokne.“

„No jo. Budeme muset udělat pořádnou oslavu. Fakt jsem ráda, že jsi přece jen nepřišla domů pozdě, takže jsem ti to mohla říct, a taky že nepropaseš dámskou jízdu.“

V Eviných útrobách okamžitě vyletěly varovné praporky a nervózně se zachvěly. „Dámskou jízdu?“

„No jo. Víš, Trina už dole u bazénu všechno chystá. Představovala jsem si, že by nám udělalo dobře trochu plavání a pak relaxace ve vířivce. Máme před sebou kompletní postup vylepšení těla.“

„Vylepšení těla?“ *Ne,* to bylo všechno, co Evu napadlo. *Žádné kompletní vylepšení. Všechno, jen to ne.* „Koukej, Mavis, já jsem přišla domů pracovat. Mám takový případ –“

„Ty máš vždycky nějaký případ.“ Mavis se nenechala odradit, nalila si sklenici vína a pak vzala láhev a doplnila Evinu sklenku. Roarke si mezitím lenivě zapálil cigaretu a jen se usmíval. „Je třeba, aby sis na sebe udělala čas, jinak se ti úplně seschnou vnitřní orgány a kůže na tobě poklesne. Já o tom mám všechno přečtené. Mimochodem. Trina prý má nějakou nevídanou novou barvu na tělo.“

„Ne. Vyloučeno. Já nechci žádnou barvu na tělo.“

Mavis obrátila oči. „To je pro mne, Dallasová. Znám tě přece. Ale myslím, že bys to také někdy mohla zkusit. Vsadím se, že Roarkeovi by se ohromně líbil Zlatý prach. Udělá fantastické věci s kozama. Začnou blikat.“

„Já nechci blikači kozy.“

„Zároveň to i voní. Frangipani.“

„Vážně?“ Roarke vyfoukl obláček dýmu. „Já mám hrozně rád tropické vůně.“

„Vidíš? Konečně, to si můžeš rozmyslet potom, až budeš úplně zrelaxovaná a budeš mít gel na vlasech. Summerset nám připravil něco na zub.“

„Panebože! Ale vážně, já – jéje, někdo zvoní. Jdu otevřít.“

Unikla a měla se co držet, aby se prostě nedala do běhu, neporazila toho, kdo je za dveřmi, ať je to kdokoliv, a nezastavila se do chvíle, kdy dospěje do svatyně policejní Centrály. Předhonila Summerseta o jeden schod.

„Já to beru."

„Přijímání a vyprovázení hostů spadá do mých pracovních povinností," připomněl jí. „Přišla za vámi slečna Furstová," oznámil, odstrčil Evu stranou a otevřel dveře.

„Já vím, měla jsem zavolat." Nadine věděla, jak Eva pohlíží na reportéry ve svém domě. „Já tu nejsem za Kanál 75," pokračovala spěšně. „Jsem tu v osobní věci."

„Dobře. Fajn. Pojď dál." Nadine jen s úžasem zírala, že ji Eva popadla za ruku a téměř ji vlekla do salonu.

„Vzala jsem si pár dní volno," sdělila jí Nadine.

„To jsem si všimla. Ten tvůj zástupce za moc nestojí."

„Je to trouba. Ale stejně jsem za tebou chtěla zajít a říct ti…" Zarazila se a couvla. „Ježíš! Ahoj, Mavis."

„Ahoj, Nadine. Páni, už je z toho skoro mejdan." I když se Mavis navenek zdála být roztěkaná, měla v sobě jádro zdravého úsudku, okolo kterého byl pevně omotaný soucit a loajalita. Stačily jí dvě vteřiny a v Nadininých očích rozeznala trápení.

„Poslyšte, já teď jenom zalítnu dolů a podívám se, jak je na tom Trina. Hned jsem zpátky." Rázem byla pryč, v záplavě barev proběhla dveřmi.

„Posaď se, Nadine." Roarke vstal a nabídl Nadine židli. „Dala by sis trochu vína?"

„Dala, díky. Moc ráda. A jestli můžu, vzala bych si jednu z těch cigaret."

Když jí Roarke nabídl, poznamenala Eva: „Myslela jsem, že jsi přestala."

„Ovšem." Nadine vděčně pohlédla na Roarkea a ten jí škrtl zapalovačem. „Já přestávám pravidelně. Poslyšte, je mi líto, Že jsem k vám takhle vpadla."

„Přátelé jsou u nás vždycky vítáni." Nalil víno a podal jí sklenici. „Předpokládám, že chceš mluvit s Evou. Nechám vás o samotě."

„Ne, nemusíš odcházet.“ Nadine si dala dalšího šluka z drahocenného tabáku. „Ježíši, já zapomněla, že máš pravé. To je jiné kafe než herbálky. Ne, nechoď,“ opakovala. „Dallasová ti stejně všechno říká.“

Roarke se zatvářil překvapeně. „Myslíš?“

„Ne,“ řekla Eva rozhodně, ale sklonila se k opěradlu židle. „O tvém problému jsem mu řekla, protože souvisel s Dracem. A ten zase s tebou.“

„To je v pořádku.“ Nadine se zmohla na slabý úsměv. „Pokoření zoceluje charakter.“

„Nemáš se zač stydět. Život by byl strašně nudný, kdybychom nemohli litovat alespoň jedné aféry ze své minulosti.“ Její obličej se uvolnil v úsměvu. „S tímhle člověkem jsi to teda vyhrála, Dallasová. Není nad mužského, který dokáže říct tu pravou větu v pravý čas. Takže to moje politování se jmenuje Richard Draco, Dallasová.“ Sklouzla pohledem na Evu. „Já vím, že mi to nemusíš říkat, a určitě jsi mi nemohla nic říct při našem minulém rozhovoru. Možná, že mi to nemůžeš říct vůbec, ale já se musím zeptat. Jsem v průšvihu?“

„Co ti řekl právník?“

„Abych si nedělala starosti a abych s tebou nemluvila v jeho nepřítomnosti.“ Chmurně se usmála. „Ale poslechnout jeho radu mi dělá velké potíže.“

„Já tě ze svého seznamu podezřelých vyškrtnout nemůžu, Nadine. Ale,“ podotkla, když Nadine zavřela oči a přikývla, „ale jelikož jsi na něm úplně poslední, myslím, že tu první část rady svého právníka bys mohla poslechnout.“

Nadine si odkašlala a napila se vína. „To je poprvé v životě, co jsem ráda, že jsem na posledním místě.“

„Názor Mirové má velkou váhu a ona nevěří, že bys byla schopná promyšlené vraždy. A taky si to nemyslí hlavní vyšetřovatel, ani na soukromé úrovni a vzhledem k prozatímním důkazům ani na oficiální úrovni.“

„Děkuju ti. Díky.“ Nadine zvedla ruku k hlavě a přitiskla grsty doprostřed čela. „Já si pořád říkám, že to brzy přejde. Že to brzy vyřešíš. Ale ten stres mi vězí v mozku jako dýka.“

„A já ti k tomu ještě něco přidám. Věděla jsi, že tě Draco natáčí na video?“

„Video?“ Nadine odtáhla ruku a zamračila se. „Myslíš v práci?“

„No, jsou lidé, kteří i sex považují za práci.“

Nadine zírala, oči plné zmatku. Pak se jí ale vyjasnily a Eva spatřila to, co chtěla vidět: šok, zuřivost, ponížení. „On měl video z… On natáčel – měl tam kameru, když jsme –“ Odstrčila víno a vyskočila. „Ten hnusný prevít! Ten perverzní parchant!“

„Zdá se mi, že odpověď zněla ne,“ zabručel Roarke a Nadine se na něj obořila:

„Co je to za chlapa, který ženu ve své posteli natáčí na video bez jejího souhlasu? Jaké zvrácené vzrušení má z toho, když ji takhle znásilní? Protože nic jiného to není.“

Zapíchla mu prst do hrudi, jen z toho důvodu, že je taky muž. „Provedl byste tohle Dallasové? Kdybyste to udělal, vykopla by vás až na Tarus III. A to samé bych nejradši udělala s Dracem. Ne, ne, popadla bych jeho prťavej penis do rukou a ukroutila bych mu ho.“

„Za těchto okolností nejsem ochotný fungovat jako jeho záskok.“

Zasípala a nabrala dech, pak napřáhla ruce dlaněmi nahoru. „Promiňte. Vaše vina to není.“ Trochu se prošla, aby se uklidnila, a pak se obrátila na Evu.

„Myslím, že mě tenhle můj výstup vynesl v pořadníku o pár stupínků výš.“

„Právě naopak. Kdybys byla o té kazetě věděla, byla by ses postarala o okamžitou kastraci. Nenechala bys někoho jiného, aby ho zapíchl. Jenom jsi mi dokreslila svůj profil.“

„Takže je to pro mne dobré. Jupí.“ Nadine opět klesla na židli. „Předpokládám, že ta kazeta je mezi doličnými předměty.“

„Musí být. Nikdo se na ni nebude dívat pro zábavu, Nadine. Jestli ti to pomůže, tak z tebe tam toho tolik vidět není. Zaměřil kameru tak, aby zabírala hlavně jeho.“

„Ano, to je celý on. Dallasová, jestli se toho chytí média –“

„Nechytí. Jestli ti můžu poradit, vrať se do práce. Zaměstnej si mozek a mou práci přenech mně. Já se v ní vyznám.“

„Jako kdybych to nevěděla. Budu si muset vzít něco na uklidnění.“

Evu popadla inspirace. „Co takhle dámský večírek?“

„Cože?“

„Mavis a Trina mají všechno připravené. Já na to teď nemám čas, ale bylo by škoda, kdyby sem Trina přitáhla plnou tašku různých specialit a nebyly by plně využité. Vem to za mě. Nech ji, ať na tobě zapracuje.“

„No, vlastně by mi taková relaxační terapie docela bodla.“

„No tak vidíš.“ Eva ji vytáhla z křesla. „Za chvíli se budeš cítit jako vyměněná. Vyzkoušej si tělovou barvu,“ navrhla jí a už Nadine strkala ven z místnosti. „Budeš mít nový vzhled a blýskavé kozy.“

O chvilku později se Eva vrátila do salonu a utírala si ruce.

„To se ti povedlo, poručíku,“

„Jo, bylo to pěkně mazané. Teď jsou tam všechny tři dole a vrkají jako… co vrká?“

„Holoubci?“ navrhl jí.

„Jo, jako holoubci. Všichni jsou spokojeni a já se můžu vrátit do práce. A co ty, chystáš se na video?“

„Na Nadine? A dostanu k tomu popkorn?“

„Mužští jsou zvrhlíci. Ne, na Nadine ne, ty šašku. Ale popkorn není špatný nápad.“

Chtěla se usadit ve své pracovně, aby to bylo oficiální. Ale to se spletla. Skončila ve druhém patře v jednom z budoárů, uvelebená v hříšně měkkých polštářích dlouhatánské pohovky, a s mísou popkornu v klíně sledovala nahrávku divadelní hry na obrovské nástěnné obrazovce.

Tou velikostí obrazovky ji Roarke přesvědčil.

Protože každý obličej byl na ní větší než ve skutečnosti, nedal se pominout ani sebemenší detail.

Zjistila, že je to skoro, jako by byla sama na jevišti. Musela za to chtě nechtě dát Roarkeovi jedničku.

Přesvědčila se, že Eliza výborně zvládla svou roli podrážděné, protivné ošetřovatelky, která měla za úkol sledovat Sira Wilfreda. Její dobový kostým nebyl ani trochu lichotivý. Vlasy měla stažené dozadu, pusu neustále vzdorně našpulenou. Její hlas měl ten afektovaný ječivý tón, který používají někteří rodiče na vzdorné potomky.

Kennethovi se zdařilo vypodobnit okázalého a nevypočitatelného právníka. Pohyboval se váhavě a roztržitě. Měl vychytralý pohled.

Střídavě hřímal mocným hlasem, který by dokázal zbourat střechu, a náhle se zas ztišil do poťouchlého šepotu.

Ale tím, kdo v prvních jednáních ovládal představení, byl Draco. Byl nepochybně pohledný, mimořádně roztomilý, bezstarostně veselý. Ano, dovedla pochopit, že se do něj leckterá zranitelná žena mohla zbláznit – ať už jako do Volea, nebo do něho osobně.

„Zastav to.“ Odsunula mísu k Roarkeovi, vstala a přistoupila blíž k Dracovu obrazu. „Víš, co vidím? Všichni ostatní hrají. Hrají dobře, zkušeně a užívají si své role. Ale on tu roli *žije*. On nemusí hrát. On je ten egocentrický, arogantní a prohnaný Vole. Ta role jako by mu byla ušitá na tělo.“

„To jsem si právě představoval, když jsem mu při obsazovány té postavy dal přednost. Ale co to říká tobě?“

„Že ten, kdo plánoval jeho vraždu, pravděpodobně uvažoval stejně. A viděl v tom tu ironii. V posledním jednání Vole umírá a v posledním jednání umírá i Draco. Dramatický akt spravedlnosti. Popraven před svědky.“

Vrátila se na pohovku. „Vlastně mi to neříká nic nového. Ale utvrzuje mě to v mých předpokladech. Pusť zase to představení.“

Čekala, pozorovala Areenin příchod, zjišťovala, že byl brilantně načasován. To byla samozřejmě zásluha autorky a také režiséra, ale ten *styl* pocházel od herečky.

Krásná, vybraná, tajemná a chladně sexy. Taková byla její role. Ale její pravé vlastnosti to nejsou, připomněla si Eva. Reálná Christine Voleová se projevila jako žena zmítaná láskou. Žena, která byla ochotná lhát kvůli muži, o němž věděla, že je vrah, která obětovala svou důstojnost, svou reputaci, aby ho ochránila před odsouzením. A která ho nakonec usmrtila za to, že ji zapudil.

„To je herecké umění na dvou úrovních,“ zamumlala Eva. „Stejně jako u Draca. Ani jeden z nich neodhalí tvář své postavy až do posledního dějství.“

„Tihle dva jsou velice schopní herci.“

„Což o to, všichni jsou schopní. Všichni jsou zvyklí manipulovat slovy a pohyby tak, aby stvořili správný dojem. Těmi dojmy jsem se dosud nedokázala prokousat. Sir Wilfred věří, že obhajuje nevinného

muže a nakonec objeví, že mu naletěl. To člověku stačí, aby se rozzuřil. Pokud porovnáváme život s obrazem. To by mohlo stačit k zabití.“

Sám si to taky myslel a přikývl. „Pokračuj.“

„Postava Diany věří každé blbosti, kterou jí Vole nakuká. Tomu, že jeho žena je chladná děvka, že on je nevinný a že ji opustí.“

„Ta druhá žena,“ vpadl jí do toho Roarke. „Ta mladší. Trochu naivní, trochu chamtivá.“

„Co když jí nakonec dojde, že byla obalamucena, zneužita, a cítí se tím pokořena? Zrovna tak, jako zjistila Carly, že byla oklamána, zneužita a pokořena. Stejně jako to zjistila i Christine. A v portálech postává Michael Proctor, celý žhavý to celé převzít.“

Studovala tváře, naslouchala hlasům, odhadovala styčné body. „Je to jeden z nich, jeden z herců. Vím to. Není to žádný otrávený technik nebo zaměstnanec, který sní o světlech ramp. Je to někdo, kdo už v nich stojí a kdo ví, jak nasadit v pravou chvíli správnou tvář.“

Zase zmlkla, sledovala, jak hra pokračuje, pátrala po nějaké skulince, po okamžiku, kdy by nějaký pohled, nějaké gesto prozradilo city a úmysly skryté za fasádou.

Ale kdepak, oni jsou dobří, uvažovala. Úplně všichni.

„Tohle je ta atrapa nože, v první scéně ze soudu. Zastav to, nech zvětšit sektor P-Q o pětadvacet procent.“

Obrazovka se pomalu proměnila a zvětšil se obraz stolu s důkazy. Z tohoto úhlu byl na nůž jasný a zvětšený pohled, takže Eva mohla pozorovat drobné rozdíly mezi ním a vražednou zbraní.

„Ostří má téměř stejnou velikost a tvar, ale rukojeť je o trochu širší, tlustší. Má stejnou barvu, ale není to stejný materiál.“ Vydechla. „Ale nepoznal bys to, kdybys po tom nepátral. Očekáváš, že uvidíš maketu, tak ji vidíš. Draco se na něj mohl i podívat a hrome, možná že ho mohl vzít i do ruky, a nic by nepoznal. Pokračuj v promítání.“

Začala ji trochu bolet hlava. Nevšímala si toho, ale Roarke jí sám začal masírovat ramena. Sledovala změnu scén, viděla, jak spadla opona, jak se bez hluku přesunovaly části výpravy. Za oponou tiše přeběhlo pár techniků, téměř nerozeznatelných v tradičním černém oblečení.

Zahlédla Quima. Bylo zřejmé, že převzal velení a je ve svém živlu. Gestikuloval, tou zvláštní divadelní řečí, která pro ni nic neznamenala.

Viděla, jak se krátce radí s rekvizitářem, pak přikývl a zahleděl se dolů na levou stranu jeviště.

„Tady!“ Eva zase vyskočila na nohy. „Něco vidí, něco, co se mu nezdá. Váhá, jo, jen okamžik, a uvažuje. A teď odchází stejným směrem. Co asi viděl? Koho viděl? Do háje.“

Otočila se k Roarkovi. „To byla ta výměna. Teď už v soudní síni leží mezi důkazy opravdový nůž. A čeká.“

Nařídila vrátit děj, pak si nastavila čas na stopkách a znovu jej přehrála. „Ano, teď to zahlédl.“

Roarke za jejími zády vstal, přistoupil k AutoChefu a objednal kávu. Když se za ni zase postavil, vzala si od něj šálek, aniž by si to uvědomila, a napila se.

Na obrazovce vyšli na jeviště komparsisti. Barman zaujal své místo, technici zmizeli. Areena, naparáděná v laciných efektních šatech, v jakých ve dvacátých letech vysedávaly dámy po barech, usedla na stoličku na konci baru. Otočila se zády k obecenstvu.

Ozvala se píšťala. Opona šla nahoru.

„Dvě minuty, dvanáct sekund. Dost času na sebrání nože. Buď přímo mezi růže nebo někam, kde si ho nikdo nevšimne, než se naskytne možnost odnést ho. Ale je to na chlup. Jen tak tak. A velice odvážné.“

„Sex a ambice,“ zamumlal Roarke.

„Cože?“

„Sex a ambice. To je to, co zabilo Leonarda Volea a co zabilo i Richarda Draca. Život napodobuje umění.“

To by Peabodyová nemohla říci, aspoň pokud šlo o pohyblivé obrazy, které se právě pokoušela studovat. A o kterých předstírala, že jim rozumí. Upíjela šampaňské, které jí Charles přinesl, a snažila se vypadat stejně inteligentně jako ostatní hosté na vernisáži.

Aspoň že je na to oblečená, pomyslela si s úlevou. Vánoční dárek od Evy pocházel z jejího senzačního tajného šatníku, navrhovaného Mavisiným báječným milencem Leonardem.

Ale ani třpytivý lesk modrého hedvábí nedokázal převládnout nad zdravým rozumem holky ze Středozápadu.

Z těch plazivých pohybů a tvarů nedokázala pochopit hlavu ani patu.

„No, to je opravdu… něco.“ Jelikož tohle bylo všechno, s čím dokázala vyrukovat, radši se ještě napila šampaňského.

Charles potlačil smích a něžně jí přejel po rameni. „Jsi drahoušek, že jsi se mnou šla, Delio. Musíš být asi k smrti otrávená.“

„Ale ne, nejsem.“ Pohlédla na jeho nádhernou tvář. „Jenom jsem prostě na umění natvrdlá.“

„Ty vůbec nejsi natvrdlá.“ Sklonil se a lehce ji políbil.

Chtělo se jí vzdychnout. Pořád jí ještě nedocházelo, že je na takovém místě jako toto, takhle oblečená, s nádherným mužským po boku. A rozčilovalo ji, opravdu *rozčilovalo*, že jí bylo líp s donesenou činou v McNabově ubohém bytečku.

No tak dobrá, bude teda dál chodit na výstavy, na opery a na balety, dokud jí něco z toho nepřejde do krve, i když z toho všeho bude mít pořád pocit, že hraje v nějaké klasické hře a ještě pořádně neumí svou roli.

„Máš chuť jít na večeři?“

„Na to mám chuť vždycky.“ Uvědomila si, že tahle část textu jí jde přímo od srdce. Nebo ze žaludku.

Charles rezervoval intimní soukromý salonek se svíčkami a květinami v elegantní restauraci. V těchhle věcech on se Vyzná, uvažovala Peabodyová, když jí podržel židli u hezkého stolu s růžovými růžemi a bílými svíčkami. Nechala ho, aby sám objednal jídlo pro dva, protože on bude vědět nejlíp, co se hodí.

Vypadalo to, že on se vyzná ve všem. Že se zná s těmi pravými lidmi. Byla by ráda věděla, jestli se Eva cítí taky tak nemotorně a nepatřičně jako ona, když se s Roarkem dostane do takového nóbl prostředí.

Ale nedokázala si svého poručíka představit jako nemotoru.

Kromě toho ji Roarke miluje. Ne, ten člověk ji přímo zbožňuje. Všechno je jiné, když sedíte ve světle svíček s mužem, který si myslí, že jste ta nejosudovější žena pod sluncem. Jediná na světě.

„Kampak ses to zatoulala?“ zeptal se tiše Charles.

Trhla sebou. „Promiň. Nějak moc se mi toho motá v hlavě.“ Uchopila vidličku a vyhledala si šťavnatou lahůdku z mořských plodů. Dokonalá chuť na jazyku ji téměř přiměla k zašilhání.

„To ta tvoje práce.“ Natáhl se přes stůl a popleskal ji po ruce. „Jsem šťastný, že ses od ní dneska přece jen mohla utrhnout a vyjít si se mnou.“

„Nepracovaly jsme dnes tak dlouho, jak jsem očekávala.“

„Máte na krku tu záležitost s Dracem. Chceš o tom mluvit?“

Tohle byla další jeho skvělá vlastnost. Dovedl se ptát a naslouchat, když si potřebovala trochu ulevit. „Ani ne. Vlastně v tomhle stadiu ani nemůžu. Jedině to, že Dallasová je otrávená. Má to mnoho rovin a hledisek, a tak to jde pomalu.“

„To si dovedu představit. Ale když jsme spolu mluvili, vypadala tak vyrovnaně jako vždycky.“

„Vy jste spolu mluvili? O případu?“

To Charlese zaskočilo. Odložil vidličku. „Ona se ti o tom nezmínila?“

„Ne. Tys znal Draca?“

Charles si v duchu vynadal, chvilku uvažoval, jestli se z toho nemá nějak vylhat, ale pak pokrčil rameny. Vůči Peabodyové byl vždycky upřímný a nechtěl to měnit. „Ne, to ne. Ale náhodou jsem tuhle večer byl u Areeny, když tam přišla Dallasová s Roarkem, aby si s ní promluvili. Byl jsem tam pracovně.“

„Aha.“ Charlesova profese Peabodyové nevadila. Dělal, co dělá, zrovna tak, jako ona dělala, co dělá. Možná, že kdyby byli milenci, měla by k tomu jiný postoj, ale oni nebyli.

Sakra.

„Aha,“ řekla znova, protože věděla, že jejímu poručíkovi Charlesova profese víc než vadí. „Do prdele.“

„Jo, přesně tak. Byl to trapas, ale nakonec jsme se s Dallasovou domluvili.“

„Jak jste se domluvili?“

„Zkrátka jsme si popovídali, Delio. A já jsem se snažil neříkat moc toho, co by tě stavělo do centra pozornosti. To jsem nikdy nechtěl.“

„Nikdy jsi mě tam nepostavil,“ řekla náhle. „Ale Dallasová ano.“

„Protože jí na tobě hrozně záleží.“

„Můj soukromý život je –“

„Je pro ni závažný, jako pro přítelkyni, Delio.“

Mírně vyčítavý tón jeho hlasu způsobil, že sebou trhla, ale pak se poddala. „No dobře, já to vím. Ale nemusí se mi to líbit.“

„Já myslím, že si to teď sedne. Ona si řekla své, já jsem si řekl své a oběma nám to udělalo dobře. A když jsem jí vysvětlil, že spolu nespíme, tak –“

„Cože?“ vyjekla Peabodyová a vyskočila na nohy. Po bílém ubruse začalo poskakovat naleštěné stříbro a zářivé broušené sklo. „To žes jí řekl? *Tohle?* Panebože! A proč jsi mě rovnou nevysvlékl donaha a nestrčil do místnosti pro mužstvo?“

„Chtěl jsem, aby věděla, že jsme přátelé a že nejde o profesionální dohodu. Promiň mi to.“ Charles, který teprve teď poznal, že udělal chybu, vstal a zvedl ruce. „Nechtěl jsem tě přivést do rozpaků.“

„Povíš mé nadřízené, že se stýkám už nějaké tři měsíce s profesionálem a ještě jsem s ním nešukala. No né, páni, co je na tom trapného?“

„Já jsem nepochopil, že by sis přála, aby součástí našeho vztahu byl sex.“ Teď mluvil odměřeně. „Kdyby ano, stačilo jen říct.“

„No jo, výborně. Měla jsem říct, co ty na to, Charlesi, a byla bych klientka.“

Charlesovi se v břiše napnuly svaly jako dráty. „Takhle se na to tedy díváš?“

„Já nevím, jak se na to dívat.“ Klesla zase na židli a chvíli si tiskla hlavu v dlaních. „Proč jsi jí to musel říkat?“

„Asi jsem chtěl sám sebe bránit.“ Nebylo snadné to připustit. „Nedomýšlel jsem to. Je mi to hrozně líto.“ Posunul si židli, aby si mohl sednout vedle ní a vzít ji za ruce. „Delio, já jsem nechtěl pokazit naše přátelství. Prvně v životě jsem se upnul na někoho, kdo neřeší, že by se nemohl a nechtěl stýkat se mnou kvůli tomu, co jsem. Ty jsi mi v tom pomohla. Mám tě moc rád. Kdybys chtěla víc…“

Zvedl její ruku a přejel jí rty po dlani.

Její puls provedl malý taneček. Ale to snad je normální, řekla si. Zrovna tak, jako bylo normální, že se jí rozehřívala krev a začala se rozehřívat mnohem víc, když se jeho zkušená ústa přestěhovala na její rty.

Ale začaly v ní, vedle čistého požitku, stoupat i pochyby. A zlobilo ji, když si uvědomila, že všechny ty pochyby se netýkají jen Charlese.

„Promiň.“ Přerušila polibek, opřela se dozadu a uvažovala, jestli neztratila rozum. Je tady nádherný muž, kterého má ráda, který zná všechno, co se dá vědět o sexuálních požitcích, je ochotný jí ukázat vše, co se dá provádět s lidským tělem, a ona se upejpá.

„Zranil jsem tvoje city.“

„Ne. No, možná trošku.“ Malinko se usmála. „Ale víš, co teď zažívám poprvé v životě? Úplně jsem ztratila chuť na jídlo. To je konec.“

Kapitola jedenáctá

Práce mimo kancelář měla své výhody. Ačkoli měla teď na Centrále nový počítač, zdejší zařízení bylo ještě dokonalejší. Nic ji tu nerušilo. A zásoby kávy byly prakticky nevyčerpatelné.

Eva se k tomu čas od času uchýlila, už proto, aby si osvěžila mozek novými pohledy.

Dnes však hodlala zahájit den něčím, co ji naplní mimořádným uspokojením. Stála uprostřed své domácí pracovny a mračila se na svůj starý opovrhovaný počítač.

„Dneska,“ promluvila na něj, „zachvátí všechny tvé obvody smrt. Má být pomalá a systematická, nebo rychlá a brutální?“ Obcházela jej a uvažovala. „To není lehké rozhodnutí. Tak dlouho jsem na ten moment čekala. Snila jsem o něm.“

Vycenila zuby a začala si vyhrnovat rukávy.

Spojovacími dveřmi vyšel ze své pracovny Roarke. „Co to tady máš?“

„Bývalou kletbu své existence. Antikrista technologie. Máme doma nějaké kladivo?“

Vešel dovnitř a prohlížel si podivný předmět na zemi. „Myslím, že jich máme spoustu, a různých typů.“

„Potřebuju je všechny. Od jemných malých kladívek po velká kladiva až po bourací kladiva a všechny přechody mezi tím.“

„Mohu se zeptat, na co?“

„Hodlám tuhle věc roztřískat na kusy, drtit, rozmítat do posledního třesoucího se čipu, až nezbude nic než prach.“

„Hmmm.“ Roarke se sehnul a zkoumal ten povážlivě zastaralý systém. „Kdy jsi sem tuhle nádheru přivlekla?“

„Právě teď. Měla jsem ho v autě. Možná, že bych mohla použít kyselinu, to bych jen stála opodál a sledovala, jak jeho útroby syčí a rozpouštějí se. Taky by to nebylo špatné.“

Roarke na to neřekl nic, ale vytáhl z kapsy malé pouzdro, otevřel je a vybral si z něj tenký nástroj. Stačilo mu pár šikovných pohybů a měl sundaný kryt.

„Počkat, počkat! Co to děláš?“

„Něco takového jsem neviděl dobrých deset let. Je to fascinující. Podívej se na tu korozi. Panebože, to je systém SOC čipů. A je to prodrátované.“

Když viděla, že si s tím začíná hrát, přiskočila a plácla ho přes ruku. „Je můj. Já ho musím zabít.“

„Vzpamatuj se,“ řekl jí nepřítomně a zanořil se hlouběji do útrob počítače. „Tohle budu muset zabrat na výzkum.“

„Kdepak. Ani nápad. Já ho musím rozsekat na padrť. Co kdyby se chtěl rozmnožovat?“

Zazubil se a rychle vrátil kryt zpět. „Tohle je výborná učební pomůcka. Rád bych ji daroval Jamiemu.“

„Co mi to, prosím tě, vykládáš? Jamie Lingstrom, ten elektronický génius?“

„Hmm. Sem tam pro mě něco dělá.“

„Vždyť je to dítě.“

„Ale ohromně chytré. Natolik, že dávám přednost tomu mít ho ve svém týmu, než s ním soupeřit. Bude zajímavé, co dokáže udělat se starým porouchaným systémem, jako je tenhle.“

„Ale já si přeju jeho smrt.“

Musel potlačit smích. Eva to téměř zakvílela. „No tak, no tak, drahoušku. Já ti najdu na roztřískání něco jiného. Anebo ještě líp,“ ovinul kolem ní ruce, „nějaký jiný subjekt, na kterém bys mohla příjemně vybít svou agresivitu.“

„Sex by mi takové uspokojení nepřinesl.“

„Ach. To je tedy výzva.“ Přijal ji tak, že se k ní sklonil a kousl ji do brady. A když ho okřikla, zavřel jí ústa horkým, hladovým a ničivým polibkem.

„No dobrá, to nebylo špatné, ale co to tam vzadu děláš s rukama?“

„Celkem nic, ledaže bych zamkl dveře a pak –“

„Tak fajn, tak si tu zatracenou věc vem.“ Odstrčila se od něj a snažila se popadnout dech. Všechno v ní vibrovalo. „Jen ať už ji mám z očí.“

„Děkuju ti.“ Chytil ji za ruku, zvedl ji, začal jí ocucávat prsty a přitom na ni stále hleděl. Každé ochutnání v něm hned probudilo chuť na další. Přitáhl si ji a snažil se ji zatáhnout do své pracovny.

Vtom vešla Peabodyová.

„Pardon.“ Odvrátila oči a zvedla hlavu, aby si mohla prohlédnout strop. „Summerset povídal, že mám jít dál.“

„Dobré jitro, Peabodyová.“ Roarke rychle přejel rty po Evině hustém obočí. „Můžeme vám nabídnout trochu kávy?“

„Já si ji udělám. Nevšímejte si mě. Prostá jen služka jsem,“ mumlala, a když zamířila přes pokoj do kuchyně, vyhnula se Evě širokým obloukem.

„Něco ji žere.“ Roarke zamračeně pohlédl směrem ke kuchyni, kde si Peabodyová při přípravě kávy stále něco broukala.

„Ještě neměla svou ranní porci. Prosím tě, odnes odsud tuhle rachotinu, když už ji tak moc chceš. Musím se tady pustit do práce.“

Popadl přístroj a zjistil, že se do něj musí pořádně opřít. „Oni je tenkrát dělali o něco těžší. Budu pracovat doma až do poledne,“ zavolal přes rameno a pak za ním zaklaply dveře.

Možná, že to bylo hloupé, ale v každém případě reagovala jako nějaká puberťačka, když s ní pohled na ty rozehrané svaly tak zamával. Eva usoudila, že by si toho ani nevšimla, kdyby ji byl předtím tak nevydráždil.

„Peabodyová, přineste mi taky hrnek kafe.“

Zašla za svůj psací stůl, vyžádala si Dracův spis, rozdělila jej na části týkající se podezřelých osob, svědků, důkazů, laboratorních zpráv a každou z nich promítla na obrazovku.

„Včera večer jsem si přehrála záznamy hry,“ začala, sotva za sebou uslyšela klapat bagančata Peabodyové. „Mám určitou teorii.“

„Vaše káva, poručíku. Mám zapnout nahrávání, madam?“

„Cože?“ Eva prohlížela obrazovky a snažila si urovnat údaje ve své hlavě. Ale strohý tón Peabodyové ji rozčiloval. „Ne, jen vás s tím chci seznámit.“

Obrátila se a viděla, že Roarke měl zase jednou pravdu. S její pomocnicí nebylo něco v pořádku. Rozhodla se, že se do jejích osobních problémů nebude vměšovat, a sedla si. „Podařilo se nám celkem přesně určit čas výměny. Tady je jasně viditelná maketa nože. Počítači, předveď vizuální důkaz 6-B na obrazovce pět.“

„Vy už jste ten vizuální důkaz označila a nahrála?“ zeptala se Peabodyová hlasem chladným jako únor.

„Včera večer, po své zprávě.“ Eva pohnula rameny. Jako by ji mezi lopatkami zasvrběla horká střela. „A co má být?“

„Já jen doplňuji svoje záznamy, poručíku. Je to má práce.“

A sakra. „Nikdo vám nezakazuje, abyste si dělala svoji práci. Já vás přece informuju, ne?“

„Tu a tam, jak se zdá.“

„Tak dobrá, co má tohle všechno k čertu znamenat?“

„Včera večer jsem se ještě náhodou zastavila v Centrále.“ Pocit svrbění zesílil. „A když jsem přehlížela záznamy a porovnávala důkazy a časové údaje, upoutalo mou pozornost, že jsou tam jisté důkazy označené a zapečetěné jako Stupeň pět. Až do té chvíle jsem si nebyla vědoma, že v tomto vyšetřování existují oblasti, ke kterým vaše asistentka a váš tým nemají mít přístup. Se vší úctou, madam, taková politika může narušit, a také naruší, výkonnost dotyčné asistentky a dotyčného týmu.“

„Nechte si laskavě to své nafrněné kázání, kamarádko. Označila jsem jako Stupeň pět to, co podle mého názoru Stupeň pět vyžadovalo. A vy nemusíte vědět o každé podělané podrobnosti.“

Peabodyové vyskočily na tvářích malé rozpálené skvrnky, ale hlas měla mrazivý. „To už jsem pochopila, poručíku."

„Povídám, abyste toho nechala."

„Vždycky musí být po vašem, že ano?"

„Jo, to jste uhodla. Jsem vaše nadřízená a vedu tohle vyšetřování, takže můžete vsadit svůj vypasený zadek na to, že bude po mém."

„Tak jste snad mohla doporučit jistému Monroovi, aby si nepouštěl pusu na špacír. Nemyslíte? Madam."

Eva zaskřípala zuby. *Snaž se ušetřit něčí city, a dostaneš přes hubu*, pomyslela si. „Jistý Monroe, Charles, nemá podle mého názoru s vyšetřováním nic společného. Takže pokud jsem s ním přišla nějak do styku, nic vám po tom sakra není."

„To tedy sakra je, když ho vyslýcháte ohledně mého zatraceného osobního vztahu k němu."

„Já jsem ho nevyslýchala." Z Evina hlasu se ozvala zoufalá zuřivost. „On mi to všechno vyklopil sám."

Teď už obě stály, opřené z obou stran stolu, a téměř se dotýkaly nosy. Evě rozčilením tvář zbledla, zatímco Peabodyové zrudla.

Když vešel McNab a spatřil tu scénu, přimělo ho to k tichému nervóznímu písknutí. „Ehm, hej, lidičky, co se děje?"

Ani jedna se neobtěžovala vrhnout jeho směrem jediný pohled, ale obě unisono zařvaly: „Ven!"

„Jasně. Už mizím."

Aby to pojistila, přistoupila Eva ke dveřím a třískla mu s nimi před vyděšenýma a fascinovanýma očima.

„Sednout," nařídila Peabodyové.

„Raději bych stála."

„A já bych vás raději nakopla do zadku, kdybych se nedržela." Eva si vjela rukou do vlasů a několikrát se za ně zatahala, až bolest trochu zchladila její vztek.

„Tak dobrá, tak si stůjte. Stejně byste nemohla sedět s tím kolíkem, co máte v zadku. A co s ním vyrukujete pokaždé, když padne zmínka o dotyčném Monroovi, Charlesovi. Tak vy chcete být informovaná, chcete slyšet hlášení? Dobrá. Tak tady je."

Musela se ještě jednou pořádně nadechnout, aby se ujistila, že její hlas bude znít profesionálně. „Večer dvacátého šestého března asi v

sedmnáct třicet jsem já, v doprovodu s Roarkem, navštívila Areenu Mansfieldovou v jejím apartmá ve zdejším Palace Hotelu. Po několika úvodních větách zjistila vyšetřovatelka, že se dotyčná Mansfieldová nachází ve společnosti jistého Charlese Monroa, koncesovaného společníka. Zjistilo se a potvrdilo, že tento KS Monroe je zde v profesionální záležitosti a že nemá žádný vztah k současnému vyšetřování. Jeho přítomnost a některé charakteristické detaily s tím související byly zaneseny do hlášení o výslechu a označeny Stupněm pět. Šlo o hloupý a špatně utajený pokus vyšetřovatelky ušetřit své zabedněné asistentce zbytečné rozpaky.“

Eva přistoupila ke stolu, popadla svou kávu a pořádně si lokla. „Můžete to zaznamenat.“

Peabodyové se zachvěly rty. Sedla si. A začala popotahovat.

„Tak to ne.“ Eva do ní v náhlé panice zapíchla prst. „Přestaňte. Žádné brečení. Jsme ve službě. A ve službě se nebrečí.“

„Promiňte.“ Peabodyová tušila, že co nejdřív vybuchne, tak sáhla po kapesníku a pořádně se vysmrkala. „Když já jsem tak nešťastná a je mi to tak trapné. On vám řekl, že jsme spolu nikdy nespali.“

„Kristepane, Peabodyová, to si myslíte, že jsem tohle dala do hlášení?“

„Ne. Já nevím. Ne.“ Začala znova popotahovat. „Ale víte, stýkali jsme se celé týdny a nikdy… Ani jsme se k tomu nikdy nepřiblížili.“

„No jo, on to vysvětloval –“ Eva sebou trhla, když Peabodyová zděšeně zakvílela. Co zas řekla špatně? Asi něco moc špatného. Ale jak to měla sakra říct správně? „Koukejte, je to správný chlap. Já jsem mu předtím moc nedůvěřovala. Ale má vás rád.“

„Tak proč po mně nikdy nevyjel?“ Peabodyová zvedla vlhké oči.

„No… protože sex není všechno?“ zkusila to Eva.

„No jistě, vám se to říká. Když jste vdaná za sexuální idol století.“

„Ježíši, Peabodyová.“

„Je to pravda. Je tak nádherný, urostlý, chytrý a sexy a… nebezpečný. A je do vás blázen. Ne, zbožňuje vás. Skočil by za vámi pod jedoucí maxibus.“

„Ty nejezdí zrovna moc rychle,“ zamumlala Eva a ulevilo se jí, když se Peabodyová uslzeně usmála.

„Však víte, jak to myslím.“

„Jo.“ Eva pohlédla ke spojovacím dveřím a ucítila silné, téměř bolestivé sevření. „Jo, vím to. Ale to není tím, že byste Charlese nepřitahovala. To je…“ Sakra, kde je Mirová, když ji člověk potřebuje? „To je tím, že si vás váží. To je ono.“

Peabodyová zmuchlala kapesník a zatvářila se apaticky. „Když já už mám toho vážení dost, jestli to chcete vědět. Já vím, že nejsem hezká, a tak.“

„Vždyť vypadáte dobře.“

„V podstatě nejsem vůbec sexy.“

„Ale to víte, že jste.“ Eva byla s argumenty v koncích, tak obešla stůl a poplácala Peabodyovou po hlavě.

„Kdybyste byla mužskej nebo lesba, měla byste chuť po mně vyjet?“

„Určitě. Skočila bych po vás jedna dvě.“

„Vážně?“ Peabodyová, rozjařená tou představou, si osušila oči. „No, McNab ode mne taky nemůže utrhnout ruce.“

„Ale Bože. Peabodyová, prosím.“

„Já nechci, aby to věděl. Nechci, aby se McNab dověděl, že jsme s Charlesem spolu ještě nespali.“

„Ode mne to nikdy neuslyší. Za to vám ručím.“

„No dobře. Odpusťte, Dallasová. Když mi to Charles pověděl, vrátila jsem se zpátky do práce, a když jsem našla ty zapečetěné složky… Celou noc jsem nespala. Chápete, kdyby neřekl nic důležitého, tak jsem si nedovedla představit, proč máte dvě hlášení a videodisk zapečetěné.“

Evě se zadrhl dech. Jak jsou ty mezilidské vztahy obtížné, pomyslela si. A ošemetné. „Jedna z těch zpráv se netýká Charlese.“ Hrome, ta Peabodyová má v něčem pravdu, utajování komplikuje vyšetřování. „Týká se Nadine.“

„Och. Já jsem věděla, že se tam něco děje.“

„Podívejte, ona s Dracem před léty něco měla. Přišla s tím za mnou. On ji zneužil, svedl ji svým obvyklým způsobem. Když jsme s Roarkem prohledávali jeho pokoj, našli jsme osobní videonahrávku. Tu, kterou jsem zapečetila –“

„Ách. On si nahrál sex s Nadine. Do prdele.“ Peabodyová vzdychla. „Ona není podezřelá, aspoň ne ten typ, po kterém pátráme, tak jste ji chtěla ušetřit trapnosti. Dallasová, já se omlouvám. Za všechno.“

„Dobrá, nechme to plavat. Jděte si umýt obličej nebo něco, ať si McNab nemyslí, že jsem vás zfackovala.“

„Hned. Páni! Připadám si jako idiot.“

„Fajn, to mě těší. Takže se dejte dohromady, ať můžu vytáhnout McNaba z úkrytu, který si někde našel, a můžeme se pustit do práce.“

Když už se všichni usadili v Evině pracovně, dostavil se ještě Feeney. Sám už si také prošel videozáznam hry, zvětšoval, střídal záběry, zesiloval a vůbec využíval všechna elektronická kouzla, tak aby tým mohl potvrdit časový rámec výměny.

Každá z obou scén ze soudní síně byla na jedné polovině obrazovky a Feeney si stoupl před ni a ukazoval drobné odchylky v tvaru nože a v úhlu umístění.

„Ať ten nůž vyměnil kdokoliv, musel splašit takový, který se tak přesně podobal maketě, že by to nepoznal nikdo, kdo by ho přímo nevzal do ruky a podrobně ho neprozkoumal.“

„Že by rekvizitář?“ nadhodil McNab.

„Neměl za úkol nic víc než se přesvědčit, že je nůž stále na svém místě. Výprava soudní síně se během představení neměnila. Všiml by si jedině, kdyby nůž zmizel,“ dodal Feeney. „Podle svého prohlášení zkontroloval soubor rekvizit ihned po konci jednání a těsně před tím, než začalo příští. K. dalším kontrolám neměl důvod.“

„To poskytuje pachateli přibližně pět minut času.“ Eva poťukávala prsty po hrnku. „My jej ovšem ještě zúžíme, když budeme sledovat možnost, že Quim spatřil někoho nebo něco podezřelého, což se zřejmě opravdu během přestávky stalo. Pachatel potřeboval čas kratší než tři minuty, aby schoval maketu a vrátil se tam, kde měl být. Na jevišti nebo v portálu.“ „Takže pachatel musel čekat.“ Peabodyová přivřela oči. „Čekat a spoléhat, že si v průběhu další scény v soudní síni během dialogů a akcí nikdo výměny nevšimne. Vyčkávat až do chvíle, kdy Christine Voleová ten nůž popadne a použije. To znamená asi třicet minut. To je na čekání hodně dlouhá doba.“

„Náš vrah je trpělivý, systematický. Myslím, že si to čekání dokonce vychutnával. Pozoroval, jak tam Draco poskakuje, vylévá své city,

sklízí potlesk, a celou tu dobu věděl, že je to jeho poslední výstup. Myslím, že se tím náš vrah bavil.“

Eva postavila hrnek s kávou, sedla si na hranu stolu. „Roarke včera něco řekl. Život imituje umění.“

Peabodyová se podrbala na nose. „Já myslela, že to platí obráceně.“

„Tentokrát ne. Proč tahle hra? Proč zrovna tenhle okamžik? Existují snadnější, méně riskantní a rafinovanější způsoby, jak se Draca zbavit. Já si myslím, že sama ta hra pro vraha něco znamenala. Téma lásky a zrady, falešných tváří. Obětování a pomsty. Postavy Leonarda a Christiny Voleové mají svou minulost. Možná, že Draco měl nějakou společnou minulost se svým vrahem. Něco, co sahá daleko nazpátek. Co zničilo jejich vztah.“

Feeney přikývl a pomalu žvýkal své oříšky. „Ona s ním dříve pracovala řada herců i technického personálu. Divadlo je takový svět sám pro sebe a lidé v něm na sebe znovu a znovu narážejí.“

„To nebylo jen profesionální spojení. Muselo to být osobní. Podívejte se, Vole vypadá tak roztomile, půvabně, a dokonce trochu naivně, ale nakonec se ukáže jako nelítostný a nemilosrdný neřád. Z toho, co jsme zjistili, je to přímo zrcadlový obraz Draca. Takže kdo to byl, koho tak oklamal? Komu zničil život?“

„Podle výslechů nasral ten člověk každého.“ McNab zvedl ruce. „Nikdo ani nepředstírá, že měl toho chlapa rád.“

„Takže musíme jít do hloubky. A nazpátek. Ráda bych, abyste si probrali herce. Věnujte se jejich minulosti. Hledejte něco mimořádného. Třeba že Vole někomu rozbil manželství nebo jiný vztah, zničil někoho finančně. Znásilnil něčí sestru. Ohrozil něčí kariéru. Vy hledejte údaje,“ řekla McNabovi a Feeneyovi. „Já s Peabodyovou se vrhneme na herce.“

Eva se rozhodla, že začne s Carly Landsdowneovou. Už od jejich prvního rozhovoru jí něco u té ženy pokaždé spustilo poplašné zvonění.

Herečka bydlela v přepychovém domě s dokonalou ostrahou, prvotřídními obchody a okružními kluzákovými pásy pro pěší. Prostorný vestibul byl elegantně střízlivý, podlahové dlaždice měly odstín mořské vody, byly tam vkusně uspořádané pokojové rostliny a diskrétní bezpečnostní panel, vytvářející na stěně geometrické vzory.

Když se Eva přiblížila, panel promluvil příjemným mužským hlasem. „Prosím, uveďte laskavě cíl své návštěvy v Broadway View.“

„Můj cíl se jmenuje Carly Landsdowneová.“

„Okamžik, prosím.“ Nastalou pauzu vyplnilo tiché klinkání hudby. „Děkuju vám za trpělivost. Podle našich údajů nás slečna Landsdowneová neinformovala, že čeká návštěvu. Avšak velmi rád se s ní spojím a zeptám se, je-li v tuto dobu ochotná přijmout hosty. Sdělte prosím své jméno a předložte průkaz s fotografií.“

„Chcete průkaz? Tak tady ho máte.“ Eva nastavila do nepatrné čočky kamery odznak. „A vyřiďte slečně Landsdowneové, že poručík Dallasová nerada čeká po vestibulech.“

„Ovšem, poručíku. Okamžik, prosím.“

Melodie pokračovala tam, kde přestala, a přiměla Evu zaskřípat zuby. „Nesnáším tyhle voloviny. Proč jsou přesvědčení, že nahrané smyčce způsobí něco jiného, než že člověka otráví a vzbudí v něm neodbytnou touhu najít toho, kdo to tam mluví, a natrhnout mu zadek?“

„Já si zas myslím, že je to docela pěkné,“ namítla Peabodyová. „Já mám ráda housle. Připomínají mi maminku. Ona totiž na ně hraje,“ dodala Peabodyová, když zjistila, že Eva na ni jenom valí oči.

„Děkuji za posečkání. Slečna Landsdowneová se těší na vaši návštěvu, poručíku. Račte prosím použít výtah číslo dvě. Jste ohlášeny. Přeji vám úspěšný a šťastný den.“

„Tohle taky nemůžu ani slyšet.“ Eva zamířila k příslušnému výtahu. Dveře se otevřely a uvnitř se linula tatáž houslová melodie. Eva zavrčela.

„Vítejte v Broadway View,“ promluvil do smyčců hlas. „Tato budova je po všech stránkách soběstačná a plně zabezpečená. Rádi vás uvítáme v některém z našich zařízení včetně špičkového fitness centra a lázeňského střediska, které nabízejí kompletní kosmetické, fyzikální a mentální terapie a ošetření. Naše nákupní centrum je dosažitelné veřejnými nebo privátními vstupy a přijímá všechny běžné platební karty. View nabízí také své hostince a, po příslušné rezervaci, tři pětihvězdičkové restaurace, jakož i populární kavárnu Times Square pro rychlé občerstvení.“

„Kdy už tohle přestane?“

„Ráda bych věděla, jestli mají taky bazén.“

„Máte-li zájem o bydlení v naší exkluzivní komunitě, stiskněte prosím klapku devadesát čtyři našeho domácího linku a domluvte si schůzku s některým z ochotných správců, který vám ukáže tři typy našich modelových jednotek.“

„To bych si radši nechala sedřít všechnu kůži z těla,“ prohodila Eva.

„Taky bych ráda věděla, jestli tu jsou i garsonky.“

„Prosím, odbočte laskavě od výtahu nalevo a pokračujte k apartmá dva tisíce osm. Vedení View vám přeje příjemnou návštěvu.“

Eva vyšla z kabiny a dala se vlevo. Z široké chodby vedly ve značných odstupech dveře k bytům. Ať ty byty navrhoval kdokoliv, nemusel šetřit prostorem, usoudila. A pak najednou vytušila, že odhalí, že majitelem budovy je její manžel.

Než mohla Eva zazvonit, Carly už otevřela dveře. Měla na sobě tmavomodrý domácí úbor, nehty na bosých nohou nalakované sytě růžově. Vlasy a tvář měla upravené, a to velmi dobře, jak si Eva všimla.

„Dobré jitro, poručíku.“ Carly se na moment opřela o dveře v úmyslně provokativní póze. „To je hezké, že jste se zastavila.“

„Jak je vidět, vstáváte brzy,“ podotkla Eva. „A já jsem se domnívala, že lidé od divadla nejsou ranní ptáčata.“

Carly se trochu zavlnila ústa, ale zase je sevřela a ustoupila dál. „Já mám dnes představení. Tryzna za Richarda.“

„Vy to považujete za představení?“

„Jistěže. Musím být střízlivá a smutná a sypat ze sebe všechny ty fráze. Bude to zatraceně dobré vystoupení pro sdělovací prostředky.“ Carly pokynula do obývacího pokoje na příjemně zaoblenou pohovku měkce zelené barvy. „I vám jsem to tak mohla sehrát, a docela přesvědčivě. Ale připadalo mi, že bych zbytečně plýtvala vaším časem a talentem. Mohu vám nabídnout kávu?“

„Ne. Nevadí vám, že jste jednou z podezřelých osob při vyšetřování vraždy?“

„Ne, protože jsem ji nespáchala a protože vyšetřování má úroveň. Ale možná dojde na to, abych tu roli sehrála.“

Eva přešla k oknu, které mělo zvenku stínění, a vyvalila oči na strhující pohled na Times Square. Animovaný billboard tam hýřil

barvami a sliby a vzdušný provoz se podobal blechám na kožichu obrovského zmoklého psa.

Když se podívala nahoru a dolů (a pohled z výšky jí nikdy nedělal dobře), viděla gotické věžičky Roarkeova divadla New Globe.

„Jaký máte motiv?“

„Pro vraždu?“ Carly usedla a viditelně si užívala ten ranní duel. „Záleží samozřejmě na oběti. Ale když použijeme paralelu s životem, tak v mém případě by mohlo jít o bývalého milence, který mi ublížil. Motivace by byla kombinací uražené hrdosti, opovržení a škodolibosti.“

„A co když vás opravdu zranil?“ Eva se otočila a přistihla Carly dřív, než mohla zamaskovat stín nepokoje.

„Možná. Chcete vědět, jestli mě Richard zranil. Ano, zranil. Ale já vím, jak si mám ošetřit rány, poručíku. Muž nestojí za prolitou krev, aspoň ne nadlouho.“

„Milovala jste ho?“

„Tenkrát jsem se domnívala, že ano. Ale bylo neuvěřitelně snadné nahradit tuto emoci nenávistí. Kdybych ho chtěla zabít, nedokázala bych to líp, než jak se to stalo teď. Až na to, že bych si nikdy nedala vzít uspokojení z toho, že zasadím smrtelnou ránu sama. Použitím prostředníka se z toho ztrácí veškerá legrace.“

„Připadá vám to jako legrace? Ukončení života násilným činem?“

„Chcete, abych předstírala žal? Věřte mi, poručíku, že bych vám dokázala předvést obrovský zalykavý a nádherný pláč.“ Ústa se jí sice stále dál usmívala, ale v očích jí začínaly plát šipky vzrušených světýlek. „Ale já to neudělám. Natolik si vážím sama sebe, a dá se říct i vás, že neudělám nic tak ubohého. Nelituju, že je mrtvý. Jenže já jsem ho nezabila.“

„A co Linus Quim?“

Carlyina vzdorná tvář změkla. „Toho jsem tak moc dobře neznala. Ale je mi líto, že je mrtvý. Vy nevěříte, že on zabil Richarda a pak se oběsil, jinak byste tu nebyla. Myslím, že ani já tomu nevěřím, i když by to bylo celkem pohodlné. Byl to takový malý zatrpklý človíček a předpokládám, že Richardovi nevěnoval víc pozornosti než ostatním hercům. Pro něj jsme všichni byli součástí scenerie. Ale oběsit někoho, to chce čas, ne? To není jako v Richardově případu.“

„Ano, to chce čas.“

„Nemám ráda, když někdo trpí.“

Tohle byla podle Evina odhadu první upřímná věta, jakou ta žena vyslovila. „Pochybuju, že ten, kdo mu do té smyčky pomohl, takhle uvažoval. Vy se obáváte, slečno Landsdowneová, že tragédie přicházejí ve třech?“

Carly to chtěla odbýt nějakou lehkovážnou poznámkou, ale pak se zahleděla Evě do očí a změnila úmysl. „Ano. Ano, obávám se. Lidé od divadla jsou pověrčivá cháska a já nejsem žádná výjimka. Nevyslovím název té skotské hry. Nepískám si v šatně a nepřeju kolegovi herci hodně štěstí. Ale žádná pověrčivost mi nezabrání vrátit se na to jeviště v té chvíli, kdy nám to dovolí. Nedopustím, aby mi změnila můj způsob života. Chtěla jsem být herečkou odjakživa. Ne jen herečkou,“ dodala s mírným úsměvem. „Hvězdou. Teď k tomu směřuji a nenechám se od toho cíle odradit.“

„Publicita kolem Dracovy smrti vás k tomu cíli možná postrčí.“

„To je pravda. A jestli si myslíte, že toho nevyužiju, tak jste mě špatně prohlédla.“

„Já jsem si vás dobře prohlédla. Docela dobře.“ Eva se rozhlížela po příjemném pokoji a nezapomněla ani na omračující pohled z okna. „Na člověka, který ještě nedosáhl svého cíle, si žijete docela slušně.“

„Já mám ráda pěkné bydlení,“ pokrčila Carly rameny. „Mám to štěstí, že moji rodiče jsou ke mně štědří a jsou na tom finančně dobře. Mám svůj fond a plně jej využívám. Jak říkám, nemám ráda utrpení. Nejsem ten typ, co by pro umění třeba umřel hlady. To neznamená, že bych nepracovala ze všech sil a tvrdě. Ale mám prostě ráda pohodlné prostředí.“

„Byl tady někdy Draco?“

„Jednou nebo dvakrát. Dával přednost svému bytu. Jak to vidím teď, asi mu to poskytovalo silnější pocit, že je pánem situace.“

„A byla jste si vědoma toho, že natáčí vaše sexuální hrátky?“ i To byla bomba. Eva už měla své zkušenosti a rozeznala prostý a totální šok podle očí, podle obličeje, ze kterého rázem zmizela všechna barva. „To je lež.“

„Draco měl ve své ložnici instalovanou snímací videokameru. Měl celou sbírku soukromých kazet, na kterých se dají rozeznat různí se-

xuální partneři. Ta vaše byla nahrána v únoru. Zachycuje i použití určitého nástroje z černé kůže a –“

Carly seskočila z pohovky. „Stop. Vy se tím snad bavíte, ne?“

„Ne. Ne, nebavím. Vy jste o tom nahrávání nevěděla.“

„Ne, nevěděla,“ odsekla Carly. „Možná, že kdyby mi to byl navrhl, byla bych s takovou věcí i souhlasila, nechala bych se na to nalákat. Ale hnusí se mi představa, že to dělal bez mého souhlasu. Že se teď při pohledu na to bude banda policajtů chechtat a mít z toho hec.“

„Já jsem zatím jediný policajt, který to viděl, a žádný hec jsem z toho neměla. Vy jste nebyla jediná žena, kterou si nahrával bez jejího souhlasu, slečno Landsdowneová.“

„Nezlobte se, ale to je mi úplně fuk.“ Tiskla si prsty na víčka, až se konečně ovládla. „Dobrá, co mám tedy udělat, abych to dostala?“

„Ta věc je mezi důkazy a nechala jsem ji zapečetit. Nebude použita, pokud to nebude nevyhnutelné. Až bude případ uzavřen a ukáže se, že jste čistá, dohlédnu na to, abyste tu nahrávku dostala.“

„No, nic lepšího asi nemůžu očekávat.“ Zhluboka se nadechla. „Děkuju vám.“

„Slečno Landsdowneová, brala jste ve společnosti Richarda Draca nějaké drogy kvůli sexuální stimulaci nebo z jiných důvodů?“

„Já nefetuju. Dávám přednost vlastnímu rozumu, vlastní představivosti, a nikdy drogám.“

Ale brala jsi je, pomyslela si Eva. *Jenže jsi asi netušila, co ti podstrčil do té pěkné sklenky se šampaňským.*

Kapitola dvanáctá

Roarke měl v odpoledním programu dvě holokonference, jeden mezikosmický hovor a jednu schůzi s vedoucími oddělení. Všechny se týkaly jeho projektu střediska Olympus. Už se na něm pracovalo více než rok a on je zamýšlel uvést do provozu toto léto.

Obrovský meziplanetární rekreační projekt nebude sice ještě kompletní, ale hlavní jádro s luxusními hotely a vilami, přepychovými hernami a zábavními podniky už se bude moci rozjet. Vzal tam Evu na část jejich svatební cesty. Byl to její první meziplanetární výlet.

Měl v úmyslu se tam s ní vrátit, i když bude bezpochyby kopat a ječet, protože meziplanetární výlety nebyly na seznamu jejích oblíbených potěšení.

Toužil po tom někam s ní uniknout, pryč od práce. A ne jenom na nějakou osmačtyřicetihodinovou honičku, ke které ji přinutil, ale na opravdový, oddechový intimní pobyt.

Odsunul se od své domácí kontrolní ústředny a zakroutil ramenem. Už bylo skoro vyléčené a nijak moc ho netrápilo. Ale tu a tam mu mírné zatrnutí připomnělo, jak blízko smrti se oba ocitli. Je to jen pár týdnů, co se podíval nejdřív do tváře smrti a pak do Eviných očí.

Každý z nich už předtím prodělal řadu krvavých a divokých zážitků. Ale tentokrát bylo v sázce něco víc. A pouze ten okamžik spojení, urputné vůle v jejích očích, síla stisku její ruky na jeho, ho vtáhly zpátky do života.

Potřebovali jeden druhého.

Dvě ztracené duše, pomyslel si a dopřál si chvíli, aby přistoupil k vysokým oknům, jež vyhlížela ven na tu část světa, kterou si vybudoval svou vůlí, touhou, potem a pochybně nahromaděnými prostředky. Dvě ztracené duše, každá z nich se vymanila z bídných počátků, ale každá dospěla na jiné místo, jakoby na opačné póly.

Láska však tu vzdálenost mezi nimi zúžila a pak téměř vymazala.

Ona ho zachránila. Tu noc, kdy jeho život visel v jejím urputném a nezlomném sevření. Vlastně ho zachránila, uvažoval, hned v prvním okamžiku, kdy s ní zkřížil pohled. Jakkoliv se to zdálo být nemožné, ona se stala jeho odpovědí. A on její.

Měl potřebu obdarovávat ji věcmi. Hmatatelnými věcmi, jaké může zajistit bohatství. Ačkoliv věděl, že většina darů ji popudí a přivede do rozpaků. A možná právě proto, opravil se s úsměvem. Ale podstatou všech vnějších darů bylo hluboké přání poskytnout jí pohodu, bezpečí, důvěru, lásku. Věci, bez nichž se oba většinu svého života museli obejít.

Divil se, že žena, která má tolik zkušeností s pozorováním, se zkoumáním lidské povahy, nemůže pochopit, že i jeho city k ní ho stejně matou a děsí jako ji.

Od chvíle, kdy špatně oblečená a s chladným pohledem v očích vstoupila do jeho života, nezůstalo pro něj nic stejné jako předtím. Vzdával za to díky Bohu.

Jsem nějak sentimentální, zjišťoval. To asi ten jeho irský původ, který se z něj v nejneočekávanějších chvílích vynořil na povrch. A navíc musel stále myslet na tu noční můru, která v noci před pár dny Evu přepadla.

Teď už ty děsivé sny přicházely méně často, ale přece jen přicházely, trýznily ji ve spánku, vtahovaly ji zpět do jakési minulosti, na kterou si nedokázala dobře vzpomenout. Byl by je rád z jejího vědomí odstranil, vymazal je. Ale věděl, že se mu to nepodaří. Nemůže podařit.

Celé měsíce byl v pokušení zkoumat a skenovat, aby se prodral k údajům o tom tragickém dítěti, které našli dobité a polámané v jedné dalasské uličce. Měl dost zkušeností a měl i dokonalou technologii, aby našel vše, co se najít dalo, detaily, které nebyli schopni najít ani sociální pracovníci, ani policie a dětské instituce.

Bylo by pak možné vyplnit prázdná místa pro ni a připouštěl, že i pro něj.

Ale takhle to nešlo. Rozuměl jí natolik dobře, aby pochopil, že kdyby se do toho úkolu pustil a dal jí odpovědi na otázky, které se dosud neodvažuje klást, že by ji to spíš zranilo, než pomohlo.

Copak to u něj nebylo stejné? Když se po tolika létech vrátil do Dublinu, potřeboval prozkoumat některé temné úseky svého dětství. Sám. A i tehdy dokázal nahlédnout pouze na jejich povrch. To ostatní bylo pohřbeno. A on to hodlal, aspoň prozatím, pohřbené ponechat.

Teď musí upřít svou pozornost k dnešku, připomenul si. A úvahy o minulosti – zase už tu byla ta jeho irská povaha – neřeší nic. Neřeší nic, ať už jde o minulost jeho nebo Evy.

Sebral diskety a kopie, které bude potřebovat na odpolední jednání. Pak zaváhal. Chtěl se na Evu ještě jednou podívat, než odejde.

Když však otevřel spojovací dveře, našel tam jen McNaba, který si právě cpal do úst snad celý hamburger. Počítač před ním hučel a shromažďoval základní údaje.

„Dneska pracujete sólo, Iane?“

McNab sebou trhl a poskočil z pohodlně rozvalené pozice, snažil se spolknout sousto co nejrychleji a zakuckal se. Roarke k němu pobaveně přistoupil a lehce ho praštil do zad.

„Vyplatí se nejdřív to rozžvýkat.“

„Jo. Díky. Ale… ráno jsem neměl čas se nasnídat, tak jsem si myslel, že nebude vadit, když si…“

„Můj AutoChef je váš AutoChef. Poručík je v terénu, jak vidím.“

„Ano. Odešla i s Peabodyovou asi před hodinou. Feeney se vrátil do Centrály pospojovat nějaké nitky. A já pracuju tady.“ Usmál se a na okamžik mu zasvítily silné bílé zuby. „Popadl jsem ten nejlepší kšeft.“

„To máte štěstí.“ Roarkeovi se podařilo ulovit z McNabova talíře pomfritku, která nebyla vykoupaná v kečupu. Ukusoval ji a prohlížel přitom obrazovku. „Probíráte osobní údaje? Už zase?“

„No jo.“ McNab stočil oči a zavrtěl hlavou tak, že mu stříbrné náušničky začaly jemně cinkat jedna o druhou. „Dallasová měla nějakou tuchu, že by mezi Dracem a někým z těch herců mohlo existovat nějaké staré propojení, které po celá léta kvasilo pod povrchem. Já osobně si myslím, že jsme už proskenovali všechny údaje a našli prd, ale ona chce další rundu, víc do hloubky. Prosím, já rád posloužím. Obzvlášť když je na jídelníčku pravé hovězí.“

„No jo, ale jestli se tam mělo něco stát, tak to asi takhle těžko najdete, že?“

„Myslíte, že ne?“

„Říkáte něco starého a kvasícího.“ Roarke uvažoval a vzal si další hranolek. „Kdybych já chtěl najít něco, co bylo dlouho zakopané, nebál bych se zadřít si tak říkajíc trochu špíny za nehty.“

„Teď vám nerozumím.“

„Zapečetěné záznamy.“

„Já nemám oprávnění otvírat zapečetěné záznamy. To byste musel mít závažný důvod a povolení shora a všechny ty blbosti.“ Když se Roarke jenom pousmál, McNab se narovnal a podíval se na vstupní dveře. „Ovšem, kdyby se našel způsob, jak by se to dalo nějak obejít neoficiálně –“

„Takový způsob existuje, Iane.“

„No jo, ale je tu také CYA faktor.“

„No tak v tom případě musíme koukat, abychom měli krytá záda. Ne?“

„Dallasová to pozná, ne?“ ozval se McNab o pár minut později, když už si vyměnili pozice a Roarke seděl u počítače.

„To víte, že to pozná, ale uvidíte, že poznat a dokázat jsou dvě různé věci, dokonce i pro našeho proslulého poručíka.“

Ať tak či onak, Roarke si velice liboval ve svých malých pokusech o průnik do policejní práce. A byl také mužem, který málokdy pokládal za nutné své libůstky omezovat.

„Tak tady vidíte, Iane, dostali jsme se k záznamům otisků prstů a vzorců DNA našich předních podezřelých. To je naprosto legitimní.“

„Ano, kdybych ten vstup provedl já.“

„To je čistě technická záležitost. Počítači, porovnej současné identifikační kódy a všechny kriminální záznamy, civilní procesy a obžaloby, včetně všech mladistvých provinění a chráněných údajů. To by mohl být dobrý začátek,“ upozornil McNaba.

> *Vyhledávání probíhá… Přístup k chráněným údajům bez souhlasu příslušné autority nebo právního kódu se zamítá. Otevřená data jsou k dispozici. Mám pokračovat?*

„Čekej.“ Roarke se opřel a prohlížel si své nehty. Čisté jako z cukru, pomyslel si. Prozatím. „McNabe, byl byste od té dobroty a přinesl mi hrnek kafe?“

McNab zastrčil ruce do kapes, znovu je vytáhl a provedl malý mentální taneček po tenké linii mezi protokolem a účelem. „Ehm. Ale jo, ovšem. Zajisté.“

Zalezl do kuchyňského koutku a objednal kávu. Protahoval to. Neměl totiž tušení, jak dlouho to může trvat, než se podaří obejít červenou pásku a dostat se k tomu, k čemu se nikdo dostat nemá. Aby se uklidnil, rozhodl se zjistit, jestli by nebyl k maní nějaký koláč.

K svému ohromnému potěšení objevil, že se jich nabízí šest druhů, a prožíval smrtelná muka nerozhodnosti, který si má vybrat.

„Iane, vy tam snad ta kávová zrna pěstujete?“

„Cože?“ Strčil hlavu dovnitř. „Já jsem jen… myslel, že potřebujete chvilku času.“

Je to bystrý technik, uvažoval Roarke, a roztomile naivní mladík. „Myslím, že by vás to mohlo zajímat.“

„Vy jste se dostal dovnitř? Už? Ale jak –“ McNab, spěchající ke stolu, se zarazil. „Ne, radši to nechci vědět. Takže když mě zavřou a budou vyslýchat, můžu se odvolat na nevědomost.“

„Zavřít a vyslýchat z jakého důvodu?“ Roarke poklepal prstem na list papíru. „Tady máte své povolení k přístupu k chráněným datům.“

„Své –“ McNab vyvalil pči a popadl papír. „Vypadá to jako pravé. A podepsal to soudce Nettles.“

„Už to tak vypadá.“

„Páni! Vy jste ale špice,“ pravil s posvátnou úctou McNab. „Vy jste úplná superšpice.“

„Iane, prosím vás. Přivádíte mě do rozpaků.“

„Dobrá. Hm. A proč jsem vlastně soudce Nettlese o to povolení žádal?“

Roarke se smíchem vstal. „Jsem si jistý, že dokážete vyrukovat s nějakou spletitou policejní formulací, abyste ten požadavek obhájil, pokud to na vás někdo bude chtít. Můj návrh by zněl jako variace na téma ‚výstřel do tmy‘.“

„Jo. To je dobrý.“

„Takže s tímto vás opouštím.“

„Dobrá, díky. Jo, počkat, Roarkeu?“

„Ano?“

„Ještě jedna věc.“ McNab přešlápl z nohy na nohu, obutou v purpurové vzdušné botce. „Je to spíš osobní. Já jsem se chystal promluvit o tom s poručíkem, ale, hm, víte, jaká je.“

„To vím velice přesně.“ Pozoroval McNabovu tvář a pocítil kromě pobavení lehký závan soucitu. „Ženské, Iane?“

„No právě. Ženská, řekl bych spíš. Myslel jsem, že chlapík jako vy se vyzná v tom, jak s nimi zacházet, zrovna tak, jako to umíte s elektronikou. Já to prostě s ženskými neumím. Totiž umím to s nimi,“ opravil se honem. „Se sexem nemám žádné problémy. Ale *neumím* to s nimi po intelektuální stránce, řekl bych.“

„Chápu, Iane, ale kdybychom měli probírat spletitost a náladovost ženské duše, potřebovali bychom na to několik dní a velké množství alkoholu.“

„No jo. Hm. Vy asi teď máte naspěch.“

Po pravdě řečeno, času měl málo. Čekaly na něj přesuny, machinace a konzumace několika miliard dolarů. Roarke však se přece jenom opřel o roh stolu. Peníze počkají. „Tuším, že se to týká Peabodyové.“

„Víte, my to spolu děláme.“

„Iane, neměl jsem tušení, že jste takový zarytý romantik. Opravdový básník.“

Když McNab uslyšel Roarkeův ironický tón, začervenal se, ale pak se usmál. „Pěstujeme opravdu senzační sex.“

„To je pro vás pro oba jistě příjemné a já vám k tomu gratuluji. Ale nevím, jestli by se Peabodyové líbilo, že se na toto téma bavíte se mnou.“

„Ale mně vlastně nejde o sex,“ pokračoval honem McNab, který se obával, aby nepřišel o ozvučnou desku, než ji rozezní. „Totiž jde, protože ho máme. Spoustu. A daří se, takže to je senzace a tak. Je to takové, jaké jsem si to představoval, jestli ji jednou dostanu aspoň na pět minut z té její uniformy. Ale fakt je, že to je všechno. Pokaždé, když skončíme, rozumíte, nahatý jako preclíky, tak ji musím uplatit něčím k snědku nebo si s ní povídat o případu, jinak je nasup ze dveří. Nebo vykopne mne, pokud zakotvíme v jejím bytě.“

Roarke rozuměl jeho zoufalství. Měl jen jednu ženu, která se ho kdy snažila setřást, jedinou ženu, na které mu záleželo. „A vy toho čekáte víc.“

„Blázen, co?“ McNab se trochu zasmál a začal chodit po místnosti. „Já mám opravdu rád ženské. Všechny možné typy ženských. A zvlášť rád je mám nahaté.“

„Kdo by vám to mohl vyčítat?“

„No právě. A tak jednou dostanu šanci narazit na tu pravou nahatou ženskou a jsem z toho na větvi. Všechno se ve mně sevře a ona jen krouží okolo. Víte, já jsem si vždycky představoval, že ženské si většinou přejou mít kompletní vztah se vším všudy. Myslím to povídání kolem a všechny ty hezké řečičky. Víte, ony určitě vědí, že si vymýšlíte, ale spokojí se s tím, protože tuší, že vás to časem přestane bavit. Nebo tak něco.“

„To je fascinující pohled na dynamiku vztahů mezi mužem a ženou.“ Roarke si však byl jistý, že kdyby ten chlapec takový názor vyslovil před svou milou, vysloužil by si od ní pořádný kopanec kolenem mezi nohy. „Předpokládám, že Peabodyovou hezké řečičky nezajímají.“

„Já ani nevím, co ji vlastně zajímá, a v tom to všechno vězí.“ Rozčileně máchal rukama. „Chci říct, že má ráda sex, je posedlá svou prací a na Dallasovou se kouká, jako by poručík znala odpověď na všechna tajemství vesmíru. A pak si vyjde do opery s tím zatraceným parchantem Monroem.“

Na tuto poslední vitriolem nasáklou poznámku nezbylo Roarkeovi než přikývnout. „Žárlit na rivala je naprosto přirozené.“

„Rival, prokristapána. Co se to s ní děje, že chodí s takovým prohnaným KS? Příjemné večeře a výstavy. Poslouchání muziky, při které se ani nedá tancovat. Nejradši bych mu dal přes hubu.“

Roarke o tom chvíli přemýšlel a usoudil, že by měl za podobných okolností chuť udělat totéž. „To by vám nepochybně udělalo dobře, ale dotyčnou dámu byste asi silně znechutil. Zkusil jste trochu romantiky?“

„Co tím jako míníte? Nějaké pitominky?“

„Tak na to půjdeme takhle. Pozval jste ji někdy ven?“

„Ale jistě. Vídáme se často, tak třikrát do týdne.“

„Ven, Iane. Na veřejnost. Na místa, kde musíte být podle zákona nějak oblečení.“

„Aha. No, to vlastně ne.“

„Možná, že by to byl dobrý start. Dejte si s ní rande, v domluveném čase se pro ni zastavte u ní doma a pak ji vemte někam, kde se nabízí jídlo a zábava. A když si budete užívat to jídlo a zábavu, můžete s ní zkusit začít trochu konverzovat o něčem, co se netýká přímo sexu ani práce."

„Já vím, co je to rande," zabručel McNab zoufale. „Jenže na tom nejsem s financemi tak dobře, abych ji bral do takových podniků jako ten mizera Monroe."

„Víte, v tom právě spočívají zázraky ženské duše a ženského srdce. Vyberte, na co stačíte svými silami, vemte ji na místa, která vyhovují jejímu smyslu pro dobrodružství, romantiku, legraci. Nechtějte soupeřit s Monroem, Iane. Odlište se od něj. Když jí on dává orchideje vypěstované ve sklenících Flory I., vy jí přineste sedmikrásky, které můžete natrhat na louce v Parku Greenpeace."

Jak McNabovi pomaloučku docházela tahle rada, její smysl, oči se mu rozjasnily. Rozzářil se. „Hej, vy jste na to kápnul. To by mohlo sednout. Myslím, že bych to mohl zkusit. Vy jste na tohle vážně machr. Díky."

„Rádo se stalo." Roarke sebral svou aktovku. „Já jsem vždycky rád sázel, Iane, a taky jsem rád vyhrával. Kdybych se měl rozhodovat, na koho vsadit v tom vašem malém trojúhelníku, vsadil bych si na vás."

Ten nápad McNaba tak nadchl, že zapomněl na koláč v kuchyni a vrhl se rovnou do práce. Tak se vyžíval na plánování prvního rande s Peabodyovou, že málem přehlédl údaje, které se objevily na obrazovce.

„A do prdele!" Vyskočil, udělal pár tanečních krůčků a popadl komunikátor.

„Hej, poručíku, hej. Myslím, že něco mám. Obvinění, zatčení a trestní stíhání – pro ublížení na těle, poškození cizího majetku a bia bia bia, to všechno utrpěl Richard Draco v červnu 2035. Žaloba byla odvolána, pak zapečetěna. Jednání u civilního soudu skončilo dohodou na pokutě pět milionů doláčů a zapečetěním případu. Obžalovaný byl v obou případech –"

„Jak jste získal přístup k těm zapečetěným údajům, McNabe?"

Zamrkal, v hlavě měl najednou úplně prázdno. „Jak jsem co?"

„Detektive, jak jste se dostal do utajených záznamů bez souhlasu příslušné autority či bez příkazu hlavního vyšetřovatele, abyste získal povolení?“

„Já…“

„Kde je Roarke?“

I na maličké obrazovce komunikátoru viděl, jak jí zaplanuly oči. „Roarke?“ Ačkoliv měl špatný pocit, že už je na všechno pozdě, McNab se pokusil dodat svému výrazu směs nevinnosti, popletenosti a poctivosti. „Já nevím. Mám dojem, že má někde nějakou práci. Hm… chtěla jste mu něco?“

„On vám s tím trochu píchnul, co?“

„Ne, madam! Ani nápad. Vím, co se patří.“

Její oči na něj zíraly z obrazovky komunikátoru celých nekonečných dvacet sekund. McNab cítil, jak se mu prostředkem zad začínají plazit potůčky potu.

„Já… když se ptáte, jak jsem se dostal k těm datům, poručíku. Víte, předtím byly všechny výsledky negativní, ale vaše instinkty, kterých si ohromně vážím a obdivuju je, ukazovaly na to, že by tam něco *mělo* být. Tak jsem podnikl něco jako výstřel do tmy. Jo, to je ono. Výstřel do tmy a sdělil jsem naši situaci soudci Nettlesovi, který se rozhodl nám poskytnout volnou ruku. Mám od něj příkaz.“

Sebral ho a zamával s ním: „Je to podepsané a všecko.“

„To bych prosila. McNabe, jen aby se mi to nevrátilo a nezakouslo se mi to do zadku. Přemýšlejte pozorně, než mi odpovíte, protože, to vám slibuju, jestli se to zakousne do mého, tak ten váš bude rozžvýkaný na cucky.“

„Ale ne, madam,“ řekl a doufal, že je to pravda. „Všechno je v naprostém pořádku.“

„Jsem deset minut od vás. Koukejte to v tom naprostém pořádku udržet. A, McNabe, jestli na něčem najdu Roarkeovy otisky, zakroutím vám ten váš hubený krk.“

První věc, kterou Eva udělala, když se vrátila domů, bylo, že se vrhla na domácí skener. „Kde je Roarke?“ uhodila na něj.

Roarke momentálně není přítomen. Touto dobou je ve svých kancelářích v centru. Mám ho s vámi spojit, drahoušku Evo?

„Ne, parchante mizernej."

„Nazvalo vás to *drahoušku*, madam. Jak roztomilé!"

„To je zas jeden z Roarkeových kanadských žertíků. A jestli to uslyším ještě jednou, budu vás muset zabít."

Ze starého zvyku se vydala pěšky po schodech. Peabodyová znovu vzdychla, protože věděla, že v domě je několik výtahů, které by jim ochotně ušetřily šplhání po schodech.

Když vešly do pracovny, pro jistotu se na McNaba zamračila, ale v duchu odříkala krátkou modlitbičku za jeho hubený krk. Musela, i když nerada, připustit, že si ho v poslední době docela oblíbila.

McNab vyskočil s příkazem v ruce. „Všechno je řádné a oficiální, madam."

I Eva papír popadla a důkladně a bedlivě se na něj zahleděla. Napětí svalů v ramenou jí začalo postupně povolovat. Vsadila by krk, že za tím vším vězí Roarke, ale příkaz byl naprosto bez poskvrnky.

„Dobrá, McNabe. Zatím vás nechám ještě žít. Spojte se s Feeneyem, ať sedne ke konferenčnímu linku, a podíváme se, co tu máme."

To, co měli, bylo čtyřiadvacet let staré, ale bylo to zároveň divoké, banální, zlomyslné a provokativní.

„Takže ten úctyhodný Kenneth pořádně napráskal jistému Richardu Dracovi."

„Opravdu důkladně," podotkla Peabodyová. „Vyrazil mu dva zuby, rozbil nos, narazil žebra a stačil ještě rozbít několik kusů nábytku, než tam vnikla bezpečnostní služba a zastavila ho."

„Říká se tady, že Draco nemohl tři týdny pracovat, utrpěl emocionální šok, mimořádné pokoření a fyzické trauma, a také, to se mi nejvíc líbí, ztrátu své společenské reputace. Proti Stilesovi bylo zahájeno trestní i civilní řízení, a to na jeho původní příjmení Striple, které si legálně změnil na současné umělecké jméno, jakmile bylo řízení ukončeno."

Eva převracela v hlavě nové informace. „Dohodl se s Dracem, že bude platit, a vsadila bych se, že to bylo víc než těch řečených pět milionů, za to, že se celá věc ututlá. Sdělovací prostředky se o tom nic nedověděly, a to muselo taky stát balík."

„Před čtyřiadvaceti lety," podotkla Peabodyová, „nebyla jejich jména ještě nijak zvlášť slavná. Ale z toho, co víme o Dracovi, by byl ochotně kvílel do tisku ostošest, leda že by mu ovšem stálo za to mlčet."

„Mohl s tím vyrukovat kdykoliv. Zřejmě to Stilesovi stále nechával viset nad hlavou. A dneska už by to pro jeho současný obraz bylo velice špatné." Přece však zavrtěla hlavou. „Na druhou stranu si ale přece jen nedokážu představit, že by si Stiles dělal takové starosti, aby to nevyšlo najevo. Je dnes uznávanou celebritou. Mohl by to obrátit ve svůj prospěch. ‚Ach, mé divoké mládí,' nebo něco podobného. Ale důležité je, *proč* Dracovi tolik namlátil."

Podívala se na zápěstí, zkontrolovala čas a uvažovala, co dál. „McNabe, vy pokračujte v průzkumu a skenování. Jestli najdete ještě něco zajímavého, dejte vědět mně nebo Feeneymu. Já budu na Centrále. Feeneyi, rezervuj pro nás výslechovou místnost, co nejdřív."

„Pozveš si ho na kobereček?" zeptal se Feeney.

„Ano. Uvidíme, co předvede na mojí domácí scéně. Peabodyová, zařiďte, aby Pohotovost poslala na adresu Kennetha Stilese uniformovaného policistu. Chci, aby si ten výlet užil se vší parádou."

Vyšla ven, zatímco Peabodyová sáhla po komunikátoru.

„Hej, Peabodyová. Minutku."

Peabodyová zaváhala a ohlédla se přes rameno. „Mám naspěch, McNabe."

„No tak." Popadl ji za ruku a škubl s ní.

„Nech toho." Ale sama sáhla rukou dozadu a trochu mu sevřela zadek. „Mám na krku opravdovou policajtskou práci."

„Vy strážníci si ani nedovedete představit, jaký tanec máme my na elektronickém. Tak poslyš, chtěla by sis dneska večer vyjít?"

Stačilo, aby se k ní přitiskl, a kvocient její žádostivosti vždycky rázem vyskočil prudce nahoru. „No, snad bych se mohla po práci zastavit."

Už to málem nechal být, protože se mu v hlavě mihla představa Peabodyové bez uniformy. Ale Roarke přece neříkal, že by se neměli milovat *po* schůzce. „Ne, já jsem myslel, že bychom jako vyrazili ven.“

„Na souložení venku je moc zima.“

Otevřel ústa a zase je zavřel, protože mu naskočila další představa, jak se s Peabodyovou oba úplně nahatí válejí v nějakém stinném zákoutí Central Parku. Pokud by je nikdo nepřepadl, nezapíchl nebo nezavraždil, mohlo by to být úchvatné.

„Copak ty nemyslíš na nic jiného než na sex? Ne že bych proti tomu něco měl, ale co kdybychom zašli třeba do Nexus Clubu na trochu muziky. Stavím se pro tebe v osm.“

„Stavíš se pro mne? Ty se pro mne zastavíš?“

„No, abys měla čas se převlíct.“ Je to docela zajímavé, pomyslel si, vidět ji, jak na něj kouká, jako kdyby mu uprostřed čela vyrostlo třetí ucho.

„Peabodyová! Pohněte kostrou!“

Tak radši jdi,“ zasmál se, když slyšel na schodech burácet Evin hlas. „Ještě si tě čapnu.“

A protože se cítil šťastný, přimáčkl ji ústa na rty a sál, dokud polibek nevyvrcholil vlhkým erotickým mlasknutím.

Peabodyová zavrávorala a vypotácela se ze dveří.

Kapitola třináctá

Eva sáhla po hrnku s kávou a k jídlu se musela spokojit s energetickou tyčinkou, protože zloděj čokolády opět zaútočil. Při nejbližší příležitosti musí na toho prohnaného parchanta nastražit past. Ale teď má před sebou důležitější věci.

Chytila pohyblivý pás do horního patra, kde byly místnosti pro výslechy. Cestou se stavila pro Feeneyho.

„Tenhle chlapík se rád předvádí v nejrůznějších rolích," začala Eva. „Nechci mu dát šanci, aby se tady taky vpravil do nějaké postavy. Musíme mu narušit jeho tempo."

„Tentokrát chci být zlý policajt."

„Feeneyi, ty jsi –" zarazila se a čichala kolem. „Co je tu cítit?"

Feeney nahrbil ramena. „Já nic necítím. Beru si zlého policajta." Prohlásil to tak rozhodně, že Eva obrátila oči k nebi a pak pokrčila rameny.

„Dobře, tak fajn. Já budu ze začátku příjemná a rozumná a pak ho zmáčkneme. Jestli má právníka…" Opět začichala, nasávala vzduch jako honicí pes, zatímco okolo proudili strážníci a zaměstnanci Centrály. „Je to cítit, já nevím, nějak zeleně," usoudila. „Jako salát."

„Nevím, o čem mluvíš. Soustřeďme se trochu. Chlap, který dokázal z někoho málem vyrazit duši, bude asi pruďas. Zkusme, jestli ho dokážeme trochu rozparádit."

„Dobře." Jak sestupovali z pásu, trochu se naklonila a přičichla k Feeneymu. „Člověče, to jsi ty."

„Přestaň, Dallasová."

Musela se zasmát, protože zátylek, ke kterému přičichla, zrudl jako višeň. „Jak to přijde, Feeneyi, že jsi cítit jako lahůdkový salát?"

„Uklidni se, prosím tě. Kristepane." Rozhlédl se na obě strany, aby se ujistil, že nikdo není na doslech. A ještě pro jistotu ztlumil hlas. „Hele, tuhle věc mi darovala manželka k našemu výročí."

„Ale zálivka se dává na salát a takové věci, Feeneyi."

„Není to žádná salátová zálivka, je to kolínská."

„Vždyť ty voníš, že to probouzí apetýt."

Jeho ústa vytvořila něco mezi šklebem a úsměvem. „Jo, to ona taky říká. Tak už s tím přestaň, prosím tě. Dneska jsem nemohl vyjít z baráku, aniž bych to na sebe nenaplácal, načisto bych zranil její city. Musíš k tomu být hodně blízko, abys to ucítila, jenže ta zatracená věc má výdrž celé hodiny. Celý den chodím jen po schodech a jezdím na pásech. Do výtahu se s tím neodvážím vstoupit.“

„To je opravdu roztomilé, Feeneyi. Možná, že bys jí mohl namluvit, že si to schováš na mimořádné příležitosti.“

„Myslíš, že by mi na to skočila? Dallasová, to neznáš ženské.“

„Už asi ne.“ Zahnuli za roh a před výslechovou místností číslo 3 spatřili Peabodyovou, která se tam bavila s jiným strážníkem v uniformě. Eva toho vysokého mladého policistu poznala. Když se otočil, kývla na něj a on se začervenal.

„Podívejme se, to je strážník Trueheart. Jak se vede?“

„Vede se mi dobře, poručíku. Podezřelý je uvnitř.“

„Subjekt,“ opravila ho Eva. „V tomhle okamžiku o něm nemůžeme mluvit jako o podezřelém.“ Pozorovala, jak mu ten procedurální rozdíl dochází. Zelenáčství z něj táhlo na dálku tak pronikavě jako z Feeneyho ta jeho kolínská. „Požádal subjekt o právníka nebo zástupce?“

„Ne, madam. Já myslím –,“ zarazil se a ještě víc narovnal už beztak vojensky ztuhlá záda. „Omlouvám se, poručíku.“

„Tady máte dovoleno myslet, Truehearte. Dokonce tady k myšlení povzbuzujeme.“ Vzpomněla si s trochou trpkosti na jeho první školitelku, která jej odrazovala nejen od myšlení, ale i od jakéhokoliv projevu lidskosti. „Tak co jste chtěl říct?“

„Ano, madam. Víte, madam, já totiž myslím, že je v této chvíli příliš rozčilený, než aby si vzpomněl na právníka. Je rozzlobený, madam, a myslím, že se na vás chystá. Aspoň podle mého. Subjekt se o vás vyjadřoval… velmi pobuřujícími slovy už během transportu.“

„No vidíte, a já mám v úmyslu být na něj velice mírná. Zůstaňte tady, Truehearte. Jestli chcete, můžete jít na pózorovatelnu. Budeme vás ještě potřebovat, abyste subjekt po výslechu transportoval, ať už tam nebo onam.“

„Ano, madam, děkuju, madam. A chci vám taky vyjádřit svou vděčnost, že jste se přimluvila, aby mě přeložili od vyhledávání mrtvol do Centrály.“

„Přeložení nebylo tak těžké, Truehearte. Důležitější je, abyste se tady udržel, ale to už bude na vás. Jsme připraveni?“ zeptala se Peabodyové a Feeneyho.

Otevřela dveře a vešla dovnitř.

Stiles seděl u malého stolu se zkříženýma rukama a vzpurným výrazem. Věnoval Evě ocelový pohled. „Můžete mi říct, co znamená tato násilnost, poručíku Dallasová? Rád bych slyšel vaše vysvětlení, proč jsem byl ze svého domu odvlečen dvěma uniformovanými strážníky, kteří mě postrčili na zadní sedadlo policejního vozu?“

„Peabodyová, udělejte si poznámku, že mám promluvit s těmi uniformovanými strážníky. Žádné postrkování se nebude trpět.“

„Zapsáno, madam.“

„Zapněte záznam,“ řekla a protáhla se za stůl. „Pohovor se subjektem Kennethem Stilesem, v souvislosti s případem číslo HS 46178-C. Hlavní vyšetřovatel poručík Dallasová Eva. Přítomni také kapitán Feeney Ryan a strážník Peabodyová Delia. Pane Stilesi, byl jste poučen o svých právech a povinnostech v tomto případu?“

„Nějaký strážník s chmýřím na bradě mi tu formuli přerecitoval. Ale chci vědět –“

„A pochopil jste ta práva a povinnosti, pane Stilesi?“

„Nejsem slabomyslný. Samozřejmě, že jsem je pochopil. Ale trvám na tom –“

„Omlouvám se, že jsme vám způsobili nesnáze.“ Opřela se dozadu a pokusila se o úsměv. Nebylo tedy nutné opakovat revidovanou Mirandu a upozornit ho, že si může vyžádat advokáta. „Chápu, že je to pro vás nepříjemné, ještě jednou se omlouvám za způsobené nesnáze a budu se snažit tento rozhovor urychlit.“

Feeney si hlučně odfrkl a Eva na něj vrhla rychlý polekaný pohled, po kterém se Stiles zavrtěl na židli.

„O co tady vlastně jde?“ dotazoval se Stiles. „Mám snad právo vědět, proč jste mě sem zatáhli jako prachsprostého kriminálníka.“

„Stilesi, slyšel jste svoje práva.“ Feeney promluvil úsečným a chraplavým hlasem. „A otázky teď budeme klást my.“

„Já už jsem na otázky odpovídal. Nevím nic jiného, než co jsem už pověděl poručíku Dallasové.“

„Takže vy asi nevíte nic ani o tom ubohém chudákovi, který skončil pověšený za krk pár stop nad zemí, co?“

„Feeneyi,“ Eva zvedla ruce, aby ho umírnila. „Pomalu.“

Feeney si založil paže na prsou a snažil se vypadat jako surovec. „Ten člověk by pořád nejradši tahal za provázky a to mu nehodlám trpět.“

„Tak si dejme minutku pauzu. Chcete trochu vody?“

Stiles překvapeně zamrkal. Chystal se, že se na Evu oboří, a ona teď na něj hledí s účastí a nabízí mu vodu. „Ano. To bych rád.“

„Proč už mu rovnou nenabídneš malou svačinku, když už jsi v tom.“

Eva si Feeneyho nevšímala, vstala a šla naplnit malý kelímek vlažnou vodou. „Pane Stilesi, dostali jsme novou informaci, co se týče vašich vztahů s Richardem Dracem.“

„Jakou novou informaci?“

„Řekla jsem, že otázky klademe my.“ Feeney se napolo Vztyčil ze své židle. „Vy jste nám neřekl ani hovno. Neřekl jste nám, že jste rozbil Dracovi držku, že ne? Chlap, který už jednou dostal druhého do špitálu, si to možná dokáže zaonačit tak, že se vrátí a dostane ho do hrobu.“

„Já nevím, o čem to mluvíte.“ Stiles to pronesl mírně, suše, ale když uchopil kelímek s vodou, třásla se mu ruka.

„Pane Stilesi, musím vás varovat, že lhaní při výslechu se tvrdě trestá.“ Eva se naklonila dopředu, aby jí Stiles viděl přímo do obličeje. „Určitě by pro vás nebylo dobré dostat se do takových potíží; můžete mi věřit. Když se mnou budete spolupracovat, udělám všechno, aby se tahle věc vyřešila. Když však ke mně nebudete upřímný, nemůžu vám pomoct. A vám se jen těžko podaří pomoct si sám.“

„Ten chlap je zbabělec,“ prohlásil zhnuseně Feeney. „Usmyslí si Draca oddělat, ale narafičí to na chudáka ženskou.“

„Já jsem přeci –“ Vzpurnost ve Stilesově pohledu ustoupila zděšenému šoku. „Panebože, přece byste nevěřili, že jsem opravdu zosnoval Richardovu smrt. To je absurdní.“

„Dřív aspoň míval trochu odvahy,“ pokračoval Feeney a schválně si začal lámat prsty s trojnásobným odporným zapraskáním. „Vlastníma rukama Dracovi rozmlátil hubu. To ho tenkrát muselo doopravdy odrovnat, že jo, Stilesi. Vy herci si potrpíte na svoje hezké ksichtíky.“

Stiles si olízl rty. „Nemám nic společného s Dracovou smrtí. Řekl jsem vám všechno, co vím.“

Eva položila Feeneymu ruku na rameno, jako by ho chtěla uklidnit, a pak s povzdechem vstala. „Strážníku Peabodyová, přineste ten dokument.“

„Ano, madam.“ Peabodyová s lhostejným výrazem podala Evě obálku.

Eva si s ní sedla, otevřela ji a dala Stilesovi možnost, aby si z papíru vzhůru nohama přečetl, co se dalo. A pozorovala, jak mu z tváře mizí barva. „Mám tady dokumenty o trestním i civilním projednávání záležitosti, ve které jste figuroval jako obviněný.“

„Tyhle záležitosti byly uzavřeny už dávno. Před mnoha lety. A byly utajeny. Byl jsem ujištěn, že jsou zapečetěné.“ „Tohle je vražda, chlapče.“ Feeneyho rty se zkřivily v úšklebku. „To se pečeti lámou.“

„Počkej, Feeneyi, dejme tomu člověku šanci, aby se v tom orientoval. Pane Stilesi, v zájmu tohoto vyšetřování jsme dostali oprávnění pečeti odstranit.“ „Nemusíš mu nic vysvětlovat.“

„Jen to proberme v klidu,“ zašeptala Eva Feeneymu. „Byl jste obžalován, že jste napadl Richarda Draca, způsobil jste mu četná tělesná zranění, mentální a emocionální trauma.“ „To už je čtyřiadvacet let, proboha.“ „Já vím. Chápu to. Ale… vy jste při předchozím pohovoru do protokolu vypověděl, že jste se zesnulým nikdy neměl žádný spor. A přece…,“ řekla Eva a chvíli nechala ve vzduchu viset ticho. „Svého času jste se nechal dohnat k tomu, že jste ho napadl tak surově, až on skončil v nemocnici, vy jste byl odsouzen a musel jste zaplatit sedmimístnou částku jako odškodné.“

Papírový kelímek se ve Stilesově ruce celý zkroutil a začala z něj kapat voda. „Všechno se to vyřešilo.“

„Podívejte, Kennethe,“ kvůli větší důvěrnosti ho oslovila křestním jménem. „Faktem je, že zatím všechno, co jsem se o Dracovi dověděla, svědčí pro to, že to byl prachmizerný všivák. Dovedu si představit, že jste měl důvod ho seřezat. Nějaký dobrý důvod. Musel vás asi těžce vyprovokovat. Nepůsobíte na mě jako nějaký násilník.“

„To taky nejsem.“ Lesk blazeovanosti přešel v lesk potu. Blýskal se mu na tváři, když Evě přikyvoval. „Ne. To nejsem. Samozřejmě že nejsem.“

Feeney si zase odfrkl. „Jo, to bych bral. Neměl ani nervy na to, aby Draca zapíchl sám.“

„Já jsem Richarda nezabil!“ zaburácel Stiles při pohledu na Feeneyho. „Neměl jsem s tím vůbec nic společného. A to, co se stalo tenkrát – panebože, vždyť jsem byl ještě úplný mladíček.“

„Rozumím, pane Stilesi. Byl jste mladý a byl jste vyprovokován.“ V Evině hlasu zazněla sympatie. Vstala, naplnila vodou další kalíšek a donesla mu jej. „Tak mi povězte, jak k tomu došlo. Proč k tomu došlo. Všechno, co po vás chci, je, abyste to objasnil a mohl jít domů.“

Stiles zavřel oči, pomalu se nadechl a vydechl. „Oba jsme se tenkrát začali prosazovat v divadle, v malých oblastních divadlech. Žádná velká sláva, přirozeně, ale teprve jsme začínali. Oba jsme toužili po New Yorku. Broadway v těch dnech znovu naplno ožívala.“

Jak vzpomínal na své mládí, na ten pocit očekávání, nezranitelnosti, jeho hlas dostal teplejší tón. Do tváře se mu vrátila barva. „Byl to návrat do světel slávy, do lesku, po tom všem, co zbořily městské války. Lidé hledali zábavu, únik a také myslím hrdiny, kteří nedrží v rukou zbraně. My jsme byli taková svorná a snad trochu nevázaná parta. Byla to opojná doba, poručíku, renesance. Všichni nás hýčkali, jako bychom byli z královského rodu. Mimo divadlo jsme si náramně žili. Výstředně: sex, drogy, divoké večírky.“

Zase sáhl po vodě a zhluboka se napil. „Některé z nás to zkazilo. Řekl bych, že to zkazilo hlavně Richarda. Vyžíval se ve slávě, ve výstřednostech. Jeho práce se to nikdy nedotklo, v tom byl opravdu geniální, ale mimo divadlo se oddával všem možným neřestem. Vyznačoval se krutostí, zvláště vůči ženám. Po cestě jich zničil celou řadu. Rád se tím chvástal, uzavíral sázky, která žena bude jeho další kořistí. Na mne to působilo… nepříjemně.“

Odkašlal si a odstrčil kelímek. „Byla tam s námi taky jedna žena, vlastně ještě dívka. Scházeli jsme se spolu. Nebylo to nic vážného, ale bylo nám spolu dobře. A pak Richard vyrazil na lov. Pronásledoval ji, sváděl ji a nakonec ji zničil. Když ji pak odhodil, zlomilo ji to. Šel jsem za ní do jejího bytu. Nevím, jaký instinkt mě k tomu dohnal. Když jsem ji tam našel, právě se rozhodla, že si vezme život. Už si dokonce podřezala zápěstí. Dopravil jsem ji na zdravotní středisko. Já…“

Odmlčel se, chvíli váhal, ale pak s viditelným úsilím pokračoval. „Zachránili ji, ale ve mně se něco zlomilo, když jsem ji tam viděl ležet, tak bledou, tak vyčerpanou. Opil jsem se a pak jsem vyrazil za Richardem."

Stiles si přejel rukama po tváři. „Tenkrát v noci bych ho byl asi zabil. Připouštím to. Ale zabránili mi v tom lidé ze sousedních bytů. Později jsem si uvědomil, jak zbytečné to bylo gesto. Nic to nezměnilo a mě to stálo mnoho. Místo abych ublížil Richardovi, málem jsem si úplně zničil vlastní kariéru, vlastní život. Chápete, vlastně jsem se mu vydal na milost. Souhlasil s finanční dohodou a s utajením materiálů hlavně proto, aby si chránil svou pověst. A já jsem musel být vděčný za to, že si hájí svůj zájem. Trvalo mi tři roky, než jsem pokutu včetně nemilosrdných úroků zaplatil. A pak jsem to hodil za hlavu."

„Tak se mi zdá, že jste měl dost důvodů toho hajzla nenávidět," podotkl Feeney.

„Asi ano." Stiles přikývl. Teď, když všechno vypověděl, byl už klidnější. „Jenže nenávist člověka stojí obrovskou spoustu času a energie. Já je raději využívám na pozitivnější účely. Mám všechno, co chci, mám rád svůj život. A nikdy bych ho už nechtěl riskovat kvůli někomu, jako byl Richard Draco."

„Moc toho neriskujete, když strčíte nůž do ruky nějaké ženské."

Stiles trhl hlavou. Oči mu hořely. „Já ženy nevyužívám. Měl jsem skoro pětadvacet let na to, abych se poučil, poručíku. Richard Draco pro mne přestal být důležitý už před mnoha lety."

„Co se stalo s tou ženou?"

„Nevím." Hlasitě a lítostivě povzdechl. „Přestala být součástí mého života. Zřejmě proto, že jsem věděl všechno, co se stalo, bylo pro ni trapné znova se sblížit a udržovat se mnou přátelství."

„Mně připadá, že vám měla být vděčná."

„Ona byla, poručíku. Ale stejně jako já musela tu záležitost a všechno kolem ní pustit z hlavy. Já jsem po té události velmi brzy odjel do Londýna, pracoval jsem tam a potom v Kalifornii a v Kanadě. Nebyli jsme spolu ve styku a já už jsem o ní nikdy neslyšel."

Uspokojivé, pomyslela si Eva. *Možná, že až trochu moc uspokojivé.* „Jak se jmenovala?"

„Anja Carvellová.“ Zadíval se zpátky do minulosti a pak na své ruce. „Jmenovala se Anja. A řekl jsem vám, co jsem mohl.“

„Ještě jedna věc. Kde jste byl včera ráno mezi desátou a jedenáctou hodinou?“

„Včera? To je hodina, kterou věnuji pohybu. Procházka parkem v rychlém tempu.“

„Může vám to někdo potvrdit?“

„Byl jsem sám.“ Hlas měl už zase chladný. Zase už se v něm začal vařit vztek, ale teď už jej víc kontroloval. „Budete mě tu ještě držet? Měl bych se zúčastnit smutečního obřadu.“

„Radím vám, abyste neopouštěl město.“ Eva pozorovala jeho tvář. Něco se jí tam nezdálo, něco, co nemohla přesně pojmenovat. „Kdybyste se pokusil tento zákaz překročit, okamžitě vydám příkaz k vašemu zadržení.“

Vstala a dala pokyn Trueheartovi na pozorovatelnu.

„Tento policista vás dopraví zpátky do bytu. Ach, ještě poslední otázka. Měl jste někdy příležitost hovořit s Linusem Quimem?“

„S Quimem?“ Stiles vstal a přejel si hřbetem prstů po klopě. „Ne. S Quimem se nedalo hovořit. On lidmi mé profese pohrdal. Divný patron. Vůbec by mě nepřekvapilo, kdybyste zjistila, že to byl on, kdo vyměnil nože. On nemohl herce ani cítit.“

„Peabodyová, pusťte se do pátrání po Anje Carvellové.“

„Nelíbí se mi, jak to na nás hraje,“ poznamenal Feeney. „Až moc mazaně.“

„Jo, já jsem taky pořád čekala, kdy se rozzáří reflektory a začne hrát hudba. Na druhou stranu se to zhruba tak, jak říká, opravdu mohlo stát.“

„I kdyby ano, tak to nic nemění. Měl na Draca spadeno, a pořádně. A připadá mi jako typ, který se tím dokáže užírat i déle než dvacet let.“

„Taky bych řekla, ze má smysl pro dlouhodobé plánování,“ souhlasila Eva. „Člověk, který si schovává urážky a ústrky zavřené v malých krabičkách. Ale zároveň vypadá jako člověk, který by si nerad podruhé zašpinil ruce.“

Ale něco v tom nesedělo. Nějaké vynechané, nebo naopak navíc přidané detaily. „Uvidíme, jak se vyvrbí ta souvislost s Carvellovou," usoudila. „Tady zanechával díry, vybíral si, co nám chce říct a jak nám to říct. Improvizoval," uvažovala. „Tak se tomu říká, ne? Zvládal to bezvadně."

„Já myslím, že do té Anji byl opravdu zamilovaný." Peabodyová už si nachystala svůj kapesní počítač, ale nezačala ještě skenovat. „A jestli byl, tak je to něco jiného."

Eva odsunula svoje úvahy stranou a obrátila se na Peabodyovou. „Jak jste na to přišla?"

„Z toho, jak o ní mluvil ještě dřív, než si to začal promýšlet a podávat to svým způsobem. Měl v očích takový pohled. Roztoužený."

Eva si zahákla palce do předních kapes. „On že měl roztoužený pohled?"

„Jo, jen tu první minutu, kdy si na ni zrovna vzpomněl, na to, jak to všechno bylo a jak by si byl přál, aby to bylo. Myslím, že to asi byla jeho životní láska. Když člověk jednou takovou zažil, udělá to s ním věci."

„Definujte *věci.*"

„Přiměje vás to, abyste na ni mysleli, i když děláte běžné práce. Abyste ji chtěli chránit, učinit šťastnou a zabezpečit ji. Však víte," řekla Peabodyová rozpačitě. „Sama ji přece znáte."

„Ale co?"

„Svou životní lásku, prokristapána, Dallasová. Ale chápejte, vy jste zase naopak taky jeho životní láska. U něj to tak nebylo, protože ona ho odmítla kvůli Dracovi. Kdybyste se vy zbláznila a odvrhla Roarkea kvůli někomu jinému, co myslíte, že by udělal?"

„Předtím nebo po tom, co by se ten někdo stal pouhou šmouhou na špičce Roarkeovy boty?"

„Vidíte?" usmála se Peabodyová spokojeně. „Jestliže máte životní lásku, tak to pochopíte." Zarazila se a začichala. „Tady něco ohromně pěkně voní."

„Tak pokračujte," nařídil jí honem Feeney. „Jestli platí ta teorie, že Stiles byl do té Carvellové udělaný, tak jak to mění celou situaci?"

„Tak, že životní lásku nikdy nepřekonáte. To je ta celá definice, ne? Máte pořád jen jednu. Takže to jeho tvrzení, že s ní ztratil kontakt, je jenom kec.“

„To se mi líbí. Jestli zjistíme, že Stiles s tou ženou měl kontakt, tak máme motiv, který dokáže překlenout čtvrt století. Situace v obou vraždách tomu odpovídá. Měl příležitost.“

„Ale je to všechno nedoložené,“ upozornil ji Feeney.

„Jo, ale až toho dost navršíme, tak z něj třeba vymáčkneme přiznání. Najděte tu ženu, Peabodyová. Když narazíte na překážky, pusťte se do toho společně s McNabem. Feeneyi, co bys řekl účasti na nóbl smutečním obřadu?“

„Moje žena zbožňuje, když se ochomejtám mezi celebritami.“

„Takže my budeme v terénu, Peabodyová.“

„Ano, madam.“ Pozorovala je, jak odcházejí, a náhle dostala děsnou chuť na velkou porci křehkého salátu.

Feeneyho žena bude úplně v tranzu. Byli tu herci ze všech sdělovacích prostředků. Obřad se konal v Radio City. I když tady Draco nikdy nevystupoval, zdejší nádhera Art Deco poskytovala obřadu tu pravou atmosféru. Proslýchalo se, že Dracův agent pověřil uspořádáním celé záležitosti největší pohřební ústav.

A protože to bylo ve skutečnosti Dracovo poslední vystoupení, srazil si patnáct procent hrubého zisku.

Ohromné obrazovky předváděly Draca v desítkách rolí. Na postranním jevišti běžela holoprodukce s Dracem v dobovém kostýmu, jak hájí zájmy vlasti i zájmy žen a s kordem v ruce předvádí elegantní práci nohou.

Tisícovka šťastných fanoušků, kterým se podařilo sehnat vstupenky po dvou stech padesáti dolarech, to mohla všechno sledovat na vlastní oči. Zbytek byli pozvaní hosté.

Bylo tu moře květin, mezi nimi ostrůvky lidí v decentních černých oděvech a proudy čumilů, kteří se přes výslovný zákaz snažili zachytit událost svými videokamerami.

Na centrálním jevišti byl na bílém piedestalu vystaven samotný Draco, odpočívající v rakvi z bleděmodrého skla.

„To je tedy show jaksepatří.“

Eva jen kroutila hlavou. „Prosím tě, oni prodávají i suvenýry. Viděl jsi to? Malé figurky Draca, trička s jeho obrazem.“

„Není nad svobodné podnikání,“ poznamenal za ní Roar-ke. Otočila se a prohlížela si ho od hlavy k patě.

„Co tady děláš?“

„Poručíku, copak jsi zapomněla? Nebožtíka potkala smrt, když vystupoval v hlavní roli v mém divadle. Jak bych mohl zůstat stranou? Ostatně…,“ poklepal na kapsu svého elegantního obleku, „dostal jsem pozvánku.“

„Já jsem myslela, že máš celý den nějaké schůze.“

„Výhodou toho, že něco řídíš, je… zařídit si to. Udělal jsem si na hodinu přestávku.“ S rukou lehce položenou na jejím rameni přehlížel davy, světla, obrazovky. „Je to hrůza, co?“

„Něco děsného. Feeneyi, my bychom se měli rozdělit a každý z nás se bude snažit pochytit, co se dá. Setkáme se u hlavního vchodu za hodinu.“

„Dobrý nápad.“ Zahlédl několik tváří, které znal z obrazovky, a prostřený stůl. Není důvodu, proč by nemohl pochytit, co se dá, s plnou pusou.

„Roarkeu, kdybych tě před pětadvaceti lety poslala k vodě, pořád ještě by ti na mně záleželo?“

Usmál se a pohladil ji po vlasech. „Těžko říct, protože bych nejspíš strávil celý ten čas tím, že bych se za tebou honil a dělal ti ze života peklo.“

„Ne, vážně.“

„A kdo říká, že ne?“ Vzal ji za paži a vedl ji davem.

„Předstírejme, že bys nebyl tak otravný.“

„Aha. Tak dobře. Kdybys mi zlomila srdce, pokusil bych se posbírat ty roztroušené kousky a přebudovat si život. Ale nikdy bych na tebe nezapomněl. Proč tě to zajímá?“

„Peabodyová má takovou teorii o lásce, o životní lásce. Tak si s tím tak pohrávám.“

„Jediné, co ti můžu říct s jistotou, je, že pro mne jsi to ty.“

„Žádné líbání,“ zasyčela, když v jeho očích zastihla takový úmysl. „Jsem tady služebně. Tamhle je Michael Proctor. Usmívá se. Trochu jsem se vrtala v jeho financích a představ si, že za ty svoje zuby zapla-

til úplný balík, a přitom bydlí v ubohé pastoušce. Povídá si s tou elegantní dámou a vůbec nevypadá nijak otřeseně nebo zaraženě.“

„Ta, co s ní mluví, je Marcina, jedna z nejvýznačnějších televizních producentek. Možná, že se tvůj chlapec chystá na změnu kariéry.“

„Není to ani týden, co pro něj bylo životním snem jeviště. Zajímavé. Pojďme se přesvědčit, jak se drží.“

Začala se prodírat mezi lidmi a zaregistrovala okamžik, kdy ji Proctor spatřil. Trochu se mu rozšířily oči, ale hned sklopil hlavu a svěsil ramena. *Šupito presto*, pomyslela si Eva, *než stačíš mrknout, změna z nonšalantního představitele hlavní role v nejistého záskoka. Kouzla divadla.*

„Proctore!“

„Jéje, poručík Dallasová. Nevěděl jsem, že se taky zúčastníte.“

„Našla jsem si čas.“ Významně se rozhlédla po divadle. „Takovéhle rozloučení může Quim asi těžko očekávat.“

„Quim? Ach.“ Měl tolik slušnosti, nebo snad zběhlosti, že se začervenal. „Ne, to asi opravdu ne. Richarda… znala a vážila si ho spousta lidí.“

„A spousta lidí mu zřejmě připíjí.“ Naklonila se blíž a pozorovala půvabné bublinky ve sklenici, kterou držel, „prvotřídním šampaňským.“

„On by také nic jiného nečekal,“ poznamenala žena, kterou Roarke označil jako Marcinu. „Tahle událost je zcela podle jeho vkusu.“ Zalétla pohledem přes Evino rameno a rozzářila se. „Roarkeu! Už jsem si říkala, jestli vás tady nepotkám.“

„Ahoj, Marcino.“ Přistoupil k ní a lehce ji políbil na tvář. „Vypadáte velice dobře.“

„Taky se mám velice dobře. Dallasová,“ řekla po chvíli a provrtala Evu ostrým pohledem. „No ovšem. To musí být vaše žena. Už jsem toho o vás mnoho slyšela, poručíku.“

„Omluvíte mne, prosím,“ požádal Proctor.

„Kvůli mně neutíkejte,“ chtěla ho zarazit Eva, ale on už se hrnul pryč.

„Vidím tamhle někoho známého,“ vysvětloval a ponořil se do davu s výrazem muže, který se chystá vrhnout přes palubu.

„Vy jste tady asi služebně, že?“ Marcina přejela pohledem po Eviných kalhotách a sportovní kazajce. „Vy vyšetřujete Richardovu smrt.“

„Máte pravdu. Byla byste tak hodná a mohla mi říct, o čem jste se to s Proctorem bavili?“

„On je podezřelý?“ Marcina se s našpulenými ústy zahleděla do míst, kde Proctor zmizel. „To je fascinující. Po pravdě řečeno jsme se bavili obchodně. Michael se zdá být správný typ pro jeden projekt, který dávám dohromady. Diskutovali jsme o možnosti, že by na pár dní zajel do Nového L. A.“

„A zajede?“

„Snad. Ale má ještě povinnosti k divadlu. Těší se, že zaujme na jevišti Richardovo místo. On se samozřejmě takhle netaktně nevyjádřil. Moji lidé se musí dohodnout s jeho lidmi, jak to udělat, abychom za týden nebo za dva něco dali dohromady. On doufá, že divadlo se brzy znovu otevře.“

Jakmile Eva vyšla ven, okamžitě se zhluboka nadechla vzduchu, nasyceného zápachem kouře z pojízdných stánků, ohlušujícího randálu ulice a provozu na ní. Bylo jí to milejší než sladce navoněný vzduch uvnitř.

„Proctor by nejradši vlezl do Dracových bot dřív, než mrtvola vychladne.“

„Vidí svou příležitost.“

„Jo, zrovna tak, jako ji viděl vrah.“

„Zásah.“ Špičkou prstu jí přejel po dolíčku v bradě. „Možná, že dnes přijdu trochu později. Budu doma tak kolem osmé.“

„Dobře.“

„Něco pro tebe mám.“

„Ale ne.“ Když sáhl do kapsy, sama také zastrčila obě ruce do kapes. „Tady není to pravé místo ani čas na prezenty.“

„Ahá. No tak to si asi budu muset tohle nechat pro sebe.“

Namísto pouzdra na šperky, které očekávala, vytáhl dvojitou čokoládovou tyčinku. Mžikem vystřelila ruku z kapsy a chňapla po ní.

„To se podívejme,“ zamumlal Roarke.

„Tys mi koupil čokoládovou tyčinku.“

„Znám cestu k tvému srdci, poručíku.“

Natrhla obal a zakousla se. „Myslím, že znáš. Díky.“

„To není večeře,“ řekl s přivřenýma očima. „Ale jestli to vydržíš, než se vrátím domů, dáme si pak něco spolu.“

„Jistě. Máš tu auto?“

„Půjdu pěšky. Dnes je krásně.“ Uchopil její obličej, a než se zmohla na protest, políbil ji.

Žvýkala tyčinku a dívala se za ním, jak odchází. A uvědomila si, že přesně rozumí tomu, co Peabodyová nazvala životní láskou.

Kapitola čtrnáctá

Mirová sledovala záznam výslechu Kennetha Stilese. Upíjela čaj, zatímco Eva chodila sem tam. Za pět minut už by byla na cestě domů. Eva ji zastihla, když už zamykala.

A teď se opozdí. Ta myšlenka jí vyplula vzadu v podvědomí, když se soustřeďovala na výslech. Její manžel to pochopí, zvlášť když udělá malou zastávku a koupí mu karton jeho oblíbené zmrzliny.

Dávno už se naučila všem možným trikům a metodám, jak skloubit náročné povolání s úspěšným manželstvím.

„Vy jste s Feeneym vynikající vyšetřovací tým,“ poznamenala. „Dobře si navzájem hrajete do ruky.“

„Už to máme vyzkoušené.“ Eva by Mirovou ráda pobídla ke spěchu, ale věděla své. „Myslím, že si ten tvrďácký výraz zkouší před zrcadlem.“

Mirová se usmála: „To si dovedu představit. A když vezmeš v úvahu jeho příjemnou tvář, je to překvapivě zdařilé. Mýlím se, když předpokládám, že nevěříš, že vám Stiles pověděl celou pravdu?“

„Copak ty se někdy mýlíš?“

„Tu a tam. Hledáte tu Anju Carvellovou?“

„Peabodyová po ní pátrá.“

„Jeho city k ní byly, a ještě jsou, velice hluboké. Mám dojem, že pro něj byla středem jeho života. Kdyby to byl román, ta žena by se k němu po tom, co ji tak bránil, vrátila. A žili by šťastně až… Jenže –“

„Ona ho nechtěla.“

„Buď ho nemilovala dost, nebo měla pocit, že je k ničemu, ponížená, poznamenaná.“ Mirová zvedla ruku. „Existuje bezpočet možných důvodů, proč se ona a Stiles k sobě nehodili. Nemůžu se k tomu vyjádřit, aniž bych vyšetřila ji. Ale tebe přece zajímá především Stilesův emocionální a mentální stav.“

„Peabodyová má takovou teorii, že tahle žena byla jeho životní láskou, a že proto není možné, aby s ní úplně ztratil jakýkoliv kontakt.“

„Myslím, že Peabodyová má dobré instinkty. On ji chránil, on ji bránil. Člověk, který má takový smysl pro divadlo nebo drama jako on, by patrně měl tendenci obsadit sebe do role hrdiny a ji do role ohrožené dívky. A není vyloučeno, že v tom stále ještě setrvává.“

„Ona je klíčová postava,“ zabručela Eva. „Možná že ne ta *hlavní*, ale klíčová je.“ S rukama v kapsách došla k oknu. Dnes si připadala nějak stísněná a nedokázala říci proč. „Já tomu nerozumím,“ řekla konečně. „Ta ženská ho odkopne, spí s jiným chlapem, do kterého je tak kompletně zblázněná, že když *on* jí dá kopačky, pokusí se o sebevraždu. A Stiles na ní přesto tak visí. Zmlátí Draca, nechá se zavřít, u civilního soudu se úplně nechá oškubat. A když o ní po pětadvaceti letech začne mluvit, je úplně naměkko. Jak to, že není zahořklý? Proč není naštvaný? Hraje to na mne?“

„To nemůžu s jistotou říct. Je to nadaný herec. Ale co se týče jeho citů k té ženě, řekla bych, že ne, že to na tebe nehraje. Evo, lidské srdce je záhada, kterou nikdy úplně nevyřešíme. Ty si představuješ na jeho místě sebe. To je jedna z tvých schopností, proto jsi tak dobrá v tom, co děláš. Ale do jeho srdce nemůžeš úplně proniknout. Podívala by ses na tu ženu a viděla bys její slabost.“

Mirová se ještě napila čaje. Eva se otočila. „Ale ona byla slabá. Slabá a lehkomyslná.“

„A taky příliš mladá, předpokládám, ale to je vedlejší. Ty se na lásku díváš jinak, protože jsi silná, a také kvůli tomu, kde a v kom jsi ji našla. Tvoje životní láska, Evo, tě nikdy nezradí ani nezraní, a co je nejdůležitější, nikdy tě neopustí. On tě přijímá takovou, jaká jsi, se vším všudy. Ať ho miluješ sebevíc, myslím, že plně nechápeš, jak je tohle vzácné a drahocenné. Stiles miloval, a asi ještě stále miluje, fantazii. Ty máš realitu.“

„A pro obojí dokážou lidé zabíjet.“

„Ano.“ Mirová vyňala kazetu a podala ji Evě. „To máš pravdu.“

# # #

Všechny ty řeči o lásce a celoživotních citech Evě zalezly pod kůži a probudily v ní nepříjemný pocit provinilosti. V duchu si přehrávala všechno, co řekli ostatní, a uvědomila si, že každý, kdo jako příklad uvedl její vztah s Roarkem, mluvil o tom, co by byl nebo nebyl schopen on udělat pro ni.

To není zrovna pěkný obrázek o její účasti na celé té záležitosti okolo lásky a manželství, pomyslela si.

Vždyť ona *nikdy nic* pořádného neudělala. Stále ještě úpěnlivě hledá správná slova, správná gesta, správné momenty, zatímco Roarke je podle všeho chytá ze vzduchu stejně snadno a lehce, jako hromadí své bohatství.

Ale ona se teď pokusí v tom něco podniknout. Odsune případ na zadní hořák – no tak ne – jen na vedlejší hořák, a něco podnikne. Ježíši, něco romantického.

Vzhledem k tomu, v jakém byla duševním rozpoložení, si usmyslela, že se musí za každou cenu vyhnout Summersetovi, takže zavezla sama auto do garáže. Pak se jako zloděj jedním postranním vchodem vplížila do domu.

Chystala se uspořádat svou první intimní večeři.

Co na tom může být tak těžkého? ptala se sama sebe, když hupla pod sprchu. Dokázala už organizovat taktické týmy na osvobození rukojmích, dopadnout psychopaty, přelstít duševně vyšinuté.

Tak snad je natolik schopná, aby dokázala naservírovat vybrané jídlo na vybranou tabuli. Doufejme.

Protáhla se ze sprchy do sušičky. Nebude to v ložnici, umínila si, to by bylo příliš nápadné a romantika musí být rafinovaná.

Využije jeden ze salonků.

Jak kolem ní vířil horký vzduch, začala plánovat.

Po půl hodině byla spokojená, ale úplně vyčerpaná. V tom baráku je tolik zatracených pokojů, že si stále ještě není jistá, jestli už byla ve všech. A ve všech těch pokojích jsou věci, nesmírné množství věcí. Jak se má proboha rozhodnout, co z toho všeho bude potřebovat?

Svíčky, to bude ono, ale když si oskenovala inventář, objevila po všech koutech doslova lesy svíček. Ale přece jen ji uspokojovalo, že se plíží po domě sama, bez vševidoucího Summerseta.

Rozhodla se pro bílé, protože kdyby zvolila některou barvu, musela by ji pak kombinovat s dalšími barvami, a to bylo víc, než byla schopna zvládnout.

Dalších dvacet minut strávila úvahami o menu a pak se musela pustit do strašlivého úkolu vybrat talíře, mísy, příbory a sklenice.

Bylo šokující, že když si promítla inventář něčeho tak základního, jako jsou talíře, zjistila, že její manžel má přes padesát servisů z různých materiálů a vzorů.

Co je to za maniaka, že potřebuje přes pět tisíc talířů?

On je přece maniak, připomněla si a vzápětí se úplně zalkla, když se podívala na seznam skla.

„Tak tohle už snad opravdu musí být chyba.“ Nezbývá než vybrat něco naslepo, protože už není dost času.

„Mohu se zeptat, co to tady vlastně tropíte?“

Slabší žena by určitě zaječela. Evě se podařilo, i když stěží, to potlačit. „Zmizte. Mám naspěch.“

Summerset však prostě přistoupil blíž, s kocourem u nohou. „To pozoruji. Pokud si přejete seznámit se s inventářem domu, navrhuji, abyste to projednala s Roarkem.“

„To nemůžu, protože jsem ho zabila, zbavila se jeho těla, a teď chci uspořádat tu největší aukci, jaká se kdy na této planetě i mimo ni za celou historii civilizace konala.“

Šťouchla prstem do něčeho, co neslo název *Waterford, dublinský vzor*, jenom proto, že jí to připomnělo město, odkud Roarke pocházel. Pak zamračeně vzhlédla k postávajícímu Summersetovi. „Odprejskněte.“

Ale jeho pozornost už zaujala tabule pod skleněnou kupolí vyhlídkového balkonu. Použila irské prostírání, zaznamenal. Skvělá volba, která byla zřejmě náhodným výstřelem. Georgiánské svícny, štíhlé bílé svíčky. Byly tu tucty dalších svíček, všechny bílé, rozeseté po obvodu salonu, zatím nezapálené.

Kocour Galahad přitančil blíž a vyskočil na saténové polštářky milenecké pohovky.

„Kristepane, to jsou vidličky a nože!“

Když Summerset zaslechl její zděšený a zoufalý výkřik, zacukaly mu rty. „Jaký jste zvolila vzor porcelánu?“

„Já nevím. Vypadl byste laskavě? Tohle je soukromý večírek.“

Odstrčil jí ruku, než si mohla vybrat, přehlédl její ostatní volby a zvolil správné mísy. „Zapomněla jste objednat ubrousky.“

„Na to jsem se právě chystala.“

Upřel na ni soucitně oči. Měla na sobě bavlněný župan, ještě si neupravila obličej. Vlasy měla naježené do špiček, jak si je neustále projížděla prsty.

Ale její snahu musel ocenit. Po pravdě řečeno, její vkus ho příjemně překvapil. I když některé věci zkombinovala nekonvenčně, dohromady se jí zdařilo vytvořit přívětivou atmosféru.

„Když někdo plánuje mimořádnou večeři,“ podotkl a dával si záležet, aby na ni shlížel přes dlouhou linii svého nosu, „patří k tomu správné doplňky.“

„No, a co tady asi dělám? Hraju si na Útok z kosmu? Heleďte, kdybyste se laskavě zase protáhl pod dveřmi, abych to tady mohla dokončit.“

„Naprosto nezbytné jsou květiny.“

„Květiny?“ Srdce jí spadlo do kalhot. „To přece vím.“ Nezeptá se. Radši by si ukousla jazyk, než by se na něco zeptala.

Po celých dlouhých deset vteřin jen stáli a civěli jeden na druhého. Nakonec se nad ní slitoval, i když sobě to zdůvodnil jako uplatnění autority majordoma. „Já bych navrhoval růže, druh Royal Silver."

„Určitě tady nějaké budou."

„Ano, můžeme je dostat. Budete taky potřebovat hudbu."

Začaly se jí potit ruce. Otráveně si je otřela o župan. „Chtěla jsem něco naprogramovat." *Nebo něco jiného.*

„Předpokládám, že se budete chtít na večer převléct."

„Do háje." Nadechla se a upřeně se zadívala na kocoura, který se na oplátku upřeně zadíval na ni. Podezírala ho, že se šklebí.

„Organizování takových věcí je součástí mých povinností. Jestli si chcete jít obléct něco… víc, pak už bych ten zbytek dodělal."

Už otevřela ústa, aby souhlasila. Už se jí dokonce začal uvolňovat sevřený žaludek. Ale pak zavrtěla hlavou a cítila, jak se jí zase stáhl. „Ne, já to musím udělat sama. V tom je totiž ten vtip."

Summerset zůstával navenek vážný, chladný, ale uvnitř tál jako želé. „Tak to abyste si pospíšila. Roarke tady bude do hodiny."

A ona z ní bude potřebovat každou minutu, usoudil Summerset a nechal ji o samotě.

# # #

Když Roarke dorazil domů, měl ještě plnou hlavu svých obchodů. Poslední schůze toho dne se týkala textilního konglomerátu, který měl jít do prodeje. A on se měl rozhodnout, jestli ho míní koupit.

Celá společnost a většina jejích filiálek byla lajdácky vedena. Pro lajdáctví v práci neměl Roarke pochopení. Výsledkem bylo, že jeho počáteční nabídka byla urážlivě nízká. Fakt, že jí vyjednávač druhé strany zdaleka nebyl dotčen tak, jak by se dalo čekat, okamžitě rozsvítil varovná světýlka. Než Roarke udělá další krok, bude se na celou věc muset podívat podrobněji.

Problém bude asi v jednom z jejich mimozemských center, uvažoval. Asi by stálo za to udělat si tam výlet a přesvědčit se.

Byly doby, kdy by si prostě přizpůsobil rozvrh a udělal to. Ale poslední rok mu bylo čím dál méně příjemné opouštět domov, byť i jen nakrátko.

Trochu pobaveně si v duchu pomyslel, že asi zapouští kořeny.

Na cestě do své pracovny se zastavil u Evy a byl mírně překvapený, že ji tam nenašel, zahrabanou až po uši v současném případu. Zvědavost ho přiměla odsunout svou vlastní práci a obrátit se na domácí skener.

„Kde je Eva?“

Eva je momentálně v salonku číslo čtyři, třetí patro, jižní křídlo.

„Co tam proboha dělá?“

Přejete si zapnout monitor?

„Ne, zajdu se tam podívat sám.“

Nepamatoval se, že by někdy do této části domu zašla. Vlastně ji nikdy neviděl odpočívat, pokud ji k tomu nepřinutil, nesvedl nebo nezlákal.

Napadlo ho, že by bylo příjemné dát si tam spolu něco k snědku, trochu se uvolnit u lahvinky vína a setřást ze sebe myšlenky na právě prožitý den.

Bude ji k tomu muset přemluvit.

S touto myšlenkou vešel do pokoje. Kdyby se Eva byla podívala jeho směrem, stala by se svědkem jednoho ze vzácných okamžiků, kdy byl její manžel úplně konsternovaný.

Pokoj byl ozářen desítkami bílých svíček a jejich aroma si pohrávalo s jemnou vůní tuctů stříbrných růží.

Třpytilo se tam sklo, blýskalo stříbro a ve vzduchu se chvěla romance z harfových strun.

Uprostřed všeho toho stála Eva v ohnivě červených šatech s holými pažemi a rameny, které lnuly k její vysoké štíhlé postavě jako lačné ruce vášnivého milence.

Měla zrůžovělé tváře, oči jí zářily soustředěním, jak zápasila s drátkem na láhvi šampaňského.

„Pardon.“ Jediným projevem překvapení bylo cuknutí jejích půvabných ramen. „Já tady hledám svou paní.“

V žaludku jí trochu zatrnulo, ale obrátila se a usmála. Jeho obličej je pro světlo svíček jako stvořený, uvědomila si. Pro ty mírné a kmitající plamínky. Pohled na něj jí nikdy neponechal krev v klidu. „Ahoj.“

„Ahoj.“ Rozhlížel se po pokoji a kráčel k ní. „Co má tohle všechno znamenat?“

„Večeře.“

„Večeře,“ opakoval a přimhouřil oči. „Co jsi provedla? Nejsi zraněná?“

„Ne. Je mi skvěle.“ Stále s úsměvem vytáhla zátku a ulevilo se jí, že šampaňské ne vy šumělo prudce ven.

Zamračil se, když nalévala šampaňské do broušených sklenic. „Tak dobrá, co tedy chceš?“

„Co jako myslíš?“

„Myslím, že poznám, když se na mne něco chystá. Co po mně chceš?“

Úsměv jí pohasl. Dokonce ji stálo velké úsilí, aby ho nezměnila v zavrčení. Postupovala však podle scénáře, který si tak pečlivě připravila, podala mu víno a jemně si s ním přiťukla. „Copak nemůžu dát dohromady hezkou večeři i bez postranních úmyslů?“

Trochu se zamyslel. „Ne.“

Postavila láhev na stůl se zlověstným bouchnutím. „Hele, tohle má být večeře, rozumíš? Když nechceš jíst, taky dobře.“

„Já jsem neřekl, že nechci jíst.“ Dokonce je navoněná, všiml si. A má nalíčené rty. A s očima si taky něco udělala. Natáhl ruku, aby si pohrál se slzovitým diamantovým přívěskem, který jí věnoval. „O co se snažíš, Evo?“

To rozhodlo. „O nic. Zapomeň na to. Nevím, co mě to napadlo. Zřejmě jsem na chvilku ztratila rozum. Vlastně ne, na dvě upocené, praštěné hodiny. Tak dlouho mi trvalo, než jsem tohle fiasko nachystala. Teď jdu pracovat.“

Chytil ji za paži, dřív než okolo něj přešla, a ani trochu ho nepřekvapil rychlý záblesk zuřivosti v jejím pohledu. Ale překvapilo ho, že vidí i bolest.

„To asi nepůjde."

„Jestli si chceš zachovat tu ruku, kamaráde, tak s ní uhni."

„Ach, konečně jsi to ty. Na chvíli už jsem si myslel, že za tebe zaskakuje nějaká androidka. Měl jsem z toho divný pocit."

„Ty si určitě myslíš, že je to velká legrace."

„Myslím si, že jsem nějak zranil tvé city, a je mi to moc líto." Přejel rty po jejím čele a přitom zoufale listoval ve svém mentálním kalendáři. „Zapomněl jsem na nějaké výročí?"

„Ne. Ne." Ustoupila zpátky. „Ne," opakovala ještě jednou a připadala si směšně. „Jednoduše jsem pro tebe chtěla něco udělat. Něco ti dát. A mohl bys na mě přestat jen koukat, jako kdyby mi přeskočilo? Ty si myslíš, že jsi jediný, kdo může uspořádat takový podnik? No, máš pravdu. Jsi jediný. Dneska večer jsem na sebe několikrát málem vytáhla vlastní zbraň, jen abych ukončila své trápení. Do hajzlu."

Popadla znova sklenici a přešla s ní k velkému zaoblenému oknu.

Roarke sebou cukl a začal opatrně vyprošťovat nohy z horké kaše, do které šlápl. „Je to překrásné, Evo. A ty jsi taky překrásná."

„Ach, nech si to."

„Evo –"

„Jenom to, že takové věci nedělám, že si s nimi nedám práci – že na ně sakra ani nevzpomenu, to ještě neznamená, že tě nemiluju. Miluju tě." Obrátila se, ale výraz na její tváři by byl těžko popsal jako zvlášť zamilovaný. Spíš už se zase blížil zuřivosti. „To ty jsi vždycky ten, co všechno udělá, všechno dokáže vyslovit. Dává…" Chvíli hledala slova. „Prostě dává. A já jsem ti teď taky chtěla něco dát."

Byla nádherná. Zraněná a rozzlobená, vášnivá a dožraná, byla tím nejkrásnějším stvořením, které kdy spatřil. „Bereš mi dech," zašeptal.

„Celá ta záležitost s životní láskou mi vlezla na mozek. Vražda, zrada, nenávist."

„Prosím?"

„Ale nic." Odmlčela se a zhluboka se nadechla. „V posledních pár dnech jsem od několika lidí vyslechla takové věci, které mi leží v hlavě. Skočil bys kvůli mně pod maxibus?"

„Určitě. Ty moc rychle nejezdí.“

Zasmála se a jemu se značně ulevilo. „To jsem taky říkala. Ach, teď jsem to popletla. Vím, že já ano.“

„Ne, já jsem dával pozor.“ Přistoupil k ní a vzal ji za ruku. „Máš mě dost ráda, abys mi poskytla druhou šanci?“

„Snad ano.“

„Evo, miláčku.“ Zvedl její ruku ke svým rtům. „To, cos tady připravila, pro mne znamená hrozně moc. Ale hlavně pro mne znamenáš hrozně moc ty.“

„Tak vidíš, jak to dovedeš. Hladký jako had.“

Přejížděl prsty po křivce jejího ramene. „A ty šaty se mi taky líbí.“

Ještě že neviděl její výraz panické hrůzy, když otvírala skříň. „Doufala jsem, že na tebe zapůsobí.“

„Taky že ano. A moc.“ Vzal její skleničku a pak svoji. „Zkusme to znova. Děkuju ti.“

„No dobrá, ráda bych řekla, že není zač, ale to by byla lež jako věž. Ale řekni mi jednu věc. Proč máš milion talířů?“

„Teď určitě přeháníš.“

„Moc ne.“

„No, nikdy nevíš, kdo všechno přijde na večeři, chápeš?“

„Včetně kompletní populace Nového Zélandu.“ Napila se šampaňského. „Ale teď mám zpoždění s rozvrhem.“

„My máme nějaký rozvrh?“

„Jistě. Rozumíš: drinky, večeře, konverzace. Bia bia. A všechno to končí tím, že tě opiju a svedu tě.“

„Ten konec se mi líbí. A protože jsem bezmála všechno zkazil, můžu teď aspoň spolupracovat.“ Sáhl po láhvi, ale ona mu položila ruku na rameno.

„Zatanči si se mnou.“ Vyjela rukama vzhůru po jeho hrudi a pak mu je spojila za krkem. „Tělo na tělo. A zvolna.“

Objal ji. Jeho tělo splynulo s jejím. A jeho krev se tetelila láskou a blahem, když začala svými rty hebce přejíždět po jeho ústech.

„Moc ráda tě ochutnávám.“ Její hlas zněl teď trochu chraplavě, měkce. „Vždycky mě to pobízí, abych si vzala ještě.“

„Tak si poslu ž.“

Ale když se pokusil polibek prohloubit, otočila hlavu a přejela mu horkými rty po bradě. „Pomalu," opakovala.

„Tak, jak se s tebou hodlám milovat." Došplhala se mu rty až k uchu. „Tak, aby to bylo až mučivé."

Prohrábla mu prsty vlasy, tu nádhernou černou záplavu, sevřela je a odtáhla mu hlavu dozadu, až se jejich oči střetly. Ty jeho byly hluboké a modré a už v nich žhnul oheň.

„Chci, abys vyslovil mé jméno, až si tě vezmu." Zase mu přejela rty po ústech, odtáhla se a pocítila, jak se jeho tělo proti jejímu vzepnulo jako luk. „Řekni to tak, abych věděla, že vtom okamžiku pro tebe neexistuje nic jiného než já. A pro mne neexistuje nic jiného než ty. Jsi pro mne vším."

Její ústa si teď vzala jeho v horečném spojení rtů, zubů, jazyků. Cítila, jak se mu z hrudi pomalu dere hluboké zasténání a spojuje se s jejím vlastním. Poddala se třesu, poddala se bolesti, pak se odtáhla, zadržela dech, aby mu nepodlehla.

„Evo."

Slyšela v jeho hlase napětí, které ji blažilo, a znovu zvedla skleničky. „Máš žízeň?"

„Ne." Začal po ní sahat, ale ona se odtáhla a napřáhla ruku se sklenkou. „Já ano. Jen se napij. Chci, aby ti to stouplo do hlavy."

„Ty mi stoupáš do hlavy. Nech mě, abych si tě vzal."

„Nechám. Ale teprv až si tě vezmu sama." Uchopila malý ovladač a stiskla řadu knoflíků. Na boční stěně se otevřely panely. Lůžko, které bylo za nimi skryto, bylo pokryto polštáři. „Tady tě chci dostat. Nakonec."

Napila se pořádně šampaňského a přitom ho pozorovala přes okraj sklenky. „Ty nepiješ."

„Ty mě mučíš."

Spokojeně se zasmála a ten zvuk byl jako dým. „A bude to ještě horší."

Teď se napil i on a odsunul sklenku. „Chválabohu."

Zase se k němu vrátila a stáhla mu sako z ramen. „Miluju tvoje tělo," mumlala a pomalu rozepínala knoflíčky u košile. „Dneska večer si ho chci hodně dlouho užívat."

To byl mocný nápor, pomyslela si, když dokázal tak silného muže rozechvět. Když přejížděla špičkou prstu prostředkem jeho hrudi až k háčku u kalhot, cítila ten tanec svalů.

Ale místo aby je rozepnula, usmála se. „Radši by sis měl sednout."

Začala v něm bušit krev, naléhavě, až krutě. Musel vynaložit velké úsilí, aby jí odolal, nestrhl ji na zem a nevyhověl tomu zběsilému přívalu.

„Ne, tady ne," zadržela ho, zvedla mu ruku a lehce mu hryzala klouby. „Nemyslím, že budeš schopný přejít přes pokoj, až s tebou budu hotová."

Nebylo to víno, co mu stouplo do hlavy. Eva ho vedla přes pokoj, byl to takový lenivý, kroužívý tanec v závěsu za ní. Tam ho posadila na kraj postele, poklekla před ním a přejela mu pomalu a důvěrně po nohách. A zula mu boty.

Vstala. „Hned přinesu to víno."

„Já nestojím o víno."

Odkráčela a vrhla na něj pohled přes rameno. „Ale budeš. Až ho z tebe budu slízávat."

Nalila plné sklenice, odnesla je zpátky a postavila na malý vyřezávaný stolek vedle postele. Pak s pohledem stále na něj upřeným, oči zlaté a plné záře ze svíček, začala ze sebe stahovat šaty.

Divil se, že jeho tělo prostě nevybuchne.

„Ježíši. Ježíšikriste."

Do jeho hlasu se vloudilo něco irského a ona věděla, že to tak bývá, když je podrážděný, rozčilený nebo vzrušený. Už samo tohle znamení ji naplnilo uspokojením, že nelitovala času a námahy a že se na večer správně oblékla.

Ohnivě červené prádlo eroticky kontrastovalo s její pletí. Košilka z hedvábí a krajek byla vepředu hluboce vystřižená, takže z ní ňadra téměř přetékala ven. Pak se v pase podmanivě zúžila a sklouzla po bocích dolů. Průsvitné a třpytivé punčochy dráždivě končily v polovině stehen.

Vystoupila ze šatů a odkopla je špičkou střevíčku stranou.

„Plánovala jsem, že nejdřív povečeříme."

S pootevřenými ústy zvedl oči k její tváři.

„Ale… Myslím, že to počká.“ Přistoupila blíž a usadila se mu mezi nohy. „Chci, aby ses mě dotýkal.“

Nejraději by ji pevně sevřel, ale místo toho po ní lehce přejížděl rukama, sledoval záhyby, křivky. „Už jsem v tobě úplně ztracený.“

„Zůstaň tak.“ Sehnula se a vzala si jeho ústa.

Věděla, že se snaží opanovat, že jí chce dopřát pocit, že ona všechno řídí. A protože to věděla, snažila se mu poskytnout všechno, co má.

Plamínky svíček se chvěly a prohřívaly vůni růží. Sklouzla s ním na postel, ale její ruce, její ústa zůstávala nad ním. Erotická a něžná, vášnivá a milující. Chtěla mu ukázat vše, úplně všechno.

A on jí to vracel. Dlouhé omamné polibky, po kterých ztěžkly údy, lenivé a pomalé hlazení, které bouřilo krev.

Postel s gelovou matrací se pod nimi vlnila.

Eva se odkulila stranou, takže se musel spokojit jen s chutí pokožky těsně nad okrajem punčoch vzadu na stehně.

Eva ho obkročila, trošku upila ze sklenice šampaňského. Pak ji naklonila a začala pít z něj.

Zrak se mu zamlžil, v plicích se mu palčivě zarážel dech. Mučila ho. Poskytovala mu rozkoš. Její čilé tělo klouzalo a jezdilo po jeho a její ústa ho přiváděla na vrchol šílenství.

Ztrácel kontrolu, ocelová pružina začala praskat. Vzrušil ho zvuk roztrženého hedvábí, které z ní serval. A pak si s ní s lačným zasténáním naplnil ruce i ústa.

Vyvrcholení zasáhlo její nitro jako prudký, surový úder. Hlava jí klesla dozadu a ústa lapala po dechu. Roarke se kochal pohledem na její otřásající se tělo.

Řekl něco, čemu nerozuměla, v jazyku své rodné země, který mu tak zřídka přešel přes rty. Pak se k ní přitiskl obličejem, cítila na kůži jeho horký dech.

„Potřebuju tě, Evo. Potřebuju tě.“

„Já vím.“ Prostoupila ji něha jako balzám na spáleninu. Vzala jeho obličej do dlaní a zvedla ho k sobě. Její rty se setkaly s jeho, měkké jako šepot. „Nikdy nepřestávej.“

V očích měla slzy. Mihotavé světlo zachytilo jejich lesk. Přitáhl si ji blíž a slíbával je. „Evo –“

„Počkej, nech mě, ať to řeknu první. Abych ti to nezapomněla říct. Miluju tě. A vždycky budu. Pojď ke mně,“ šeptala a přijala ho do sebe. „Ach. Zůstaň u mne.“

Ovinula se kolem něj, zvedla se k němu, přizpůsobovala se jeho rytmu, úder za úderem. Pak jeho ruce uchopily její dlaně a pevně je sevřely. A stejně vášnivě se do sebe zaklesly jejich pohledy.

Když viděla, jak se ty jeho divoce modré oči náhle zakalují, když slyšela, jak vyslovil její jméno, rty se jí zvlnily v úsměvu. Poddala se.

Kapitola patnáctá

Ležela natažená napříč přes postel, tváří dolů, v pozici, kterou, jak už Roarke věděl, zaujímala vždycky, když se její organismus konečně dokonale uvolnil. Natáhl se vedle ní, upíjel zbytek šampaňského a bezděky jí přejížděl špičkou prstu po zádech.

„Dávám ti hodinu a půl na to, abys s tím přestal.“

„A hele, ona je naživu.“

Pohnula se, jen aby otočila hlavu a podívala se na něj. „Vypadáš náramně samolibě.“

„Já se totiž, miláčku Evo, opravdu samolibě cítím.“

„Byl to všechno můj nápad.“

„A skutečně výborný. Myslíš, že riskuju svou kůži, když se zeptám, co tě k tomu inspirovalo?“

„No přece…,“ nahrbila záda tak, aby jí je mohl dál hladit. „Koupil jsi mi tu čokoládovou tyčinku.“

„Připomeň mi, abych jich na zítřek objednal plný náklaďák.“

„Náklaďák by nás zabil.“ Zvedla se na kolena a odhodila vlasy dozadu. Měla měkký, vyčerpaný a spokojený výraz.

„Já to risknu.“

Se smíchem se k němu naklonila a opřela čelo o jeho. „Člověk ocení sentimentální věci, dokud se z nich nestane návyk. Ty mě činíš šťastnou a já si na to začínám zvykat.“

„To je dobrý prostředek, jak skončit se sentimentalitou.“

„Asi bychom se měli najíst.“

„Hrozně nerad bych viděl, že jsi se pachtila u horké plotny a nikdo tvé výsledky neocení.“

Přivřela oči. „To má být invektiva?“

„Ale kdepak. Co máme k večeři?“

„Spoustu věcí s bláznivými nádhernými jmény.“

„Mňam.“

„Předpokládala jsem, že kdybys je neměl rád, nebyly by naprogramované.“ Vyskočila z postele a úplně nahá se rozhlížela kolem sebe. „Tady asi nebude k dispozici žádný župan.“

„Obávám se, že ne.“ Prohrabal změť přikrývek a polštářů a vyrukoval s roztrženou košilkou. „Leda že by ses spokojila s tím, co zbylo tady z toho.“

„To je jedno.“ Sebrala své zničené oblečení a hodila je na sebe.

„A vida, to mi náramně zvedlo chuť.“

„Neříkej, ani ty bys nezvládl další chod po všech těch předešlých.“ Když se zašklebil, usoudila, že bude bezpečnější utéct z jeho dosahu.

Názvy poloviny jídel, která vzala do úst, sice nedokázala vyslovit, ale na chuť byla velice dobrá. „A jak že se jmenuje tohleto?“

„Fruit de le mer à la parisienne.“

„Myslím, že kdyby tomu říkali rybí směs v pikantní omáčce, tak by to asi nemělo ten pravý říz.“

„Žádný jiný název by na to tak neseděl.“ Dolil jí sklenku vody. „Poručíku?“

„Copak?“

„Ty se snažíš nemyslet na to, co jsi dnes zažila. Proč mi o tom radši nepovíš?“

Napíchla si další mušličku. „Mám stopu –“ Zarazila se a spolkla to. „Ne, dnes mi povídej, co jsi zažil ty.“

„Já?“ otázal se udiveně.

„Ano, co jsi dnes dělal, jak ti to šlo, a takové věci.“

„No, když se ti chce to poslouchat,“ zamumlal a pak pokrčil rameny. „Zabýval jsem se určitou finanční transakcí.“

„Co to znamená?“

„Koupil jsem nějaké akcie, které šly dolů, prodal jsem jiné, které podle mého už dosáhly svého vrcholu, prostudoval každodenní analýzu řady podniků a podle ní jsem se zařídil.“

„To jsi měl asi napilno.“

„Dost, až asi do poledne, kdy jsem šel do úřadu.“ Byl zvědavý, jak dlouho jí bude trvat, než se jí zakalí oči. „Měl jsem holo-konferenci ohledně Projektu Olympus. Náklady stále nepřesahují přijatelných pět procent. Ale při podrobné analýze postupných projektů nacházím známky poklesu produktivity, které si vyžadují bližší studium a korekce.“

Devadesát sekund, počítal a sledoval její oči. Představoval si, že odpadne už po šedesáti. „No, a potom jsem ti koupil čokoládovou tyčinku.“

„Tahle část se mi líbí nejvíc.“

Ulomil si kousek rohlíku a namazal ho máslem. „Evo, vzala sis mě pro peníze?“

„To se vsaď, že ano. A radši se jich pořádně drž, nebo máš se mnou konec.“

„To je od tebe roztomilé, že mi to říkáš.“

To ji rozesmálo. „No, myslím, že povídání o tvém programu už bychom mohli ukončit.“

„Taky si to myslím. A co ta tvoje stopa?“

„Láska. Na tu aspoň momentálně ukazují všechny šipky.“ A zatímco pořádala své jídlo, všechno mu vylíčila.

„Kenneth Stiles napadl Draca a zmlátil ho tak, že musel vyhledat lékařskou pomoc.“ Roarke naklonil hlavu. „Zajímavé, že když porovnáš ty dva muže, Draco byl větší, mnohem statnější a určitě, aspoň na první pohled, mnohem zdatnější. Nic nesvědčí proto, že byl zraněn i Stiles?“

„Ne. Taky jsem na to myslela. Nakonec se to všechno redukuje na spokojeného kocoura a dožranou myš. Draco je ten kocour a Stiles ta myš.“

„A to, že se dožral, stálo Stilese pár miliónků.“

„A to děvče stejně nedostal.“

„Anju.“

„Peabodyová našla ve městě celou kupu Carvellových. Zadala špatné časové rozpětí, takže musíme skenování rozšířit. Něco mi říká, že už bude mít nějaké tipy.“

„*Cherchez la femme.*“

„Cože?“

„Ve všem hledej ženu,“ přeložil jí to.

Pozvedla sklenici k rychlému přípitku. „To se spolehni.“

„Anjo.“ Vyslovil to jméno potichu, skoro šeptem. A hned na to slyšel rychlé nadechnutí, jak se lekla, když ho poznala. „Nic neříkej, prosím. Jen poslouchej. Musím s tebou mluvit. Je to důležité, ale přes link to nejde. Můžeme se setkat?“

„Týká se to Richarda.“

„Týká se to všeho možného.“

# # #

Trvalo mu to dlouho. Byl přesvědčen, že ho sledují, a bál se i svého stínu. Stiles seděl před zrcadlem ve své šatně a zručně, pečlivě proměňoval svůj vzhled. Už si změnil barvu očí, tvar nosu, brady, barvu kůže. Vlasy si překryl parukou z hustých tmavohnědých vlasů. Přiznal si, že příhodnější by byly šedé, ale nevzal si je z pouhé ješitnosti.

Nemohl snést představu, že by v jejích očích vypadal staře.

Přidal tenký knírek a malou štětičku vousů doprostřed brady.

Všechno mu to šlo od ruky úplně přirozeně, i přes tu úzkost. Během života vytvořil stovku postav a vklouzával do nich tak hladce, jako člověk po dlouhém dnu vklouzne do oblíbených pantoflí.

Aby jeho malá postava působila trochu mohutněji, vycpal si ramena a hrudník a pak to všechno překryl jednoduchým tmavým oblekem. Vložky v botách mu o kousek přidají i na výšku.

Dával si na čas, obhlížel výsledky ve vysokém třídílném zrcadle a pátral po něčem, co by připomínalo Kennetha Stilese. Po více než hodině se teprve teď mírně usmál.

Může předstoupit přímo před poručíka Evu Dallasovou a políbit ji na ústa. Ať se propadne, jestli ho pozná.

Plný elánu, který mu vždycky dodala nová role, si Stiles přehodil přes ramena pláštěnku a vydal se na schůzku se ženou, kterou celý svůj život miloval.

Nechala ho čekat. To dělala vždycky. Vybral malý nostalgický klub, který už vyšel z módy. Ale hudba tam byla tichá, bluesová, obsluha si hleděla svého a drinky přinášela rychle.

Usrkával gin a listoval v ohmataném svazku Shakespearových Sonetů. To bylo smluvené znamení.

Tu knihu mu věnovala tenkrát před lety. Považoval to tehdy za dárek z lásky, a ne z přátelství, jak to brala ona. Ale i když zjistil, že se mýlil, opatroval ji jako poklad. Stejně jako Samozřejmě, že policii lhal. Styky s ní nikdy nepřerušil, věděl, kde je a co dělá. Prostě vůči ní přijal jinou roli, roli důvěrníka a přítele.

A po čase, když už v té roli prožil tolik let, si na ni docela zvykl.

Přece se mu však, když vklouzla do boxu proti němu a natáhla k němu ruku, srdce zastavilo.

Změnila si vlasy. Teď to byla zářivá změť kouřově červené barvy. Pleť měla bledou, bledé zlato. Věděl, že je na omak jemná. Oči měla hluboké, žlutohnědé a ustarané. Ale usmála se na něj, váhavě zvlnila svěží rty.

„Ty je stále ještě čteš?“ Její hlas zněl měkce s trochou francouzského nádechu.

„Ano, často, Anjo.“ Stiskl své prsty na jejích a pak je schválně povolil. „Rád bych ti objednal něco k pití.“

Opřela se, pozorovala ho a čekala, až dá číšníkovi znamení a objedná jí sklenici bílého sauvignonu.

„Ty nikdy nezapomeneš.“

„A proč bych měl?“

„Ach, Kennethe!“ Na moment zavřela oči. „Tak bych si přála, aby to všechno dopadlo jinak. Kdyby to šlo.“

„To neříkej.“ Promluvil ostřeji, než zamýšlel. Stále to ještě pálilo. „Nemusíme ničeho litovat.“

„Nemyslím, že to někdy překonáme.“ Lehce povzdychla. „Přes polovinu života jsem strávila tím, že jsem litovala Richarda.“

Neřekl nic, dokud jí nepřinesli pití a ona se nenapila. „Policie si myslí, že jsem ho zabil.“

Vytřeštila oči a ruka se jí zachvěla tak, že jí trochu vína vyšplíchlo přes okraj sklenky. „Ale ne! Ne, to není možné. Směšné.“

„Vědí, co se stalo před pětadvaceti lety.“

„Co tím chceš říct?“ Sáhla po jeho ruce a stiskla ji jako svěrák. „Cože vědí?“

„Uklidni se. Vědí o mém útoku, o mém zatčení a soudním stíhání.“

„Ale jak je to možné? Je to tak dávno a všechny podrobnosti se zlikvidovaly.“

„Eva Dallasová. Poručík Dallasová,“ poznamenal s hořkostí a zvedl své pití. „Je neoblomná. Podařilo se jí zrušit pečetě. Přišli si pro mne, posadili mě do té své místnosti a bušili do mne.“

„Ach, Kennethe, Kennethe, *mon cher*, to je mi tak líto. Muselo to být strašlivé.“

„Myslí si, že jsem celou tu dobu choval proti Richardovi zášť.“ Trochu se zasmál a napil se. „Možná že mají pravdu.“

„Ale nezabil jsi ho.“

„Ne, ale oni se nepřestávají vrtat v minulosti. Je třeba, abys byla připravená. Musel jsem jim říct, proč jsem Richarda napadl. Musel jsem jim prozradit i tvoje jméno.“ Když spatřil, jak jí z obličeje vymizela všechna barva, naklonil se k ní a vzal ji za obě ruce. „Anjo,“ pronesl naléhavě. „Řekl jsem jim, že jsem s tebou ztratil spojení, že jsem se s tebou po celá ta léta neviděl. Že jsem nevěděl, kde tě hledat. Řekl jsem jim, že tě Richard svedl, a když si byl jistý, že ses do něj zamilovala, tak tě odkopl. Řekl jsem jim i o tvém pokusu o sebevraždu. A to je všechno.“

Krátce zoufale povzdychla a sklonila hlavu. „Pořád se ještě stydím.“

„Byla jsi mladá a měla jsi zlomené srdce. Přežila jsi to. Anjo, nezlob se. Zpanikařil jsem. Ale fakt je, že jsem jim musel říct aspoň něco. Myslel jsem, že to bude stačit, ale teď vidím, že Dallasová si nedá pokoj. Bude pátrat dál, bude tak dlouho šťourat, dokud tě nenajde. A odhalí všechno ostatní."

Uklidnila se a přikývla. „Anja Carvellová dávno zmizela. Mohla bych to zařídit tak, aby mě nedokázali najít. Ale já to neudělám. Já za ní zajdu."

„To nemůžeš. Proboha."

„Můžu. A musím. Chceš mě pořád chránit?" zeptala se tiše. „Kennethe, já si tě nezasloužím a nikdy jsem tě nebyla hodná. Promluvím s ní, vysvětlím jí, jak to všechno bylo a jaký jsi," dodala.

„Já nechci, aby ses do toho zapletla."

„Můj nejdražší, to, co Richard před mnoha lety spustil, nemůžeš zastavit. Jsi můj přítel a já hodlám bránit to, co je moje. Ať to stojí, co to stojí," dodala a oči jí ztvrdly. „Ať jsou následky jakékoliv."

„Musí toho být víc."

Roarke přejel dlaní po Evině nahém zadečku. „No, když na tom trváš."

Zvedla hlavu. „Nemluvím o sexu."

„Ach, škoda."

Podařilo se mu z ní opět stáhnout to rudé oblečení a pak už jednoduše jedno vedlo k druhému. Teď ležela natažená přes něj, celá vláčná a uvolněná. Ale jak se zdálo, nehodlala tak zůstat.

„Všichni ho nenáviděli." Zvedla se a překročila ho, což Roarkeovi poskytlo příjemný pohled na štíhlé tělo a pevná ňadra. „Nebo ho aspoň upřímně nesnášeli. Třeba se ho i báli," uvažovala. „Nikdo v tom souboru nijak zvlášť nelituje, že je mrtvý. Řada z těch herců spolu už někdy pracovala. Mají svou historii, vztahy, spojení. K Dracovi i mezi sebou. Možná, že jich bylo víc než jeden."

„*Vražda v Orient Expresu.*"

„Co to zas je? Nějaký asijský přepravní systém?"

„Ne, miláčku, to je další dílo od madam Christieové které jako by tomu z oka vypadlo. Odehrává se to ve spacím voze vlaku. Ve své posteli je zabit muž. Probodnut. Mnoha ranami nože. Mezi pasažéry je

velice chytrý detektiv, ovšem zdaleka ne tak přitažlivý jako moje policajtka,“ dodal.

„A co má ten vymyšlený mrtvý chlap ve vlaku společného s mým případem?“

„Jen to, že připomíná tvoji teorii. Na téhle fiktivní vraždě se podílela řada různých pasažérů, kteří spolu na první pohled neměli nic společného. Ale ten náš chytrý detektiv se nespolehl na první pohled, čmuchal okolo a zkoumal nitky, vztahy, minulosti. Převleky a falešné stopy,“ dodal. „A přitom objevil, že motiv pro vraždu měli všichni.“

„Zajímavé. A kdo to teda udělal?“

„Oni všichni.“ Když nevěřícně přivřela oči, sedl si a ovinul kolem ní paže. „Každý z nich popadl nůž a zabodl jej do bezvládného těla, za všechno zlo, kterého se ten člověk na nich dopustil.“

„To je dost příšerné. A pěkně mazané. Nikdo nemohl druhého prozradit, aniž by prozradil sebe. Navzájem si poskytli alibi. Hráli své role,“ zabručela.

„Téměř perfektní vražda.“

„Perfektní vraždy neexistují. Vždycky se při tom udělá nějaká chyba, přičemž největší chyba je vražda sama.“

„Tak pravil policista.“

„Já jsem policista. A jdu zpátky do práce.“

Odsoukala se pryč, sklouzla z postele a znovu sáhla po šatech.

„Poslyš, holčičko, ještě jednou si navleč tuhle rudou záležitost a já za sebe neručím.“

„Uklidni se. Nemůžu se tady producírovat nahatá. Člověk nikdy neví, kde slídí Summerset.“ Navlékla si šaty a rozhlížela se po pokoji. „Asi bychom tady měli trochu uklidit.“

„Proč?“

„Protože to vypadá, jako kdybychom –“

„Tu měli velmi rozpustilý večírek,“ dokončil Roarke. „Možná, že tě to šokuje, ale Summerset ví o tom, že spolu spíme.“

„Prosím tě, nevyslovuj jeho jméno společně s něčím jako sex. Mám z toho husí kůži. Jdu si dát sprchu a pak budu chvíli pracovat.“

„Dobře. Přidám se k tobě.“

„Kdepak, chlapče. S tebou se nesprchuju. Znám dobře tvoje triky.“

„Ani na tebe ruku nepoložím.“

Ale nezmínil se o svých ústech.

„Co děláš? Bereš si prášek?“

Roarke, uvolněný, osvěžený a dokonale uspokojený, si zapnul knoflíčky u košile. „Ty jsi dostatečná stimulace.“

„Zdá se.“

Vzal ji za ruku, odvedl ji k výtahu a dal mu povel k její pracovně.

Kocour, roztažený přes celou šířku pohovky, při jejich příchodu pohnul ocasem.

„Kávu?“ zeptal se Roarke.

„Ano, díky.“

V okamžiku, kdy Roarke zamířil ke kuchyni, Galahad seskočil na zem a ťapkal před ním. Eva odtamtud zaslechla jediné žádostivé zamňoukání.

Usedla ke stolu, nastartovala počítač a poťukávala prsty.

„Počítači, dodej spis případu Draco. Proveď kroskorelační testy. Najdi a vyjmenuj veškeré vztahy, profesionální, osobní, zdravotní, finanční, trestní, civilní mezi členy souboru.“

Vyhledávání probíhá…

„Já jsem myslel, že tohle už jsi prováděla.“

Ohlédla se na Roarkea, který jí nesl kávu. „Provádím to znova, jenom přidám pár detailů.“

„Počítači, vyber všechna jména s utajenými svazky, v jakékoliv oblasti.“

Tyto informace vyžadují pověření. Prosím, dodejte ho…

„Chtěla bys, abych za tebe tuhle malou překážku obešel?“

Vydala hluboký varovný zvuk. Roarke jen pokrčil rameny a hleděl si své kávy.

„Pověření Žlutý kód, lomeno Dallasová, lomeno pět-nula-šest. Požaduje Dallasová Eva, poručík, týká se dvojnásobné vraždy. Máš povolení označit utajené spisy.“

Pověření souhlasí. Utajení bude označeno. Přístup k údajům obsaženým v utajených spisech vyžaduje zvláštní příkaz, podepsaný a datovaný…

„Chtěla jsem snad po tobě přístup k údajům? Jenom označ ty pečetě.“

Vyhledávání probíhá… Proces je komplikovaný, potrvá přibližně osm minut, třicet sekund…

„Tak se do toho dej. A tobě opakuji, ne,“ prohlásila směrem k Roarkeovi, „zapečetěné svazky nebudeme otevírat.“

„Panebože, poručíku, nevím, že bych něco takového navrhoval.“

„Myslíš, že jste mě s McNabem tím dnešním příkazem obalamutili?“

„Já vůbec netuším, o čem to mluvíš.“ Napolo usedl na kraj stolu. „Opravdu jsem lanoví poskytl nějakou radu, ale to bylo spíš osobní. Mužské záležitosti.“

„Jo, to tak.“ Opřela se dozadu a zadívala se na něj přes okraj šálku. „Vy dva jste si s McNabem sedli a povídali jste si o ženských a o sportu.“

„Mám dojem, že ke sportu jsme se nedostali. Jemu leží v hlavě žena.“

Evě strnul úsměšek na rtech. „Ty jsi s ním mluvil o Peabodyové? Krucinál, Roarkeu.“

„Těžko jsem ho mohl odmítnout. Vypadal, chudák, tak utrápeně.“

„Ach.“ Trhla sebou. „Tohle slovo nepoužívej.“

„Ale hodí se. Vlastně, jestli se zařídil podle mé rady…,“ podíval se na zápěstí, kde měl připevněnou jednotku s údaji, „tak mají možná právě teď první rande.“

„Rande? Rande? Proč jsi to udělal? Proč ses do toho pletl? Nemohl jsi to nechat být? Párkrát by se spolu ještě vyspali, pak by je to omrzelo a všechno by se vrátilo do normálních kolejí.“

Naklonil hlavu. „Ale u nás dvou to takhle nebylo, ne?“

„My spolu nepracujeme.“ Pak se jí však oči pobaveně rozzářily a zasmála se. „Aspoň oficiálně. Ale jak jednou začneš míchat dohromady policajty s romantikou a úřední spisy se zamilovanými pohledy na poradách, nebude z toho nic než zmatek. Než se naděješ, Peabodyová si bude malovat pusu a užívat voňavku a pod uniformu si bude oblíkat dráždivé spodní prádlo.“

Složila hlavu do dlaní. „A pak mezi sebou začnou mít rozmíšky a nedorozumění, které s prací nemají vůbec nic společného. Budou se na mne obracet z obou stran, a než bys řekl švec, budou mi vykládat věci, o kterých nechci absolutně nic vědět. A až do toho úplně praští a usoudí, že se nenávidějí do morku kostí, budu zas poslouchat, proč spolu dál nemůžou pracovat ani dýchat stejný vzduch, a nakonec mi nezbyde nic jiného, absolutně nic jiného, než je vykopnout oba dva.“

„Evo, tvůj slunný pohled na život mi vždycky spolehlivě zvedne náladu.“

„A –,“ zapíchla mu ukazovák do hrudníku, „všechno to bude tvoje vina.“

Chytil ten prst, zakousl se do něj, nijak zvlášť něžně. „Jestli je to tak, budu muset trvat na tom, aby své první dítko pojmenovali po mně.“

„Chceš mě přivést do blázince?“

„Ach, drahoušku, je to tak snadné, že nemůžu odolat. Proč celou tu věc nehodíš za hlavu, než tě začne bolet? Koukej, tady už máš své údaje.“

Hodila po něm ještě jeden zuřivý pohled a pak se zadívala na obrazovku.

Jedna spojovací nitka přes druhou, zjišťovala při prohlížení. Jeden život naráží na druhý. A pokaždé přitom za sebou zanechá malé znaménko. A často je to jizva, která se nikdy úplně nezahojí.

„Ale, ale, tohle tu ještě nebylo. Matka Michaela Proctora byla herečkou. Měla v divadle nějakou malou roličku. Před čtyřiadvaceti lety.“ Eva se opřela. „A hádej, kdo všechno v té hře vystupoval? Draco,

Stiles, Mansfieldová, Rothchildová. To odpovídá době konfliktu mezi Dracem a Stilesem. Ale kde je Anja Carvellová?“ zamumlala.

„Možná, že měla, nebo ještě má, umělecké jméno.“

„Možná. Žádné utajené informace o Proctorově matce.“ Nařídila počítači, aby zjistil údaje o jisté Natálii Brooksové.

„Zajímavé. Bylo to její poslední angažmá. Odešla od divadla a odstěhovala se do svého rodiště. Omaha, Nebraska. V dalším roce se provdala. Vypadá to naprosto čistě. Byla hezká,“ dodala, když jí počítač dodal fotografii z průkazu před čtyřiadvaceti lety. „Mladá, vypadá tak svěže. Na způsob Michaela Proctora.“

„Ty myslíš, že by to mohla být Anja?“

„Možná. Ale v žádném případě nevidím, že by se nějak míjela s Dracem. Poskytuje nám to však další pohled na Michaela Proctora. Nezmínil se, že jeho matka znala Draca.“

„Třeba o tom ani nevěděl.“

„To se mi nezdá. Teď se podívejme na ty pečetě. Hmm, Draco sám jich měl několik.“

„Peníze, proslulost, styky,“ poznamenal Roarke. „To všechno dokáže koupit mlčení.“

„Ty bys to měl vědět,“ ušklíbla se, pak ale nadskočila na židli. „Počkat, počkat. Copak je tohle? Carly Landsdowneová má také utajené informace.“

„Další tajemství? Další mlčení?“

„Tentokrát ne. Tenhle kód znám. Je starý. Používal se, když jsem začínala. Rada dětí ze státních sirotčinců po tomhle kódu toužila víc než po dobrém jídle. To je kód pro adopci. Je to zapečetěné,“ dodala. „A uvnitř jsou údaje o pravé matce. Podívej se na datum.“

„Osm měsíců potom, co Stiles napadl Draca. To nemůže být náhoda.“

„To mi pasuje dohromady. Draco přivedl Anju Carvellovou do jiného stavu. Ona mu to oznámí a on ji odkopne. Tvrdě. Ona se zhroutí, pokusí se o sebevraždu, ale Stiles ji v poslední chvíli zachrání. Ona si to rozmyslí a rozhodne se dítě donosit. Dá je však pryč a zaplatí pěknou sumu za utajení.“

„Asi to nebylo lehké.“

Evin pohled ochladí. „Pro někoho je to velice lehké. Děti se odkládají den co den.“

Položil jí ruce na ramena a hnětl je, aby jí ulevil. „Podle Stilese byla do otce dítěte zamilovaná a málem ji to zabilo. A přece těhotenství nepřerušila. Dítě dala k adopci, a to je něco jiného, Evo, než se ho jen zbavit. Zaplatila za utajení, aby chránila dítě.“

„Ale ji to chránilo také.“

„Ano, ale jsou i jiné cesty. Mohla prodat dítě na černém trhu. Tam se tě nikdo na nic neptá. Ona zvolila legální cestu.“

„Stiles o tom věděl. Určitě mu to prozradila. Budeme si s sním muset ještě popovídat. No, a teď mi pověz kterého soudce mám vzbudit a požádat o povolení zlomit pečeť?“

„Poručíku, jsem si jistý, že to nejlíp víš sama.“

Kapitola šestnáctá

Dřív než vytáhla soudce z postele a riskovala jeho nevrlost, pokusila se přes komunikátor zastihnout Peabodyovou.

„Mimo službu?“ zděsila se Eva, když spatřila na své kapesní jednotce blikající červené světlo. „Co to má sakra znamenat?“

„Páni, to je nervák!“ Roarke mlaskl jazykem. „Vsadil bych se, že podlehla nějakému nesmyslnému nápadu, že snad má nárok na vlastní život.“

„Všechno je to tvoje vina, tvoje vina, tvoje vina,“ monotónně opakovala Eva a poslala Peabodyové vzkaz na kapesní mobil.

Po šesti pípnutích už Eva vyskočila a začala pochodovat. „Jestli se neozve, tak budu muset –“ Náhle Evin stolní link téměř explodoval zvoněním. Kocour při jeho zuřivém ječení upaloval zpátky do kuchyně.

„Peabodyová, prokristapána, kde jste?“

„Madam? Madam, jste tam? Já přes tu muziku vůbec neslyším.“

Zvuk byl skutečně zmatený, ale video fungovalo bezvadně a poskytlo Evě detailní pohled na její asistentku, včetně načesaných vlasů, nalíčených rtů a omámených očí.

Já jsem to věděla, bylo všechno, co si Eva dokázala pomyslet. *Tohle přesně jsem věděla.*

„Vy jste pila.“

„Pila?“ Roztěkané oči po tomto tvrzení zamrkaly a pak Eva uslyšela něco, co se nedalo nazvat jinak než chichotání. „No, možná. Trošku. Jsme v klubu a tady se podávají drinky. Senza pití. Ono už je ráno?“

„Ahoj, Dallasová!“ McNab se vecpal vedle Peabodyové, takže spolu oba, zřejmě stejně stříknutí, sdíleli plochu obrazovky. „Tady je senzační kapela. Co kdybyste se sebrali a přišli sem za námi?“

„Peabodyová, kde vlastně jste?“

„Přece v New York City. Já tady bydlím.“

Ožralá, pomyslela si zoufale Eva. *Ožralá jak Dán*. „Tak dost. Vemte si to někam ven, dřív než úplně ohluchnu.“

„Cože? Není vás slyšet!“

Eva si nevšímala Roarkova pobaveného zakuckání a naklonila se k linku. „Strážníku Peabodyová, jděte ven a nepřerušujte spojení. Musím s vámi mluvit.“

„Vy že jste venku? No tak pojďte dovnitř.“

Eva se nadechla: „Vy. Jděte. Ven.“

„Jo tak, no tak dobře.“

Nastalo velké štrachání, další chichotání, na obrazovce se míhaly záběry na dav potácejících se maniaků, křepčících v řevu kapely. S velkým politováním zaslechla velice jasně, jak McNab šeptem navrhuje jakési radovánky, které by se daly provozovat v některém privátním salonku.

„Zasloužil by si, abys mu za fantazii připočítala body k dobru,“ podotkl Roarke.

„Tohle si vypiješ.“ Eva už ztrácela trpělivost, ale udržovala stále spojení, zatímco se Peabodyová s McNabem potáceli ven z klubu. Hladina zvuku poklesla, ale ne o mnoho. McNab zřejmě vybral klub v srdci broadwayského okrsku nekonečných večírků.

„Dallasová? Dallasová? Kde jste?“

„Na vašem linku, Peabodyová. Jsem na vašem linku.“

„Ach.“ Zvedla jej a civěla na obrazovku. „Kde jste se tu vzala?“

„Nemáte v kabelce nějaký prášek na vystřízlivění?“

„To víte, že mám. Vždycinky připravena, ne?“

„Tak si ho vemte. Hned.“

„Ále.“ Příjemně nalíčená pusa se vzdorně našpulila. „To se mi nechce. Hej, on je tam Roarke. Zaslechla jsem Roarkea. Ahoj, Roarkeu.“

Tomu nedokázal odolat a objevil se v záběru. „Ahoj, Peabodyová. Vypadáte dnes mimořádně půvabně.“

„Páni, vy jste ale fešák. Mohla bych se na vás pořád jen koukat a koukat a –“

„Prášek na vystřízlivění, Peabodyová. Okamžitě. Je to rozkaz.“

„Hernajs.“ Peabodyová zaštrachala v kabelce a vytáhla nějakou lahvičku. „Když musím, tak musím,“ prohlásila a vyklepla z lahvičky dvě pilulky, načež ji přistrčila McNabovi.

„Proč?“

„Protože.“

„Ach.“

„Peabodyová, budu potřebovat všechny dostupné údaje o Anje Carvellové, podrobné výsledky pátrání a skenování.“

„Provedu.“

„Všechno to převeďte na počítač v mém autě. A pak chci, abyste se se mnou setkala, v *uniformě,* na adrese Kennetha Stilese. Za třicet minut. Rozuměla?“

„No, vlastně… Mohla byste opakovat otázku?“

„To není otázka. To je rozkaz,“ opravila ji Eva a zopakovala jej. „Teď už jste to pochopila?“

„No jo. Hm, ano, madam.“

„A tu svou cvičenou opici nechtě doma.“

„Prosím?“

„McNaba,“ vyštěkla Eva a přerušila spojení.

„Zkazila jsi jim večírek,“ zabručel Roarke.

„Nech si své drzé řeči.“ Vstala, vytáhla ze zásuvky psacího stolu pouzdro na pistoli a připnula si je na rameno. „Teď si jdi dělat své finanční úpravy a postupné analýzy.“

„Miláčku, ty jsi to poslouchala?“

„To není k smíchu,“ odpověděla mu a byla naštvaná, poněvadž měla chuť se zlobit. „A ne, aby ses do něčeho míchal.“

Roarke se jen usmál a počkal si, až ji uslyší běžet ze schodů.

Ona se rozhodla usnadnit si cestu tím, že raději pečetě obejde, než by je lámala, řekl si. On však nemá důvod, aby si taková omezení stanovil také.

Seběhl chodbou dolů do tajné místnosti. U dveří si nechal zjistit a ověřit svůj hlas a otisk dlaně. Zámky se otevřely.

„Světla rozsvítit,“ nařídil. „Naplno.“

Místnost se zalila světlem, které zvenku nebylo vidět, protože okna měla tabule z odstíněného skla. Vstoupil na podlahu pokrytou velkými čtvercovými dlaždicemi a dveře se za ním zavřely a zabezpečily.

Do místnosti měli povolen vstup pouze tři lidé. Tři lidé, kterým beze zbytku věřil. Eva, Summerset a on sám.

Hladký černý řídicí pult měl tvar širokého U. Zařízení, neregistrované a ilegální, jemně a ospale bzučelo. Bdělé oko Počítačového dozoru nemohlo omezit to, co nevidí.

Během let většinu svých pochybných prostředků přebudoval. Od té doby, co byl s Evou, se některých zbavil, nebo je legitimizoval. Ale zatímco si teď naléval do sklenky brandy, uvažoval, že si každý muž přece musí zachovat pár vzpomínek na minulost, která ho utvářela.

A pomyšlení na systém, jako je Počítačový dozor, který monitoruje veškeré počítačové aktivity, byl pro jeho rebelantskou povahu něco jako otravný kamínek v botě. Zbavit se ho byla pro něj otázka cti.

Přistoupil k panelu a zakroužil sklenkou brandy. „Počítač zapojit,“ nařídil a nad černou deskou se rozzářila duha světel. „A teď se na to podíváme.“

Eva zanechala vůz ve druhém patře parkoviště půl bloku od Stilesova bydliště. Ušla asi polovinu té vzdálenosti, když si všimla postavy, která se snažila splynout se stromy na kraji protějšího parku.

„Truehearte!“

„Madam!“ Eva zaslechla v jeho hlase překvapení, ale než vystoupil ze stínu, podařilo se mu zatvářit se zase vyrovnaně. „Poručíku!“

„Podejte hlášení.“

„Madam, od chvíle, kdy se subjekt v osmnáct dvacet tři vrátil domů, mám dům pod nepřetržitým dohledem. Kolega hlídá zadní vchod. Každých třicet minut si podáváme pravidelné zprávy.“

Když k tomu Eva nic nepoznamenala, odkašlal si: „V osmnáct třicet osm stáhl subjekt rolety na všech oknech. Jsou pořád ještě zatažené.“

„To je v pořádku, Truehearte, podal jste mi jasný obraz o situaci. Ale teď mi řekněte, jestli je tam.“

„Poručíku, subjekt neprošel hlídaným prostorem.“

„Fajn.“ Spatřila, jak u protějšího chodníku zastavuje taxík. Vystoupila z něj Peabodyová, která už teď, v plné uniformě a s rovnými vlasy pod čepicí, vypadala daleko oficiálněji. „Zůstaňte tady, strážníku Truehearte.“

„Ano, madam. Madam? Rád bych využil této příležitosti, abych vám poděkoval za tento úkol.“

Eva pohlédla do jeho velice mladé a velice vážné tváře. „Vy mi děkujete za službu, při níž jste musel stát ve tmě a v chladu…“ Pohlédla na hodinky. „Přibližně pět a půl hodiny?“

„Ale je to vyšetřování vraždy,“ pravil s takovou posvátnou úctou, že ho málem pohladila po tváři.

„Jsem ráda, že vás to těší.“ Zamířila přes ulici, kde už čekala Peabodyová. „Podívejte se mi do očí,“ přikázala.

„Jsem střízlivá, madam.“

„Vyplázněte jazyk.“

„Proč?“

„Protože chcete. A už přestaňte trucovat.“ S těmito slovy zamířila Eva k budově. „A nedělejte mi za zády žádné ksichty.“

Peabodyová honem přestala obracet oči k nebi. „Můžu dostat informaci, proč jsem byla povolána zpátky do služby?“

„Informaci dostanete. Pokud ještě přežily některé vaše mozkové buňky a pokud budou v pracovní pohotovosti, tak vám snad svitne, až přitlačím ke zdi Stilese. Až budeme hotoví, vyplním nejasná místa.“

Předložila nočnímu hlídači odznak a dlaň k verifikaci a dostala povolení ke vstupu. Eva to rychle odbyla cestou nahoru.

„Páni, tady je to jako v těch dopoledních seriálech. Ne, že bych na ně koukala," dodala honem Peabodyová, když ji Eva sjela chladným pohledem. „Jedna z mých sester si na ně potrpí. Je úplně posedlá po *Srdci Desire*. Víte, Desire je totiž takové roztomilé přímořské městečko, ale pod tím roztomilým povrchem se dějí takové věci –"

„Přestaňte. Vážně."

Rychle vystoupila z výtahu, aby se vyhnula jakémukoli riziku, že bude muset poslouchat pokračování něčeho jako *Srdce Desir*e. Stiskla bzučák u Stilesova bytu a podržela odznak před kukátkem ve dveřích.

„Možná, že spí," řekla po chvilce Peabodyová.

„Má sluhu – androida." Eva znovu stiskla bzučák a přitom už se jí začal napětím bolestivě svírat žaludek.

Proboha, vždyť ona pověřila dohledem nad hlavním podezřelým ze dvou vražd úplného zelenáče. Protože tomu klukovi chtěla dát příležitost.

Jestli mu Stiles proklouzl, je to jen její vina.

„Jdeme dovnitř." Sáhla po svém univerzálním kódu.

„Co příkaz –"

„Žádný nepotřebujeme. Subjekt je podezřelý ze dvou vražd a zároveň potenciální oběť. Mám důvod se domnívat, že subjekt buď uprchl, nebo je uvnitř a není schopen otevřít."

Pomocí univerzálu překonala zámek. „Vytáhněte zbraň, Peabodyová," nařídila a sama taky sáhla po své vlastní. „Miřte do výšky a doprava. Připravená?"

Peabodyová kývla. Pusu měla sice ještě pořád načervenělou, ale pevně jí stiskla.

Na Evin signál vtrhly do dveří, každá kryla jednu stranu. Eva nařídila rozsvítit světla a musela přivřít oči před jejich náhlým zábleskem. Přejížděla kolem sebe očima a zároveň kryla Peabodyové záda.

„Policie! Kennethe Stilesi, tady je poručík Dallasová, newyorská policie. Přikazuji vám, abyste ihned vyšel do obývacího pokoje."

Během svého varování postupovala směrem k ložnici a bedlivě sledovala každý zvuk. „On tam není." Evě její instinkt říkal, že místnost

je prázdná, ale přesto Peabodyové ukázala na její druhou stranu. „Prověřte to tam. A kryjte si záda.“

Vykopla dveře a s napřaženou zbraní vběhla dovnitř.

Spatřila pečlivě ustlanou postel, uklizený sedací kout a na zemi hromádku tmavého oblečení, které měl Stiles na sobě na pohřbu.

„Android je tady, Dallasová!“ zavolala Peabodyová. „Dezaktivovaný. Po Stilesovi ani stopy.“

„Upláchl nám. Sakra.“ Přece však ještě s napřaženou zbraní zašla vedlejšími dveřmi do koupelny.“

Stačil jí jediný pohled do šatny, aby zbraň opět uložila. „Zdá se, že tohle může Truehearta zprostit viny,“ řekla Peabodyové, která tam za ní vešla. Eva ukázala na kelímek pleťového líčidla a pak zvedla paruku. „Stiles je zřejmě v tomhle oboru velký machr. Ohlaste to, Peabodyová. Podezřelý je na útěku.“

„Madam!“ Trueheart stál jako zkamenělá sekvoj ve dveřích Stilesovy šatny. Až na červené skvrny na lícních kostech byl bílý jako stěna. „Hlásím se k plné zodpovědnosti za to, že jsem zklamal při plnění svěřeného úkolu. Podrobím se bez výhrad jakémukoliv postihu, který uznáte za vhodný.“

„Zaprvé přestaňte mluvit jako ten android, kterého Peabodyová právě reaktivuje. Zadruhé za útěk podezřelého nejste zodopovědný vy. Odpovědnost nesu já.“

„Poručíku, jsem vám vděčný, že moje selhání při plnění povinností a řádném výkonu příkazu hodnotíte s ohledem na mou nezkušenost shovívavě, ale…“

„Sklapněte, Truehearte.“ *Panebože, zbav mě zelenáčů!* „Peabodyová! Pojďte sem.“

„Už jsem s tím androidem skoro hotová, Dallasová.“

„Peabodyová, vyložte strážníkovi Trueheartovi, jak zacházím s policajty, kteří zfušují svěřený úkol nebo ho nedokážou splnit způsobem, který považuju za uspokojivý.“

„Madam, takovým bez milosti nakopete koule. Může to být velmi zábavná podívaná. Ovšem z bezpečné vzdálenosti.“

„Děkuju, Peabodyová. Lichotíte mi. Truehearte, nakopala jsem vám koule?“

Ruměnec se mu rozlil po celém obličeji. „Ale ne, madam. Poručíku.“

„Takže z toho plyne, že podle mého mínění jste svůj úkol nezmrvil. Kdybych si myslela něco jiného, už byste se tady kroutil na zemi, držel se za ty zmíněné koule a žadonil o milost. A tu já, jak vtipně zdůraznila strážník Peabodyová, vůbec neznám. Je to jasné?“

Váhavě přikývl. „Ano, madam.“

„To je správná odpověď.“ Odvrátila se od něj a zkoumala dál šatnu. Celý les obleků v různých stylech a velikostech. Dlouhý a široký pult, pokrytý lahvičkami, tubami a spreji. Přihrádky nadité příčesky a parukami. Přesně uspořádané zásuvky s dalšími profesionálními pomůckami.

„Stiles ze sebe dokáže udělat někoho úplně jiného. S tím jsem měla počítat. Vyjmenujte mi všechny osoby, které jste viděl opouštět dům od osmnácti třiceti až do našeho příchodu. Ověříme to na nahrávkách bezpečnostních kamer u východů, ale vy buďte co možná nejdůkladnější.“

Přikývl, zahleděl se do prázdna a snažil se dokonale soustředit. „Párek, muž a žena, oba bílí, věk třicet pět nebo čtyřicet. Vzali si rychlé taxi a odjeli směrem na východ. Jedna žena smíšené rasy, věk ke třicítce. Odešla pěšky směrem na západ. Dva muži, jeden černý a druhý bílý, kolem třicítky. Vrátili se do půl hodiny s něčím, co vypadalo jako balení dvanácti plechovek piva, a s velikánskou pizzou. A pak samotný muž, smíšená rasa, věk blízko k padesátce, nějaké vousy v obličeji.“

Zarazil se, když Eva zvedla ruku. Uchopila malý balíček a ukázala mu několik pramenů vlasů, které už uložila do sáčku s důkazy. „Mohla by to být tahle barva?“

Otevřel ústa a pak je zase zavřel a stiskl rty. „S jistotou to nemůžu tvrdit, poručíku, protože už se stmívalo. Ale dotyčný subjekt měl tmavé vlasy, jejichž barva by mohla odpovídat tomu vzorku v sáčku.“

„Uveďte další podrobnosti. Výška, váha, styl oblečení, celkový vzhled.“

Poslouchala Trueheartovo hlášení a v duchu se snažila představit si způsob přeměny.

„Dobrá, ještě někdo?“

Vyjmenoval ještě pár lidí, kteří z budovy vyšli, ale nikdo už tak nevyhovoval jako ten osamělý muž smíšené rasy.

„Nesl něco? Tašku, krabici, balíček?“

„Ne, madam. Neměl s sebou nic.“

„Výborně, takže zřejmě takhle stále vypadá. Ohlaste to.“

„Madam?“

„Ohlaste ten váš popis, Truehearte. Jako dodatek k hlášení o podezřelé osobě na útěku.“

Trueheartovi se rozzářily oči jako svíčky na dortu. „Ano, madam.“

Byla to čirá náhoda, že ho dopadli. Tak o tom pak Eva uvažovala a ještě dlouho potom jí to vrtalo hlavou. Čirá náhoda.

Bylo to řízení osudu, že torontský expres měl na trati do Grand Central poruchu. A to zpoždění mělo všechno na svědomí.

Ale když to zjistila, vrazila Eva svůj komunikátor zpátky do kapsy. „Grand Central. A hněte sebou.“

V půli cesty ke dveřím bytu se ohlédla přes rameno. „Truehearte, máte nějaký zvláštní důvod, proč mi nejdete v patách?“

„Prosím, madam?“

„Když velící důstojník přikáže pohnout se, tak laskavě hejbněte tím svým zatraceným zadkem a mrskněte sebou.“

Zamrkal a pak zřejmě začal vstřebávat informaci, že s ním počítá ve svém týmu. Tvář mu zaplavil přihlouplý úsměv a pospíchal ke dveřím. „Ano, madam.“

„Východy blokuje dopravní policie, je rozmístěná u všech vstupů. Posily jsou na cestě.“ Eva předávala informace cestou na ulici. „Podezřelý si zakoupil jízdenku na rychlík do Toronta.“

„Tam je pěkná zima.“ Peabodyová si při poklusu okolo bloku k Evinu autu vyhrnula límec u kabátu. „Kdybych já prchala ze země, namířila bych si to na jih. Ještě jsem nebyla v Karibiku.“

„Můžete mu to připomenout, až ho budeme mít pod zámkem. A připoutejte se,“ nařídila, když nastoupili. Vystřelila z parkovací rampy jako raketa, zapnula sirény a zabočila za roh na dvou ječících kolech.

Trueheart sebou na zadním sedadle zmítal a žaludek měl až v krku, ale byl v sedmém nebi.

Účastnil se pronásledování, a nešlo o nějakého mizerného pouličního zlodějíčka nebo narušitele silničního provozu, ale o chlápka podezřelého z vraždy.

Když se Eva rychle a chladnokrevně prodírala provozem, musel se chytit držadla, aby udržel rovnováhu. Snažil se vtisknout si do paměti každý detail. Divokou rychlost, míhání světel a náhlý otřes a škubnutí, když jeho poručík – páni, to je psina –, aby se vyhnula zácpě na Lexingtonské, vystřelila s autem strmým liftem vzhůru.

Naslouchal jasnému a věcnému hlasu Peabodyová, která na svém komunikátoru koordinovala posily. Eviným tichým, ledabylým nadávkám, když byla nucená se prudce vyhnout dvěma „zatraceným pitomým idiotům“ na skútru.

Se zakvílením brzd zastavila na západní straně dopravního střediska. „Peabodyová, Truehearte, za mnou. Uvidíme, co pro nás mají dopraváci.“

Dva dopravní policisté střežili východ. Oba se postavili do pozoru, když jim Eva ukázala odznak. „Jak to vypadá?“

„Váš podezřelý je uvnitř, poručíku. Druhé podlaží, areál C. Jsou tam všude spousty pasažérů. Torontský expres je vyprodaný do posledního místa. Jsou tam obchody, restaurace a čekárny. Hlídky jsou rozmístěné u všech výtahů, dopravních pásů a průchodů, které do té oblasti vedou. A on tam je.“

„Zůstaňte v pohotovosti.“

Ponořila se do širého moře zvuků a pohybů.

„Poručíku, Feeney a McNab se blíží k jižnímu vchodu do budovy.“

„Sdělte jim cílové souřadnice. Nemáme zprávy o zbraních, ale musíme předpokládat, že je ozbrojený.“ Prošla celou plochu a okolo ní proudili lidé dovnitř i ven. „Upozorněte velícího důstojníka, že se chystáme zasáhnout.“

„Je to kapitán Stuartová. Kanál B na vašem komunikátoru. Stojí tady vedle.“

„Kapitáne Stuartová, tady je poručík Dallasová.“

„Poručíku, naše síť je připravená. Středisko dopravního dozoru bude dál ohlašovat zpoždění rychlíku dvanáct nula pět do Toronta.“

„Kde je můj podezřelý?“

Obličej Stuartové zůstával bezvýrazný a tvrdý, ale v hlase bylo znát napětí. „Ztratili jsme přímý vizuální kontakt se sledovanou osobou. Víme však, že nevyšel, opakuji, nevyšel z hlídané oblasti. Naše bezpečnostní kamery mají široký záběr. Najdeme si ho.“

„Až ho najdete, oznamte mi to na tento kanál,“ řekla stroze Eva. „Informujte své lidi, že už je na místě newyorská kriminálka a přebírá velení. Oceníme veškerou pomoc a spolupráci.“

„Tohle je můj rajón, poručíku. A moje velení.“

„Hledaný muž je podezřelý ze dvou vražd a to je zase *můj* rajón, kapitáne. To je prvořadé a obě to víme. A teď se dejme do práce. Hádat se můžeme až potom.“ Eva chviličku počkala. „Blížíme se k druhému podlaží. Prosím, informujte své lidi. Zbraně seřídit na nejnižší úroveň a použít pouze v krajním případě a pro ochranu všech lidí okolo. Chci, abychom to zatčení provedli čistě.“

„Já jsem si plně vědoma, jak se má provádět operace této povahy. Byla jsem informována, že sledovaný může být ozbrojen.“

„To nemůžu potvrdit. Zachovejte opatrnost a použijte minimum síly. Minimum síly, kapitáne, to je priorita. To místo je přecpané civilisty. Zůstanu na tomto kanálu pro další komunikaci.“

Eva zasunula komunikátor zase do kapsy. „Slyšela jste to, Peabodyová?“

„Ano, madam. Ta chce medaili. ‚Dnes večer zatkla jednotka Newyorské dopravní policie pod vedením kapitána Stuartové hlavního podezřelého z vraždy Richarda Draca, který byl na útěku. Obrazové zpravodajství v jedenáct.‘“

„A jaký je náš úkol?“

„Identifikovat, zadržet a zatknout hledaného. Neporušeného a bez obětí civilistů.“

„Slyšel jste to, Truehearte?“

„Ano, madam.“

Eva si všimla dopravních policistů po celém obvodu oblasti C. A také proudu lidí, kteří se motali, okouněli a spěchali po širokém nástupišti a točitými chodbami vedoucími do obchodů a restaurací.

Ucítila mastný pach minutek, horký lidský zápach. Dětský pláč. Kdosi si v přímém rozporu se zákazem zvukového narušování pouštěl

z tranzistoráku poslední městský rock. Tomu se marně pokoušela konkurovat skupinka pouličních zpěváčků.

Na moři obličejů byla vidět únava, vzrušení, otrávenost. Eva s mírnou nechutí zaregistrovala i kapesního zloděje, který právě ukradl peněženku.

„Truehearte, vy jste jediný, kdo Stilese skutečně viděl. Mějte oči otevřené. Chceme to provést nenásilně, ale také nechceme ztrácet čas. Čím větší bude zpoždění vlaku, tím víc bude Stiles nervózní."

„Dallasová, Feeney a McNab vlevo od vás."

„Jo, vidím je." Viděla je a zároveň spěchající dav civilistů a tucty různých oklik. „Je to tady jako v mraveništi. Musíme se rozptýlit. Vy, Peabodyová, se posuňte vpravo, Trueheart doleva. Tak, abychom na sebe pořád viděli."

Sama zůstala uprostřed, prodírala se davem a přejížděla jej pohledem. Vzadu za kolejemi prosvištěl tunelem vlak, směřující na jih, a zanechal za sebou horký závan vzduchu. Žebrák s licencí pomazanou něčím odporným obcházel pasažéry čekající na zpožděný torontský expres.

Právě se chystala sejít s Feeneyem, ale ještě se otočila, aby zkontrolovala pozici Peabodyové, a pak na druhou stranu, na Truehearta.

Uslyšela křik, pak několikeré zaječení, řinčení skla, jak se vysypala výloha jednoho z obchodů, plného zákazníků. Už jak se otáčela, spatřila Stilese, který se prodíral zpanikařeným davem, pronásledován dopravním policistou.

„Nestřílejte!" zařvala a vytáhla zbraň i komunikátor. „Stuartová, nařiďte svému muži, aby nestřílel! Sledovaný muž je obklíčen. Nepoužívejte zbraň."

Pomáhala si lokty, botami, koleny, aby se probojovala proudem lidí prchajících pryč. Někdo se řítil proti ní s vytřeštěnýma očima a tápajícíma rukama. Zaskřípala zuby, odhodila jej stranou a protlačila se mezerou, která po něm zůstala.

A už se jako rojící se včely valila další vlna lidí. Ječeli, protože z rozbitých výloh vystřelovaly střepiny. Eva ucítila na tváři horké škrábnutí a něco vlhkého jí stékalo po krku.

Uviděla, jak Stiles přeskakuje přes lidi, kteří upadli nebo se kryli. A pak spatřila Truehearta.

Měl dlouhé nohy a pohyboval se rychle. Eva se taky dala do běhu, vyrazila. Koutkem oka přitom zahlédla prudký pohyb.

„Ne! Nestřílet!“ vykřikla, ale její rozkaz zanikl ve zmatku. Už dobíhala k dopravnímu policistovi, když zaujal střeleckou pozici a namířil. V tomtéž okamžiku Trueheart skočil po Stilesovi a srazil ho k zemi.

Paprsek ho zasáhl v letu, proměnil jeho tělo ve střelu, která tvrdě dopadla na ustupujícího Stilese. A setrvačná síla je oba dva shodila z nástupiště dolů na koleje.

„Ne! Zatraceně. Ne!“ Odstrčila dopravního policistu, odhodila ho stranou a utíkala na kraj nástupiště. „Zadržte vlaky na sever! Na kolejích jsou zranění. Zadržte vlaky! Ach, Bože. Kristepane.“

Změť těl, cákance krve. Skočila dolů na koleje, až jí náraz projel celým tělem. Se zatajeným dechem hmatala puls na Trueheartově krku.

„Sakra! Sakra! Zraněný policista!“ zachraplala vyschlým krkem do komunikátoru. „Zraněný policista! Potřebujeme okamžitou lékařskou pomoc na Grand Central, podlaží dvě, oblast C jako Cecilie. Použijte vrtulník. Policista a podezřelý jsou zraněni. Vydrž, Truehearte!“

Svlékla sako, rozprostřela mu je přes prsa a pak se snažila rukama sevřít dlouhou otevřenou ránu na jeho stehně.

Bez dechu a celý zpocený přistál vedle ní Feeney. „Ach, prokristapána. Je to zlé?“

„Zlé. Dostal zásah, skočil přímo do toho zatraceného paprsku.“ Evě k němu chyběl pouhý jeden krok. O jeden krok se opozdila. „No a pak ten pád. Bylo by riskantní s ním hýbat dřív, než bude stabilizovaný. Kde jsou ti saniťáci? Kde jsou sakra ti zatracení saniťáci?“

„Už jedou. Počkej.“ Odepnul si opasek, odstrčil ji stranou a zaškrtil jím Trueheartovu nohu. „A co Stiles?“

Nařídila si vydržet, přelezla jako krab ke Stilesovi, který ležel tváří dolů, a hmatala mu puls. „Je naživu. On zásah nedostal a také při tom pádu schytal to nejhorší ten kluk.“

„Krvácí ti tvář Dallasová.“

„Jen mě škrábnul nějaký střep, to je všechno.“ Přejela pramínek hřbetem ruky, takže se její krev smíchala s Trueheartovou. „Až si to vyřídím se Stuartovou a tím jejím odstřelovačem –“

Zarazila se, podívala se na Trueheartovu mladou bledou tvář. „Panebože, Feeneyi, vždyť je to ještě dítě.“

Kapitola sedmnáctá

Eva vpadla do dveří pohotovosti v patách za nemocničním vozíkem a saniťáky, kteří překotně předávali své údaje. Jejich slova zněla jako facky, naléhavě a hlasitě. V tom přívalu pochytila cosi o poranění páteře, o vnitřním krvácení.

Když se dostali ke dveřím ordinace, zastoupila Evě cestu obrovská ošetřovatelka, jejíž pleť se proti světlemodré uniformě blýskala jako ebenové dřevo.

„Ustupte, sestro. Tohleto je můj člověk."

„Ne, vy ustupte, sestro." Ošetřovatelka Evě položila na rameno pěst jako balvan. „Dovnitř může vstoupit jen lékařský personál. Vy sama máte na tváři pěknou ránu. Zajděte si do Ordinace čtyři. Někdo vám to vyčistí."

„To si můžu vyčistit sama. Ten chlapec tam uvnitř patří ke mně. Jsem jeho poručík."

„No, poručíku, budete tedy muset nechat doktory, aby se o něj postarali." Vytáhla psací desku. „Jestli chcete nějak pomoct, řekněte mi jeho osobní údaje."

Eva odstrčila sestru loktem stranou, přistoupila k pozorovacímu oknu, ale přece už si netroufla vrazit dovnitř. Bože, jak ona nesnáší nemocnice. Úplně je nenávidí. Ale všechno, co mohla spatřit, byly horečně chvatné pohyby, zelené pláště lékařů a modré úbory sester. A na stole pod prudkými světly ležel v bezvědomí Trueheart, kterému se všichni věnovali.

„Poručíku," oslovila ji už mírným hlasem sestra. „Co kdybychom si navzájem trochu pomohly. Jde nám oběma o stejnou věc. Povězte mi o tom pacientovi, co víte."

„Trueheart. Panebože, jak se jmenuje křestním jménem, Peabodyová?"

„Troy," odpověděla za ni Peabodyová. „Jmenuje se Troy. A je mu dvaadvacet."

Eva se jen opřela čelem o sklo, zavřela oči a popsala okolnosti zranění.

„My už se o něj postaráme,“ řekla jí sestra. „Ale vy si teď zajděte na čtyřku.“ Prošla dveřmi a splynula s tou zelenou a modrou stěnou za oknem.

„Peabodyová, najděte jeho rodinu. Ať s nimi promluví někdo z Poradenského týmu.“

„Ano, madam. Feeney a McNab dohlížejí na Stilese. Ten je ve vedlejší místnosti.“

Dovnitř stále vjížděly další vozíky. Zranění v Grand Central budou pohotovost svými řeznými ranami, odřeninami a zlámanými kostmi zaměstnávat celou noc. „Musím o situaci informovat velitele.“ Odstoupila od okna, aby neprodleně podala hlášení.

Když to udělala, zaujala zase pozici u dveří a zavolala domů.

„Roarkeu!“

„Ty krvácíš.“

„Já – jsem v nemocnici.“

„Kde? Ve které?“

„V Rooseveltově. Poslyš –“

„Už jedu.“

„Ne, počkej. Já jsem v pořádku. Ale mám tady svého muže. Vlastně chlapce,“ řekla a málem jí selhal hlas. „Je to zatraceně mladý kluk. Dávají ho dohromady. Musím tu zůstat, dokud… Prostě tu potřebuju zůstat.“

„Já už jedu,“ opakoval.

Nejdřív chtěla protestovat, ale pak jen přikývla. „Tak jo. Díky.“

Ošetřovatelka opět vyšla ze dveří a vrhla na Evu káravý pohled. „Jak to, že nejste v Ordinaci čtyři?“

„Jak se daří Trueheartovi?“

„Snaží se ho stabilizovat. Brzy půjde na operační sál. Zavedu vás do čekárny, ale až budete ošetřená.“

„Potřebuju podrobnou zprávu o jeho stavu.“

„Potřebujete ji, dostanete ji. Ale až po ošetření.“

Čekání bylo nejhorší. Poskytovalo jí příliš mnoho času na přemýšlení, na rekapitulaci, přehodnocování. Na pátrání po každém chybném kroku.

Nedokázala sedět. Přecházela, pila odpornou kávu a dívala se z okna na zeď sousedního domu.

„On je mladý. Zdravý," poznamenala Peabodyová, protože už nemohla vydržet mlčení. „To je jeho plus."

„Měla jsem ho poslat domů. Měla jsem mu dát volno. Nebylo vhodné brát takového zelenáče na tenhle typ operace."

„Chtěla jste mu dát příležitost."

„Příležitost?" Otočila se a v očích se jí rozhořely prudké emoce. „Dala jsem v sázku jeho život v situaci, na kterou nebyl připraven. A padl při tom. Já jsem za to odpovědná."

„Houby jste." Peabodyová vzpurně vystrčila bradu. „Vždyť je policajt. Jakmile na sebe jednou navlíkne uniformu, bere na sebe riziko. Dělá svou práci a to znamená, že musí být každým dnem připravený na to, že to při plnění služebních povinností schytá. Kdybych se byla dala vlevo namísto vpravo, byla bych udělala přesně to, co Trueheart, a teď bych byla na operačním sále já. A budete se divit, docela by mě naštvalo, kdybych věděla, že tady stojíte a lámete si hlavu s činem, který jsem brala jako svou práci."

„Peabodyová –," Eva se odmlčela, zakroutila hlavou a vrátila se zase k přetíženému automatu na kávu.

„Dobrá práce," poznamenal Roarke, který vešel, a poklepal Peabodyová na rameno. „Jste poklad, Peabodyová."

„Nebyla to její vina. Nemůžu vystát, když to takhle bere na sebe."

„Kdyby to nedělala, nebyla by tím, čím je."

„Asi ano. Teď půjdu za McNabem a zjistím, jaké jsou poslední informace o Stilesově stavu. Možná, že byste ji mohl vylákat na procházku, aby se nadýchala čerstvého vzduchu."

„Uvidím, co se dá dělat."

Přistoupil k Evě. „Jestli budeš pořád pít tohle kafe, uděláš si do žaludeční sliznice takové díry, že bych skrz ně protáhl pěst. Jsi unavená, poručíku. Posaď se."

„Já nemůžu." Obrátila se a zjistila, že místnost je momentálně prázdná. A tak si dovolila sesypat se. „Ach, Bože," mumlala s tváří přitisknutou na jeho rameno. „Kdybys ho viděl, jak se přiblble culil, když jsem mu řekla, že ho beru s sebou. Myslela jsem, že ho mám pod dohledem, ale všechno se to zhatilo. Lidi padali jeden přes druhého, ječeli. Nemohla jsem se prodrat dost rychle, nedošla jsem k němu včas."

Znal ji příliš dobře, než aby jí na to něco řekl, jen ji pevně držel, dokud se neuklidnila. „Potřebovala bych něco zjistit.

Ty tady máš nějaké ty známosti, můžeš zkusit, jestli by ses dozvěděl, co se děje na operačním sále?“

„Dobře.“ Vzal jí z ruky kelímek a odložil jej. „Tak se na chvilku posaď. Já zatím půjdu a pokusím se zatahat za nějaké ty nitky.“

Zkusila se posadit, a dokonce to vydržela skoro celou minutu, pak ale byla znova na nohou a u kávy. Když si nalila další kelímek, do místnosti vstoupila žena.

Byla vysoká, štíhlá, a měla Trueheartovy bezelstné oči. „Promiňte.“ Rozhlédla se po místnosti a pak se podívala zpátky na Evu. „Hledám poručíka Dallasovou.“

„Já jsem Dallasová.“

„Ach ano, vždyť jsem to mohla uhodnout. Troy mi toho o vás tolik vyprávěl. Já jsem Pauline Trueheartová, Troyova matka.“

Eva čekala zmatek, žal, rozčilení, naléhání, a místo toho jen mlčky zírala, když k ní Pauline přikročila a podávala jí ruku. „Paní Trueheartová, je mi hrozně líto, že byl váš syn při plnění svých povinností zraněn. Ráda bych, abyste věděla, že své povinnosti vykonával příkladným způsobem.“

„Moc by ho potěšilo, že to říkáte. Velmi vás obdivuje. Doufám, že vás nepřivedu do rozpaků, ale mám dokonce dojem, že je do vás Troy tak trochu zamilovaný.“

Místo aby se napila, Eva hrnek s kávou odložila. „Paní Trueheartová, když došlo k zranění vašeho syna, byl pod mým velením.“

„Ano, já vím. Ti poradci mi vysvětlili, co se stalo. Už jsem taky mluvila se zpravodajem o stavu pacientů. Dělají prý všechno, co se dá, aby mu pomohli. Bude v pořádku.“

Usmála se, pořád držela Evu za ruku a vedla ji k sedadlům. „Moje srdce by poznalo, kdyby to tak nebylo. Víte, on je všechno, co mám.“

Eva usedla na stůl a dívala se, jak si Pauline sedá na židli. „Je mladý a silný.“

„Jistě, a dokáže bojovat. Chtěl jít k policii, co se pamatuju. Tolik to pro něj znamená, ta uniforma. On je obdivuhodný chlapec, poručíku, a dělal mi vždycky jen samou radost.“ Pohlédla na dveře. „Nemohu snést pomyšlení, že trpí.“

„Paní Trueheartová…“ Eva se zakoktala a zkusila to znova. „Nemyslím, že trpí. Aspoň ve chvíli, kdy jsem se k němu dostala, byl už v bezvědomí.“

„To je dobře, to jsem ráda, děkuju vám.“

„Jak mi můžete děkovat? Vždyť do téhle situace jsem ho dostala já.“

„Ale ovšem, že ne.“ Vzala Evu opět za ruku. „Vy musíte být opravdu skvělý velitel, když vám na tom tak záleží. Můj syn si přeje sloužit. Sloužit a chránit, říkáte to tak?“

„Ano.“

„To se ví, že si o něj dělám starosti. Pro nás, kteří milujeme ty, co slouží a chrání, to není snadné. Ale já Troyovi věřím. Bezvýhradně. A jsem si jistá, že totéž by o vás řekla i vaše matka.“

Eva sebou cukla, vlna bolesti jí projela až do útrob. „Já matku nemám.“

„Ach. Promiňte. Mhm.“ Dotkla se Evina snubního prstenu. „Tak tedy někdo, kdo vás miluje. Ten ve vás věří.“

„Ano.“ Eva se otočila a pohlédla do očí Roarkea, který právě vešel. „Ten asi ano.“

„Paní Trueheartová!“ Roarke k ní přistoupil. „Právě jsem byl informován, že vašeho syna už brzy odvezou z operačního sálu.“

Eva ucítila krátké lehké zachvění Paulininých prstů. „Vy jste lékař?“

„Ne, já jsem manžel poručíka Dallasové.“

„Ach. A řekli vám, jak – jak to s Troyem vypadá?“

„Je stabilizovaný. Prý je to nadějné. Lékař si s vámi za chvíli promluví.“

„Děkuju vám. Řekli mi, že v tomhle patře je kaple. Myslím, že se tam posadím, než na mne budou mít čas. Vy vypadáte unavená, poručíku. Troyovi by určitě nevadilo, kdybyste šla domů a trochu si odpočinula.“

Když s Roarkem osaměli, Eva si prostě opřela lokty o stehna a otevřenými pěstmi si stiskla oči. „Teď mi řekni, co jsi neřekl jí. Na rovinu.“

„Ta poraněná páteř jim dělá starosti.“

„Je paralyzovaný?“

„Doufají, že by to mohlo být jen dočasné, že to způsobuje edém. A pokud se ukáže, zeje to vážnější, jsou na to už dneska velice úspěšné léčebné metody.“

„On potřebuje být policistou. Můžeš sehnat nějaké specialisty?“

„O to už jsem se postaral.“

Zůstala ve stejné pozici a trochu se kolébala. „Jsem ti vděčná.“

„Neurážej mě, Evo.“

„Viděl jsi jeho matku? Jaká je? Jak jen někdo může být tak silný, tak statečný?“

Roarke ji vzal za zápěstí a stáhl jí ruce dolů. „Tak se podívej do zrcadla.“

Zavrtěla hlavou. „U ní je to láskou. Je odhodlaná postarat se o to, aby byl v bezpečí, živý a šťastný, protože ho má ráda. A já myslím, že to dokáže.“

„Mateřská láska je dravá a mocná síla.“

Eva, teď už trochu klidnější, zakroužila bolavými rameny. „Myslíš někdy na tu svoji? Na svou matku?“

Neodpověděl hned, váhal tak dlouho, až se na něj zamračila. „Chtěl jsem říct, že ne,“ vysvětlil jí. „Ale to by byla jen impulzivní odpověď. Ano, řekl bych, že na ni myslím. Tu a tam si vzpomenu, co se s ní asi stalo.“

„A proč tě opustila?“

„Já vím, proč mě opustila.“ Zase se mu do hlasu a do očí vrátila ocelová tvrdost. „Nebyl jsem pro ni nijak zvlášť zajímavý.“

„Já nevím, proč mě moje matka opustila. A to je na tom, myslím, to nejhorší. To, že nevím. Že si to nepamatuju.“ A pak otráveně vydechla. „A tyhle úvahy jsou stejně k ničemu.“

„Asi mi ty matky lezou na mozek. Potřebuju mluvit s Carly o té její.“

Vstala a setřásla únavu. „Teď musím zjistit, jak je na tom Stiles, a jestli je při vědomí, vyslechnout ho. Pak zajedu na Centrálu, vyplnit hlášení. A hned ráno musím navštívit velitele.“

Roarke také vstal. Viděl, jak je bledá, jaké má zarudlé oči. Řezné ranky a odřeniny na jejím obličeji vystoupily jako medaile. „Potřebuješ se trochu vyspat.“

„Možná, že si trochu zdřímnu na Centrále. Stejně to vypadá, že za pár hodin budeme mít všechno uzavřené. A až to bude, vezmu si nějaké osobní volno.“

„Až to skončí, co kdybychom si vzali pár dní dovolenou. Slunce by ti udělalo dobře.“

„Budu o tom uvažovat.“ A protože tam byli sami, naklonila se a políbila ho.

V sedm deset stála už Eva ve Whitneyho kanceláři. Měl od ní hlášení jak na disketě, tak vytištěné, a teď poslouchal její ústní komentář.

„Stilesův lékař odhaduje, že by mohl být schopen výslechu kolem poledne. Teď je pod sedativy a jeho stav je stabilizovaný. Strážník Trueheart je na tom stále ještě zle. Dolní končetiny dosud nereagují na stimulaci a momentálně není ani plně při vědomí. Ráda bych, aby strážníku Trueheartovi bylo vysloveno uznání za jeho chování. Jeho rychlá akce bez ohledu na osobní bezpečí přispěla bezprostředně k zadržení podezřelého. Zranění, která během operace utrpěl, nezavinila žádná nedbalost z jeho strany, ale pouze moje.“

„Tak to uvádíte ve svém hlášení. Já však s vaší analýzou nesouhlasím.“

„Pane, strážník Trueheart projevil odvahu a bystrý úsudek v nesnadné a nebezpečné situaci.“

„O tomhle nepochybuji, poručíku.“ Opřel se dozadu. „Ve svém písemném i ústním hlášení jste obdivuhodně zdrženlivá. Neuvažujete snad o tom, pouštět se do diskuse s kapitánem Stuartovou o problémech s jejím operačním personálem? Protože kdyby ano, musel bych vám dát přímý rozkaz, abyste se jakémukoliv kontaktu s kapitánem Stuartovou vyhnula. Právě teď jí její přímý nadřízený uděluje ostré pokárání. Myslíte, že to stačí?“ zeptal se po chvilce mlčení.

„To já nemohu posoudit.“

„Obdivuhodně zdrženlivě řečeno,“ opakoval. „Ta ženská zkurvila, co se dalo. Tím, že nerespektovala vaši autoritu, vaše rozkazy, vaše velitelské pravomoci a zásady zdravého rozumu, zvrátila celou tu situaci, zavinila zranění desítek civilistů, mnohatisícové škody na majetku, poskytla podezřelému možnost utéct a postarala se o to, že jeden z mých mužů je teď ve špitále.“

Naklonil se dopředu a procedil mezi zuby: „Myslíte, že nejsem nasranej?“

„Jste obdivuhodně zdrženlivý, pane.“

Vyrazil ze sebe zvukový projev, který snad mohl být smíchem. „Copak jste neřekla kapitánovi Stuartové, že máte nad tou akcí velení, že připravujete zásah a že máte tento zásah pod kontrolou, že mají být všechny zbraně seřízeny jen na lehké omráčení a že se má střílet pouze v krajní nutnosti?“

„Ano, pane. Řekla jsem jí to.“

„O kapitána Stuartovou se postaráme, to vám slibuju. Až bude vnitřní vyšetřování ukončeno, bude ráda, když se uchytí u Kontrolního systému. Spolehněte se.“

„Trueheartovi je dvaadvacet.“ To ji tížilo v srdci jako kámen.

„To já vím. Vím dobře, jaký je to pocit, když vám padne člověk, který je pod vaším velením. Ale musíte se s tím vyrovnat, poručíku, a dělat dál svou práci. Sedněte si.“

Když poslechla, odsunul tištěnou zprávu stranou. „Kdy jste se naposledy vyspala?“

„Je mi dobře.“

„Až tady skončíme, dejte si aspoň dvě hodiny odpočinku. To je rozkaz. A teď Anja Carvellová,“ začal. „Považujete ji za klíčový prvek v celém případu?“

„Je to nitka, která není nikde uchycená. A každá taková nitka může být klíčovým prvkem.“

„A její údajný vztah s Kennethem Stilesem a Richardem Dracem?“

„Ta spousta vztahů se v tomto případě kříží do příliš mnoha trojúhelníků, než abychom si mohli dovolit je ignorovat. Vypadá to, že Stiles připravil Dracovu smrt, a v důsledku toho i smrt Linuse Quima. Ale je tu řada dalších, kteří měli také motiv i příležitost. Zatím nemáme absolutní jistotu, že to provedl Stiles, a dokonce ani to ne, že to provedl sám. Než se vydám za ním, měla jsem v úmyslu požádat o zrušení pečeti na údajích o adopci Carly Landsdowneové.“

„Teď si dejte ty dvě hodiny spánku a pak zkuste soudce Levinského. Většina soudců se ošívá, když mají zlomit pečeti na soukromých adopcích. On by mohl být váš tip, zvlášť jestli ho zastihnete po dobré snídani.“

Měla dobrou vůli uposlechnout rozkaz. Najít si nějakou rovnou plochu a natáhnout se na ni, to by jí mělo prospět, aby se jí zase vyjasnila hlava.

Zavřela za sebou dveře své pracovny, zamkla se a pak se prostě natáhla na podlahu. Než však stačila zavřít oči, ozvalo se pípání kapesního linku.

„Jo, co je?“

„Dobré jitro, poručíku.“

„Neotravuj,“ zamumlala a podložila si ruku pod tvář. „Zrovna jsem si lehla.“

„To je dobře.“ Roarke se jí zahleděl do obličeje. „Ačkoliv by ti bylo líp v posteli než na podlaze kanceláře.“

„Ty snad víš všechno.“

„Znám tě. A právě proto jsem se rozhodl zavolat ti. Včera večer jsem ti zapomněl předat jednu informaci. Jméno skutečné matky ze spisu Carly Landsdowneové.“

„Co to plácáš? Neřekla jsem ti, abys to nechal na pokoji?“

„Ano, ale já jsem neposlechl. Budu se těšit, že mě za to později řádně ztrestáš. Zaznamenané jméno je Anja Carvellová. Porodila na soukromé ženské klinice ve Švýcarsku. Adopce byla předem domluvená a legální. Po porodu měla povinných čtyřiadvacet hodin na rozmyšlenou, své rozhodnutí nezměnila a podepsala konečné dokumenty. Jako otce uvedla Richarda Draca a připojila místopřísežné prohlášení, že byl o těhotenství informován, i o tom, že se rozhodla dítě donosit a předat k adopci. Dokument byl potvrzen dobrovolným testem pravdivosti.“

„Byl informován o narození dítěte?“

„Ano. Složka je kompletní a bez vady, tak jak se dá u Švýcarů předpokládat. Byl si vědom, že má dítě, dceru. Jeho otcovství potvrdil povinný test na DNA. Nic proti adopci nenamítal.“

Převalila se na záda a nechala informace zapadnout do mozku. „Adoptivní rodiče mohou znát veškeré informace až na jména. Dostanou údaje o zdravotní historii obou pravých rodičů, o jejich kulturním a etnickém pozadí, o intelektuálních, uměleckých a technických schopnostech. To všechno jim může poskytnout celkem jasný obraz.

Adoptovaný jedinec má také právo dovědět se všechny tyto údaje včetně jmen pravých rodičů.“

„Žádný požadavek od adoptované osoby na tyto údaje jsem nenašel,“ sdělil jí Roarke.

„Existují i jiné cesty. Carly to mohla vědět. Mohla si to dát dohromady a nabýt podezření, že Draco je její otec. Když víš, co hledat, najdou se i podobné fyzické znaky. Kolik toho asi věděla?“

„Ty na to přijdeš. Teď se vyspi.“

„Dobrá. A připomeň mi, že tě mám profackovat kvůli nedovolenému vnikání do elektronických dat.“

„Už se nemůžu dočkat.“

Upadala do spánku s myšlenkami na otce a dcery, na zradu a vraždu.

A probudila se s hrdlem sevřeným hrůzným snem, zalitá potem a s prudkým bušením v hlavě.

Převrátila se na kolena a opřela se o ruce, aby překonala nutkání ke zvracení. Trvalo jí pár roztřesených vteřin, než jí došlo, že ne všechno to bušení pochází z její hlavy. Někdo byl za dveřmi.

„Jo. Moment. Sakra.“ Zase se obrátila a snažila se zhluboka dýchat. Pak se postavila a na chvíli se musela opřít rukama o stůl, než získala v nohách jistotu.

Odjistila zámky a otevřela dveře. „Co je?“

„Nehlásila jste se na linku,“ vysvětlovala spěšně Peabodyová. Tvář měla zarůžovělou zimním chladem. „Byla jsem – je vám dobře? Vypadáte tak –“ *Uštvaně*, řekla si v duchu, ale poslechla svůj instinkt a spolkla to slovo. „Divně,“ dodala.

„Spala jsem.“

„Tak to odpusťte.“ Peabodyová rozepínala knoflíky u kabátu. Vzhledem ke svému nejnovějšímu pokusu o zhubnutí vystupovala teď z podzemky pět bloků před Centrálou. A tohle ráno se zima rozhodla vzepnout se ještě k jednomu zásahu. „Právě jsem přišla a narazila jsem na inspektora. Odcházel do nemocnice.“

„Trueheart?“ Eva popadla Peabodyovou za ruku. „Ztratili jsme ho?“

„Ne. Probral se k vědomí. Inspektor říkal, že se probudil asi před dvaceti minutami, a nejlepší na tom všem je, že reaguje na stimulaci. Takže není paralyzovaný a už ho budou jen dál pozorovat.“

„Sláva.“ Úleva s ní zatřásla jako úder křídel. „To je výborné. Skvělé. Zastavíme se u něj, až půjdeme vyslýchat Stilese.“

„Jeho oddíl se mu skládá na kytku. Všichni mají Truehearta rádi.“

„Fajn, přihlaste mě taky.“ Sedla si na stůl. „Sežeňte mi, prosím vás, kafe. Jsem úplně grogy.“

„Vy jste vůbec nešla domů, co? Když jste mě propouštěla, tak jste řekla, že taky jdete.“

„To jsem lhala. Kafe. Dostala jsem jednu anonymní informaci. Budeme znova vyslýchat Carly Landsdowneovou.“

Peabodyová popotahovala a postávala nad AutoChefem. „A vaše asistentka se zřejmě nemá vyptávat na jméno zdroje?“

„Moje asistentka by mi měla přinést kafe, než jí prokousnu krk.“

„Už na tom pracuju,“ mumlala Peabodyová. „Ale proč Carly, v tomhle stadiu vyšetřování?“

„Zrovna jsem si ověřila, že Richard Draco byl její otec.“

„Ale vždyť oni byli…“ Peabodyová přelétla přes tvář celá škála emocí. „No, těpic!“

„Řečeno ve zkratce.“ Eva sáhla po kávě. „Musím se obrátit na soudce Levinského s formální žádostí o zrušení adopčního utajení. Je třeba udělat to oficiálně. A zatím –,“ přerušila větu, protože jí link na stole signalizoval hovor.

„Vraždy, Dallasová.“

„Poručík Eva Dallasová?“

Eva si prohlížela obličej ženy na obrazovce. „Souhlasí.“

„Poručíku Dallasová, moje jméno je Anja Carvellová. Ráda bych s vámi mluvila ve velmi naléhavé věci, co nejdřív.“

„Já už jsem vás sháněla, slečno Carvellová.“

„To jsem očekávala. Mohly bychom se sejít u mě v hotelu? Bydlím v Palace.“

„To je populární místo. Budu tam. Za dvacet minut.“

„Děkuju vám. Myslím, že vám můžu pomoct objasnit spoustu věcí.“

„Pááni.“ Peabodyová popadla svoji kávu, když Eva ukončila hovor. „My ji sháníme po všech čertech a ona nám prostě sama skočí do náruče.“

„Opravdu náramná náhoda.“ Eva se odsunula od stolu. „Jenže já náhody nemám ráda.“

Ano, zní to dobře, má to takový dramatický náboj. Člověku se nikdy nechce ztratit smysl pro styl, ani pod tlakem. A zvláště ne pod tlakem. Pilulky jsou na svém místě, pro případ, že by jich bylo třeba. Je to samozřejmě až poslední možnost, ale působí rychle. A laskavě.

„Nevstupuj laskavě do té dobré noci. „ Co on o tom k čertu věděl? Když jde o to zvolit smrt nebo vězení, zvolím smrt.

Celý život je řadou takových voleb. Člověk se přikloní k jedné a celá cesta změní směr. Vlastně nikdy nevede přímo, to by na ní nesměly být žádné radosti a žádné Žaly. Já si vždycky zvolím cestu, která se kroutí. Volím si své možnosti, někdy dobře, někdy špatně, ale je to má volba. Hlásím se k plné zodpovědnosti za důsledky těch rozhodnutí.

Vezměme třeba Richarda Draca. Ne, zvláště Richarda Draca. Jeho život nebyl řadou voleb, ale slepencem krutých činů, menších a velkých. Každý, koho se dotkl, zůstal nějak poznamenaný. Jeho smrt mi svědomí nezatíží. To, co páchal, vědomě, úmyslně, zlovolně, zaslouží zhoubu.

Jen škoda, že v tom okamžiku, než ten nůž pronikl do srdce, necítil víc bolesti, obrovské vlny bolesti, mocné přívaly poznání, strachu, žalu.

Ale při plánování jeho popravy bylo třeba mít na mysli i vlastní sebezáchovu. A tu mám na mysli stále.

Kdyby se objevila možnost udělat to celé znova, nebylo by třeba nic měnit. Ani předstírat lítost, že byla zabita pijavice.

Trochu lituji, že bylo nutné vlákat do smrtelné pasti Linuse Quima. Bylo to však nutné a bůhví, že to byl ošklivý chladnokrevný prevít. Existovala sice možnost zaplatit mu, ale vyděračství je přece určitý druh zhoubné nemoci, ne? Jakmile se jím tělo nakazí, začne se v něm šířit a v nečekaných okamžicích znovu propuká. Proč to riskovat?

Příprava jeho smrti mi však přece jen nepřinesla Žádné uspokojení. Bylo nezbytné uklidnit mu nervy a vnitřní úzkost. Aspoň že necítil bolest ani strach a zemřel v příjemné iluzi.

Ale myslím, že ani to nemůže ospravedlnit akt ukončení dalšího života.

Zdálo se mi, kdoví jak je to chytré, předvést Richardovu smrt před tolika lidmi a u vědomí, že ti, kdo ho obklopují, mu nepřejí nic dobré-

ho. Byla to tak příjemně vzrušující myšlenka zařídit to tak, aby nůž, který Christine Voleová vnoří do černého, ohavného srdce Leonardo Volea, byl skutečný. Bylo to tak úžasně patřičné.

Lituji a omlouvám se za nepříjemnosti způsobené přátelům a kolegům, když se dostali, byť i jen na krátký čas, do podezření. Bylo ode mne pošetilé věřit, že to nikdy nedospěje tak daleko.

Podle mého mínění na Richardovi nikomu nezáleželo. Nikdo z těch, kteří ho znali, po něm nebude truchlit ř výjimkou krokodýlích slz, které se mají na pobledlých tvářích zalesknout kvůli obecenstvu.

Ale to byl zásadní omyl. Poručíkovi Dallasové na něm přece jen záleží. Ach, snad ne přímo na Richardovi. Určitě si toho o něm zjistila dost, aby to vzbudilo i její odpor. Ale jí záleží na zákonu. Domnívám se, že je to její náboženství, že cítí povinnost zastat se zavražděných.

To se mi ujasnilo velmi brzo potom, co se naše pohledy střetly. Vždyť konečně trávím život tím, že lidi studuju, poměřuju a napodobuju.

Mé předsevzetí je konečně splněno a já věřím celým svým srdcem, že to bylo nutné. A doufám, možná krutě, Že to ospravedlňuje i některé nepředvídatelné tvrdosti.

Není to snad spravedlnost?

Kapitola osmnáctá

Anja Carvellová byla krásná. Měla přesně takovou zaoblenou postavu, kvůli které jsou ženy ochotné se potit, nebo za ni platí. A která uchva-

cuje muže. Plné, smyslné rty měla nalíčené barvou leštěné mědi. Její pokožka měla jemný odstín zlatého prachu, takže dohromady s kouřově rudou barvou vlasů a třízlově hnědýma očima působila jako stěží ztlumený blikající plamen.

Nejdřív si Evu dlouze a zpříma prohlédla, pak krátce přejela zrakem Peabodyovou a ustoupila ode dveří, aby mohly vejít do jejího skromného pokoje.

„Děkuji, že jste přišla tak brzy. Teprve když jsme domluvily, uvědomila jsem si, že jsem se měla nabídnout, že přijdu k vám."

„Pro mě to není žádný problém."

„A teď mi, doufám, prominete, že se v těchto věcech moc nevyznám. Moje zkušenosti s lidmi vaší profese jsou značně omezené. Objednala jsem konvici horké čokolády."

Ukázala na obývací kout, kde stála na nízkém stolku bílá konvice a dva šálky. „Přidáte se ke mně? Venku je tak chladno a nevlídno. Jen přinesu ještě šálek pro vaši asistentku."

„Neobtěžujte se," zarazila ji Eva a slyšela, jak si za jejími zády Peabodyová lehce odfoukla. „Přistupme k věci."

„V tom případě bychom si mohly sednout."

Anja je uvedla k pohovce, uhladila si dlouhou, bronzově zbarvenou sukni a pozvedla šálek. V pozadí tiše hrála hudba, jakési ptačí trylkování na piano. Vedle lampy stála buclatá váza se stolistými růžemi. Jejich vůně se v místnosti mísila s vůní té ženy.

Taková hezká a ušlechtilá scéna, usoudila Eva.

„Přijela jsem do New Yorku teprve včera večer," začala Anja. „Už jsem úplně zapomněla, jak se mi to město líbí. Ten jeho chvat a energie. Ten žár, dokonce i v téhle zimě. Vy Američané už jste zaplnili všechny prostory a pořád nacházíte nové."

„Odkud jste přijela?"

„Z Montrealu." Upíjela čokoládu a balancovala se šálkem s toutéž ženskou delikátností, kterou Eva často obdivovala u Mirové. „Poručíku, obávám se, že když jste hovořila s Kennethem, nebyl k vám tak úplně upřímný. Doufám, že mu to nebudete mít za zlé. Myslel přitom na mne."

„Slečno Carvellová, potřebuji váš souhlas se záznamem této konverzace."

„Ach.“ Anja nejdřív roztržitě zamrkala a pak přikývla. „Ale ovšem, ano. Soudím, že se to musí provést oficiálně.“

„Peabodyová, zapněte záznam.“ Eva odříkala standardní práva a povinnosti, Anjiny oči se rozšířily překvapením, ale pak se zase uklidnily, a dokonce se v nich mihl náznak pobavení.

„Takže já jsem podezřelá?“

„Je to jen formalita. Na vaši ochranu. Rozumíte právům a povinnostem, které jsem vám sdělila?“

„Ano, bylo to naprosto jasné.“

„Slečno Carvellová, proč jste včera přijela z Montrealu do New Yorku?“

„Kenneth… Kenneth Stiles mi zavolal. Potřeboval se mnou mluvit. Byl strašně rozčilený a vyděšený. Domnívá se, že si myslíte, že to on zabil Richarda Draca. Poručíku Dallasová, taková věc není absolutně možná.“

„A proč asi?“

„Kenneth je hodný a jemný člověk.“

„Tenhle hodný a jemný člověk Richarda Draca před čtyřiadvaceti lety zuřivě napadl a dostal ho do nemocnice.“

Anja něco podrážděně zamumlala a šálek jí zachřestil na talířku. „To byla mladická nerozvážnost. Copak musí být člověk pronásledován za jediný pošetilý skutek, který spáchal tak dávno? Skutek spáchaný z lásky a ze soucitu?“

„Ať provedeme cokoliv, provází nás to celý život, slečno Carvellová.“

„Tomu nevěřím. Já sama jsem důkazem toho, že život je možno vlastní vůlí změnit.“ Na moment sevřela ruku, jako kdyby tu vůli stiskla v pěsti. „Poručíku Dallasová, když jsem včera večer viděla Kennetha, byl vystrašený a znepokojený. Mohu vám odpřísáhnout, že by mi byl nikdy nezavolal, kdyby opravdu provedl to, z čeho ho podezíráte.“

„Kdy jste ho viděla naposledy?“

„Asi v osm hodin. Sešli jsme se v takovém malém klubu. Myslím, že se jmenuje Kočka z uličky.“

„Ano, ten znám.“

„Dali jsme si něco k pití a povídali jsme si. A tam mi právě sdělil, že vám prozradil moje jméno a že mě budete patrně hledat kvůli mému někdejšímu vztahu k Richardovi.“

Na ústech jí rozkvetl úsměv stejně překrásný jako růže vedle ní. „Víte, on mě chtěl varovat, abych se mohla někde ukrýt, ušetřit si rozčilující setkání, jako je tohle. Uklidnila jsem ho, jak jsem mohla, a řekla jsem mu, že si s vámi promluvím.“

„Pak už se s vámi nespojil?“

„Ne. Doufám, že s ním budu mluvit, až tohle skončíme, a budu ho moct uklidnit, že už nevěříte, že mohl udělat takovou věc.“

„Kenneth Stiles se včera večer pokusil opustit město.“ Eva při této informaci bedlivě pozorovala Anju. „Když se ho snažili zadržet, utekl a během stíhání byl zraněn.“

„Ne. Ne, ne.“ Anja prudce popadla Evu za zápěstí. „Zraněný? Jak moc? Kam jste ho odvezli?“

„Je v nemocnici. Jeho stav je stabilizovaný. Lékaři se domnívají, že se plně zotaví. Ale řekněte, slečno Carvellová, jak to, že se nevinný člověk pokouší utéct?“

Pustila Evinu ruku, vstala a přikročila ke stíněnému oknu. Přitiskla ruku na ústa, jako kdyby chtěla zadržet slova, a pak ji nechala klesnout až k prvnímu knoflíku na svých šatech. Když znova promluvila, už neměla tak chladný a jistý hlas.

„Ach, Kennethe. Poručíku, možná, že máte pravdu. Možná, že na nás odrazy celého našeho života pořád působí. Udělal to kvůli mně. Stejně jako všechno předtím.“ Obrátila se, stála tam orámovaná šedou oblohou. V očích se jí leskly slzy, ale na tváře jí nepřetekly. „Dovolíte mi ho navštívit?“

„Snad. Slečno Carvellová, věděl Kenneth Stiles o tom, že jste donosila a porodila dítě Richarda Draca?“

Anja škubla hlavou, jako kdyby jí Eva uštědřila ránu pěstí, a ne slovy. Krátce a roztřeseně se zasmála. Když se trošku vzpamatovala, šla si znovu sednout. „Vidím, že jste velice důkladná. Ano, Kenneth to věděl. Sám mi v té nesnadné situaci pomáhal.“

„Ví o tom, že tím dítětem je Carly Landsdowneová?“

„On neznal jméno, které dítěti dali noví rodiče. Doklady byly zapečetěny. Já jsem neřekla nikomu kromě právníka, který vystavil doku-

menty, kam bylo dítě umístěno a ke komu. V tom spočívá význam utajení, poručíku. A co má to dítě – ne, teď už to musí být mladá žena – co má s tím vším společného?“

„Vy jste neměla s Carly Landsdowneovou žádné kontakty?“

„Proč bych měla? Ach, vy si asi myslíte, že jsem lhářka nebo podvodnice.“

Anja odložila šálek s čokoládou. Ale nenapila se. Jediným vnějším projevem jejího rozčilení byly neklidné prsty na hrdle.

„Myslím, že nejsem ani jedno ani druhé,“ prohlásila po chvíli. „Zjistila jsem, že jsem těhotná. Byla jsem strašně mladá, strašně zamilovaná, nebo aspoň jsem měla ten pocit. Oddala jsem se Richardu Dracovi. Byl mým prvním milencem. On si potrpěl na to být první. A já jsem tolik nedbala o antikoncepci, jak bych byla měla.“

Trochu pokrčila rameny a opřela se dozadu. „A jelikož jsem byla mladá a zamilovaná, tak když jsem zjistila, že budu mít Richardovo dítě, byla jsem vzrušená a unesená romantickou představou, že se vezmeme. Jemu se brzy podařilo proměnit toto nadšení v beznaděj. Nedal najevo vztek, nedošlo k žádné vášnivé hádce, a vůbec už ne k žádným něžným slůvkům a slibům, které jsem od něj najisto očekávala. Místo toho se na mne začal dívat s nezájmem a s mírným znechucením.“

Oči jí ztvrdly a ruka jí zase sklesla do klína. „Nikdy nezapomenu, jak se na mne díval. Řekl mi, že je to můj problém a že jestli si myslím, že bude platit za ukončení těhotenství, tak že se mýlím. Samozřejmě že jsem plakala, žadonila. Uštědřil mi několik sprostých nadávek, prohlásil, že moje sexuální schopnosti byly přinejmenším průměrné a že už ho nudím. Opustil mě tak, jak jsem byla. Na kolenou. A plačící.“

Napila se čokolády, bez viditelných známek rozčilení. „Snad tedy chápete, že jeho smrti nijak nelituji. Byl to nejodpornější člověk, jakého jsem kdy potkala. V této fázi svého života jsem to bohužel nechápala tak jasně. Věděla jsem, zeje zkažený,“ pokračovala, „ale se slepým a nádherným optimismem mládí jsem až do okamžiku, kdy se ode mne odvrátil, doufala, že ho změním.“

„Pak už jste tomu věřit přestala.“

„Ach ano. Přestala jsem věřit, že bych mohla Richarda Draca změnit. Ale myslela jsem si, že bez něj nedokážu žít. Taky jsem byla velice vystrašená. Ještě mi nebylo ani osmnáct, byla jsem těhotná a byla jsem sama. Snila jsem o tom, že se stanu velkou herečkou, a to všechno padlo. Co jsem si měla počít?“

Odmlčela se na chvilku, jako by se dívala zpátky. „Člověk je v osmnácti tak dramatický. Pamatujete se, poručíku Dallasová, jak jste v osmnácti věřila, že všechno je nějak správné, plné života, a že se celý svět točí jen kolem vás? Ach jo?“

Zase pokrčila rameny. „Pokusila jsem se vzít si život. Zfušovala jsem to, bohudík, i když by se mi to asi podařilo, kdyby nepřišel Kenneth. Kdyby mi v tom nezabránil a nepřivolal pomoc.“

„Ale těhotenství jste přesto nepřerušila.“

„Ne, měla jsem mezitím čas přemýšlet, uklidnit se. Když jsem brala žiletku do ruky, na dítě jsem nemyslela. Jen na sebe. A pak se mi zdálo, že jsem dostala novou šanci a že jediný způsob, jak to teď mohu přežít, je udělat to, co je dobré pro život, který jsem v sobě nosila. Nikdy bych se tím neprokousala, kdyby nebylo Kennetha.“

Stočila oči, své výmluvné oči, na Evu. „Zachránil život mně i mému dítěti. Pomohl mi najít kliniku ve Švýcarsku a úředníka pro umístění dětí. Půjčil mi peníze a podpořil mě.“

„On je do vás zamilovaný.“

„Ano.“ Vyslovila svůj souhlas prostě a smutně. „A já ze všeho nejvíc na světě lituju, že ho také nemůžu milovat, tak jak si zaslouží. To, že před těmi lety napadl Richarda, to byl úlet, který stál Kennetha hrozně moc.“

„A když jste udala dítě?“

„Začala jsem zase nanovo žít, ale nikdy už jsem nedosáhla svého snu stát se opět herečkou. Už jsem k tomu neměla odvahu.“

„Jako skutečná matka jste měla právo pravidelně žádat zprávy o dítěti, které jste předala.“

„Toho jsem nikdy nevyužila. Udělala jsem to, co se mi zdálo nejlepší pro ni a nejlepší pro mne. Ona už nebyla moje. Proč bychom se o sebe měly zajímat?“

„Ona se zajímala o Richarda Draca. Carly Landsdowneová byla na jevišti, když byl zabit.“

„Ano?“ Na tváři se jí mihlo překvapení a pozornost. „Ona je tedy herečkou? Tady v New Yorku? Vidíte, kolik kruhů se protíná uvnitř kruhu jediného života? A ona že hrála v představení s Richardem i Kennethem? Jak je to zvláštní a případné.“

Eva čekala. Pozorovala ji. „Vy se o ni nijak nezajímáte?“

„Poručíku, vy čekáte, že budu předstírat nějaké spojení, nějaké spirituální pouto? Ta vaše Carly Landsdowneová je pro mne cizí osoba. Samozřejmě, že jí přeju to nejlepší. Ale spojení mezi námi, tak tenké a dočasné, bylo přetrženo před mnoha lety. Moje jediné spojení s tou dobou představuje Kenneth.“

„Znala jste se s Areenou Mansfieldovou?“

„Ano, trochu. Už tenkrát byla velmi slibná. Uplatnila se velmi dobře, že? Mám takový dojem, že si s ní Richard svého času také pohrál. Proč se mne ptáte?“

„Také hrála v tom představení. A co Natalie Brooksová?“

„Natalie Brooksová?“ Maličko se pousmála. „To je jméno, které už jsem léta neslyšela. Ano, pamatuji se, že v době, kdy jsme byli s Richardem milenci, měla malou roličku v jedné hře. Byla také velice mladá. Hezká, taková svěží venkovská dívka. A samozřejmě snadná kořist pro Richarda. Ulovil ji, když se odvrátil ode mne. Možná, že už dřív. Těžko říct. Také hrála v tom představení?“

„Ne, ale její syn byl Dracův náhradník.“

„To je fascinující.“ Oči jí pobaveně hrály. „Prosím, musíte mi říct, kdo ještě.“

„Eliza Rothchildová.“

„Ale ano! Příjemná žena. Velice důstojná a trochu zatrpklá. Richarda moc nesnášela. Nebyla ovšem jeho typ a on se nenamáhal to skrývat. Ano, je to fascinující. Na jevišti se jako stíny pohybují duchové minulosti. A v jejich středu, jak to měl nejraději, Richard.

Já už se o divadlo moc nezajímám. Ale kdybych to byla věděla, obstarala bych si lístek. Ano, myslím, že bych ráda zaplatila za to, abych viděla, jak dopadlo to představení.“

„V posledních čtyřiadvaceti letech jste s nikým z těch lidí neměla žádné kontakty?“

„S nikým kromě Kennetha, jak už jsem řekla. Vím, že vám Kenneth řekl, že mě celá ta léta neviděl ani se mnou nemluvil, že ani nevěděl,

kde jsem. Ta lež neměla posloužit jemu, ale mně. A teď, když jste mi pověděla, kdo všechno v tom figuroval, je mi ještě daleko jasnější, proč to udělal. Asi se bál, že by mě všichni ti duchové vyděsili. Ale ujišťuji vás, a ujistím i jeho, že tomu tak není.“

„Řekl vám, že Richard Draco a Carly Landsdowneová byli milenci?“

Šálek se s trhnutím zastavil na cestě k jejím ústům. S očima upřenýma na Evu ho pomalu postavila na stůl. „Co to říkáte?“

„Že váš bývalý milenec a dítě, které jste s ním měla, spolu měli poměr. Měli spolu sexuální aféru, která skončila krátce před jeho smrtí.“

„Svatá panno!“ Anja zamhouřila oči. „Je to snad odplata za malý hřích spáchaný před tolika lety? Teď jste mě opravdu rozrušila, poručíku.“ Otevřela zase oči, ve kterých se teď objevil tvrdý záblesk. „Jestli jste tohle měla v úmyslu, tak se vám to povedlo. Předpokládám, že o tom ani jeden z nich nevěděl.“

Vstala a přešla přes pokoj. „Je mladá. Přitažlivá?“

„Ano. Velice přitažlivá.“

„Určitě mu těžko odolala. Neměla důvod odolávat. On vždycky dokázal zlákat ženy do postele.“

„Třeba ho zlákala ona a věděla to.“

„Copak by se nějaká žena mohla chtít vyspat se svým vlastním otcem?“ namítla Anja. Se zaťatými pěstmi a třesoucím se tělem se prudce otočila. „Jak by o tom mohla vědět? Ty doklady byly zapečetěné.“

„Pečetě se mohou zlomit,“ řekla Eva mírně. „Kterákoliv zúčastněná strana o to může požádat. Třeba byla zvědavá, kdo ji zplodil.“

„Kdyby se takový požadavek vyskytl, museli by mě o tom informovat. To je zákon.“

„Zákony se občas překračují. Proto mám stále dost práce. Ty doklady mohl otevřít i sám Draco.“

Na to se Anja jen zasmála, chladně a ostře. „A proč? Už tehdy neměl ani nejmenší zájem. Nezdá se mi, že by si po všech těch letech vůbec vzpomněl, že nějaké dítě existuje.“

„Víte, ona tu byla podoba, slečno Carvellová. Carly má stejný komplex zbarvení, tvar jeho očí, jeho brady.“

„Ach tak.“ Nadechla se, přikývla a přiměla se opět si sednout. „Možná, že na ni hleděl a viděl sebe. Možná,“ zamumlala a přitom si

opět hrála s knoflíkem. „Je to možné. A pak ji zatáhl do postele kvůli jakémusi narcistickému potěšení. Těžko říct, to nedokážu odhadnout. Richard se pro mne stal stejně cizí osobou jako ta mladá žena, o které mluvíte. Prostě je neznám.“

„Ale Kenneth Stiles ano.“

Eva sledovala, jak se v Anjině obličeji rozšířilo poznání a hrůza. Nejdřív zrudla a pak stejně náhle zbledla. „Ne. Ať se o tom dověděl nebo měl jakékoliv podezření, nikdy by nesáhl k vraždě. Povídám vám, ten útok před čtyřiadvaceti lety, to byla impulzivní, okamžitá zuřivost. Vy jste říkala, že ten poměr skončil ještě před Richardovou smrtí. Kenneth v sobě nemohl živit zuřivost, nevydržel by to.“

„Možná že ne. Možná, že ne bez pomoci. Kde jste byla vy pětadvacátého března večer?“

„Ach, už chápu, už to chápu,“ opakovala tiše a sepjala ruce. „Zřejmě jsem byla doma. A úplně sama.“

„Neviděla jste nikoho, nemluvila s nikým během celého večera?“

„Ne, aspoň si nevzpomínám. Nevzpomínám si na žádnou okolnost, která by potvrdila, že jsem byla tam, kde říkám.“

„Co vaše rodina, slečno Carvellová?“

„Nemám nikoho. Mohu vám jen odpřisáhnout, že jsem neodjela z Montrealu do New Yorku a neosnovala jsem zabití Richarda Draca.“ Vstala. „Poručíku, začínám se domnívat, že bych se měla poradit s právníkem. A do té doby už nemám k žádné věci co říct.“

„Na to máte právo. Děkuji vám za spolupráci. Peabodyová, ukončete záznam.“

„Byla byste tak laskavá a řekla mi, která nemocnice pečuje o Kennetha? Ráda bych se s nimi spojila a zeptala se na jeho stav.“

„Leží v Rooseveltově nemocnici.“ Eva vstala. „Právník, kterého si vezmete, mě může zastihnout na Policejní centrále.“

„Výborně.“ Anja přistoupila ke dveřím a otevřela je. „Na shledanou, poručíku,“ řekla tiše, zavřela dveře a zamkla je.

Pak složila obličej do dlaní a dala se do pláče.

„Dojmy, Peabodyová.“

„Je chladná, inteligentní a sebejistá. Buď opravdu věří, že je Stiles nevinný, nebo je odhodlaná ho bránit. Její starost o něj mi připadala upřímná. Zato pro Carly už jí tolik zájmu nezbylo.“

Eva vklouzla za volant svého auta a zamračila se do předního skla. „A mělo by?“

„No, víte, mně jen připadá, že by tu přece jenom nějaký emocionální vztah být měl.“

„Proč? Ona počala, byla těhotná a porodila. To je devět měsíců jejího života. Kde v tom vidíte nějaký emocionální vztah?“

„Protože to dítě v ní rostlo. Cítila, jak kope a hýbá se a… Já nevím, Dallasová. Já sama jsem ještě nikdy nepočala, nebyla těhotná ani neporadila. Jen vám říkám svůj dojem, to je všechno.“

Peabodyová si rozpačitě přesedla, cítila, že je to nad její síly. Ve vzduchu jako by něco temného vířilo kolem Eviny hlavy. Nevěděla, co si o tom má myslet. Pohlédla na Evu a zase stranou. Eva stále civěla do skla a dumala. „Jestli nám to všechno řekla na rovinu,“ pokračovala Peabodyová, „tak předala dítě a odešla. Ale mně se pořád nezdá, že by to mohlo být všechno tak předem připravené a snadné. Myslela jsem, že se jí snažíte dokázat, že měla s vraždou něco společného.“

„Pořád to beru v úvahu.“ Ale zřejmě jí něco uniklo, protože její vlastní pocity byly zmatené. „Vraťte se tam, zjistěte, kdy se Carvellová zaregistrovala, jestli si bydlení zajistila dopředu a jestli uvedla, kdy se chystá odjet.“

„Už jdu,“ řekla s určitou úlevou Peabodyová a vybatolila se na čerstvý vzduch.

Copak by se nějaká žena mohla chtít vyspat se svým vlastním otcem?

Od chvíle, kdy jí Anja tuhle otázku předhodila, měla Eva žaludek celý zkroucený. *A co když nemá na vybranou? Co je to za chlapa, který se rozhodne vyspat se s vlastní dcerou?*

To byla otázka, na kterou také znala odpověď. Ona takového muže poznala a ještě stále jí šeptal do ucha a dýchal na ni svůj cukrátkový dech.

„Co to děláš, holčičko?“

Z plic jí vyrazil prudký výdech. Hltavě jej nasála zpátky.

A co matka? ptala se sama sebe a otřela si zpocené ruce o kalhoty na stehnech. Co udělala matka? Nevěří, že to pro ni byl jen uzlíček života, který se hýbal v jejím břiše. Eva natočila hlavu a pohlédla vzhůru na okna, za nimiž seděla Anja Carvellová s hrníčkem čokolády a se svými duchy. Ne, nevěří, že to bylo tak jednoduché.

Bylo toho víc. Muselo toho být víc.

Většina rozumných a slušných lidí by instinktivně chránila dítě, bezbranné děťátko. Ale potřeba chránit jiného dospělého souvisela s povinností. Anebo s láskou.

Narovnala se na sedadle, když spatřila, jak Peabodyová vyšla z hotelu. „Odhlašuje se. Volala včera po šesté a žádala o rezervaci. Do hotelu se dostala těsně před osmou. Udala, že odjede zítra, ale vyžádala si možnost prodloužit pobyt."

„Tak to bychom měli matku, otce, oddaného přítele," zamumlala Eva. „Tak se pojeďme podívat na dítě."

„Na Carly. Když pojedeme přes město, narazíme na řadu bufetů s nepřetržitým provozem. Tak to bychom u jednoho z nich mohly zastavit a koupit si horkou čokoládu."

„To, co v těchhle obchodech prodávají, je břečka."

„Jo, ale je to čokoládová břečka." Peabodyová se pokusila o zkroušený, prosebný výraz. „Když jste nedovolila, abychom si trochu té její dobré vzaly s ní."

„Možná, že byste si dala i nějaké sušenky. Nebo dortíček s polevou."

„No, to by bylo milé. Děkuju za optání."

„To byla ironie, Peabodyová."

„Ano, madam. Já vím. Ode mne taky."

Eva se zasmála a to trochu zvedlo ten temný mrak. A snad i proto zastavila Eva před bufetem a čekala, až Peabodyová zaběhne dovnitř a napakuje se.

„Víte, já se opravdu snažím tady s tím přestat. Ale…" Peabodyová roztrhla obal na sušenkách. „Je to divné, ale McNab si nemyslí, že jsem tlouštík. A když vás chlap vidí nahatou, pozná, kde jsou ty přebytečné vrstvy."

„Peabodyová, vy si vážně myslíte, že toužím slyšet, jak vás McNab vidí nahatou?"

Zakousla se do sušenky. „Jen to tak říkám. Ostatně, víte, že spolu pěstujeme sex, takže už jste snad dospěla k závěru, že při tom jsme nahatí. Když uvážíme, jaký jste špičkový detektiv, a tak.“

„Peabodyová, podle služebního řádu můžete, výjimečně a díky mojí obdivuhodně dobré náladě, odpovídat na ironii ironií. Ale zásadně nemáte dovoleno hrát si na vedoucí sílu. A dejte sem tu zatracenou sušenku.“

„Ale jsou to kokosky. A vy kokos nemáte ráda.“

„Tak proč jste kupovala kokošky?“

„Abych vás nakrkla.“ Peabodyová se zašklebila a vytáhla z tašky další balíček sušenek. „A pak jsem koupila ještě čokoládové špičky, jen pro vás.“

„Tak je koukejte navalit.“

„Dobrá, tak…“ Peabodyová otevřela druhý balíček a nabídla Evě sušenku. „Ostatně, McNab má sice mrňavý nepatrný zadek a skoro žádná ramena, ale přece jen –“

„Přestaňte. Okamžitě přestaňte. Jestli mi nacpete do hlavy představu nahatého McNaba, posypete zpátky k dopravákům.“

Peabodyová žvýkala, něco si pobroukávala a čekala.

„Sakra! Už je to tady.“

Peabodyová se zařehtala a zametla poslední sušenku. „Promiňte, Dallasová, je mi to líto. Ale nemohla jsem si pomoct. Že je ale roztomilý?“

A tohle, řekla si, už jejímu poručíkovi dokonale vyžene všechny chmury z hlavy.

„Zapněte se,“ varovala ji Eva, ale musela spolu se sušenkou spolknout i zachechtání. „Smeťte ze sebe ty drobečky a pokuste se někde splašit trochu důstojnosti.“ A zastavila u chodníku před Carlyiným domem.

Tentokrát Evě vznešené prostředí, exkluzivní budova a přepychová hala vyslaly úplně jiný signál. Anja Carvellová vybrala svému dítěti bohaté rodiče. Rodiče, kteří mohli zajistit, že jejich dítě bude vyrůstat se všemi výsadami, v bezpečí a přepychu.

Dala si taky tak velkou práci s prozkoumáním, jací lidé to jsou? Jestli jsou solidní, milující, moudří a spolehliví?

„Peabodyová, zjišťovali jsme, jaké má Carly Landsdowneová vzdělání? Asi privátní školy, ne?“

„Ano, madam. Myslím, že ano.“ Aby si to ověřila, vytáhla Peabodyová svůj kapesní počítač a prohlížela jej, když nastoupily do výtahu. „Soukromé a prvotřídní, od přípravky až po vysokou. Špendýrovali jí toho hromadu navíc, drama, tanec, hudba, hlasové školení. Samí soukromí učitelé.“

„Co ti rodiče dělají?“

„Otec je lékař, mikrochirurg. Matka má svou vlastní cestovní kancelář. Ale od roku 2036 až 2056 figurovala jako profesionální matka, přidělená dítěti na plných dvacet let.“

„Žádní sourozenci?“

„Žádní.“

„Vybrala si perfektně. Byla opatrná. Záleželo jí na tom,“ řekla si Eva pro sebe, když vystoupila z výtahu a kráčela ke Carlyiným dveřím.

Musela dvakrát dlouze zazvonit, než se otevřely. Carly s vlasy zcuchanými spánkem a s ospalýma očima bezstarostně zívla. „Co se děje?“

„Chviličku vašeho času.“

„Takhle časně?“

„Je po deváté.“

„A já opakuju, že je časně ráno –“ Pokrčila rameny a ustoupila dozadu. „Na nic se mě neptejte, dokud si neudělám hrnek kafe. To by se mělo doplnit k těm právům a povinnostem, které tak často citujete.“

„Trochu cvok, ne?“ zašeptala Peabodyová, když se Carly vzdálila.

Eva se rozhlížela po pokoji, naslouchala pípání AutoChefu a pak se musela držet, aby jí nekapaly sliny, když ucítila vůni dobré pravé kávy.

„Včera jsem vás viděla na tom Richardově pohřbu,“ poznamenala Carly, když přišustila zpátky. Župan se jí hedvábně svezl z jednoho ramene, když usedla a přehodila jednu dlouhou nohu přes druhou. „Vy opravdu nelitujete času.“

„Některé věci, o kterých budeme mluvit, jsou osobního charakteru. Možná, že byste chtěla požádat svou návštěvu, aby odešla.“

„Mou návštěvu?“

„Jsou tu dvě vinné sklenky,“ ukázala Eva pokynem hlavy na nízký stolek. „Zmuchlané polštáře na konci pohovky.“ Sáhla pod jeden a vytáhla černou punčochu. „A spodní prádlo na neobvyklých místech.“

„Takže vy se svou chytrou dedukční metodou docházíte k závěru, že jsem se včera večer s někým milovala.“ Pohodila rameny a župan jí sklouzl ještě trochu níž. „A proč si myslíte, že je pořád ještě tady?“

„Protože jste se milovala dnes ráno, než jsem vám to tak krutě přerušila. Ten malý cucflek na vašem krku je velice čerstvý.“

„Ach,“ vzdechla skoro pobaveně. „Obávám se, že měl trochu skotačivou náladu. Miláčku, proč nevylezeš ven?“ Zvedla hlas a nespustila z Evy oči. „Poručík Dallasová už nám to stejně pokazila.“

Dveře se rozevřely a za nimi váhavě přešlapovaly bosé nohy. A pak do pokoje vstoupil, celý pomačkaný a zarudlý, Michael Proctor.

Kapitola devatenáctá

„Ach…“ Odkašlal si, snažil se najít něco, čím by zaměstnal ruce, a nakonec je nechal klátit podle těla. Byl celý zmuchlaný, zmačkaný, a měl špatně zapnutou košili. „Dobré ráno, poručíku.“

Místnost zaplnil Carlyin dlouhý, spokojený výbuch smíchu. „Ale, Michaeli, snaž se přece trochu. Aspoň se pokus vypadat požitkářsky a vyzývavě, a ne tak rozpačitě a provinile. Ona není od mravnostní policie.“

„Carly!“ Vykřikl na ni, aby ji umlčel.

Mávla rukou. „Jdi a dej si kafe, to ti udělá dobře.“

„Ehm… Mohu někomu… taky něco?“

„Není sladký?“ rozzářila se Carly jako pyšná matka dobře vychovaného potomka. „Jen běž, běž, miláčku.“

Když se Michael odšoural z pokoje, obrátila se opět k Evě. Její výraz se nápadně změnil, z hedvábného v ocelový, jako kdyby sundala masku. „Doufám, že sex mezi dvěma svolnými osobami je v tomto státě zákonem povolený, takže můžeme přistoupit k věci?“

„Jak dlouho už jste s Michaelem milenci?“

Carly zkoumala své nehty, odrýpla nepatrný kousíček uloupnutého laku. „Jelikož říkáte, že teď je asi tak devět, pak dvanáct hodin. Obávám se, že vám nemohu udat přesný čas, kdy došlo k uskutečnění aktu. Neměla jsem na ruce svou jednotku.“

„Chcete získat body za pózu?“ zeptala se suše Eva. „Tak dobrá. Můžeme se přesunout na Centrálu a uvidíme, kdo má větší výdrž. Anebo mi taky můžete dát přímou odpověď, jak se stalo, že Michael Proctor skončil dnes ve vaší posteli.“

Carly našpulila rty, ale představa sezení na Policejní centrále ji přiměla, aby zkrotla. „Narazili jsme na sebe na tom pohřbu, pak jsme spolu šli na drink a skončili jsme tady. Jedno vedlo velice zábavně k druhému. Je v tom snad nějaký problém?“

„Pochovat jednoho milence a hned nabalit čerstvého? Pro některé lidi by to mohl být problém.“

Carlyiny oči vzplanuly zlostí, ale hlas si udržela klidný. „Nechtě si své úzkoprsé názory pro někoho, koho to zajímá. Ukázalo se, že Michael Proctor a já toho máme mnoho společného, k tomu zapůsobila jakási chemie a my jsme ji poslechli. A mimoto se mi moc líbí.“

„Jedna z věcí, kterou máte společnou, je Richard Draco.“

„To je pravda. Ale Richard je mrtvý. A my nejsme.“

Michael pomalu vešel opět do pokoje. „Carly, chtěla bys, abych odešel?“

„Kvůli mně ne.“ Poklepala na čalounění vedle sebe. „Posaď se.“ Byla to spíš výzva než požadavek. Když usedl, mile se na něj usmála a zahákla se do něj rukou. „Takže, poručíku, co jste to říkala?“

„Michaeli, vy jste se nezmínil, že vaše matka znala Richarda Draca.“

Hrnek v ruce mu poskočil a pobryndal mu kalhoty. „Moje matka? Co ta s tím má společného?“

„Hrála v jednom představení s Dracem.“

„Tvoje matka je herečka?“ Carly nachýlila hlavu.

„Byla. Už dávno toho nechala. Ještě než jsem se narodil.“ Postavil hrnek a bez valného úspěchu se pokusil očistit si kalhoty. „Nechtě moji matku na pokoji. Nic neprovedla.“

„Řekla jsem snad něco takového?“ Nervy, pomyslela si Eva. Kvůli nim nemůže udržet ruce v klidu. „Takže víte, že s Dracem měli svého času velmi intimní vztah.“

„To nic nebylo. Už je to moc dávno.“

„Tvoje matka a Richard?“ Carly se odtáhla, aby si mohla dobře prohlédnout jeho tvář. „Ach. To je trapas.“ A v jejím hlase bylo trochu soucitu. „Nenech se tím přivést z míry, pusinko.“

Ale to se zřejmě stalo. „Hleďte, měla jen takovou malou roličku, to je všechno. Nebyla opravdová herečka. Řekla mi to. Ona a můj otec jsou spolu už dávno… Nebyla by mi o tom řekla, ale věděla, jak ho obdivuju a že se zúčastním konkurzu na místo jeho náhradníka. On ji tenkrát svedl. Rád sváděl ženy.“

Teď se zpříma podíval na Carly. „Dostala se z toho. Jako všechny chytré ženy.“

Jeho matka, usoudila Eva, nebo možná ženy vůbec, jsou jeho slabým místem. „Ano, rád sváděl ženy. Mladé, hezké ženy. Byly pro něj hračkou, a hračky ho velice brzy omrzely. Vaše matka se kvůli němu vzdala své kariéry a svých nadějí.“

„Možná.“ Michael zprudka vydechl. „Možná, že to byla součást toho všeho. Ale ona si uspořádala nový život a je v něm šťastná.“

„Zranil ji.“

„Jo.“ Jeho pohled vzplanul, plný hořkosti. „Ano, zranil ji. Chcete, abych řekl, že jsem ho za to nenáviděl. Možná že do jisté míry ano.“

„Michaeli, už nic neříkej,“ varovala ho Carly.

„K čertu s tím.“ V jeho hlase zaznělo odsouzení i zlost. „Mluví o mé matce. Ona nebyla žádná laciná coura, hračka, kterou někdo sebere a pak odhodí. Byla to jemná, naivní dívka. A toho on využil, zneužil ji.“

„Dával jí drogy, Michaeli?“ zeptala se Eva. „Naučil ji na ně?“

„Ne. Ale pokoušel se o to. Parchant.“

„Michaeli, nemusíš odpovídat na její otázky.“

„Ale já to chci vyjasnit, teď hned.“ Sálalo z něj horko v prudkých vlnách. „Řekla mi, že tehdy vešla do pokoje a spatřila, jak se jí něco snaží nakapat do pití. Zeptala se, co to je, a on se jen zasmál. Řekl… víte, moje matka nepoužívá sprostá slova, ale opakovala mi doslova, co jí na to řekl. Že prý po tom bude šukat jako králík.“

Prohlížel si Evu a svaly na bradě se mu chvěly. „Ona ani nevěděla, co to znamená. Ale já jsem to věděl, když mi to řekla, znal jsem to. Ten bastard se jí snažil vnutit Divokého králíka.“

„Ale ona to nevypila?“

„Ne, vylekalo ji to. Řekla mu, že nechce nic k pití, a to ho rozzuřilo. Sprostě jí nadával a chtěl ji přinutit násilím, aby to vypila. V tu chvíli si uvědomila, co je to za člověka, a utekla. Byla zničená, zklamaná. Vrátila se domů. A řekla mi, že to byla ta nejlepší věc, kterou mohla udělat, vrátit se domů.

On se na ni ani nepamatoval,“ dodal Michael. „Neměl ani tolik slušnosti, aby si vzpomněl na její jméno.“

„Vy jste s ním o ní mluvil?“

„Chtěl jsem vidět, jak bude reagovat. Vůbec nepředstíral, že si na ni vzpomíná, ale neznamenala pro něj naprosto nic. Nikdo pro něj nic neznamenal.“

„A vy jste mu to řekl? Připomenul jste mu ji?“

„Ne,“ připustil ochable a žár z něho vyprchával. „Ne, usoudil jsem, že to nemá cenu. A kdybych byl na něj uhodil, přišel bych o práci.“

„Přestaň. Netrap se tím tolik.“

Eva se s přivřenýma očima zahleděla na Carly, která ho objala pažemi a utěšovala ho. A nechala je přivřené i potom, když po ní Carly střelila spalujícím pohledem. „Nechtě ho na pokoji. Dělá vám potěšení strefovat se do lidí, kteří jsou slabší než vy?“

„To je má každodenní zábava.“ *Ale ty nejsi slabá,* pomyslela si Eva. *To tě takhle zformovali lidé, kteří tě zplodili, nebo ti, kteří tě vychovali?*

„To pro vás muselo být těžké, Michaeli, vědět tohle všechno a muset se den co den na Draca dívat.“

„Musel jsem to pustit z hlavy. To, co se stalo, jsem stejně nemohl změnit, že?“ Pokrčil rameny, aby naznačil, že je rozumný. „Ať bych

udělal cokoliv, nebylo by to stejně nic platné. A teď si jednoho dne stoupnu na jevišti na jeho místo a budu lepší. To mi bude stačit.“

„Teď máte šanci, že ano? Šanci stanout ve světlech. A šanci být s jednou z jeho milenek.“

Michaelovy sevřené rty se rozevřely zachvěním. „Carly, tak to nebylo. Nechci, aby sis myslela –“

„Ovšem že ne. Poručík má chorý mozek.“

„Slečno Landsdowneová!“

Carly si na chvíli přestala Evy všímat a něžně políbila Michaela na obě tváře. „Rozlil sis kafe. Co kdybys šel a udělal nám oběma nové?“

„Jo. Tak dobře.“ Vstal. „Moje matka je obdivuhodná žena.“

„To víš, že je,“ odpověděla Carly.

Teprve když odešel do kuchyně, naplno se vrhla na Evu. „Nelíbí se mi, když zneužíváte Michaelovu zranitelnost, poručíku. Silní mají slabé chránit, a ne je kopat do tváře.“

„Možná, že jeho statečnost podceňujete.“ Eva se prošla a pak usedla na opěradlo křesla. „On svou matku bránil velice dobře. Pro některé lidi jsou rodinné svazky tím nejcennějším. Vy jste se mi například nezmínila o tom, že jste byla adoptovaná, slečno Landsdowneová.“

„Cože?“ Do očí se jí vloudil zmatek. „A proč bych to prokristapána měla dělat? Sama si na to téměř nevzpomenu. Co je vám do toho?“

„Byla to soukromá adopce, hned po narození.“

„Ano. Moji rodiče to přede mnou nikdy netajili. Ale taky to nebyl u nás doma předmět nějaké zvláštní pozornosti.“

„Pověděli vám podrobnosti o dědičných záležitostech?“

„Podrobnosti? Zdravotní a etnické záležitosti, to samozřejmě ano. Pověděli mi, že se má matka rozhodla mě předat, protože pro mne chtěla to nejlepší, a tak dále. Jestli to byla pravda, nebo ne, nemá pro mne význam. Já svou matku mám.“

Chvíli mlčela a pak se zeptala: „Vy zřejmě spekulujete, že *moje* matka měla svého času poměr s Richardem Dracem?“ Klokotavě se rozesmála a pohodila záplavou zcuchaných vlasů dozadu. „Mohu vás ujistit, že neměla. Moje matka se s Richardem Dracem nikdy nesetkala. Jsou s mým otcem manželé už skoro třicet let. Než jsem se narodila, byla agentkou cestovní kanceláře, ne herečkou.“

„Vás nikdy nezajímalo, kdo byla žena, která vás porodila?“

„Nijak zvlášť. Mám báječné rodiče, které mám ráda, a oni mají rádi mne. Proč bych se starala o ženu, která pro mne je pouhou cizinkou?“

Jaká matka, taková dcera, pomyslela si Eva.

„Je hodně adoptovaných, kteří si přejí získat kontakt, odpovědi na otázky, nebo dokonce vztah se svými pravými rodiči.“

„Já ne. Netoužím po tom. V mém životě to nebyla žádná mezera, kterou bych potřebovala vyplnit. Jsem si jistá, že moji rodiče by mi s tím pomohli, kdybych je o to požádala. Nepožádala jsem je. Kromě toho by je to ranilo,“ řekla tiše. „A já bych jim nikdy neublížila. Ale jaký to má všechno význam?“

„Říká vám něco jméno Anja Carvellová?“

„Ne.“ Trochu ztuhla. „Chcete říct, že to je jméno ženy, která mě předala? Já jsem vás o žádné jméno nežádala. Nechci ho znát.“

„Nemáte o ní žádnou povědomost, nikdy jste se nesetkala s ženou tohoto jména?“

„Ne, a ani o to nestojím.“ Carly vstala. „Nemáte právo tohle dělat. Takhle si zahrávat s mým životem.“

„Taky jste se vůbec nezeptala na jméno svého pravého otce.“

„Krucinál, když pro mě nic neznamená ona, tak on už teprve ne. Náhodná spermie. Jestli jste mě tím chtěla popudit, dobrá, podařilo se vám to. Ale co to má všecko společného se smrtí Richarda Draca?“

Eva na to neřekla nic… a v tichu, které následovalo, pozorovala, jak se v Carlyiných očích vystřídalo odmítnutí, nevíra, a pak hrůza. „Ne, to je lež. Odporná, ničemná lež. Vy ohavná děvko!“

Popadla na stole vázičku s fialkami a mrštila jí na stěnu, až se všude rozlétly střepy a květy. „To není pravda.“

„Je to zdokumentované,“ prohlásila suše Eva. „Vaším pravým otcem byl Richard Draco.“

„Ne, ne.“ Carly skočila na Evu, hodila s ní hrubě na stůl a zvrhla přitom lampu. Porcelán explodoval jako bomba. Než mohla Peabodyová zasáhnout, Eva ji gestem zarazila, a aniž by se snažila krýt, dostala tvrdou facku.

„Vemte to zpátky! Vemte to zpátky!“

Carly křičela a z očí jí tryskaly slzy. Její krása byla teď hrozivá. Bílá tvář, temné oči. Popadla Evu za košili, zatřásla s ní a pak se na ni se zakvílením zhroutila.

„Ach Bože. Ach, panebože.“

„Carly!“ Michael vyrazil z kuchyně. Jediný pohled na jeho tvář prozradil Evě, že poslouchal, že všechno slyšel. Když se přihnal ke Carly a snažil se ji převzít do své náruče, odstrčila ho a zkřížila paže na prsou jakoby na obranu.

„Nesahej na mne. Nesahej na mne.“ A pak se jako vyhořelá svíčka svezla na zem a zůstala ležet jako třesoucí se loužička.

„Peabodyová, odveďte Michaela zase do kuchyně.“

Michael ustoupil a zadíval se na Evu. „To bylo kruté, co jste udělala. Kruté.“ Odešel do kuchyně s Peabodyovou v patách.

Eva se schoulila. Stále ještě ji pálila tvář od facky, kterou jí Carly uštědřila. Ale uvnitř jako by byla pokrytá ledem. „Je mi to líto.“

„Opravdu?“

„Ano.“

Carly zvedla tvář a upřela na ni vyhaslý pohled. „Nevím, kdo se mi v tuto chvíli hnusí víc: já nebo vy.“

„Pokud jste nevěděla o pokrevním poutu s ním, nemáte si co vyčítat.“

„Vždyť jsem se s ním milovala. Hladila jsem ho rukama a nechala jsem se hladit jeho rukama. Dovedete si představit, jak se z toho cítím? Jak nečistá si připadám?“

Pane Bože, ovšemže ano. Eva byla náhle k smrti unavená. Odháněla své vlastní démony a dívala se přitom do očí Carly. „Pro vás to byl cizí člověk.“

Carly se zadrhl dech. „On to věděl, že ano? Všechno to teď dává takový příšerný smysl. Ten způsob, jakým mě pronásledoval, jak se na mne díval. Všechno, co říkal. Jsme oba z jednoho těsta, řekl mi a smál se při tom.“ Chytila Evu znova za košili. „Věděl to?“

„To vám nemůžu říct.“

„Jsem šťastná, že je mrtvý. Kéž bych ho byla zabila sama. Bůh je mi svědkem, že si přeju, aby ten nůž držela moje ruka. Nikdy si to nepřestanu přát.“

„Žádné připomínky, Peabodyová?“

„Ne, madam.“ Sjížděly výtahem dolů a Peabodyová se dívala rovně před sebe.

Eva cítila v každém kousíčku svého těla bolest. Zpěněnou, pulzující, bobtnající bolest. „Vám se nelíbil způsob, jakým jsem to řešila.“

„Není na mně, abych to posuzovala, poručíku.“

„Jděte do hajzlu.“

„Dobrá. Nechápu, proč jste jí to musela říct.“

„Jé to důležité,“ odsekla Eva. „Každá souvislost má svůj význam.“

„Vy jste jí dala ránu pod pás.“

„Takže moje metoda neodpovídá vašim měřítkům.“

„Ptala jste se,“ odsekla Peabodyová. „A když už se jí to mělo říct, nechápu, proč jste jí to vmetla do tváře takovým způsobem. Jako byste nemohla najít nějakou cestu, jak to zmírnit?“

„Zmírnit? Její táta ji šoustal. Teď mi řekněte, co se na tom dá zmírnit. Jak to úhledně zabalit a udělat na tom mašli.“

Obrátila se k Peabodyové, a tak jako Carlyiny oči, i její pohled byl zpustošený. „Co vy o tom sakra víte? Co o tom víte vy, se svým velkým, rozvětveným, šťastným příbuzenstvem Volnověkařů, kde se večer všichni sejdou u stolu s vydrhnutým obličejem a švitoří o tom, co dneska zažili.“

Nemohla dýchat, nedokázala se dost nadechnout. Dusila se. Ale nemohla přestat.

„Když vám tatínek přišel dát pusu na dobrou noc, nevlezl si k vám do postýlky a nešátral po vás upocenýma rukama, že? V tom vašem světě se tatínkové necpou do svých malých holčiček.“

Vyrazila z výtahu, přes halu a ven na ulici, zatímco Peabodyová ztuhla v šoku.

Eva rázovala po chodníku a jen stěží se udržela, aby nenakopla párek bílých pudlíků a androida, který je věnčil. Bolest hlavy byla ničivá, ječela jí v lebce jako výbuch rakety. Cítila, jak se jí třesou ruce, i když je měla pevně zaťaté v pěst v kapse saka.

„Dallasová!“

„Buďte zticha,“ varovala Peabodyovou. „Držte se chvíli zpátky.“

Snad to rozchodí, slibovala si. Snad rozchodí aspoň to nejhorší, to, co ji nutí křičet, mlátit a trhat. A až to pomine, zbude už jen ta bolest hlavy a pocit odporné ubohosti hluboko uvnitř.

Když došla k Peabodyové, měla sice tvář bledou, ale už klidnou. „Moje osobní poznámky vybočily z normálních mezí. Omlouvám se.“

„To není třeba.“

„Ale je. Podle mého bylo taky nutné, abych tam nahoře byla krutá. To neznamená, že se proto cítím líp. Ale vy tu nejste proto, abych si na vás vybíjela svou blbou náladu.“

„To je v pořádku. Jsem na to zvyklá.“

Peabodyová se pokusila o úsměv, ale pak zděšením otevřela ústa, když se Evě začaly zalévat oči. „Ježíšmarjá, Dallasová!“

„Držte hubu. Hovno. Potřebuju čas.“ Přemohla se a upřeně hleděla na průčelí budovy. „Beru si pár hodin osobního volna. Vraťte se do Centrály veřejnou dopravou.“ Cítila potřebu nadechnout se, dostat ze sebe zadržované vlny. „Sejdeme se v Rooseveltově za dvě hodiny.“

„Dobře, ale –“

„Dvě hodiny,“ opakovala Eva a téměř se vrhla do auta.

Potřebovala jít domů. Potřebovala vydržet, než se dostane domů. Protože si nevěřila, nastavila řízení na automat a jela s hlavou opřenou dozadu a se zaťatými pěstmi v klíně.

Od svých osmi let si budovala hráz, vlastně její podvědomí milosrdně budovalo hráz, která zablokovala prožité ohavnosti. Zůstalo prázdné a nevyplněné místo a na tom místě stvořila sama sebe. Pracně a kousek po kousku.

Věděla, co to znamená, když cítí, jak se ta hráz chvěje, jak se začínají tvořit praskliny a ta ohavnost hrozí proniknout ven.

Věděla, čemu teď čelí Carly. A s čím bude muset celý život žít.

Když projížděla bránou, v lebce jí už jako tornádo vířila bolest. Zakalovala jí oči a žaludek nutila ke zvracení. Nařídila si vydržet, zadržet to, a vrávoravě stoupala po schodech.

„Poručíku,“ začal Summerset, když se vpotácela dovnitř.

„Nechtě mě na pokoji.“ Pokusila se to vyštěknout, ale hlas se jí zatřásl. Už když ťapala nahoru, sáhl Summerset po domácím intercomu.

Toužila si lehnout. Když se jí podaří jen na hodinu si lehnout, bude v pořádku. Ale nevolnost ji zradila. Spěchala do koupelny, vrhla se na kolena a bouřlivě zvracela.

Když byla úplně vyprázdněná a příliš slabá, než aby mohla vstát, prostě se schoulila na dlaždičkách.

Ucítila na čele chladivou dlaň. Blahodárně chladivou. A otevřela oči.

„Roarkeu! Nech mě na pokoji.“

„Ani za nic.“

Snažila se od něj odvrátit, ale on pod ni vklouzl rukou.

„Je mi blbě.“

„Ano, holčičko. Já vím.“ Cítila se křehká jako sklo, když ji zvedl a odnášel na postel.

Začala se třást a Roarke jí zul boty a přikryl ji dekou. „Musela jsem jít domů.“

Neřekl nic, jen namočil vlhkou žínku a omýval jí obličej. Byla hrozně bledá a pod očima měla hluboké tmavé kruhy. Když jí podržel skleničku u úst, odvrátila hlavu.

„Ne. Žádné uklidňovadlo. Žádný trankvilizátor.“

„Tohle je proti tomu zvracení. No tak.“ Uhladil jí vlhké vlasy dozadu a doufal, že nebude nucen nalít jí to do krku násilím. „To je všechno. Slibuju.“

Vypila to, protože se jí znova začal zvedat žaludek a v krku měla pocit, jako by jí ho poškrábaly drápy. „Já jsem nevěděla, že jsi tu.“ Otevřela znovu oči a slzy, které ji tak pálily v hrudi, jí konečně zaplavily oči. „Roarkeu! Panebože.“

Přitiskla se k němu. Zavrtala se. Když se její tělo otřáslo, objal ji pevněji pažemi. „Zbav se toho,“ zašeptal. „Ať je to, co chce, nech to plavat.“

„Udělala jsem něco odporného. Nenávidím se za to, že jsem to udělala.“

„Pšššš. Ať to bylo cokoliv, asi jsi neměla na vybranou.“

„Měla jsem najít jiný způsob.“ Otočila hlavu tak, že spočinula tváří na jeho rameni, zavřela oči a všechno mu vypověděla.

„Vím, co se v ní dělo.“ Už se trochu vzpamatovala, ta nejhorší nevolnost pominula. „Vím, co cítila. A když se na mne podívala, viděla jsem v ní sebe.“

„Evo! Nikdo neví líp než ty nebo já, co je na světě zla. Udělala jsi, co jsi musela.“

„Mohla jsem –“

„Ne.“ Opřel se dozadu a vzal její obličej do dlaní, takže si hleděli zblízka do očí. V jeho očích nebyla lítost, to by se jí protivilo. Nebyl v nich ani soucit, který by ji byl rozdrásal.

Bylo v nich prostě porozumění.

„Nemohla jsi. To bys nebyla ty. Ty jsi to potřebovala zjistit, ne? Ujistit se, jestli věděla, čím vůči ní byl. A teď to víš."

„Jo, teď to vím. Tak dobrá nemůže být žádná herečka. Bude se vidět, pořád a pořád, jak je spolu s ním, znova a znova."

„Přestaň. Tomuhle jsi nemohla zabránit, ať by se to dověděla jakkoliv."

„Možná, že ne." Zase zavřela oči a vzdychla. „Seřvala jsem Peabodyovou."

„Však ona to přežije."

„Málem jsem přišla o rozum, tam na té ulici. Skoro jsem –"

„Ale nepřišla jsi." Trošku s ní zatřásl, než ji nechal mluvit dál. „Nech toho, Evo. Proč se musíš takhle bičovat? Za posledních třicet hodin jsi skoro vůbec nespala. Došla jsi do takové fáze vyšetřování, která se natolik blíží osobnímu hororu, že by z ní většina lidí utekla nebo by se sesypala. Tobě se nestalo nic z toho."

„Jsem zlomená."

„Ne, Evo, ty jsi jen naštípnutá." Vtiskl jí rty na čelo. „A pak jsi přišla domů. Lehni si na chvíli. Zavři oči. Vypni všechno."

„Neměla jsem ti říkat, abys mě nechal na pokoji. Nemyslela jsem to tak."

„Kašlu na to." Eva se té vrozené aroganci, která zazněla z jeho hlasu, musela téměř usmát. „Stejně bych tě nenechal a nenechám."

„Já vím. Já jsem si přála, abys tu byl." Vklouzla mu do náruče, než ji mohl odstrčit. „Přála jsem si, abys byl u mě, a ty jsi byl." Obrátila k němu ústa. Žádostivě. „Roarkeu!"

„Potřebuješ spát."

„Jsem prázdná a to bolí." Vyjela rukama po jeho zádech a začala je hníst. „Naplň mě něčím. Prosím."

Láska zaplnila mezery a jámy, ať byly jakkoliv hluboké, jakkoliv rozsáhlé. Dopřával jí to, dopřával to i sobě. Trpělivě, něžně.

Přejížděl rty po jejích ústech, nořily se do nich a klesaly, až ucítil, že jsou teplá a vláčná. Objal ji a pokrýval jí polibky obličej, vlasy, hrdlo. Nejdřív, aby ji uklidnil.

Obrátila se k němu a nabízela víc. Ale jeho ruce byly lehké jako ptačí křídla, vznášely se nad ní, vklouzávaly jí pod košili až na kůži a tam ji pomalu a dlouze hladily. Potom, aby ji utěšil.

A když zavzdychala, když se celým tělem rozložila na polštáře, svlékl ji. Jeho rty postupovaly vzápětí za prsty a jemně jí zrychlovaly puls. Teď už aby ji vzrušil.

Otvírala se mu, jak se nikdy nikomu neotevřela. Jen pro něj se mohla úplně obnažit. Tělo, srdce, duši. A věděla, věřila, že on dělá totéž.

Bez žáru, žádostivosti a spěchu ji postrkoval vzhůru, nechával ji stoupat a klesat, až se celá prozářila požitkem z toho, že mu náleží.

Srdce jí jihlo, přizpůsobovalo svůj tep jeho tepu a ruce se kolem něj ovíjely jako stuhy, kterými ho k sobě přitahovala.

„Miluju tě.“ Díval se jí do tváře, když do ní vklouzl. „Naprosto. Bezmezně.“

Zadrhl se jí dech a znovu vzdychla. Zavřela oči, aby prodloužila ten nádherný okamžik. A nechala ho, aby ji zanesl domů.

Držela ho těsně ve snaze ještě aspoň chvíli mít jeho tělo tak důvěrně přitisknuté k svému. „Díky.“

„Nerad se opakuji, ale rádo se stalo. Je ti teď líp?“

„O moc. Roarkeu – ne, zůstaň tak ještě minutku.“ Stále tiskla tvář k jeho rameni. „Když jsme takhle spolu, tak to není jen pocit, že to nikdy s nikým nebylo takové. Je to, jako kdyby pro mne nikdo jiný nikdy vůbec neexistoval.“

„Pro mne taky.“

Zasmála se a s uspokojením zjišťovala, že se jí to daří. „Ty jsi těch nikdo měl povícero.“

„Kdo by to počítal?“ Posunul se a odkulil se, takže se octla nad ním. Ta křehkost už je pryč, všiml si. Její pohyby už jsou vláčné a čilé, tak jak je to pro ni příznačné.

Tváře už neměla bledé, ale oči byly stále těžké, oteklé, vyčerpané. Skoro zalitoval, že jí ty uklidňující kapky přece jen nevnutil.

„Nech toho.“ Stáhla si vlasy dozadu a málem se jí podařilo zamračit se.

„Čeho mám nechat?“

„Přemýšlení, jak o mě nejlíp pečovat. Nemusíš mě už opatrovat.“ Stačilo jí zahlédnout pobavený záblesk jeho očí, aby jí bylo jasné, jak směšně to za daných okolností zní. „Neustále,“ opakovala.

„Pojďme si zdřímnout.“

„Já nemůžu. A řekla bych, že ani ty nemůžeš. Už takhle jsem ti narušila den. Asi jsi zrovna kupoval nějaký solární systém nebo něco podobného.“

„Pouze takovou malou, většinou neobydlenou planetu. Nikam to nevede. Dal bych si přestávku a ty potřebuješ spát.“

„Jo, to potřebuju, ale nemůžu.“

„Evo –“

„Koukej, už brzy si dopřeju nějaké volno. A ty nemáš co mluvit. Neměl jsi ho v poslední době víc než já.“

„Naše motory nepracují stejnou rychlostí.“

To ji zarazilo uprostřed sklouzávání z postele. „Co to má k čertu zase znamenat?“

„Prostě jen to.“

Zamračila se a přemýšlela. „To zní jako něco, co by mě mělo namíchnout. Ale nemůžu přijít na to, proč. Ale až na to přijdu, možná, že ti budu muset jednu vrazit.“

„Budu se těšit. Ale když teda nechceš spát, tak se aspoň najez. Potřebuješ dát něco do žaludku. A co se tak uculuješ?“

„Tobě. Jsi taková ženuška,“ poznamenala a zamířila do sprchy.

Chvíli zůstal omráčeně sedět. „Teď jsem se ale namíchl já.“

„Vidíš, aspoň víš, jaké to je. Dobrá, tak mi objednej něco k jídlu,“ zavolala. „Spustit vodu, střední teplota.“

„To mě podrž,“ zamumlal a objednal polévku, obohacenou vysokými proteiny.

Snědla ji do poslední kapky, jednak aby ho potěšila, jednak z hladu. Hlavu už měla jasnou, oblékla se a připnula zbraň. „Musím zajít do nemocnice za Stilesem. Uvidím, co se mi z něj podaří dostat.“

„Proč? Já myslel, že už to máš vyřešené.“ A když se na něj jenom mlčky zadívala, pokrčil rameny. „Já tě znám, poručíku. Zatímco jsi jedla, pustila jsi myšlenky, aby ti vířily v hlavě a usazovaly se na správná místa. A teď přidáváš otáčky a chystáš se to dokončit.“

„Ještě jsem nezaplnila všechny mezery. Musím ještě pokrýt několik základních údajů a taky s Whitneym musím pár věcí projednat. Svým způsobem se to týká i tebe.“

„A jak, prosím tě?“

Zavrtěla hlavou. „Pokud mi to neobjasní on, nemá to význam. Budeš k zastižení, ano? Kdybych s tebou potřebovala mluvit ještě předtím, než se vrátím.“

„Budu k dispozici. Uvažoval jsem, že bych upekl pár koláčků.“

Na jeho sarkasmus reagovala jen frknutím a popadla svoje sako. „To udělej, cukrouši.“ Otočila se, aby ho políbila, a pak vyjekla, když ji štípl do ucha. „Hej!“

„Nepřeháněj to s prací, miláčku.“

„Kamaráde!“ Ohrnula nos, masírovala si lalůček a kráčela ke dveřím. „Kdybych já ti tohle udělala, kdykoliv řekneš něco nepříjemného, už bys neměl žádné uši.“

Zastavila se u dveří a ohlédla se. „Ale sluší ti to, když se zlobíš,“ řekla a utekla.

Peabodyová stála před hlavním vchodem do nemocnice, ramena nahrbená proti ostrému větru a nos od něj celý červený.

„Proč sakra nečekáte vevnitř?“ ptala se Eva. „Vždyť tady zmrznete.“

„Chtěla jsem vás chytit dřív, než půjdete dál. Máte minutku?“

Eva si prohlížela zachmuřený a vážný výraz Peabodyové. *To bude něco osobního*, usoudila, *ne úředního*. No, zasloužila jsem si to. „Dobrá. Ale budeme chodit, aby nám proudila krev.“ Zamířila pryč od ramp a kluzáků. Ječící sirény napovídaly, že se další newyorský občan chystá využívat pohostinnost budovy.

„K tomu předtím,“ uvedla to Peabodyová.

„Podívejte. Já jsem byla úplně mimo a vy jste byla nejbližší terč. Mrzí mě to.“

„Ne, tohle já nemyslím. Já jsem si to srovnala v hlavě. Chvíli mi to trvalo,“ dodala. „To, co jste zamýšlela, když jste to na ni tak chladně vyvalila, bylo přesvědčit se, jak bude reagovat. Kdyby věděla, že Draco je její otec, popřelo by to její motiv. Ať by to věděla dřív než… víte co, nebo by se to dověděla až potom, ovlivnilo by to rozpoložení její mysli.“

Eva pozorovala, jak vyrazila ven sanitka. „Ona to nevěděla.“

„Já si to taky myslím. Kdybyste jí to podávala pomaloučku, poskytlo by jí to čas, aby přemýšlela, aby si vymyslela, jak nejlíp reagovat, co říct. Měla jsem to pochopit hned, a ne se k tomu dopracovat až hodinu potom.“

„Já jsem vás na to mohla upozornit, než jsme tam šly,“ zavrtěla Eva hlavou a otočila se zpátky. „Sama jsem se s tím ještě nevyrovnala.“

„Byla to těžká věc, tohle dokázat. Myslím, že já bych k tomu neměla odvahu.“

„To nemá s odvahou nic společného.“

„Ale jo, má.“ Peabodyová se zastavila a počkala, až se k ní Eva obrátí obličejem. „Kdybyste neměla cit, tak by to tak těžké nebylo. Ale vy ho máte. Odvaha může někdy vyznít stejně jako hanebnost bez citu. Bylo to tvrdé, ale dokázala jste to. Chytřejší policajt než já by na to přišel dřív.“

„Já jsem vám nedala moc příležitosti, protože bych vám byla nejradši rovnou skočila po krku. Vy jste na to přišla, dala jste si to dohromady sama. Musím s vámi něco udělat. Takže všechno dobrý?“

„Jasně.“

„Dobrá, tak jdeme dovnitř. Už mi mrzne zadek.“

Kapitola dvacátá

Nejdřív šly navštívit Truehearta. Na naléhání Peabodyové se zastavily v nákupním středisku, koupit pro pacienta nějakou pozornost.

„To bude jen pět minut.“

„Už jsme mu přispěly na kytky.“ Spousty zboží, široké a spletité uličky, které k němu směřovaly, a pronikavé hlasy, vyhlašující výprodeje a různé speciality, působily na Evin zubožený žaludek tak, že se začal pomalu a úzkostně svírat.

Radši by se utkala v boji zblízka se stodvacetikilovým zuřivým soupeřem, než se nechat spolknout davem zákazníků.

„Kytky jsou ode všech. Tohle bude jen od nás.“

Eva proti své vůli zůstala stát u výlohy s temně zelenými chirurgickými úbory, výrazně označenými logem nemocnice. Za deset babek navíc bylo možné dostat i takový, který byl potřísněn něčím, co vypadalo jako umělá krev.

„Svět je nemocný. Prostě nemocný.“

„Nejdeme pro takové suvenýry,“ upozornila ji Peabodyová, i když se domnívala, že obrovské análnísondy jsou k popukání. „Když je chlap v nemocnici, potřebuje nějaké hračky.“

„Chlap, který si vrazí třísku do palce, ten snad potřebuje hračku,“ namítla Eva, ale následovala Peabodyovou do obchodu s hračkami a smířila se s tím, že ze všeho toho pískání, praskání, ječeni a výbuchů úplně ohluchne.

Tady jste si podle zářivých nápisů mohli vybrat z více než deseti tisíc her sloužících k zábavě, odpočinku nebo ke vzdělání. Stačilo pouze označit svou zájmovou oblast ze sportů a různých cvičebních programů a podobných věcí a animovaná mapa nebo některý ze školených a ochotných herních partnerů vás zavedl na to pravé místo.

Nabídku zboží provázely výbuchy pronikavého žlutého světla. Evě se z toho začaly protáčet panenky.

Průhledné zkušební buňky byly přecpané lidmi, kteří si chtěli své zboží vyzkoušet. Jiní se jen spořádaně valili krámem, někteří s očima dychtivě rozzářenýma, druzí s pohledem otupeným smyslovými dojmy.

„Copak nikdo z těchhle lidí nepracuje?“ divila se Eva.

„Strefily jsme se do polední pauzy.“

„No, to jsme to chytly.“

Peabodyová se postavila do fronty v oddělení bojových her. „Boj zblízka,“ rozhodla se. „Z toho bude mít pocit, že ovládá situaci. Páni,

podívejte. Tohle je nový Super model pouličního bojovníka. Ten prej má být senzační.“ Obrátila průhledné pouzdro, mrkla na cenu a pak si všimla výrobce.

„Roarke Industries. Měly bychom dostat slevu nebo něco takového. No, když se na to složíme, nebude to tak strašné.“ Namířila k expresní samoobslužné pokladně a ohlédla se na Evu. „Předpokládám, že Roarke má na tyhle věci celou fabriku, ne?“

„Asi ano.“ Eva vytáhla svou kreditku, protáhla ji skenerem a přitiskla palec na identifikační plošku.

„Děkujeme vám za nákup, Evo Dallasová.
Počkejte, prosím, na ověření vašeho kreditu.“

„Dám vám svoji půlku až při braní, jo?“

„No jo. Třeba. Proč tyhle věci trvají tak dlouho?“

„Děkujeme vám za posečkání, Evo Dallasová. Cena vašeho zboží, Super pouliční bojovník, verze PPC, je sto šestnáct dolarů, padesát osm centů včetně daně. Vzhledem k Autorizaci Jedna nebude váš účet touto částkou zatížen. Příjemný den.

„O čem to k čertu mluvíte? Co je to Autorizace Jedna?“

„Autorizace Jedna, Roarke Industries. Opravňuje vás k výběru jakéhokoliv zboží pod touto značkou v jakékoliv ceně.“

„Hurá. Tak to tady mužem vybílit.“ Peabodyová stočila omámený pohled na regály plné požitků. „Můžu si tady z toho něco vybrat?“

„Sklapněte, Peabodyová. Já chci za tohle zaplatit,“ oznámila Eva přístroji. „Takže Autorizaci Jedna zrušte a připište mi to na účet.“

„Nemohu posloužit. Chcete si vybrat ještě něco?“

„Do háje!“ Přistrčila hru Peabodyové. „Tohle mu neprojde.“

Peabodyová měla tolik důvtipu, že protáhla krabici bezpečnostní závorou, a pak utíkala za spěchající Evou. „Poslyšte, když už jsme tady, nemohla bych si jenom –“

„Ne.“

„Ale –“

„Ne.“ Eva naštvaně nakopla pohyblivý pás a pak na něj skočila, aby je zavezl na nemocniční patro.

„Většina ženských by byla na vrcholu blaha, kdyby jim manžel dal neomezený kredit na nákupy.“

„Já nejsem většina ženských.“

Peabodyová obrátila oči k nebi. „To mi povídejte.“

Peabodyová sice trochu trucovala kvůli ztrátě imaginárního souboru her, který mohla získat, ale Trueheartova radost z dárku jí to vynahradila.

„No, to je skvělé. Je to úplná novinka.“

Zdravou rukou obrátil krabici. Druhou měl uvězněnou v plastovém pouzdru, aby mu srostla kost, kterou si při pádu zlomil.

Okolo krku měl límec ze stejného materiálu, v ruce měl zapíchnutou kapačku a z nemocniční košile mu vykukovala ošklivá rudá a černá rána na rameni. Levou nohu měl lehce nadzvednutou a Eva si vzpomněla, jak jí tam krev z jeho rány vytékala do rukou.

Okolo hučely přístroje.

Eva dokázala myslet jen na to, že kdyby byla na jeho místě, určitě by nebyla tak zatraceně dobře naladěná.

Přenechala tlachání a konverzaci Peabodyové. Nikdy nevěděla, co si má s pacienty v nemocnici povídat.

„Já si toho od chvíle, co mě zasáhla ta rána, moc nepamatuju. Inspektor Whitney mi řekl, že jsme ho dostali.“

„Jo.“ Tohle byla aspoň její parketa. „ Vy jste ho dostal. Leží tady v nemocnici blízko vás. Hned od vás jdeme za ním vyslechnout ho. Provedl jste to výborně, Truehearte. Byl by nám asi proklouzl, kdybyste tak rychle nezareagoval a nesrazil ho na zem.“

„Inspektor říká, že mě navrhujete na vyznamenání.“

„Fakt, udělal jste dobrou práci.“

„Moc jsem toho neudělal.“ Zavrtěl se a snažil se zaujmout pohodlnější polohu. „Byl bych ho úplně bez problémů srazil dolů, kdyby ten podělanej dopraváckej ostrostřelec nevypálil.“

„To je ono. Ten podělanej ostrostřelec a jeho debilní velitelka to dostanou pořádně sežrat.“

„Nebylo by se to stalo, kdyby poslechli, co jste jim říkala. Měla jste to přece pod kontrolou.“

„Kdybych to byla měla opravdu pod kontrolou, tak byste nebyl tady. Slízl jste ošklivou ránu a nebezpečný pád. Jestli vám z toho zůstal nepříjemný pocit, měl byste se sejít s naším poradcem.“

„Mám docela dobrý pocit. Chci se vrátit do uniformy, ke své práci. Doufal jsem, že až ten případ uzavřete, povíte mi podrobnosti.“

„To víte, že ano.“

„Poručíku, já vím, že už musíte jít, ale ještě jsem vám chtěl říct… Vím, že jste se tuhle v noci setkala s mojí maminkou.“

„Ano, narazily jsme na sebe. Je to milá paní.“

„Že je skvělá?“ Rozzářil se. „Ona je ta nejlepší ze všech. Taťka nás opustil, když jsem byl ještě malý, takže jsme měli jen jeden druhého. Mimochodem, pověděla mi, jak dlouho jste se tady zdržela, že jste čekala, až budu po operaci, a tak.“

„Měla jsem vás na starosti.“ *Měla jsem tvou krev na svých rukách*, dodala v duchu.

„Víte, pro ni to moc znamenalo, že jste tu byla. To jsem vám jen chtěl říct. Takže děkuju.“

„Jen se příště vyhněte laserovým střelám,“ poradila mu.

O patro níž se Kenneth Stiles v posteli pohnul a zahleděl se na sestru, která mu kontrolovala přístroje. „Chci se vyzpovídat.“

Obrátila se na něj s širokým profesionálním úsměvem. „Pane Stilesi, vy jste vzhůru? Tak to byste měl dostat něco k jídlu.“

Byl už vzhůru dost dlouho a přemýšlel. „Chci se vyzpovídat,“ opakoval.

Přistoupila k posteli a popleskala ho po ruce. „Chcete kněze?“

„Ne.“ Otočil ruku a chytil tu její silou, kterou by byla nečekala. „Dallasovou. Poručíka Dallasovou. Řekněte jí, že se chci vyzpovídat.“

„Nebylo by dobře, abyste se moc rozčiloval.“

„Najděte poručíka Dallasovou a řekněte jí to.“

„Dobře, nedělejte si starosti. Ale vy si zatím odpočiňte. Měl jste ošklivý pád.“

Upravila mu přikrývky a s uspokojením viděla, že se uklidnil a zavřel oči. „Já zařídím vaše jídlo.“

Udělala poznámku do jeho karty a vyklouzla ven. Zastavila se u strážníka v uniformě, který stál u dveří. „Je vzhůru.“

Vytáhla z kapsy psací podložku a informovala Stravovací službu, že pacient K. Stiles, pokoj č. 6503, má dostat svůj oběd. Strážník se chystal něco říct, ale sestra zvedla ruku.

„Okamžik. Potřebuji tohle vyřídit, aby to tu bylo dřív než o půlnoci. Stravování má celý týden zpoždění.“ Protože si pacient sám nevybral oběd podle jídelníčku, objednala mu grilovaná kuřecí prsíčka, rýži a dušenou brokolici, celozrnný rohlík s náhražkou másla, odstředěné mléko a borůvkové želé.“

„Mělo by to tu být během hodiny.“

„Kdo to přinese, musí mít propustku,“ řekl jí strážník.

Trochu otráveně si odfrkla, zase vytáhla záznamník a připsala příslušnou poznámku. „Jo, pacient Stiles se ptal po někom jménem Dallasová. Říká vám to něco?“

Strážník přikývl a vytáhl komunikátor.

„Má v žilách policajtskou krev,“ poznamenala Peabodyová cestou po chodbě.

„Je sice ještě zelená, ale rychle zraje.“ Eva sáhla do kapsy pro komunikátor, který jí tam zapípal. „Dallasová.“

„Poručíku! Tady je strážník Clark, mám hlídku u pokoje Kennetha Stilese. Podezřelý je vzhůru a ptá se po vás.“

„Jsem tady o patro výš a zrovna tam jdu.“

„To je výborně načasované.“ Peabodyová se hrnula k výtahu, ale pak povzdechla a následovala Evu k východu. „Zřejmě půjdem pěšky.“

„Je to jen jedno patro.“

„Jedno patro jsou troje schody.“

„Aspoň si odpracujete ty sušenky.“

„Ty už jsou jen tesknou vzpomínkou. Myslíte si, že je Stiles už natolik v pořádku, že s vámi bude schopný rozumně hovořit?“

„Myslím, že něčeho schopný bude.“ Vrazila do dveří k dolnímu patru a dala se vlevo. „Netuší, že jsme mluvili Carvellovou, ani že jsme odhalili, že Draco byl Carlyin otec. Uvidíme, jak to na nás bude hrát, než mu to prozradíme.“

Zastavila se u dveří. „Clarku!“

„Ano, madam.“

„Měl nějaké návštěvy?“

„Ani človíčka. Celou dobu prospal až doteď. Sestra hlásila před pár minutami, že se probudil a ptá se po vás.“

„Dobrá, můžete si udělat čtvrthodinovou pauzu.“

„Díky. To se mi hodí.“

Eva otevřela dveře a se zaklením rychle vběhla dovnitř. Popadla Stilese za nohy, nadzvedla je a odlehčila váhu. „Sundejte ho!“

Peabodyová už vylezla na postel a potýkala se se smyčkou. Clark jí přispěchal na pomoc.

„Držím ho, poručíku,“ nastavil široká ramena a pozvedl Stilesovo visící tělo ještě o pár centimetrů.

Stiles se pověsil na oprátce vyrobené z ložního prádla.

„Nedýchá,“ hlásil Clark, když se na něj tělo zhroutilo. „Myslím, že nedýchá.“

„Sežeňte doktora.“ Eva se zuřivým výrazem v tváři Stilese obkročila, dlaně opřela zápěstím o hrudní koš nad srdcem a začala masáž. „Tak pojď, ty parchante. Musíš dýchat.“ Sklonila se k němu ústy a vdechla do nich. A stále pumpovala.

„Ach, Bože! Ach, Bože, Kennethe!“ Ve dveřích se objevila Areena Mansfieldová a rozsypala na zem náruč květin, které přinesla.

„Jděte pryč. A ty dělej, dělej.“ Evě se začal po tvářích řinout pot. Zaslechla dupot běžících nohou, zvonění poplašných zvonků.

„Jděte stranou. Ustupte, prosím.“

Ustoupila stranou, vstala a pozorovala, jak se lékařský tým pustil do práce.

Bez pulsu. Rovná čára.

Vrať se, nařídila Eva. Sakra, *koukej se vrátit.*

Sledovala, jak se mu do hrudi zabodla tenká jehla stříkačky s adrenalinem.

Žádná odpověď.

Disky elektrod byly namazány gelem. Zazněly povely – přiložit – odstoupit – a pak už se Stilesovo tělo prohnulo do oblouku, když jím projel elektrický výboj. Srdeční linie na monitoru však zůstala modrá a plochá.

Znovu byly přiloženy disky a podruhé se jeho tělo vzepnulo a klesllo. Ale teď se ozvalo slabé pípání a modrá linka zakmitala a zčervenala.

Sinusovka. Máme puls.

U dveří si Areena rukama zakryla obličej.

„Jak je na tom?“

„Žije.“ Lékař, muž s chladnýma očima a šafránovou pletí, si nepřestával psát poznámky. „Došlo tu ovšem ke kyslíkové deprivaci a z toho plynoucímu minimálnímu poškození mozku. Jestli ho udržíme naživu, může se to spravit.“

„A udržíte ho naživu?“

„Proto jsme tady.“ Zastrčil notes zpátky do kapsy pláště. „Šance má dobré. Kdyby tam byl visel ještě pár minut, neměl by žádné. Už jsme toho v lékařské vědě dokázali dost, ale vrátit mrtvého zpátky do života se nám stále ještě nedaří.“

„Kdy s ním budu moct mluvit?“

„To nemůžu říct.“

„Riskněte odhad.“

„Možná, že už bude celkem fungovat zítra, ale dokud nedokončím testy, nemohu odhadnout rozsah mozkového poškození. Takže může trvat řadu dní, než bude schopen odpovědět na víc než na základní dotazy. Mozek si najde cestu, jak poškození obejít, přepnout dráhy, chcete-li, a my tomuto procesu můžeme jen pomáhat. Ale chce to čas.“

„Chtěla bych, abyste mi dali vědět ihned, jak bude moct mluvit.“

„Zařídím, abyste byla informována. A teď musím za pacientem.“

„Poručíku,“ přistoupil k ní Clark. „Je tady ošetřovatelka, s kterou jste chtěla mluvit.“

„Ormandová,“ přečetla jí Eva na jmenovce. „Tak mluvte.“

„Já jsem neměla tušení, že se chce pokusit o sebevraždu. Vůbec bych byla nevěřila, že je toho schopen, myslím fyzicky. Byl slabý jako mimino.“

„Když si člověk chce něco udělat, najde si cestu. Nikdo vám nic nevyčítá.“

Přikývla a trochu uvolnila svůj obranný postoj. „Přišla jsem sem na běžnou kontrolu vitálních funkcí. Byl při vědomí a řekl mi, že se chce vyzpovídat. Já myslela, že chce asi kněze. S tím se často setkáváme, dokonce i u pacientů, kteří nejsou katolíci. Ale on se rozčilil a žádal přímo vás, vaše jméno. Říkal, že vám máme říct, že se chce vyzpovídat.“

„Z čeho?“

„To neřekl. Já jsem si myslela, že z toho, že zabil toho druhého herce, Richarda Draca.“ Když Eva neodpověděla, pokrčila sestra rameny. „Tak jsem ho uklidnila a slíbila mu, že vás najdu. Pak jsem to řekla tomu strážci, ale nejdřív jsem zařizovala, aby pacient dostal odpoledne jídlo. A jinak už nic nevím.“

„Dobrá.“ Propustila sestru a obrátila se znovu na Clarka. „Chci, abyste se postavil na jipku. Zařídím, aby vás za hodinu vystřídali. Kdyby do té doby nastala ve Stilesově stavu jakákoliv změna, dejte mi vědět.“

„Ano, madam. Vlastním ložním prádlem,“ dodal tlumeně Clark. „To chce kuráž.“

„Něco to chce.“ Eva se obrátila na podpatku a odešla do čekárny, kam Peabodyová odvedla Areenu.

„Co Kenneth?“ Areena nejistě vstala.

„Odvezli ho na Intenzivní péči.“

„Já myslela, zeje… Když jsem ho uviděla, myslela jsem…“ Klesla zpátky na židli. „Ach, Bože, kolik se toho ještě stane?“

„Eliza Rothchildová říká, že tragédie přicházejí v trojicích.“

„To je pověra. Já jsem nikdy nebyla zvlášť pověrčivá, ale teď… Dostane se z toho?“

„Doktor vypadal celkem optimisticky. Jak jste se dověděla, že je Kenneth Stiles tady?“

„Jak? No, dneska ráno jsem se to dověděla ze zpráv. Říkali, že byl zraněn, když chtěl opustit město. Že prý má být hlavním podezřelým ze smrti Richarda. Já tomu nevěřím. Ani na moment. Chtěla jsem ho navštívit a říct mu to.“

„Proč tomu nevěříte?“

„Protože Kenneth není schopný vraždit. Ta vražda je chladnokrevná a plánovitá. A to on není.“

„Někdy je vražda horkokrevná a impulzivní.“

„Vy o tom víte víc než já. Ale já zas znám Kennetha. Ten nikoho nezabil.“

„Znáte ženu jménem Anja Carvellová?“

„Carvellová? Myslím, že ne. Měla bych? Pustí mě ke Ken-nethovi?“

„To nevím.“

„Zkusím to.“

Obě vstaly. „Uvědomujete si, že jestli Kenneth naplánoval vraždu Richarda Draca, tak to byl on, kdo vám vložil ten nůž do dlaně?“

Areena se zachvěla a jemné zabarvení jejích tváří pobledlo. „A to je další důvod, proč vím, že to nemohl být Kenneth.“

„Proč to?“

„Na to je příliš gentleman. Můžu už jít, poručíku?“

„Jo, můžete jít.“

Areena se zastavila mezi dveřmi. „Zápasila jste o jeho život. Já jsem vás viděla. Myslíte si, že je vrah, a přitom bojujete za záchranu jeho života. Proč?“

„Možná, že nechci, aby unikl spravedlnosti.“

„Já myslím, že je v tom něco víc. Ale nejsem si jistá, co.“

„To je zase dneska den,“ prohlásila Peabodyová, když osaměly.

„A to teprve začínáme. Tak vzhůru, Peabodyová. Musíme toho ještě dost obejít.“

Obrátila se k odchodu a málem se srazila s Nadine.

„Chytáš ambulance?“ zeptala se mírně Eva. „Myslela jsem, že na takovou rutinu jsi příliš velký formát.“

„Na takovou rutinu není člověk nikdy příliš velký formát. Jak se má Kenneth Stiles?“

„Bez komentáře.“

„No tak, Dallasová. Já mám ve špitále svůj zdroj. Slyšela jsem, že se chtěl oběsit. Zabil Richarda Draca?“

„Které části jsi nerozuměla? *Bez* nebo *komentáře?*“

Nadininy elegantní střevíčky zvládaly rychlou chůzi po chodbě dost obtížně, ale přece udržela s Evou krok. „Obžaluješ ho z vraždy? Jsou ještě další podezřelí? Potvrzuješ, že Stiles byl zraněn na útěku?“

„Vždyť už to všechny kanály vysílají.“

„Jistě, ale ty zprávy jsou prošpikované slovíčky *údajně a má se za to.* Já potřebuju potvrzení.“

„A já zas potřebuju dovolenou. A ani jedné z nás se její přání v dohledné době nesplní.“

„Dallasová!“ Nadine to vzdala, chytila Evu za ruku, zatáhla ji stranou od Peabodyové a od svého trpělivého kameramana. „Musím se něco dovědět. Nemůžu spát. Dodej mi něco, udělej to mimo záznam. Potřebuju tenhle kruh uzavřít, abych se mohla pohnout dál.“

„Do téhle historie by ses neměla plést.“

„Já vím, a jestli vyjde najevo, že jsem to s Richardem táhla, budu z toho mít peklo, profesionálně i osobně. Ale když budu jen sedět a čekat, tak se z těch možností asi zblázním a radši budu riskovat to peklo.“

„Jak moc vlastně pro tebe znamenal?“

„Řekla bych, že až moc. Zemřelo to mnohem dřív než on sám. Ale to neznamená, že nepotřebuju ten kruh uzavřít.“

„Přijď ke mně na Centrálu za hodinu. Dám ti, co budu moct.“

„Díky. Jen kdybys mi ještě mohla říct, jestli Kenneth –“

„Za hodinu, Nadine.“ Eva se protáhla kolem ní. „Nepokoušej své štěstí.“

Za dvacet minut byly v pokoji Anji Carvellové. Nebylo po ní ani stopy.

„Frnkla nám,“ zasyčela Peabodyová nad prázdnou skříní. Pak se zamračila, obrátila se a koukala na Evu. „Vy jste věděla, že tady nebude.“

„Nečekala jsem, že bychom ji tady zastihly. Je chytrá, natolik chytrá, aby si spočítala, že se vrátím.“

„To *ona* zabila Draca?“

„Je součástí toho všeho.“ Eva zašla do koupelny. Anjina vůně tu stále ještě byla, chladivě ženská.

„Mám se spojit s úřady v Montrealu? Začít jednat o vydání?“

„Nenamáhejte se. To ona určitě očekává. Jestli vůbec kdy v Montrealu bydlela, teď se tam nebude vracet. Někam se uleje,“ zabručela Eva. „Ale neuteče daleko. Takže to odpískáme. Zavolejte techniky, ať to tu pročesají.“

„Žádné povolení?“

„Můj muž to tady vlastní. Postarejte se o to. Já jdu dolů za bezpečnostní službou.“

Než Eva skončila v Palace Hotelu, vrátila se do Centrály a poslala hlášení Whitneymu, opozdila se na schůzku s Nadine.

Podrážděno ji, jako vždycky, když zjistila, že Nadine už je v její kanceláři.

„Jak to, že tě sem pustili?“

„Protože jsem přinesla koblihy. Po těch se celé generace policajtů můžou utlouct.“

„A kde mám já?“

„Lituju, ale mužstvo se na ně vrhlo jako krysy. Myslím, že Baxter dokonce posbíral všechny drobečky.“

„To je mu podobné.“ Usadila se za stolem. „Kde máš kameru?“

„Venku.“

„No tak ji sem zavolej. Nemůžu s tím ztratit celý zatracený den.“

„Ale já jsem myslela –“

„Hele, chceš exkluzivní rozhovor, nebo ne?“

„To se vsaď, že chci.“ Popadla kapesní link a přivolala kameramanku. „Potřebovala bys několik vrstev mejkapu na ty pytlíky pod očima.“ Zašátrala v kabelce a vyndala dobře zásobenou taštičku s líčidly. „Zkus tohle.“

„Jdi s tím svinstvem do háje.“

„Jak myslíš, ale vypadáš, jako kdybys už celé věky nespala.“ Nadine odklopila zrcátko a začala vylepšovat vlastní tvář. „Ale zase ti to dává takový divoký a odhodlaný výraz.“

„Však já taky jsem divoká a odhodlaná.“

„A to nakonec na obrazovce vždycky vyjde dobře. Mimochodem, pěkný svetr. Kašmír?“

Eva, zaskočená, pohlédla dolů na svůj námořnicky modrý rolák. „To nevím. Je modrý. Bude se to vysílat už dnes večer?“

„To se můžeš vsadit.“

„Fajn.“ Někdo dneska v noci nebude dobře spát. A tentokrát to nebude ona.

Nadine zmatkovala s úhly kamery, dívala se na monitor a nařídila seřízení světel.

„Hernajs, Nadine, vždyť to není žádná módní přehlídka.“

„Je vidět, že víš houby o živém vysílání. No, tohle vypadá dobře. Lucy, můžeš trochu vystřihnout ten bláznivý vzdušný provoz venku? Je to, jako kdyby člověk seděl na nějakém odbavovacím centru.“

„Většinu toho odfiltruju.“ Kameramanka provedla ještě několik úprav a pak přikývla: „Až budeš připravená, můžeme jet.“

„Tu vatu okolo uděláme až v práci. Začni točit. Zde je Nadine Furstová pro Kanál 75,“ začala s očima upřenýma přesně na kameru. „Hlásím se vám z Policejní centrály, z pracovny poručíka Evy Dallasové, pověřené vyšetřováním vraždy herce Richarda Draca. Poručíku,“ Nadine se otočila a obrátila se na Evu, „můžete nám říci, jaký je současný stav vašeho vyšetřování?“

„Vyšetřování stále probíhá. Oddělení sleduje řadu souvislostí.“

„Pan Draco byl zabit na jevišti, před vyprodaným hledištěm. Vy sama jste toho byla svědkem.“

„To je pravda. Povaha zločinu, jeho lokalizace a provedení byly doloženy v doslova tisících výslechů a svědeckých výpovědí.“

A protože se sluší platit dluhy, dodala k tomu Eva: „Detektiv Baxter z této divize sebral obrovské množství údajů a ujal se obtížného úkolu eliminace a hledání souvislostí.“

„Ono je asi pravda, viďte, že lidé se často dívají na tutéž událost, ale vidí ji odlišně?“

„U civilistů to platí často. Policejní síly mají pro správné vidění trénink.“

„Takže vy byste měla být nejlepší svědek?“

„Dá se to tak říct.“

„Je pravda, že Kenneth Stiles, Dracův kolega a známý, který ve hře také vystupoval, je vaším hlavním podezřelým?“

„Tento člověk byl vyslechnut, tak jako všichni ostatní členové souboru. Jak jsem již řekla, sledujeme řadu vodítek, a protože se ohnisko vyšetřování zužuje, očekávám, že během čtyřiadvaceti hodin dojde k zatčení.“

„Zatčení!“ To Nadine trochu vyvedlo z konceptu, ale jen na okamžik. „Můžete nám sdělit jméno hlavní podezřelé osoby?“

„Toho času vám nesmím takovou informaci poskytnout. Mohu jen říct, že osoba, která zabila Richarda Draca a která zabila i Linuse Quima, bude do čtyřiadvaceti hodin za mřížemi.“

„Kdo –“

„To je všechno, co můžeš dostat, Nadine. Ukonči to.“

Nadine by byla možná naléhala, ale Eva už vstala. „Ukonči to, Lucy. To byla zatracená bomba, Dallasová. Kdybys mě byla upozornila, mohli jsme to vysílat živě.“

„Večer to stačí. Máš svůj příběh, Nadine. Můžeš s ním vyjet jako první.“

„Však já se nehádám. Můžeš mi dát malinko víc, jenom nějakou vatu pro další pokračování? Procedurální detaily, některá základní data. Přesný počet výslechů, počet hodin, které s nimi personál strávil, a takové věci.“

„To můžeš dostat z informačního centra pro média.“ Eva pohlédla na kameramanku, zvedla ukazováček a palcem ukázala na dveře.

Lucy se tázavě zadívala na Nadine, a když Nadine přikývla, sbalila si věci a vypadla.

„Mimo záznam, Dallasová –“

„Všechno, co potřebuješ, se dozvíš zítra. Chci se tě taky na něco zeptat. Nezmiňuješ se ve své reportáži o Roarkeovi, o jeho vztahu k divadlu, k té hře a ke mně. Proč?“

„To už tu bylo. Až přehnaně. Já chci podstatu věci.“

„Nevykládej, Nadine. Roarkeovo jméno zvedá zájem.“

„Dobrá, tak to považuj za splátku.“ Pokrčila rameny a vytáhla kabelku. „Za tu dámskou jízdu.“

„Tak fajn.“ Eva sáhla do zadní kapsy a vytáhla zapečetěnou disketu. „Tumáš.“

„Co je to?“ Ale ve chvíli, kdy ji držela v ruce, Nadine pochopila. Pevně ji sevřela prsty. „Je to ta nahrávka, co udělal Richard… se mnou.“

„Bylo to vyřazeno ze seznamu důkazů. Jediná kopie. Tím bys snad už mohla ten kruh uzavřít.“

Nadine zírala na disketu a do hrdla se jí draly protichůdné emoce. „Ano. To určitě. Lépe řečeno, vlastně ho zlomím.“ Uchopila disketu do obou rukou a rozlomila ji.

Eva souhlasně přikývla. „Některé ženy by neodolaly pokušení prohlédnout si ji. Věděla jsem, že ty budeš chytřejší.“

„Teď už jsem. Díky. Dallasová. Nevím, jak bych ti –“

Eva spěšně ustoupila dozadu. „Ať tě ani nenapadne mě hubičkovat.“

Nadine se roztřeseně zasmála a strčila rozlomenou disketu do kabelky. Hodí ji do prvního recyklátoru, na který narazí. „Dobrá, tak žádné hlouposti. Ale zůstávám tvým dlužníkem, Dallasová.“

„To bych sakra řekla. Tak mi příště koukej schovat koblihu.“

Kapitola dvacátá první

Spala deset hodin, v podstatě tam, kde padla, když Roarkeovi stručně vylíčila dosavadní události. Probudila se nabitá novou energií, s jasnou hlavou a sama.

Protože nebyl nikde okolo a nemohl do ní rýpat, dala si k snídani nanuka, spláchla jej hrnkem kávy a přitom se dívala na televizní pře-

hled zpráv. Opakovali tam také její včerejší rozhovor s Nadine. Byla s ním spokojená a usoudila, že je připravená na další den.

Oblékla se, vzala si tmavohnědé kalhoty a bílou košili s hnědými proužky. Vůbec neměla tušení, jak dlouho už tu ta košile je, ale od té doby, co jí Roarke začal zaplňovat skříň, přestala si toho všímat.

Nakoupil jí tolik šatů, že to bylo směšné, ale aspoň ji to zachránilo před utrpením nákupů.

A protože tam byla ještě vesta na knoflíky, která se podle ní k tomu docela hodila, a protože podle předpovědi měla být ještě zima, navlékla si ji přes košili.

Připevnila si zbraň a vyrazila hledat Roarkea.

Ten už byl ve své pracovně, na jedné obrazovce měl před sebou burzovní zprávy, na druhé údaje o meziplanetárním obchodu a na třetí něco, co vypadalo jako obtížný matematický problém.

„Jak si můžeš takhle po ránu hrát s čísly?“

„Čísla jsou můj život.“ Ťuknul na klávesnici a čísla se proměnila v úhledné sloupečky, které, jak předpokládala, představovaly přírůstky k minimálním desetinným hodnotám. „A kromě toho už jsem náhodou vzhůru delší čas. Vypadáš odpočatě,“ pravil, když si ji důkladně prohlédl. „A taky velice elegantně. Jsi ohromně nezdolné stvoření, Evo.“

„Spala jsem jako dřevo.“ Obešla pult, sklonila se a políbila ho. „Však ty sis teď taky užil pár náročných dnů.“ Poklepala mu na rameno takovým způsobem, že začal tušit něco nekalého. „Možná, že bychom potřebovali malou dovolenou.“

Poslal čísla z obrazovky k okamžitému zpracování svému makléři a pak se otočil s židlí. „Copak po mně chceš?“

„Pobýt si někde úplně v klidu. Jen ty a já. Mohli bychom si vzít takový prodloužený víkend.“

„Opakuji,“ zvedl hrnek s kávou a napil se, „co po mně chceš?“

Oči jí podrážděně zajiskřily. „Copak ti to neříkám? Nevytahuj na mě zase tyhle blbosti. Víš, jak jsi minule musel žadonit.“

„Tentokrát nebudu. Máš mě za blbce?“ zeptal se konverzačním tónem. „Nejsem proti podplácení, poručíku, ale chci znát podmínky. Proč se mě pokoušíš obměkčit?“

„Tebe bych nemohla obměkčit ani celým sudem pleťového regenerátoru. A kromě toho nejde o žádné podplácení. Jsem přece úřední osoba.“

„A ty jsou, jak dobře víme, proti podplácení úplně imunní.“

„Tak si dej pozor, chytráku. Kdo říká, že nechci dovolenou? Jestli po tobě chci laskavost, nemusí to s ní mít nic společného.“

„Aha. Tak aby bylo jasno. Já ti udělám službičku, ať je to cokoliv, výměnou za týden tvého času tam, kde budu chtít.“

„Týden je vyloučený. Mám stání u soudů, spoustu úřadování. Tři dny.“

Smlouvání bylo jeho oblíbeným koníčkem. „Pět dní teď, pět dní příští měsíc.“

„To už je deset dní, ne týden. To dokážu spočítat i já. Tři dny teď, dva dny příští měsíc.“

„Čtyři teď, tři příští měsíc.“

„No tak dobrá, dobrá.“ Už se jí začala točit hlava. „Nějak to zařídím.“

„Tak jsme domluveni.“ Napřáhl ruku a plácl si s ní.

„Takže pojedeme k moři?“

„To můžeme. Olympské středisko má nádhernou umělou pláž.“

„Olympus?“ Zbledla. „Mimo planetu? Já mimo planetu nejedu. To by znamenalo zrušení dohody.“

„Dohoda je hotová. Vzchop se trochu. A teď mi pověz, jakou po mně chceš službičku?“

Zatvářila se trucovitě. To dělávala zřídkakdy, ale uměla to moc dobře. „Vlastně to ani není tak velká službička.“

„Na to jsi měla myslet dřív, než jsi na mne sehrála tu habaďuru. A to jsi mohla, kdyby ses byla řádně nasnídala místo zmrzliny.“

„Jak jsi to –“ Zarazila se a nenávistně zasykla jediné jméno: „Summerset.“

„No, a teď dávej pozor. Žena, která žádá po svém muži laskavost, působí roztomile, když si mu sedne na klín.“ Poklepal si na koleno.

„Nebudeš mít žádný klín, až ti zpřerážím obě nohy.“ Teď už vážně otrávená usedla na pult. „Koukej, je to policejní záležitost a ty stejně do takových věcí rád strkáš nos. Takže ti poskytuju příležitost.“

„Tak tady to máme.“ Pobaveně zvedl ruku dlaní vzhůru. „Kdybys to byla takhle uvedla hned na začátku a postavila mě do pozice toho, kdo je vlastně obdarován a nic nedává, nemusela jsi udělat to, čemu říkáš špatný obchod. A nebyla bys naštvaná.“

„Já nejsem naštvaná. Víš, že nesnáším, když mě přesvědčuješ, že jsem naštvaná. Jo, a než na to zapomenu, co je to za kravinu s tou Autorizací Jedna?“

„Ty sis něco koupila?“ Podal jí zbytek své kávy. „To si musím zaznamenat zlatým písmem do kalendáře. Eva Dallasová šla nakupovat. Spusťte fanfáry.“

Zamračeně vzhlédla. „A to jsem měla tak dobrou náladu, když jsem sem přišla.“

„Vidíš, že jsi naštvaná. Co se týče Autorizace Jedna, jaký by mělo smysl, abys platila za zboží, které vyrábí jedna z mých továren?“

„Příště půjdu ke konkurenci. Jestli vůbec nějakou najdu.“ Prudce si odfoukla a snažila se uklidnit. „Chci svůj případ dneska uzavřít. Vymyslela jsem způsob, jak vykouřit pachatele, aby se přiznal. Je to taková klička,“ zašeptala. „Mám své důvody, abych nepoužila přímou cestu. Ale nejdřív musím Whitneymu předvést stepařskou produkci, aby mi to spolknul. Jestli to nevyjde…“ Odmlčela se.

„A co potřebuješ?“

„Zaprvé, potřebuju tvé divadlo. A potřebuju tebe, abys mi pomohl napsat scénář a uvést malé představení.“

# # #

Za hodinu potom už byla Eva na cestě do Centrály a Roarke vyřizoval první telefonický hovor.

Ve své pracovně založila Eva do počítače disketu s nahrávkou představení. Myšlenky jí poletovaly sem a tam, takže si ani neuvědomila, jak hladce byla disketa přijata, jak je zvuk i obraz jasný. Když nařídila rychlý chod až k poslednímu jednání, provedl to počítač bez jediného zabrblání.

Tak tady je máme, říkala si. Draco jako Vole se bez rozpaků přiznává k vraždě, ze které už nemůže být obžalován. Jeho sličná, samolibá tvář, s kterou si přivádí Carly, Dianu, zavěšenou do podpaží.

Stojí vedle něho, půvabná a roztomilá, a zamilovaně se na něj usmívá.

Kenneth Stiles jako protivný a úskočný Sir Wilfred vypadá najednou otřeseně a zuřivě, když mu došlo, že byl zneužitý, vykořisťovaný, manipulovaný. Elizina předrážděná slečna Plimsollová stojí pobouřeně vedle něj a svírá opěradlo Kennethova křesla, až jí na rukou zbělely klouby.

Areena, krásná Christina, žena mnoha tváří, která obětovala všechno, riskovala vězení, jen aby zachránila toho, koho milovala.

Michael Proctor, pouhý stín, číhající v portálu na okamžik, kdy bude moci stanout ve světle ramp v roli vraha.

A nad tím vším se vznáší duch Anji Carvellové.

Eva sebou ani neškubla, když došlo k okamžiku vraždy, když se nůž, který měl být neškodný, zanořil hluboko do srdce.

Tady, řekla si a zastavila obraz. *Tady to je.*

Deset tisíc diváků by to nepostřehlo.

A co ona?

To je představení o samotném životě, uvědomila si. Až po smrt.

„Program ukončit," nařídila. „Vrátit disketu."

Sbalila ji a posbírala všechno ostatní. Zapnula ve své kanceláři link pro spojení mezi odděleními. „Peabodyová, sežeňte Feeneyho a McNaba. Jde se na věc."

Naposledy zkontrolovala zbraň a chystala se uspořádat své vlastní představení.

Mirová na zadním sedadle si ověřovala, jak je Evino řízení zrcadlovým obrazem její povahy. Kompetentní, přímočaré, soustředěné. A odvážné. Jak se auto proplétalo provozem, proklouzávalo do mezer a provokovalo ostatní útočná esa, Mirová si mlčky zajistila bezpečnostní pásy.

„Ty ale hodně riskuješ."

Eva krátce pohlédla do zpětného zrcátka a střetla se s očima Mirové. „Mám to propočítané."

„Já myslím…“ Mirová zmlkla, zjistila, že padá dozadu, a začala si přeříkávat dětské modlitbičky, protože Eva vystřelila strmě vzhůru, ostře zahnula doprava a rozjela se cikcak ve výšce nad hustým provozem.

„Myslím,“ pokračovala Mirová, když znovu chytila dech, „že jsi situaci zhodnotila správně. Pořád je tu však široký prostor pro omyly a ten můžeš odstranit, když se budeš držet striktních pravidel.“

„Jestli se mýlím, pak to bude na mně. V každém případě bude osoba, která zabila Draca a Quima, do večera ve vazbě.“

Auto se obrátilo dolů a vnořilo se do podzemního parkovacího tunelu, aniž by podstatně snížilo rychlost. Mířilo jako šíp vystřelený z luku směrem k rezervovanému stanovišti. Mirová pootevřela ústa a vydala jakýsi tichý zvuk, když se řítili k bezpečnostní závoře. Eva sklopila přední sklo, aby mohla ukázat svůj průkaz.

Mirová by byla přísahala, že zaslechla, jak závora vyděšeně zakvičela a rázem se zvedla. Podjely pod ní a vtěsnaly se do úzké mezery.

„No teda,“ dokázala jen poznamenat Mirová. „Tedy, rozhodně to bylo vzrušující.“

„Cože?“

„Uvědomila jsem si, Evo, že jsem si s tebou ještě nikdy nevyjela. A začínám chápat, proč.“

Peabodyová frkla a otevřela dveře. „Můžu vás ujistit, doktorko Mirová, že tohle byla poklidná projížďka růžovým sadem.“

„Máte snad něco proti tomu, jak jezdím?“

„Nic, co by nespravil paklík Zoneru,“ zabručela pod vousy Peabodyová.

„V každém případě,“ Mirová vystoupila a odvedla Evinu pozornost od její asistentky, „jsem ráda, že jsi mě sem přizvala. Ne jen proto, že bych mohla být užitečná, ale i proto, že mi to poskytne příležitost pozorovat tě, jak pracuješ v terénu.“

„Budeš se muset držet stranou tlačenice.“ Eva nechala auto v hlídaném boxu, který jí Roarke zajistil, a vyšla na ulici. K divadlu.

„Ano, ale budu si to zaznamenávat.“

„Máme ještě chviličku, než začne představení.“ Eva u zadního vchodu vyťukala kód, který dostala. „Asi se budeš nudit.“

„O tom upřímně pochybuji.“

Vyšly na jeviště, kde už probíhaly přípravy.

„Hej, poručíku! Ahoj, beruško!“

Dvacet stop nad nimi se houpal na záchranném pásu McNab. Odrážel se svými nablýskanými zelenými botkami a plachtil elegantním obloukem. „Přestaň s tím blbnutím!“ Feeney vzhlédl a trhl sebou, když spatřil, jak jeho detektiv předstírá, že pluje vzduchem.

„Co tam nahoře vyvádí?“ ptala se Eva. „Kromě toho, že ze sebe dělá blázna.“

„Horní kamery. Člověk musí být mladý, aby si liboval v takových úkolech. Většina vybavení už byla na místě. Roarke na nic nezapomněl. Přitom se však nesnažil zasahovat do policejních operací. Teď to vylaďujeme. Budeme zabírat akci ze všech úhlů.“

„Je tu ještě Roarke?“

„Ano, je na kontrolním stanovišti a předvádí dvěma mým technikům víc věcí, než kdy doufali znát. Ten chlap je elektronický kouzelník. Moc by se mi hodil v OED.“

„Buď tak hodný a nezmiňuj se mu o tom. Už takhle je ho těžké zkrotit. Jsou u všech východů instalovány automatické zámky?“

„Jo. Kdo sem jednou vleze, už se nedostane ven. Máme tu tři strážníky, dva techniky, tebe, mne a Peabodyovou. A toho létajícího blázna tam nahoře. McNabe, slez už odtamtud sakra dolů! Víš určitě, že nechceš větší tým?“

Eva se pomalu otočila a přehlížela divadlo. „Nebudeme ho potřebovat.“

„Feeneyi!“ Roarke vystoupil ze stínů na jeviště. „Myslím, že váš kontrolní systém už je hotový.“

„Půjdu se na to podívat. McNabe! Nenuť mě, abych si tam pro tebe vylezl. Kristepane, kolikrát už jsem přesně takhle vyhrožoval svým dětem?“ Zakroutil hlavou a odešel z jeviště.

„Vždyť si může ublížit.“ Peabodyová si nebyla jistá, jestli se víc baví, nebo má strach, a šťouchla Evu do ramene. „Řekněte mu, ať sleze dolů, Dallasová.“

„A proč já?“

„Protože se vás bojí.“

Jelikož ji tento důvod uspokojil, opřela si Eva ruce o boky, zamračila se a zařvala: „McNabe, přestaňte tam šaškovat a koukejte mazat dolů.“

„Ano, madam.“

Přisvištěl dolů s tvářemi zrudlými vzrušením. „Páni, měli byste si to taky zkusit. To je vzrůšo.“

„Jsem ráda, že jsme vám mohli dopřát takovou zábavu, detektive. Proč bychom si během složité a nákladné policejní operace nemohli dovolit trochu legrace a bláznění, zvláště když k tomu můžeme použít soukromé vybavení a prostředky v hodnotě mnoha milionů dolarů.“

„Hm,“ nedokázal nic říci, a pak si odkašlal. Veškerý smích už mu z tváře vymizel. „Horní kamery jsou nastavené a připravené, poručíku. Madam.“

„Tak snad byste mohl přiložit ruku k dílu někde jinde. Jestli vás to moc neobtěžuje.“

„Ne, madam. Já jen… už jdu. *Někam jinam,*“ říkal si a zmizel.

„To by ho mohlo aspoň na příštích pět minut usadit.“ Obrátila se na Roarkea.

„Já se tě sice nebojím,“ řekl jí, „ale přinesl jsem ti dárek.“ Podal jí miniovladač. „Tím můžeš signalizovat povely,“ vysvětlil jí. „Pro světla, zvuk, změnu scény. Můžeš tím řídit akce z kteréhokoliv místa v divadle. Máš představení ve svých rukou.“

„Zahájení je na tobě.“

„Už je připravené.“ Podíval se na hodinky. „Máš něco víc než hodinu do opony.“

„Musím prověřit všechny operace. Peabodyová, proveďte okružní inspekci. Přesvědčte se, že všechny východy vedoucí pod jeviště, za jeviště i nad jeviště jsou zabezpečeny, pak zaujměte dohodnutou pozici až do dalších rozkazů.“

„Ano, madam.“

„Roarkeu, ukázal bys doktorce Mirové její pozorovací stanoviště?“

„Jistěže.“

„Výborně.“ Zapnula komunikátor. „Feeneyi, prosila bych na chvilku rozsvítit všechna – jak se tomu říká – světla v hledišti.“

Když se rozzářila a zalila jasem celé divadlo, přepnula komunikátor na přenos pro všechny. „Tady je poručík Eva Dallasová. Prosím, aby

všichni zaujali své stanovené pozice. Jestli někde jen maličko ucítím čuch policajta, půjde k raportu. Prvním úkolem je ochrana civilistů. Opakuji, to je priorita. Zbraně zůstávají v pouzdrech a jsou nařízené na nízkou účinnost. Nechci, aby se nám tu opakovalo Grand Central.“

Schovala komunikátor do kapsy. „Roarkeu, dej mi vědět, až bude doktorka Mirová na místě.“

„Jistě, poručíku. Zlom vaz.“

„Cože? Aha. V pořádku.“

„Ona je pro tohle přímo stvořená,“ prohlásila Mirová, když Eva odkráčela. „Ne jen pro velení, které jí padne jako ulité, ale v tom, jak dovede najít rovnováhu mezi špatnými a správnými věcmi. Někdo jiný, snad každý jiný, by tu věc nějak ukončil.“

„To ona nemůže.“

„Ne. Už ji to stálo moc. Až s tím bude hotová, bude vás moc potřebovat.“

„Odjedeme na pár dní pryč.“

Mirová udiveně naklonila hlavu. „Jak se vám podařilo ji k tomu přimět?“

„To se musí umět smlouvat.“ Nabídl jí rámě. „Mohu vás uvést na vaše místo, paní doktorko?“

„Poručíku! Tady je McNab, stanoviště čtyři. První subjekt se blíží k divadlu, ke služebnímu vchodu.“

„Rozumím.“ Eva se obrátila od monitoru v zákulisí k Roarkeovi. „To je zpráva pro tebe. Snaž se nevybočit ze stanovených mezí, ano? Myslím, že fyzické nebezpečí je minimální, ale –“

„Spolehni se.“

„Ráda bych tam zašla –“

„Poručíku, napadlo tě, že snad vím, co dělám?“

„Napadá mě, že vždycky víš, co děláš.“

„No tak. Opakuju. Spolehni se.“ S těmito slovy ji opustil a šel na svou značku.

Sledovala na monitoru, jak vyšel na prázdné jeviště a stanul pod světly. Napadlo ji, jestli někdy neuvažoval o tom, být hercem. Ovšem že ne, řekla si. Jeho vášní jsou obchody, dohody, záhadné i jiné. Ale tvář i postavu by na to měl, i vystupování a půvab.

A taky, uvažovala, má vrozený talent přesvědčivě lhát.

Není snad tohle, vlastnost dobrého herce?

Vešel Proctor a Roarke mu podal ruku. „Michaeli, jste přesný."

„Nechtěl jsem, aby na mě ostatní museli čekat." Michael se srdečně zasmál a rozhlédl se kolem. „Když je člověk přesný, má to tu nevýhodu, že pak sám čeká na všechny ostatní. Byl jsem opravdu šťastný, když jste mi zavolal. Nebyl jsem si jistý, jestli policie vůbec někdy dovolí divadlo otevřít, aspoň ne včas, abyste mohl znovu uvést *Svědka.*"

„Vypadá to, že už z jeviště získali všechno, co potřebovali." „Chci vám poděkovat, že mi dáváte příležitost, abych si zahrál Volea. Vím, že byste si na tu roli mohl opatřit nějakého známého herce."

„Žádné pochyby?" pomyslel si Roarke. Ne, nejsou vidět žádné pochyby. Naopak ambice. „Když uvážím, co se stalo Dracovi, napadlo mě, že se třeba budete trochu obávat ujmout se té role."

„Ne, těší mě to. Vlastně netěší," opravil se, a dokonce se mu podařilo začervenat. „To, co se stalo Richardovi, je samozřejmě příšerné. Opravdu příšerné. Ale –"

„Ale show musí jít dál," doplnil ho Roarke jemně. Potom vzhlédl. „Ach, Eliza a Areena. Dámy, děkuji vám, že jste přišly."

„Vaše zavolání mě zachránilo od nudy a od neustálého přemítání." Eliza přistoupila k Roarkeovi a otřela mu líčko o tvář. „Od nudy z dlouhé přestávky mezi akty a od přemítání o Kennethu Štilesovi. Pořád nemůžu uvěřit tomu, co slyším ve zprávách."

„Nevěř tomu," řekla jí Areena. „Je to nějaký omyl. Musí být." Promnula si zmrzlé ruce. „Je to tak zvláštní octnout se zase tady. Já jsem tu nebyla od… od té premiéry."

„A dokážete to tu snášet?" Roarke jí vzal ruku a zahříval ji svými dlaněmi.

„Ano. Ano, musím, ne? Nikomu z nás nezbývá nic jiného než pokračovat."

„A proč bychom neměli?" vstoupila na scénu Carly. Byl to promyšlený vstup. Nalíčila se dramaticky, tak, aby to ladilo s elektricky modrými a hluboce vystřiženými šaty, které jí končily vysoko na stehnech.

To jí dodá dostatek síly, řekla si. Hodlala být zatraceně silná.

„O nebožtíka Richarda Draca nikdo z nás ani za mák nestál a netruchlí po něm.“

„Carly!“ napomenula ji tichým šeptem Areena.

„Ach, schovej si tu svou křehkou ohleduplnost pro obecenstvo. Všechny nás svého času ošukal. Některé z nás doslova,“ dodala s přiškrceným úsměvem. „Nejsme tu proto, abychom naše příští představení zasvětili jeho památce. Jsme tady, protože se chceme vrátit do práce.“

„Možná, že to byl hajzl, drahá,“ řekla mírně Eliza. „Ale jednou je mrtvý. A Kenneth je teď v nemocnici, pod policejním dozorem.“

„Kenneth by měl dostat medaili za to, že zbavil svět Richarda Draca.“

„Ještě ho neobžalovali,“ Areena semkla prsty. „Nemohli bychom radši mluvit o hře a odpustit si na chvíli všechny ty ošklivosti? Svolal jste nás na normální zkoušku, Roarke?“ Přejela si rukou po vlasech a rozhlédla se okolo sebe. „Myslela jsem, že už tu bude určitě taky režisér.“

„Momentálně bylo obtížné uspořádat regulérní zkoušku.“ Roarke nechal důsledky toho viset ve vzduchu. „Nejdřív se musí přeobsadit role Sira Wilfreda.“

„Nemohli bychom zkoušet s náhradníkem?“ zeptal se Michael. „Já jsem si s tím původním obsazením nezahrál ani jedno celé jednání. Moc by mi pomohlo, kdyby to mohlo být co nejdřív.“

„Ale jdi, Michaeli,“ zasmála se Carly. „Však na tobě ještě mech neroste.“

„Sama jsi říkala, že jsme tu kvůli práci,“ odsekl jí. „Tak se do mě nemusíš hned strefovat.“

„Možná, že se mi chce strefovat. Ty jsi prostě uražený, protože jsem tě vykopla z bytu, místo abych ti brečela na rameni.“

„Byl bych ti pomohl,“ řekl tiše. „Snažil bych se.“

„Já tvou pomoc nepotřebuju. Nepotřebuju nikoho.“ Oči jí planuly vnitřní zuřivostí, která se jí propalovala i do hlasu. „Spala jsem s tebou. Ohromný. Ale nemysli si, že pro mne proto něco znamenáš. Žádný mužský už pro mne v životě nebude nic znamenat.“

„Tady zase jednou sex vystrkuje svou ošklivou hlavu,“ zamumlala Eliza. „Copak si věčně necháme zasahovat do umění žlázy?“

„Elizo!“ Areena popošla dopředu, položila Carly ruku na rameno. „Carly, prosím. Musíme pokračovat. Potřebujeme držet pohromadě.“ Pokusila se o povzbudivý úsměv. „Co si o nás Roarke pomyslí, když se budeme takhle hašteřit?“

„Pomyslím si, že jste všichni pod značným tlakem.“ Odmlčel se a přejížděl zrakem tváře, které se k němu obrátily. „A že jestli se některá z vás necítí na to, aby dál vystupovala v této hře, byl bych rád, kdybych se to mohl dovědět co nejdřív.“

Carly pohodila hlavou dozadu a zasmála se. „Ah, prosím vás. Každá z nás bez výjimky by se prodrápala rozbitým sklem za šanci vystupovat v téhle hře. Až se zase otevře, její publicita naplní tenhle barák na celé týdny a to ví každý z nás. Nic tak ubohého jako vražda nám nebude stát v cestě.“

Pohodila vlasy dozadu a s rozpřaženýma rukama přešla přes jeviště. „Takže sežeňte náhradu za nevyzpytatelného Sira Wilfreda, postavte tam za něj třeba zatraceného androida, stejně to bude jen záskok.“

Roztančila se zase zpátky, s rukama stále nahoře. „Do toho, Roarke. Otevřete dveře. Ať může představení začít.“

Jak postupovaly jednotlivé narážky, zdálo se Evě, že je to téměř dokonalé. „Ale ono ještě neskončilo,“ řekla a vystoupila ze stínu portálu do světla.

Kapitola dvacátá druhá

„Poručíku Dallasová!“ Carly pomalu spustila paže a jednu ruku nechala ležet na povysunutém boku. „Jaké znepokojivé překvapení je spatřit vás znovu.“

„No tak, Carly, přestaň se pořád divit,“ okřikla ji podrážděně Eliza. „Nejsi dost stará na to, abys to svedla. Poručíku, předpokládám, že jste nám přišla oznámit, že jste provedla slíbené zatčení. Ve svém interview na Kanálu 75 jste vypadala velmi optimisticky.“

„Zatčení je na spadnutí.“

„Ale není to Kenneth.“ Areena si přitiskla ruku na srdce.

„Kdyby to byl Kenneth,“ prohlásila Eliza, „tak doufám, že se od nás všech dá očekávat, že se zachováme slušně a postavíme se za něj. Já aspoň ano.“ Stáhla ramena dozadu a prohlásila slavnostně: „Nikdy neopouštím své přátele.“

„To je obdivuhodné, slečno Rothchildová.“ Eva zastrčila ruce do kapes a nahmatala ovládač. „Ale Kenneth Stiles už v tomto vyšetřování není hlavním podezřelým. Vrah Richarda Draca je tady na jevišti.“

Už během její řeči světla hlediště pohasínala a osvětlení jeviště zaplanulo jasněji. Na scénu vjela výprava soudní síně. Na stole s důkazy ležel nůž s dlouhou čepelí. Eva k němu přikročila, zvedla jej a vážila jej v ruce.

„Vražda se odehrála na této scéně. A tady taky proběhne zatčení.“

„Tedy, poručíku, zasloužíte si nejvyšší hodnocení za dramatické vyvrcholení.“ Carly se rozběhla dopředu a usadila se na lavici svědků. „Prosím, pokračujte. Všichni jsme úplně fascinovaní.“

„Přestaň, Carly. Musel to být Kenneth.“ Michael vrhl omluvný pohled na Areenu. „Je mi líto, Areeno, ale musel to být on. Nejdřív se pokusil utéct a pak se pokusil… nu, uniknout navždy. Kdyby nebyl vinen, proč by to všechno dělal?“

„Aby někoho chránil,“ řekla Eva. „Tohle téma je tady stále na pořadu dne.“ Dotkla se prstem špičky nože a pak jej zase odložila. „Slečna Plimsollová pobíhá kolem Sira Wilfreda, aby chránila jeho zdraví, ať si ji uráží a uniká jí, jak chce.“

„Ale, poručíku, taková je role.“ Eliza se načepýřila jako ptáček, kterému právě vytrhali ocasní péra. „Snad nechcete naznačit, že já s tím mám něco společného?“

„Všechno jsou to role.“ Eva si prohlížela Elizinu rozčilenou tvář. „Sir Wilfred chrání svého klienta, riskuje své zdraví, aby nakonec zjistil, že osvobodil vraha. Leonard Vole předstírá, že chránil milovanou manželku, když jí před léty pomáhal utéct z poválečného Německa, a pak ji znova a znova využívá, aby chránil sám sebe. A Christina,“ Eva stočila pohled na Areenu, „riskuje svou reputaci, obětuje svou svobodu, aby ochránila jeho. Z lásky, kterou jí hodil do tváře tím nejkrutějším a nejbezohlednějším způsobem, jakmile splnila svůj úkol.“

„My tu hru známe,“ poznamenala Carly s delikátním zívnutím. „Předpokládám, že teď řeknete, že Michael, i když jako náhradník, patřil k Richardovi, to jest Voleovi.“

„Správně. A jakmile je Draco z cesty, stává se sám Volem. Co může být vhodnější k tomu, aby napravil staré křivdy a pomstil čest své matky?“

„Tak moment. To stačilo. Už toho mám dost. Takové věci si od vás nemusím nechat líbit.“ Michael zaťal pěsti na bocích a hrozivě pokročil o krok k Evě.

„Michaeli!“ Roarkeův hlas byl tichý. Pohnul se tak, aby zabránil Michaelovi v něčem nepředloženém, takže herec teď pohlédl tváří v tvář ledové krutosti. „Mohl bych vám ublížit tak, že si to ani nedovedete představit.“

„Roarkeu!“ Eva mu snadno mohla vynadat za to, že se do toho plete, ale bylo by to narušilo náladu.

„Ustup, Michaeli,“ poradila mu Carly a pouze její ruka, kterou sevřela židli, prozradila, že má obavy. „Jenom by ses ztrapnil. To odrovnávání členů našeho šťastného souboru vám jde náramně rychle od ruky, poručíku.“

Carly zkřížila nohy a téměř předla touhou upoutat pozornost na sebe. „Ale pořád jste se nedotkla mne nebo mojí role. Nemyslím, že by Diana někoho chránila.“

„Ale mohla.“ Eva se otočila a pomalu došla ke svědecké lavici. „Co jestli se jí otevřely oči, když se všechno tak tragicky zhroutilo? Třeba

pochopila, že by ji čekalo totéž, co Christinu, že by ji také použil, zneužil a pak odhodil, až by se vyskytla čerstvá oběť? Myslím, že by ho kvůli tomu dokázala nenávidět. A taky nenáviděla," opakovala Eva, položila ruce na opěradla židle a sklonila se dolů. „Za to, že jí zkazil životní pohodu, její krásné sny, za to, že ji přiměl pochopit, jakého blázna ze sebe udělala, když se zamilovala do někoho tak ohavného, tak odporného."

Na Carlyině krku začal tepat puls. „Vy té postavě přisuzujete větší hloubku, než si zasluhuje."

„To bych neřekla. Myslím, že ji Vole podcenil. Lidé, zvláště muži, často krásné ženy podceňují. Vidí jen to, co je na povrchu. On vás neznal, že? Netušil, jaká síla, vášeň a odhodlanost ve vás žije."

Rozzářil se reflektor a zalil Carlyin chladným bílým světlem.

„Mě nezastrašíte, poručíku."

„Ne, vy se nedáte snadno vylekat. A když vás někdo zraní, vrátíte mu to. Dvojnásobně. To je třeba respektovat. Myslel si, že vás může odhodit jako nějaký koncesovaný společník, když vyprší zaplacená hodina. Myslel si, že vás může pokořit na veřejnosti, přímo tady, na jevišti, před všemi kolegy a personálem. Tak, aby na vás museli hledět s opovržením nebo s politováním. A to jste nechtěla, nemohla spolknout. Za to musel zaplatit."

„Přestaňte ji pronásledovat." Michael sevřel okraj stolu s důkazy. „Nechtě ji být. Víte přece, čím prošla."

„Vždyť ona to na mne jen tak zkouší." Carly měla sucho v ústech, ale hlas si udržela vyrovnaný.

„Vás muži neodhazují, že ne, Carly?" Eva se ohlédla na Michaela. „To se nedovoluje. To se netrpí. Bylo snadné to naplánovat, opravdu. Krůček po krůčku. A tak překrásně to padlo jako ulité. Aby zemřel přímo tady, téměř u vašich nohou."

„Chci právníka."

„Můžete jich mít celý zástup." Eva ustoupila, přešla ke stolu s důkazy a poklepala prstem na držadlo nože. „Bylo snadné získat nůž z kuchyně. Kdo si všimne, že chybí jeden nůž, když je jich tam tolik? Znala jste průběh hry, věděla jste, kolik je času na výměnu scény. I kdyby vás někdo viděl, nevadilo by to. Vy jste sem patřila jako součást sce-

nerie nebo jako důležitá rekvizita. Stačilo vsunout atrapu nože do rukávu, položit tam vražednou zbraň a odejít.

„Bylo to náročné čekání?“ Otáčela nožem v ruce, takže zachytával světlo a vysílal okolo záblesky. „Odříkávat svou roli, poslouchat ostatní a přitom před sebou v duchu stále vidět tu poslední scénu hry, způsob, jakým se do něj zanoří nůž, šok na jeho tváři, až bude konečně potrestán za to, co vám způsobil.“

„To je směšné a vy to víte. Nemůžete nic z toho dokázat, prostě proto, že to není pravda. Skončíte tak, že budete vypadat jako blázen.“

„Já to risknu. Carly Landsdowneová, zatýkám vás za vraždu Richarda Draca a Linuse Quima. Máte právo mlčet,“ pokračovala, zatímco na pódium vyšla Peabodyová a mířila ke Carly. „Máte právo na právníka nebo zástupce podle své volby. Máte –“

„Ruce pryč!“ Ten výkřik se ozval v okamžiku, kdy se Peabodyová chystala připnout Carly na zápěstí pouta. „Neopovažujte se jí dotknout! Nic neprovedla!“

Areena odstrčila Michaela a spěchala ke stolu s důkazy. Její tvář byla zuřivá vztekem, když sáhla po noži. „Nedotýkejte se jí. Nechtě toho, sakra!“

Vrhla se na Evu. „Ona Richarda nezabila. Já jsem to udělala. Jen jsem to měla udělat už před lety, dřív než na ni vztáhl své špinavé ruce.“

„Já vím.“ Eva k ní přikročila, zadívala se jí do očí a vzala neškodný nůž z Areeniných rukou. „Já to vím, Anjo.“

„Anja? Ach, Bože. Pane Bože.“ Carly sepjala ruce na prsou a začala se kolébat.

„Peabodyová, odveďte odsud ty lidi. A vy, Carly, si sedněte. Máme tu příběh, který byste si měla poslechnout.“

„Nechte ji jít,“ naléhala zoufale Areena a vmáčkla se mezi Evu a Carly. „Všechno vám řeknu. Copak jste se jí už dost nenatrápili? Zříkám se svých práv. Rozumím jim a zříkám se jich. A teď ji nechtě odejít.“

„Ty,“ Carlyiny oči jako by jí hořely v tváři, „ty a Richard.“

„Je mi to líto. Je mi to hrozně líto.“

„Tys to věděla.“ Carly se vzchopila a vstala. „Celou tu dobu jsi to věděla. A nic jsi neudělala, když on…“

„Ne. Ach, Carly, nesmíš si myslet, že jsem stála mimo. Ano, věděla jsem to. Když jsem tě spatřila, když tě angažovali, a já jsem zjistila… kdo jsi, šla jsem za ním. Jsi přesně to, po čem on prahl. Mladá, krásná a svěží. Já jsem mu řekla, kdo jsi, aby se u tebe o nic nepokoušel. To byla moje chyba.“

Zavřela oči, padla na ni tíha. „Nikdy se nedovím, jestli by se byl po svých radovánkách poohlédl jinde. Myslela jsem si, že tě chráním, a zatím… On tě zatím svedl, zcela vědomě. Věděl to. Ty sis neměla co vyčítat. Ty sis vůbec nemusela nic vyčítat.“

„Tak on to věděl.“ Carly si přitiskla ruku na žaludek. „Oba jste to věděli.“

„Když jsem zjistila, co udělal, co dělá, uhodila jsem na něj. Pohádali jsme se. Strašně. Vyhrožovala jsem mu, hrozila jsem mu, že ho odhalím, že se obrátím na tisk. To jsem nemohla, ovšem že jsem nemohla, kvůli tomu, co by to způsobilo tobě. Ale on mi uvěřil, aspoň ze začátku, a skoncoval to s tebou. Byl k tobě krutý, protože věděl, že to zraní mne.“

„A jak jsi ty poznala mne?“

„Carly, já…“ Areena se zarazila, potřásla hlavou. „Já jsem ti nikdy nezasahovala do života. Neměla jsem k tomu právo. Ale měla jsem o tobě stále zprávy.“

„Proč tě to zajímalo?“ zeptala se Carly. „Nebyla jsem přece nic jiného než tvůj omyl.“

„To ne. Byla jsi pro mne dar, který jsem si však nemohla ponechat. Odevzdala jsem ten dar tvým rodičům, protože jsem věděla, že o tebe budou s láskou pečovat. Že tě budou chránit. Tak jak jsem se o to pokusila i já,“ řekla smutně. „Byla bych ti to nikdy neřekla, Carly. Nikdy, kdyby to nebylo nutné. Ale nemůžu dopustit, aby tě obvinili, aby na tebe svedli to, co jsem provedla já.“

Obrátila se zpátky na Evu. „Neměla jste právo ji tomuhle podrobit.“

„Každý z nás má svou práci.“

„Tak tomu říkáte?“ vyrazila ze sebe Carly. „Přijít na to, kdo z nás zneškodnil toho odporného švába, a proč. No, tak se vám to povedlo. Ráda bych věděla, jak se vám bude v noci spát. A teď chci odejít.“ Dala se do pláče. „Už tady nechci být. Chci pryč.“

„Doktorko Mirová?“

„Ano.“ Mirová vyšla na jeviště a ovinula Carly ruku kolem ramen. „Pojďte, Carly. Pojďte se mnou.“

„Jsem uvnitř úplně mrtvá.“

„Ne, jste jenom otupená. Potřebujete si trochu odpočinout.“ Mirová vyslala k Evě dlouhý, pokojný pohled a pak Carly odváděla pryč.

„Podívejte se, co jste s ní provedla. Nejste o nic lepší než Richard. Využila jste ji, zneužila. Dovedete si představit ty noční můry, které ji teď budou pronásledovat? Kvílet jí v hlavě?“ Areena se s chmurným pohledem obrátila k Evě. „Byla bych ji toho ušetřila. Mohla jsem ji toho ušetřit.“

„Vy jste ho zabila, až když už ji přestal zneužívat. Proč jste čekala, až to skončí?“

„Protože to neskončilo.“ Areena vzdychla, vyhověla svým třesoucím se nohám a sedla si. „Přišel mě navštívit pár dní před premiérou. Byl zdrogovaný. Vždycky byl ještě daleko odpornější, když si něco vzal. Vyhrožoval, že si ji zase odvede. A jestli chci, aby se držel stranou, chtěl, abych vyplnila její místo. Udělala jsem to. Byl to jen sex. Nic to neznamenalo. Vůbec nic.“

Ale když sáhla do kabelky pro cigaretu, třásla se jí ruka. „Mohla jsem předstírat, že jsem zraněná, pobouřená, vyděšená. Takové emoce by ho však jen povzbudily, uspokojily. Mohla jsem ho nechat, aby tomu věřil. Místo toho jsem dala najevo znechucení a nezájem. Oplatil mi to tím, že navrhl uspořádat hrátky v trojici, on, já a Carly, hned po premiéře. Vyžíval se v tom, že mi líčil všechno, co jí dělal, co s ní dělal. Jak se mu to líbilo, jak vzrušující pro něj bylo vnikat do ní a vědět přitom, že je to jeho krev, jeho dcera. Ten člověk byl zrůda a já jsem ho popravila.“

Vstala. „Nemám žádné výčitky, ničeho nelituju. Mohla jsem ho zabít tehdy v noci, když se objevil v mém bytě a chvástal se, že je natolik mužem, aby si to rozdal s matkou i dcerou najednou.“

Evě začala stoupat do krku nevolnost. „A proč jste to neudělala?“

„Chtěla jsem si být jistá. A nějak jsem si přála, aby se to uskutečnilo správným způsobem. A…“ Poprvé se usmála. „A taky jsem chtěla uniknout. Myslela jsem, že to dokážu. Už jsem myslela, že se mi to povedlo.“

Když začala zápolit se zapalovačem, Roarke k ní přistoupil a vzal jí jej ze ztuhlých prstů. Jejich oči se přes plamen setkaly. „Děkuju vám.“

Vložil jí zapalovač zpátky do dlaně a jemně jí kolem něj sevřel prsty. „Nemáte zač.“

Areena zavřela oči a dala si první hluboký šluk. „Tohle je ze všech mých závislostí jediná, které jsem se nedokázala zbavit.“ Povzdechla. „V životě jsem udělala spoustu nepříliš přitažlivých věcí, poručíku. Měla jsem záchvaty sobeckosti, sebelítosti. Ale nezneužívám lidi, které mám ráda. Nedopustila bych, aby byl zatčen Kenneth. Byla bych našla nějakou cestu, jak tomu zabránit. Ale kdo by podezíral klidnou, poddajnou Areenu, že je schopná chladnokrevné vraždy? Taková počestná osoba.“

„Vy jste se pojistila tím, že jste to udělala tady, na jevišti.“

„Ano, přece bych neprovedla vraždu před očima tisíců diváků. Představovala jsem si, že budu vyloučena z podezření jako první. A naivně jsem se spoléhala, že když jsou ostatní nevinní, nepotká je žádná jiná nepříjemnost než výslech.“

Trošku se zasmála. „A jelikož je znám, věděla jsem najisto, že se celým tím procesem budou bavit. Upřímně řečeno, poručíku, nevěřila jsem, že by se nějaký vyšetřovatel, který nahlédne do Richardova života a objeví, jaký to byl člověk, přetrhl prací. Podcenila jsem vás, právě tak, jako Richard podcenil mne.“

„Až do momentu, kdy jste do něj zabodla nůž. V tom okamžiku už vás přestal podceňovat.“

„To máte pravdu. Ten pohled v jeho očích, záblesk pochopení, to stálo za každý okamžik příprav. Ten strach. Stalo se to víceméně tak, jak jste to prve vylíčila, jenomže jsem v té roli, do které jste dosadila Carly, vystoupila já.“

Dokázala si to v hlavě přehrávat, scénu za scénou, gesto za gestem. Své vlastní soukromé představení. „Nůž jsem prostě vzala jednou v kuchyni, když jsme tam s Elizou šly pro sendviče. Měla jsem jej v šatně až do premiéry. Až do přestavby scény. Kdekdo tam za scénou pobíhal sem a tam, herci i personál. Vyměnila jsem nože a ještě jsem to trochu okořenila tím, že jsem nastrčila maketu do své šatny, když se moje garderobiérka otočila. Strčila jsem jí ho přímo pod její věrný nos. Považovala jsem to tehdy za další chytrý trik.“

„Mohlo to vyjít. Málem se to podařilo.“

„Málem. Jak to, že málem, poručíku?“

„Anja Carvellová.“

„Ach. To jméno z minulosti. Víte, odkud pochází?“

„Ne. To by mě zajímalo.“

„Malá, bezvýznamná role v malé, bezvýznamné hře, která se hrála jednou jedinkrát v zapadlém kanadském městečku. Nikdy o ní nevyšla ani zmínka v seznamech rolí, které jsem já nebo Kenneth sehráli. Ale tam jsme se setkali. A jak jsem po létech poznala, hned tam se do mě zamiloval. Kéž bych byla tak moudrá a jeho lásku opětovala. Čas od času mě i potom pojmenoval Anja, bylo to takové důvěrné pouto mezi tou mladičkou dívkou a velmi mladým mužem, kteří tenkrát oba toužili stát se velkými herci.“

„Vy jste to jméno použila při adopčním řízení.“

„Ze sentimentality. A taky jsem si myslela, že tím budu Carly chránit, kdyby se někdy snažila najít svou pravou matku. Dala jsem ji k dobrým lidem. Landsdowneovi jsou moc dobří lidé. Hodní a milující. Chtěla jsem pro ni to nejlepší a ujistila jsem se, že to má.“

Ano, pomyslela si Eva. *To ses ujistila. Nade vši pochybnost.* „Pak jste se tedy mohla přestat starat. Proč jste to nenechala být?“

„Myslíte, že když jsem ji viděla jen jednou, když jsem si ji jenom jednou pochovala, že ji přesto nemiluju?“ Areena zvýšila hlas. Zněl teď jako zvon. „Já pro ni nejsem matka. To dobře vím. Ale za těch čtyřiadvacet let neuplynul ani den, abych na ni nemyslela.“

Zastavila se a zdálo se, že se ovládla. „Ale já odbíhám od tématu. Byla jsem jako Anja přesvědčivá. Vím to.“

„Ano, velmi. Nepoznala jsem vás. Rozhodně ne fyzicky. Emoce, Areeno. Kdo měl nejsilnější motiv, ne jenom Draca zabít, ale přimět ho, aby platil před zraky diváků? Ukončit jeho život, tak jako byl ukončen ten Voleův. Kdo byla ta osoba, která byla nejvíc zrazená, nejvíc zneužitá? Když jsem vyloučila Carly, zbývala jediná: Anja Carvellová.“

„Když jste Carly vyloučila, proč jste ji vystavila takové hrůze?“

„Anja Carvellová,“ pokračovala Eva a ignorovala její otázku. „Zapůsobila na mne jako silná, sebevědomá a velice přímočará žena. Ale jak ta by vyměnila nože? I když jsem připustila, že nějakou cestu by

už našla, stále to ještě nedávalo smysl. Z jednoho prostého důvodu: protože ona by cítila potřebu držet ten nůž ve své ruce, až zasadí ránu za své dítě, jehož ochrany se vzdala.“

„Ano, máte pravdu. Nebyla bych to přenechala nikomu jinému.“

„A když jsem myslela na ni a na vás, najednou jsem to viděla. Změnila jste svůj zevnějšek, svůj hlas, svou postavu. Ale jsou věci, které jste nezměnila nebo možná nedokázala změnit. Vidíte.“ Eva na ni ukázala. „Třeba to, co děláte teď, jak si hrajete se svým náhrdelníkem – nebo jako Anja s knoflíkem u šatů, když myslíte na to, jak něco říct a jak to nejlíp zformulovat.“

„Takové maličkosti.“

„Ono je jich víc. A skládají se dohromady. Můžete změnit barvu, dokonce i tvar očí, ale ne výraz, který dostanou, když máte zlost nebo vás přepadne žal. Nemohla jste v nich skrýt to odhodlání, když jste na jevišti zkřížila pohled s Richardem. V okamžiku, než jste ho zabila. Stačilo mi jen pomyslet na Anju a na vás, abych si uvědomila, že jste jedna osoba.“

„Tak jste mne přelstila.“ Areena vstala. „Vyřešila jste rébus a dosáhla toho, co vnímáte jako spravedlnost. Bravo, poručíku. Očekávám, že dnes budete spát spánkem spravedlivých.“

Eva nespustila Areenu z očí. „Peabodyová, odveďte slečnu Mansfieldovou do policejního vozu, který čeká venku.“

„Ano, madam. Paní Mansfieldová?“

„Evo,“ zašeptal Roarke, když jejich kroky dozněly za scénou.

Zavrtěla hlavou, věděla, že ho musí držet dál od sebe, že se musí sebrat. „Feeneyi, máme to všechno zaznamenané?“

„Jasně a do puntíku, Dallasová, a všechno to může být použito. Vzdala se svých práv.“

„Tak jsme tady hotovi. Zavřete to tady.“

„Provedeme. Sejdeme se na Centrále. Dobrá práce. Náramně dobrá práce.“

„Jo.“ Když jí Roarke položil ruku na rameno, sevřela pevně víčka. „Díky za pomoc. Zvládli jsme to. Bez větších zmatků.“

Když se snažil obrátit její tvář k sobě, nedala se. Tak ji prostě obešel. „Nedělej to.“

„Jsem v pořádku. Musím tam jít, dodělat to.“

„Půjdu s tebou.“ Když se chystala zavrtět hlavou, uchopil ji pevněji. „Evo, copak si myslíš, že bych tě v takové chvíli mohl nechat jít samotnou?“

„Už jsem ti řekla, že je mi dobře.“

„Lžeš.“

Vzdala to, poddala se a nechala ho, aby ji objal. „Dívala jsem se na ni, dívala jsem se jí do očí a říkala jsem si, jak bych se asi cítila já, jaké by to asi bylo mít někoho, komu tak moc na mně záleží, někoho, kdo by udělal cokoliv na světě, aby mě před ním uchránil. A pak, když jsem se na ni dívala, jsem ji přistihla, že využívá věc, kterou nejvíc miluje.“

„Ne. Ty jsi jí zachránila věc, kterou nejvíc miluje. To oba víme.“

„Myslíš? Ne, tohle už je práce pro Mirovou.“ Zhluboka se nadechla. „Chci tu záležitost uzavřít. Už se toho potřebuju zbavit.“

Papírování je uklidňující rutina. Pustila se do ní, vyhotovila zprávu s bezcitnou a brutální výkonností. Uložila ji a připojila všechny sebrané důkazy.

„Poručíku!“

„Už je skoro po směně, Peabodyová. Můžete jít domů.“

„Půjdu. Jen jsem vám chtěla říct, že příjem Mansfieldové je provedený. A ptala se po vás.“

„Dobře, připravte výslechovou místnost jedna, jestli je tam volno.“

„Ráda.“

Eva se otočila se židlí a tam stál Roarke a pozoroval ji, jak zubožene vypadá. „Je mi líto. Musím to vyřídit. Proč nejdeš domů?“

„Počkám na tebe.“

Neřekla nic, jen vstala a zamířila k výslechové místnosti.

Areena už tam byla, seděla tiše u malého stolku. Zkřivila rty do úsměšku. „Musím říct, že mě zdejší nabídka garderoby moc nenadchla.“ Ukázala na tmavě šedý mundúr s halenou bez límce.

„Tak to budeme muset hledat nového návrháře. Zapněte záznam –“

„Je to nutné?“

„Ano. Jsem povinna jakoukoliv konverzaci s vámi nahrávat. Je to i ve vašem zájmu. Dallasová Eva, poručík, v rozhovoru s Mansfieldovou Areenou, na její žádost. Paní Mansfieldová, byla jste informovaná

o svých právech, přejete si teď některá z nich nebo snad všechna využít?“

„Ne, jen vám musím něco říct. Vy jste věděla, že jsem to byla já,“ řekla a naklonila se dopředu. „Dobře jste věděla, že jsem to byla já, ještě dřív, než jsme se dnes dostavili do toho divadla.“

„O těch důvodech už jsme mluvily.“

„Já se vás ptám, jestli jste ještě před mým doznáním měla důkazy?“

„Co to na věci mění? Mám vaše přiznání.“

„Jsem jen zvědavá. Právník, kterého si chci najmout, bude mít právo si tyto informace vyžádat a stejně mi je předá. Tak nám ušetřete prostředníka.“

„Dobrá. Na základě svých předpokladů o Anje Carvellové jsem nařídila analýzu hlasových vzorků vašich a jejích výpovědí. I když jste změnila svůj tón, rytmus řeči, a pro pouhé ucho se vám tak podařilo svůj hlas změnit, porovnání hlasových stop je exaktní metoda. Stejně jako otisky prstů. Těch vašich v pokoji zaregistrovaném na Anju Carvellovou bylo nalezeno značné množství. Pramínky vlasů, jak ze syntetické paruky, která měla tutéž barvu jako vlasy Carvellové, tak vlasy vaší barvy a vaší DNA, nalezené taktéž v onom pokoji. Obojí bylo rovněž nalezeno při povolené prohlídce ve vašem hotelovém apartmá.“

„Chápu, měla jsem si prostudovat policejní postupy. Chovala jsem se nedbale.“

„Ne, nechovala. Zachovala jste se pouze jako normální člověk, který nemá možnost myslet na všechno.“

„Vy jste to dokázala.“ Areena se teď opřela dozadu a přemýšlivě si Evu prohlížela. „Měla jste dostatek důkazů, abyste si mě předvolala k výslechu, abyste mi tady hodila do tváře svá odhalení, použila moje vztahy s Richardem, s Carly, a zlomila mě. Místo toho jste to udělala v divadle. Před očima Carly.“

„Tady bych vás byla možná nezlomila. S tím jsem počítala, když jsem zvolila tu druhou cestu.“

„Ba ne, byla byste mě zlomila. Obě to víme. Neobstála bych před vámi. Vy jste to provedla před Carly ze specifických důvodů. Udělala jste to pro ni.“

„Nevím, o čem to mluvíte. Kromě toho mi skončila služba.“

Než však mohla vstát, Areena ji chytila za ruku. „Udělala jste to pro ni. Aby žila s vědomím, čeho byl schopen otec, který ji zplodil. Co jí provedl. Aby věděla, co to bylo za člověka, a že to, co v ní koluje, ji může pokřivit, ohrozit."

„Ona s tím bude žít." *Po všechny dny,* pomyslela si Eva. *Po všechny noci.*

„Ano, bude. Ale vy jste se ujistila, že pochopí víc než to. Ukázala jste jí, že ta druhá část, která ji zplodila, ji bude za všech okolností chránit. Že obětuje vlastní svobodu, aby zachovala její. Že ji tak silně miluje. Ukázala jste jí, že v její krvi koluje i slušnost, věrnost a síla odhodlání. Jednoho dne, až se usadí, až se zotaví, tak si to uvědomí. A snad na mne bude myslet v dobrém. A až si to všechno uvědomí, poručíku Dallasová, doufám, že bude mít i odvahu poděkovat vám, stejně jako vám teď děkuju já."

Pevně zavřela oči, hluboce se nadechla. „Mohla bych dostat trochu vody, prosím?"

Eva jí nalila pohárek. „Obě budete platit za to, co udělal. Tomu se nedá nijak zabránit."

„Já vím." Areena se napila, svlažila si hrdlo. „Ale ona je mladá a silná. Najde způsob, jak se s tím poprat."

„Bude k tomu mít pomoc. Doktorka Mirová jí poradí. Ona je vynikající."

„Jsem ráda, že to vím. Byla jsem na ni tak hrdá, když jsem viděla, jak se vám dnes postavila. Je z tuhého těsta. A je překrásná."

„Ano, velmi."

„Nemohla jsem snášet, co jí udělal. Nemohla jsem snést představu, že by to udělal znova." Do očí jí začaly stoupat slzy, ale zahnala je.

Křehká? pomyslela si Eva. *Ani nápad.*

„Co se týče toho Quima," pokračovala Areena. „To pro mě nebylo snadné. Měla jsem strach. Ale byl to takový ošklivý skrček a já jsem si takových ošklivých skrčků užila až dost. Poručíku?"

„Ano?"

„Až budu ve vězení, bylo by možné, abyste mě informovala, v jakém je Carly rozpoložení a jak se má? Žádné důvěrnosti. Jen jestli je možné, abych se dověděla, že je v pořádku."

„Uvidím, co se dá dělat.“ Eva zaváhala a zaklela. „Vypnout záznam,“ nařídila a vyřadila zvuk i vizuální nahrávání. „Sežeňte si advokáta, který ví, jak jednat s médii, ne jen takového, který se vyzná u soudu. Nebo ještě radši, sežeňte si oba typy. Potřebujete si naklonit veřejné mínění. Potřebujete, aby si lidé vyslechli ten příběh se vším všudy a pocítili sympatie k vám a odpor k Dracovi. Přestaňte se už sakra vzdávat svých práv a nemluvte už ani se mnou ani s žádným jiným policistou bez právního zástupce.“

Areena pobaveně zvedla obočí. „Takhle zachraňujete každého, poručíku?“

„Přestaňte plácat a poslouchejte. Žeňte to přes sníženou soudnost a mimořádné emocionální napětí. I když se nedá popřít, že tu byla příprava, není v tom tak velký rozpor. Zabila jste muže, který zneužíval vaši dceru a vydíral vás. Když se to sehraje tímhle způsobem, nakloní to většinu sdělovacích prostředků ve váš prospěch.“ A ona už popíchne Nadine, aby to takhle nasměrovala. „Státní návladní si nebude přát žádné tahanice s dlouhým veřejným procesem, při kterém by před soudním palácem hlídkovaly davy matek. A to budou. Nabídne vám dohodu. Možná, že strávíte nějakou dobu v base, ale když budete mít štěstí, dostanete pořádnou šňůru domácího vězení s identifikačním náramkem a k tomu přísnou podmínku.“

„Proč pro mne tohle všechno děláte?“

„Neznáte přísloví o zubech darovaného koně?“

„Ano. Pravda.“ Areena vstala. „Rozhodně bych si přála, abychom se byly setkaly za jiných okolností.“ Napřáhla ruku. „Sbohem, poručíku.“

Eva jí potřásla a chvíli ji pevně podržela.

Když se vrátila do kanceláře, Roarke tam ještě byl. Sebrala kabátek a tašku. „Co bys tomu řekl, kdybychom práskli do bot?“

„Ten nápad se mi líbí.“ Ale ještě ji chytil za ruku a prozkoumal její obličej. „Vypadáš, jako by se ti ulevilo, poručíku.“

„To tedy ano. Podstatně.“

„A Areena?“

„Je to bezvadná ženská. Víš, co je zvláštní?“ Když to vyslovila, sedla si na kraj stolu. „Za jedenáct let práce jsem se poprvé setkala s vrahem, kterého obdivuju, a s obětí, na které mi…“

„Nezáleží,“ doplnil Roarke.

„Mně nemá co záležet nebo nezáležet na komkoliv. Já mám jen dělat svou práci.“

„Ale tobě přece jen záleží. Je to trochu kruté, ale záleží. A tentokrát jsi narazila na někoho, na jehož straně bys sice měla být, ale kdo si zasloužil přesně to, co dostal.“

„Vražda není nikdy zasloužená,“ řekla a pak netrpělivě sykla. „K čertu s tím. V soudní síni byla vykonána spravedlnost. Možná, že to bylo na jevišti, ale nebylo to sehrané. Nebylo v tom žádné předstírání, když Areena Mansfieldová popadla nůž a prohnala jej místem, kde Richard Draco neměl srdce. A když udělala ten krok, splnila své poslání, spravedlnost byla vykonána.“

„Porota jí bude zobat z ruky. Než to skončí, prohlásí ji spíš za svatou, než aby ji odsoudili. Věř tomu.“

„Jo. Sakra, s tím já počítám. Víš, co jsem vymyslela, kamaráde?“

„Pověz mi to.“

„Člověk se nemá vracet. Nemá slepovat, co se už rozbilo. Ale může jít kupředu. Každý krok má svou váhu. Každým krokem se něco změní.“ Odstrčila se od stolu a vzala jeho obličej do dlaní. „A z místa, na kterém teď stojím, vede ten nejlepší krok k tobě.“

„Tak vykročme a hurá domů.“

Vyšla s ním ven, a protože byla tak naladěná, vzala ho za ruku. Přece jen bude v noci spát. Vyspí se dobře.